

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAR YAĞARKEN

BETH MORAN

İki ezeli düşman, bir araba yolcuğu ve Noel...

Uzun süreli ilişkisinin sona ermesinden sonra yerel hava durumu sunucusu Bea Armstrong ailesinden ve onların sevgi patlamalarından kaçmaktadır. Ancak Noel hızla yaklaşırken anne ve babasının Sherwood Ormanı'ndaki eski aile evlerinde işlettikleri okul olan Charis Evi'ne doğru yola çıkar. Üstüne üstlük, ailesinin her zaman evlenmesini istediği çekilmez Henry Fairfax de Noel'e davet edilmiştir.

Hayalindeki iş için son dakikada bir mülakata girmesi onu mutlu etse de birkaç küçük sorun vardır: Röportaj İskoçya'da, Bea'nin arabası yok ve kar yağmaya çoktan başladı bile.

Tek çözüm Henry'nin onu kendi arabasıyla iş görüşmesine götürmesidir.

Bir Noel daha ne kadar kötü geçebilir?

Ancak iki günlük unutulmaz bir görüşme, bir kulübede konaklama ve karda kâbus gibi bir yolculuk sırasında Henry'nin hiç de düşündüğü gibi biri olmadığı ortaya çıkar. Bea'nin eski sevgilisi ortaya çıktığında, yapması gereken zor bir seçim vardır...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

KAR YAĞARKEN

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviri:
Janset Vural

1. BÖLÜM

“Özetle Poppy Walton, annene yarın öğleden sonra yeni bir kız-
ğın kesinlikle işe yarayacağını söyleyebilirsin. Maura Kelly, ben olsam
o feribot biletlerini almaktan vazgeçerdim. Noel Arifesi’ne kadar Hol-
yhead’e ulaşmakta zorlanacaksınız ve soran herkes için söylüyorum,
ben bahis oynayan bir kadın değilim ama ben bile Noel’e kadar süre-
cek kar yağışına bahse girebilirim. Bu yüzden küreklerinizi hazırlayın,
yollarda hız yapmayın ve birbirinize göz kulak olun. Yirmi dokuzuna
kadar tatil için eve gidiyorum ancak o zamana kadar Summer Col-
lins’in yetenekli ellerinde olacaksınız. Ben Bea Armstrong, hepinize
büyülü ve mutlu bir Noel diliyorum.”

Kamera kesilene kadar o garip birkaç saniye boyunca gülümseme-
mi korudum. Bu noktada Noel’i ailemle geçireceğimi hatırladığım-
da kaşlarım hemen çatıldı. Beni yanlış anlamayın, Noel’i seviyorum.
Ailemi hayatın kendisinden daha çok seviyorum ama bu ikisini bir
araya getirdiğinizde migren ilaçlarımı yanıma almam gerektiğini söy-
leyebilirim.

Birkaç dakika sonra masama yaklaştığımda telefon tam zamanın-
da çalmaya başladı.

“Bayan Lewinski hatta,” dedi Sondra her gün saat altı kırk beşte
kullandığı aynı ses tonuyla.

* İngiltere, Galler’daki Anglesey Adası ilçesindeki en büyük kasaba ve topluluk. (e.n.)

“Bayan L,” diye cıvıladım telefonda. “Sizin için ne yapabilirim?”

“İyi akşamlar, Bea,” diye tiz bir ses yükseldi ahizeden. “Her zamanki gibi güzel bir yayındı ancak yaban havuçlarım konusunda biraz endişeliyim...”

Bugün söz konusu olan sebzelerdi, dün ise *yandaki hoş genç adamdan* bahçe yolunun buzunu çözmesini istemesinin gerekip gerekmediği idi. Bayan Lewinski, çoğu gün saat tam altı kırk beşte televizyon stüdyosunu arar ve kendi kişisel hava raporunu isterdi. Bunu ona vermekten mutluluk duyardım. Sadece sunuculuk tarzımın bir parçası olarak her yayının sonunda izleyicilerden gelen soruları tek tek yanıtladığım için ya da bütün gün konuştuğu tek kişinin ben olabileceğimi bildiğim için değildi. Aynı zamanda hava durumu benim takıntım olduğu ve beni dinleyen herkese hava durumu hakkında ayrıntılı olarak konuşmak istediğim içindi de.

Aramayı sonlandırır sonlandırmaz başka bir arama geldi.

Walter Pirbright.

“Yine yanlış anladın.”

Duraksadım, telefonu çenemin altına sıkıştırdım. Böylece aynı anda eşyalarımı da toplayabilecektim.

“Pardon?”

Walter yerel bir çiftçiydi. Benimle ayda en fazla bir kez, her seferinde de yanlış olduğunu düşündüğü bir tahmini düzeltmek için temasa geçerci.

“Kar bu gece burada olacak. Birkaç saate diyebilirim.”

Yanıldığıma dair aklıma çeşitli argümanlar yollamıştı. Veriler karın sabahın erken saatlerine kadar Nottinghamshire’e ulaşmayacağını açıkça gösteriyordu. Dilimi ısırdım. İki yıl içinde Walter bir kez yanılmıştı.

“Ne kadar kötü?”

“Bu gece eve dönmeyi planlıyorsanız oyalanmayın ve yarın için planlarınız varsa onları da iptal edin.”

* İngiltere’nin Doğu Midlands bölgesinin idari, coğrafi ve tarihi ilçesi. (c.n.)

Cevap vermeye fırsat bulamadan ofis telefonu çaldı. Bir yandan bu yeni bilgiyi düşünürken bir yandan da unutmuş olabileceğim bir şey var mı diye masamı kontrol ediyordum ki Jamal yanıma geldi.

Jamal, bir yayın mühendisiydi ve kanaldaki en yakın arkadaşımıdı. “Harika bir yayındı. Tüm saplantılı hayranlarına önümüzdeki hafta nerede olacağını bildirdin,” derken her zamanki pozisyonunu aldı. Sıkı gövdesiyle masamın köşesine rüneyip ellerini dar pantolonunun ceplerine soktu.

Gözlerimi devirerek bayram sezonunu kucaklamak için giydiğim *Fair Isle** örgü kazak elbisenin üzerine turkuaz bir spor ceket geçirdim. “İzleyicilere eve gittiğimi söylemek, adresimi vermek sayılmaz.”

“Ailenin nerede yaşadığını bulmak zor değil.”

“Belki de ev derken muhteşem bir eş, sevimli ikizler ve kokuşmuş bir köpeğin mükemmel bir Noel geçirmemizi sağlayacağı kendi evimi kastetmişimdir.”

Seyahat kupamı almak için yanından geçtim.

Jamal gülümsedi. Şaşırtıcı güzellikte bir karısı, dört yaşında kızları ve *Stinker*** adında mükemmel bakımlı bir *Pomeranian****’ı olan oydu. “Yalnız yaşadığın çok açık.”

“Ne?” Ona bakmak için duraksadım. Yalnız yaşamaktan ne kadar hoşlandığımla gurur duysam da Jamal’in bana iltifat ettiğinden pek emin değildim. “Nasıl belli oluyor?”

Omuz silktili. “Eğer biriyle yaşasaydın o taytları giyerek evden çıkmana asla izin vermezdi.”

“Ah, kapa çenenil!”

Taytım simli kar taneleriyle kaplıydı. Onları, omuzlarıma gelen koyu renk saçlarımanın arasına karışmış olan uyumlu küpelerimden bile daha çok seviyordum.

Hava garip bir şekilde kasvetli olduğunda ikimiz de hâlâ gülüyorduk. Bu genellikle –biraz da ironik bir şekilde– Summer’ın geldiğini işaret ederdi.

* (İng.) Fair Adası. İskoçya, Shetland’ın en güneydeki adası. (c.n.)

** (İng.) Kokuşmuş. (c.n.)

*** Sûs köpeği. (c.n.)

“Ah, şakanızı benimle de paylaşmak ister misiniz?” diye mırıldandı Summer sarı saçlarını geriye doğru atarak.

“Sadece Noel’i bir kez olsun burada geçirmeyeceğimi bildiğim için genel bir neşe duyuyordum,” derken ona bakarak sııttım.

“Tanrım, Bea. Kariyerinde kendini bu kadar güvende hissetmeyi nasıl başardığına gerçekten hayranım! Ben olsaydım bu kadar çok performans aksaklıklarını, özellikle böylesine önemli bir hava durumu haftasında hayranlarımı terk etmeyi göz alamazdım. Yeni yılda geri dönecek bir işim olmaması ihtimalinden, bunun riskini almaktan korkardım. Öz güvenin inanılmaz!”

“Bea’ninki gibi bir popüleriteye sahip olsaydın eğer endişelenmeni gerektirecek bir şey olmadığını anlardın,” dedi Jamal, masadan kalkıp uzaklaşırken yumuşak ve hoş bir ifadeyle bakarak odadan çıkmıştı.

Yerel, Doğu Midlands haberlerimizin ana hava durumu sunucusu olarak, öğle ve akşam haber programlarının çoğunu sunmanın yanı sıra internet sitesini ve uygulamaları güncelliyor, hava durumuyla ilgili ek hikâyeler yazıyordum. Birkaç ay önce Summer, tiyatro okulundan çıkar çıkmaz ekibe katıldığında çevre çalışmaları diploması, *Met Office*’te* bir yıl eğitim ve hayat boyu süren bir tutkuyla edindiğim meteoroloji uzmanlığımı aktardığım bir tür akıl hocası ilişkisi geliştireceğimizi hayal etmiştim.

Ona sunduğum fırsatlarla yatırım için minnettar olacaktı ve hızla arkadaş olacaktık. Yayıncılığın acımasız dünyasında birbirini destekleyen kadınlar olacaktık daha doğrusu.

İşler pek de tahmin ettiğim gibi gelişmemişti.

Summer’ın pasif agresif hırçınlığını, sabah beşte işe başlamasına bağlamak istesem de bunun çalışma saatlerinin uygunsuzluğundan ziyade temel bir kişilik özelliği olduğundan şüpheleniyordum.

Ve son zamanlardaki performans aksaklıklarına gelince... Bunların hava durumu raporları sunma becerimle hiçbir ilgisi yoktu. Amacım, insanlara hava durumu hakkında tam olarak bilmeleri ge-

* Büyük Britanya’nın meteoroloji kurumu. (c.n.)

rekenleri söylemek için uğrayan bir arkadaşımı gibi hissettirmektir. Popülerlik reytinglerim, izleyicilerin sorularını canlı yayında yanıtlamamı ne kadar takdir ettiklerini gösteriyordu ancak haziran ayında, erkek arkadaşım Adam'dan ayrıldıktan sonra organizasyon becerilerim bir darbe yemişti. Birkaç önemli toplantıyı kaçırmış ve yerel sel felaketiyle ilgili bir haberin teslim tarihini yanlış almıştım.

Yapımcım başlangıçta on bir yıllık ilişkimin aniden sona ermesi konusunda anlayışlı davransa da geçen ay eski halime dönmem şartıyla beni, dinlenmem için Noel haftası iznim olduğu konusunda kesin bir dille bilgilendirmişti.

Ailemle tanışan hiç kimse, Charis Evi'nde geçirdiği bir haftayı dinlenmeye yakın bir şey olarak görmese de birisi bir keresinde, *değişikliğin dinlenme kadar iyi olduğunu* söylemişti. Oradaki hayatım kesinlikle normal hayatıma hiç benzemiyordu.

"O halde gitsen iyi olur," dedi Summer. "Kar fırtınasına yakalanmanı istemeyiz."

Walter'ın tahminine güvenerek, "Kar en azından birkaç saat içinde kar bizi vurmayacak," dedim. "Hem sen neden buradasın? Öğle yemeğinden sonra hemen çıkman gerekmiyor muydu?"

İşte o zaman kıyafetlerini fark ettim. Ben çiçekli eşarplar ya da bugün olduğu gibi kar tanesi taytlar kadar eğlenceli, kişisel dokunuşlarla kıyafet kurallarının sınırlarını zorlama eğilimindeyken Summer vardiyalı elbiselere ve takım elbiselere bağlı kalmıştı. Bu akşam göğüs kafesinin altına keskin bir V şeklinde inen yakası ve birkaç santimlik kalçasını ortaya çıkaran etek boyu ile gümüş rengi bir elbise giymişti. Yüzüne bakmaktan kaçındığım için koyu renk göz kalemi ve takma kirpikleri ya da kırmızı dudaklarını da fark etmemiştim.

O daha cevap veremeden stüdyo şefi Mike Long, haber odasının kapısından içeri girdiğinde ortam aniden sessizleşti. Summer hemen ona doğru ilerledi. Bir an için randevulaşmış olmaları gerektiğini düşündüm. Mike ondan hoşlanana kadar ana haber spikerimizin danışmada çalışması ve Summer'ın iş güvenliğimle ilgili yorumunun

yüzüme tokat gibi çarpması dışında bunun beni ilgilendirmediğini düşünüyordum.

“Tamam, fazla vaktim yok ama bu beni ilk turu satın almaya ikna etti,” diye gürledikten sonra Summer’a göz kırptı. “Şehre inmeye ve neredeyse Noel’deymişiz gibi parti yapmaya hazır mıyız?”

Ne olup bittiğini anlamış gibi görünen meslektaşlarım aceleyle Mike ve Summer’a katılmak üzere girişe doğru ilerlerken dizüstü bilgisayarların, belgelerin imzalanması, paltoların ve çantaların alınması telaşı vardı. Jamal masama geri döndü. Son birkaç dakika içinde şık bir ceket giymiş ve geyik desenli kravat takmıştı.

“Hazır mısın?”

“Neye hazır mıyım?” Bağırsaklarımda yuvarlandıkça ivme kazanan, korku dolu bir kartopu gibi sormuştum. Gergindim.

“Noel içkilerine?” Jamal kaşlarını çatı. “Patronla birlikte.”

“Ben... Ben davet edilmedim.”

“Bea, herkes davetliydi. Yeni ekip kurma stratejisinin bir parçası. Bu sabah bir hatırlatma e-postası aldık. *Unutmayın. Hepinizi orada görmeyi umuyoruz. Mazeret yok.*”

“Ne?”

İnsanların çoğunlukla iyi anlaştığı ana hava durumu sunucusu olan benim dışımda tüm haber merkezinin davet edildiğini varsaymak ne kadar gerçekçi olmasa da eski alışkanlıklar zor ölürdü. Herkesin bensiz bir araya geldiğini görmek beynimde yüzlerce korkunç anıyı harekete geçirdi ve bu anılar öz güvenimi ayaklar altına aldı.

“Sakın söyleme, başka bir kayıp e-posta daha mı?”

Jamal şu anda Mike’la kol kola olan Summer’a bir bakış fırlattı. Summer başını geriye doğru atıp flörtöz moduna bürünerek gülüyordu. Jamal’ın bir teorisi vardı. Summer’ın takvimimi sabote ettiğine, e-postalarımı ele geçirerek beni kovdurmaya çalıştığına ve böylece en tepedeki işe geçebileceğine dair. Birlikte çalıştığım herhangi birinin bu kadar kötü niyetli bir şey yapabileceğine inanmaktansa, kafamın hâlâ aşk hayatım olan inişli çıkışlı trenden kurtulmaya çalıştığına

inanmayı tercih ettim. Charis'teki yetiştirme tarzım, bana herkesin içindeki iyiliği görme ihtiyacını aşılamıştı. Onlar benim içimde pek bir şey göremeseler bile... Ayrıca Summer'ın bırakın bir e-postaya girmeyi, mail atmayı bile bilmediğinden emindim.

“Yine de gelebilirsin, bir zararı olmaz.”

“Ama gelemem. Trenim bir saat içinde kalkıyor.”

“O zaman bir sonrakine bin.”

“Bir sonraki saat onda. Eğer onu beklersem Hatherstone'a giden son otobüsü kaçıracam.”

Bazı açılardan Charis Evi'nin mükemmel bir konuma sahip olduğu konusunda ailemle hemfikir olsam da aile merkezimizin Sherwood Ormanı'nın kalbinde olmasının dezavantajları vardı. Özellikle de arabam olmadığına... Bu da ev ziyaretlerimi ertelemek için bir başka nedendi.

“Taksi tutamaz mısın?”

“Buna degeceğinden emin değilim.”

“Hiç mi olur yok?”

“Maliyetten bahsetmiyorum. Gerçi beni oraya götürecek birini bulmak bütçemde ciddi bir düşüşe yol açabilir.” Yüzümü buruşturdum. “Annem bu akşam için büyük bir aile yemeği organize etti. İptal edip etmeyeceğimi onlarca kez kontrol etti. Eğer kaçırırsam çok kızacak, babam ağlamaya başlayacak ve kardeşim de gecenin sonunu yaşamama izin vermeyecek. Bunu onlara yapamam.”

Mike Long, sabırsızlıkla bize el salladı, “Jamal, Bree? Hadi ikramlar bizi bekliyor.”

“Evet, herkesi bekletmeyi bırak, Bree,” diye ekledi Summer dört yıl sonra patronumun hâlâ adımı hatırlayamadığını neşçyle hatırlatarak.

“Sadece bir içki için gel,” dedi Jamal sessizce. “Annemi hayal kırıklığına uğratmak, patronu terslemekten daha iyi olmalı.”

“Senin için söylemesi kolay,” diye mırıldandım, atkımı boynuma dolayarak ekibin geri kalanına katılmak üzere yürümeye başladım. “Annemle hiç tanışmadın.”

Taksi nihayet Nottingham'ın güneyinde popüler bir banliyö olan, West Bridgford'daki bahçe dairemnden uzaklaştığında kırk beş dakika gecikmişim ve bu nedenle olmam gereken yerin tam tersi tarafındaydım. Jamal'ın tavsiyesine uymuş, giderek artan kalabalığın arasından sıvışmadan önce Mike'in varlığını fark etmesini sağlayacak kadar barda kalmıştım. Eve giden ilk otobüse atladıktan sonra elimdeki en yakın kıyafet ve diğer temel ihtiyaçlarla dolu bir bavulu doldurdum ve çıkarken kapının yanında bekleyen şişkin hediye çantasını aldım.

Telefonum çaldığında hâlâ şehir merkezindeki trafikte bekliyorduk.

“Beatrice, neredesin?”

“Özür dilerim, işte kalmam gereken bir durum vardı. O yüzden treni kaçırdım.”

Aldığı keskin nefesi işittiğimde endişeyle konuştum. “Merak etmeyin! Taksiye bindim, yoldayım. Yaklaşık...” Zihinsel hesaplamalar yaparken içten içe irkildim. Ruhsal çöküşü önlemek için konuşmaya devam ettim. “Yarım saat içinde orada olacağım.”

“Umarım üstünü değiştirecek vaktin olmuştur. Bunun özel bir akşam olduğunu biliyorsun. Güzel görünmeni rica etmiştim.”

Yünlü elbisemi çekiştirerek, “Her zaman güzel görünmüyor muyum?” diye sordum.

“Evet ama misafir ağırlıyoruz. Bu yüzden herkesin en iyi şekilde görünmesini istiyorum.”

“Jed, Mia ve çocuklarına misafir demeye dilim varmıyor.”

“Yıllar sonra evde geçirdiğin ilk Noel.”

“Anne, benim evim Nottingham'da ve seni görmediğim tek bir Noel bile olmadı.”

“*Boxing Day*'de* bir saatliğine uğramak pek sayılmaz...” Duraksadı, suçluluk hissini unutturmak için konuşmaya devam etti. “Sadece kendini dışlanmış ya da özensiz hissetmeni istemiyorum.”

Keşke buna yirmi yıl önce karar verseydin, demek istedim. Çocuk-

* (İng.) Hediyeler Günü. Birleşik Krallık'ta, Noel'den bir gün sonra, yani 26 Aralık'ta kutlanan bir gelenektir. O gün işletmelerin tamamı kapanır ve insanlar aileleri ile vakit geçirip tatil yapar. (e.n.)

luğumdaki gardırobum en hafif tabirle biraz sıradışıydı. *Ev yapımı* olarak tanımlayabilirdim ama bundan daha kötüydü. Charis Evi alternatif bir okuldu. Davranış sorunları olan gençler ve ana akım okulların sağlayabileceğinden daha fazla zamana, esnekliğe ve uzmanlığa ihtiyaç duydukları anlamına gelen bir dizi zorluk konusunda uzmanlaşmıştı. Bunların hepsi iyi ve güzeldi. İnanılmaz derecede asildi ancak derslerden biri moda tasarımı ve tekstildi. Öğrencilere daha fazla teşvik sağlamak için daha geniş bir *arık değil* dersini öğretirken ailemiz projeleri bize giydirdi.

Annem beni görmezden geldi. “Seyahat planını aldın mı? E-posta ile gönderdim ve Armstrong WhatsApp gurubunda paylaştım.”

Ne yazık ki gelen kutumda gizemli bir şekilde görünmeyen e-postalardan biri bu değildi.

“Henüz okumaya fırsatım olmadı.”

Eğer fırsatım oldu demek, zihinsel gücümü topladım demek olsaydı...

“Programdan haberdar olmadığına dair herhangi bir homurdanma duymak istemiyorum.”

“Dört yıldır ilk kez Noel’de tatil yapıyorum. Bir programa uymak zorunda kalmamayı tercih ederim.”

“O zaman neler olduğunu nasıl bileceksin? Eğer bu on yılda iki kez düzenlenen bir etkinlikse hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmam gerekir.”

Bu gerçekten çok büyük bir sorun olmazdı...

“Bekle, bekle. Baban konuşmak istiyor.”

Güçlü bir nefes alarak kendimi iki numaralı ebeveyn için hazırladım.

“Her şeye katılacak mısın Tatlı Bea’m? Seni görmek için sabırsızlanan bir sürü insan var.”

Babamın sesi şimdiden bu düşünceyle çılgına dönmüş gibiydi. “Noel’in bir parçası olmanı çok özledik. Annen her şeyi planlamak için çok çalıştı. Böylece bu Noel’den en iyi şekilde verim alacağız.”

“Anlıyorum, baba ama lütfen bunun benim tatilim olduğunu

unutma. Aslında oldukça bitkinim. Seyahat planını okuma, uyuklama ve tembellik zamanı yoksa bir ya da iki kez dışarı çıkmam gerekebilir.”

“Elbette öyle! Annenin de dinlenmeye ihtiyacı var. O bir robot değil.”

“Bundan emin misin?”

Telefonu kapattığımda midem kürklü botlarıma gömülürken mesajlar arasında, daha önce annemin *Armstrong Ailesi Noel Seyahat Programı*’nı kaydırduğım yere geri döndüm ve bu kez elektronik tabloyu açtım.

Birkaç saniye sürdü ama sonunda buldum. Yemekler, provalar, sü-laleyi görmek ve bu akşam Noel’e kadar kapsayan diğer etkinlikler arasındaydı. Ayın yirmi yedisinde iki saatlik lüks bir zaman dilimi vardı: Boş zaman.

Uzun bir hafta olacaktı.

2. BÖLÜM

Şehri geride bıraktığımızda ilk kar taneleri düşmeye başlamıştı. Taksi şimdi açık yol boyunca ormana doğru hızla ilerliyordu. Birkaç mil sonra bir köy yoluna keskin bir dönüş yaptık ve saniyeler içinde etrafımız ağaçlarla çevrildi. İleride Hatherstone köyü görünene kadar tek ışık, ara sıra çiftlik evlerinin pencerelerinden gelen parıltılardı. Sarı lamba direkleri, evlerin arasma yayılmış ve ana yolu kaplayan meşe ağaçlarını süsleyen Noel ışıklarının kırmızıları, mavileri ve yeşilleriyle yarışıyordu.

Girişteki ilk evden hemen önce daha da dar ve virajlı bir yola sap-tık, çukurlar ve gevşek taşlar üzerinde yaklaşık bir mil boyunca ilerle-yerek başka bir okul projesi sayesinde biraz çarpık harflerle *Charis Evi* tabelasını taşıyan yüksek demir kapılara ulaştık.

“Burada durabilir miyim?” diye sordu taksi şoförü. “Kar yağma-dan önce geri dönmek istiyorum.”

Bunun için çok geç olduğundan korkuyordum. Farlar, yolun ne-rede bitip ormanın nerede başladığını tespit etmeyi zorlaştıran, parlak beyaz bir tabakayı ortaya çıkardı. Kar fırtınasında bavulumu eve ka-dar sürüklenme ihtimalinden hoşlanmasam da onu uzun araba yolu-nun üstesinden gelmeye zorlayacak değildim. Özellikle de hava nasıl olursa olsun gözlerim kapalı yol alabilecektim.

Kapüşonumu yukarı çektim, atkımı burnuma sardım, sıfırın al-

tındaki sıcaklık sayesinde anında pişman olduğum derin bir nefes aldım ve eve doğru yola çıktım.

En son yedi ay önce, mayıs ayında yeğenim Elana'nın onuncu yaş günü için geri dönmüştüm. Biliyorum, korkunçtu ama Adam'la ayrıldıktan sonra eve dönmeyi bir türlü kabullenememiştim. Kendimi yeniden hissetmenin yarısına geldiğimde iş bir hayalden çıkıp strese dönüşmüştü. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde kendimi yeniden bulmaya çalışırken izin günlerimin çoğundan feragat etmiştim. Bu arada tamamen yeni bir başlangıcın cevap olup olmadığını merak ederek başka hava tahmin görevlerine başvuruyordum.

Gözlerimi önümdeki zeminden ayırmadan ana evin önünden geçtim. Bir zamanlar on iki yatak odası ve bir balo salonuna sahip olan büyük, beyaz bina 1842'den beri annemin aile eviydi ve otuzuncu yaş gününde ona miras kaldıktan sonra okul olmuştu. Adam'la tanıştığım, flört ettiğimiz, âşık olduğumuz ve ilk yasak öpücüğümüzü yaşadığımız yerdi. Kar taneleriyle birlikte dönen binlerce anının arasında, içimde çok fazla umut barındıran ancak yıllar sonra ezilen gençlik tutkusunun tatlı acısı vardı.

Atölyeyi ve sebze bahçelerini geçerek devam ederken otomatik olarak ailemin ön kapısına giden patikadan saptım. Bunun yerine spor sahasını geçerek Koç Evi'ni, okulun geri kalanından ayıran yüksek çitlere doğru ilerlerken ayak izlerimi bıraktım. Ahşap kapıyı açan güvenlik kodunu girdikten sonra kimsenin tamir etmeye zahmet etmediği, bozuk bir kaldırım levhasının üzerinden kaymasını sağlayan küçük bir çekme hareketiyle kapıyı sağa doğru ittim ve içeri süzuldüm.

Evin arkası bir ılık cümbüşü içinde aydınlandı. Buna ailemin iki siyah *Labrador* köpeğinin hırsız alarmı eşlik etti. Çılgın havlamaları ziyaretçileri korkutup kaçırmak yerine her zaman hoş karşılamayı amaçlamıştı.

Vay canına!

Annem çaba gösterdiğini söylerken abartmıyordu.

Eve doğru uzanan bahçenin iki yanında gururla sıralanan altı ağaç, buz saçağı şeklindeki ışıklarla kaplıydı ve bunlardan birinin altında bir geyikle yavrusunun heykeli duruyordu. Yanımda, evden en uzak köşede on beş metre yüksekliğindeki köknar ağacı, ışıklar, parlak süsler ve yarım santim karın altında sarkan düzinelerce gümüş fiyonkla evden daha süslüydü.

Kapıdan, arka kapıya giden yol fenerlerle işaretlenmişti. Kapının üzerinde de yıldız şeklinde dev bir çelenk vardı. Veranda, daha küçük ışıklarla kaplı, yaprak dökmeyen çalılardan oluşan saksılarla doluydu. Başka bir gün olsa abartılı görünebilirdi ama yağın karla birlikte büyüleyiciydi.

Eve yaklaşırken arka kapı açıldı, köpekler dışarı fırladılar ve iki adım ötede durup bana pati uzatılar. Annem ve babam okul için her zaman duygusal destek hayvanı olarak köpek beslerdi. Bu yüzden eve biri geldiğinde havlasalar da insan içinde her zaman kibar davranırlardı. Bu ikisine resmi olarak *Dumbledog* ve *Kardashian* denmesine öğrencilerin oylarıyla karar verilmişti. Neyse ki kısa süre sonra *Dumble* ve *Dash* olarak kısaltıldılar.

“Merhaba!” Karın tadını çıkarmaları için onları bırakmadan önce hak ettikleri ilgiyi gösterdim. Eve döndüğümde, annemin kapının eşiğinde durup bir mutfak havlusunu çırpığını görünce şaşırmadım.

“Hadi senin işin yüzünden işleri yeterince geciktirdik. Büyükanne Joy, neredeyse masada uyuyor!” Azarlamasını sert bir kucaklamayla yumuşattı ve beni mutfığa doğru itti. “Ah canım, çok dağınıksın. Buraya geldiğinde üstünü değiştirmeyi mi planlıyordun? Kendine çekidüzen vermek için on beş dakikanı ayırmak istersen odanda bir saç kurutma makinesi var.”

“İşleri yeterince geciktirdiğimi sanıyordum?” diye sordum kapüşonumun şapkasını çevirip bir tutam karın zemine düşmesini sağlayarak.

Bir aşağı bir yukarı baktı, yüzü dehşetle buruşmuştu. “Sanırım bu fedakarlığı yapabiliriz.”

“Geldi mi?” Babamın sesi koridordan içeri süzüldü ve bir saniye sonra başı görüldü. “Tatlı Bea’m!” Gözleri parlarken ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Sanki kutup gezisinden habersiz dönmüşüm de birkaç dakika önce onunla telefonda konuşmamışım gibi.

“İçeri gel, otur. Ceketini alayım. Burada olman çok güzel. İştten bir hafta izin alman, umabileceğimiz en güzel Noel hediyesi.”

Aceleyle odanın karşısına geçti ve kollarını bana doladı. Sırtı rahatsız edici bir çatırtı çıkarmadan önce beni yerden yaklaşık bir milimetre kaldırmayı başardı ve hızla beni tekrar yere bıraktı.

Elli sekiz yaşında ve hâlâ yakışıklıydı. 1.80 boyuyla benden ve annemden birkaç santim daha uzundu ancak annemin spor sevgisi onu kıvrak tutarken o iriydi ve ben ikisinin arasında bir yerdeydim. Annemin dış görünüşüme olan ilgisinin aksine annem de babam da genellikle dış görünüşe pek önem vermezlerdi. Babamın gümüş rengi saçları hiçbir zaman kabul edebileceği bir tarak bulamamıştı ve annemin kül rengi katları, hızlı bir nemlendirici sürmenin ötesinde herhangi bir güzellik ürününden sürekli olarak yoksun bir yüzü çerçeveliyordu. Annem iş günleri ve hafta sonları spor kıyafetleri giyer, özel günlerde ise şık bir pantolon ve gömlek giyerdi. Babam kot pantolon, güve yeniği süveterlerle moda öğrencilerinin projelerinin en kötülerini üstünde taşıyordu.

Bugün takım elbise giymişti. Kravatı annemin bordo kokteyl elbisesine uyuyordu.

Neler oluyordu?

“Hadi içeri geçelim.”

“Jonty!” Annem tıslayarak beni yemek odasına doğru itmeye başlarken kolumu yakaladı. “Bu şekilde içeri giremez!”

Babam durdu, ifadesi şaşkıncı. Nasıl hissettiğini biliyordum.

“Neden bahsediyorsun sen? Büyüleyici görünüyor.” Babam saçım-daki bir tutam karı temizlemek için uzandı.

“Yoldan aşağı yuvarlanmış gibi görünüyor!” dedi annem sitemle tıslayarak.

“Affedersiniz ama tam ortanızda duruyorum. Yetişkin bir kadı-
nım. Nasıl görünmek istediğine karar verebilen biriyim. İkinize de
ne oldu bilmiyorum ama ben istediğim gibi görünebilirim ve görü-
neceğim de!”

Sırılsıklam saçlarımı şöyle bir silkeleyip erimiş kar tanelerinin
nemli parlaklığının günlük makyajımı nasıl lekelediğini görmezden
gelerek paltomu babama doğru ittim, ıslak botlarımı tekmeledim ve
yemek odasına doğru yürüdüm.

Yürüdüm dedim. Fayansların ne kadar kaygan olabileceğini unut-
muşum, özellikle de tayt giyerken... Bir yürüyüşten çok bir patinajdı
ama amacıma ulaşmıştım.

“Bea teyze!” Yeğenlerimden büyük bir ses yükseldi. Onları görme-
yeli ne kadar uzun zaman geçtiğini düşününce hiç de hak etmedikle-
rini bildiğim sıcak bir ısıltı yarattı.

“Burada olmana çok sevindim, neredeyse açlıktan ölüyorduk!”
Yedi yaşındaki Frankie, çatalını havaya kaldırarak konuşmaya başladı.
“Büyükannem, sen zahmet edip gelene kadar daha fazla ekmek yeme-
mize izin vermediğini söyledi.”

Elana koyu renk gözleri ciddileşmiş bir şekilde, “Gerçekten de ya-
kında buraya gelmezsen Daisy’nin patlayabileceğini düşündüm,” diye
ekledi. “İşler oldukça stresli bir hal almaya başlamıştı.”

“Bea!” Kapıya en yakın olan kardeşim ayağa kalktı ve yanağıma
bir öpücük kondurdu.

“Bea teyze, çok dağınık görünüyorsun,” diye mırıldandı en küçük
yeğenim. “Saçların ıslak ve birbirine karışmış, yüzünde de siyah leke-
ler var.”

“Şşşt, Daisy!” Jed’in karısı Mia, diye fısıldadı. “Bu çok kaba.”

“Kaba değil, gerçek!” Daisy omuz silkti, sarı bukleleri omuzların-
dan aşağı sallanıyordu. “Ve bu adil değil çünkü güzel ve şık görün-
memiz gerektiğini söyledin. Bu yüzden saçlarımı taramak zorunda
kaldım. Neredeyse Noel olmasına rağmen *Rudolph*’ tulumumu giy-

* Robert L. May tarafından yaratılmış kurgusal, kırmızı burunlu bir ren geyiği. (c.n.)

meme izin verilmedi ve büyükanne için özel yemeği için bir *Scruffpot* gibi görünmenin kaba olduğunu söyledin. Bu yüzden kaba olan Bea teyze, ben değilim!”

“Haklı,” dedi Elana gözlüklerini düzelterek.

“Şey ama pardon?” Ellerimi kalçalarıma koyarak karşılık verdim. Gerçekten kırılmışım. “Buraya gelmek için bir kar fırtınasıyla savaştım, yüzümü kırbaçlayan kutup fırtınası, buza dönüşen deri, ormanda beni kovalayan kurtlar, bir çalının arkasından bana atlayan bir goblin... Şehir merkezindeki trafiği bir kenara bırakın! Siz muhteşem insanlar kadar mükemmel görünmüyorsam kusura bakmayın. Hepimiz hem büyüleyici güzellikte hem de çekici ve zeki olamayız...” Konuşurken devasa yemek masası ile büfe arasındaki boşluğa sıkıştım ve çocukların her birini başlarının üstünden öptüm. “Ayrıca bugünlerde hava durumu sunucuları için bunun çok moda olduğunu bilmenizi isterim. Biz buna *Scruffpot* şıklığı diyoruz! İşte böyle.”

Masanın bu tarafındaki son sandalyede durdum, Büyükanne Joy oturuyordu. Bana doğru dönerken mavi gözleri uyuklu olmaktan çok uzak görünüyordu. “Ah, şimdi şuna bak! Bu...”

Bir anlık bir duraklama oldu.

“Beatrice,” diye bitirdim onun yerine, kederin acısı gözlerimin arkasında yanıyordu. Büyükanne Joy, seksen yedi yaşındaydı. İlk kez on yedi yaşında bir *West End** gösterisinde rol almış, daha sonra filmlerde oynamış, liste başı albümler kaydetmiş ve *Ulusal Hazine**** unvanını hak etmişti. Yetmiş beş yaşında sahne ışıklarından emekli olduktan sonra Charis Evi’ne taşınmış ve öğrencilerin isimlerini unutmaya ve zaman çizelgesini karıştırmaya başlayana kadar drama, dans ve müzik öğretmenliği yapmıştı. Hâlâ *Guys and Dolls*****’un her kelimesini söyleyebilse de günlerinin çoğunu anılarında kaybolmuş bir şekilde geçiriyordu.

* Düzensiz ve kirli anlamına gelmektedir. (c.n.)

** (İng.) Batı Ucu. Londra’da bulunan eğlence ve sanat merkezi. (c.n.)

*** Büyük Britanya Halkı tarafından verilen bir unvan. (c.n.)

**** (İng.) Gönül Yolu. Abe Burrows ve Jo Swerling tarafından yazılan, 1950 yapımı bir Broadway müzikali. (c.n.)

Onu bu kadar uzun süre görmediğim için büyük bir utanç hissettim. Buraya son gelişimden çok daha küçük görünüyordu, kelimenin tam anlamıyla yaşlanıyordu.

Eğilip ona nazikçe sarıldım. “Çok güzel görünüyorsun,” diye fısıldadım yanağımı yanağına bastırarak.

“Evet, kasabanın en çok konuşulan kişisiyim, bilmiyor musun?” diye kıs kıs güldü kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak. “Şu genç adam benden çok hoşlanıyor.”

Masanın öbür ucuna doğru başını salladı ve ilk kez burada başka birinin daha olduğunu fark ettim.

Onu tanımam için kalbimin üç kez güm güm atması gerekti.

Dördüncüde her şey anlam kazandı.

“Merhaba, Beatrice,” dedi anne ve babamlarımızın en iyi arkadaşlar olması nedeniyle, ne yazık ki sohbet etmek zorunda kaldığımız birkaç seferde bana hitap ederken kullandığı aynı kaş çatma şekliyle. “Merhaba.” Orada, Büyükanne Joy’un arkasında durmaya devam ettim.

Henry Fairfax’in neden ailemin Noel öncesi yemeğinde olduğunu söyleyecek birini bekliyordum.

“En eski arkadaşlarından biri için bundan daha sıcak bir karşılama bekliyordum,” dedi annem elinde büyük bir tabak buharda pişmiş sebzeyle odaya girerken. Henry’ye bir adım daha yaklaştı ve sesini insanların birkaç metre öteden duyabileceği bir fısıltıya indirdi. “Sanırım biraz telaşlandı. Ona biraz zaman verin.”

Telaş mı? Öyle hissetmemiştim. Rahatsız mı? Utanmış mı? Şimdi-den kafamı birkaç kez ahşap panellere vurmaya mı itilmiştim?

Tabağı masanın üzerine koydu. “Kendine çekidüzen vermek istemediğine emin misin?” Gözleri Henry’ye kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

“Evet, eminim.” Henry’nin yanından geçip babamın oturduğu yere doğru ilerleyerek pastel boyalı kartta yazan adımın önünde durdum.

“Ah!” diye inledi Frankie. “Artık yiyebilir miyiz lütfen?”

Yapılması gereken şey, Henry’ye birkaç nazik teklifte bulunmaktı. Sonra da kendini tamamen diğer yanımda oturan kişiye yöneltmekti. Sanki bu taktiği tahmin ediyormuş gibi sol tarafımda oturan kişi annemdi.

“Eee, Henry,” diye başladı ilk saldırısı. “Bea’ye neden burada olduğunu söylemiyorsun?”

Midem protesto için sıkıştı. Annem ne kadar uyduruk bir bahane uydurmuş olursa olsun, hepimiz onun burada olma nedenini biliyorduk.

Henry ve ben altı yaşlarındayken bir yaz ailece kampa gitmiştik. O sırada on iki yaşında olan Jed, tatilin çoğunu parktaki genç kızların peşinden koşarak geçirmişti. Henry’nin kız kardeşi henüz bebekti ve bu nedenle ikimizin de ilgisi sınırlı kalmıştı. Alternatif seçenekler olmadığı için Henry ve ben iki haftayı birlikte oynayarak geçirmiştik. Bir akşam, şüphesiz çok fazla kadeh şarabın etkisiyle, annelerimiz Henry ve benim bir çift olmamızın ne kadar mükemmel olacağını ilan etmişti. Çocukluğumuzun geri kalanında, henüz anlayamadığım acı verici bir nedenden ötürü bu hayalin ölmesine izin vermeyi reddetmişlerdi.

Görünüşe göre okulda aynı sınıfta olmak ve her ikimizin de bilimi sevmesi, mükemmel bir eşleşme sağlamak için yeterliydi.

Ortaokula geldiğimde Henry’nin bilinen en kötü saç kesimine sahip, sıkıcı, inanılmaz derecede sinir bozucu bir süper inek olduğuna karar vermiş olmam, onların büyük planları için önemsizdi.

Henry parçacık fiziğinin derinliklerini anlamayan ya da mükemmel ütülenmiş okul kravatını lastikli pantolonunun tam üç santimetre yukarısına takmayan herkese karşı takındığı genel kendini beğenmiş küçümseme havasıyla bana nasıl bakıyorsa öyle bakıyordu.

Henry boğazını temizledi. “Gelecek dönem burada fen bilgisi öğretmeni olarak göreve başlayacağım. Annem ve babam Singapur’da Polly’yi ziyaret ediyorlar. Bu yüzden ailen Noel’de onlara katılmam için beni nazikçe davet etti.”

“Henry depo dairesine taşınacak,” dedi annem aniden. “Oranın biraz boyaya ve bakıma ihtiyacı var. O yüzden dekoratörler işini bitirene kadar bizimle kalacak.”

Duraksadığında gözleri parlıyordu. “Boş odada kalıyor.”

“Doğru.”

“Eee, sende durumlar nasıl?” diye sordu Henry, yüzümü ona döndüğümde neredeyse gülümsüyordu. “West Bridgford’daki bahçeli daire hâlâ sende mi?”

Ah!

Henry’yi yıllardır görmemiştim ama ebeveyn dedikodu hattı sayesinde muhtemelen hakkımdaki her şeyi biliyordu. Buna Adam’la son ayrılığımız da dahildi. Annemin, Henry’nin inanılmaz derecede başarılı kariyeri ve açıklanamaz bir şekilde hâlâ bekâr olması hakkındaki saçmalıklarına yeterince katlanmak zorunda kalmıştım.

“Evet, orayı gerçekten seviyorum. İş için de çok uygun.”

“Ah, evet. Ana haberleri sen sunuyorsun.” Henry durdu, gözleri benden başka her yere kaydı. “Annem söyledi.”

“Tabii ki.”

“Tabii ki.”

Muhtemelen Noel nezaketiyle ona bir soru sormalıydım ama aylardır ilk kez evdeydim ve aslında sevdiğim ailemle eğlenmek varken bunu olası bir *Siborg*’la monoton sohbetler yaparak geçirecek değildim. Elana’a doğru eğildim ve tiyatro okulunda oynadığı yeni oyunu sordum. Annemin iyi düşünülmüş planının bozulmaya başlamasından duyduğu rahatsızlığı görmezden geldim.

Ancak yanımda oturan adamı görmezden gelmek, olması gerekenden daha zordu.

Henry hâlâ biraz tuhaf görünüyordu ve hâlâ omuzları kadar sert görünen bej bir gömleğin üzerine mükemmel bir şekilde düğümlenmiş kahverengi bir kravat takıyordu ama onu tanımamın biraz zaman almasının bir nedeni vardı.

“Farklı görünüyorsun,” diye ağzımdan kaçırdım çocuklar kimin hangi yatakta yatacağı tartışmasıyla dikkatlerini dağıttuktan sonra.

Duraksadı. Havuç dilimi taşıyan çatalı havada asılı duruyordu. “Yeni saç stilim yüzünden olmalı.”

Bunun nedeni, kısmen *LEGO* kaskına benzemek yerine artık yanlardan tepeye göre çok daha kısa kesilmiş olan saçlarıydı. Saçları da yıllar içinde koyulaşmış, faremsi bir kahverengiden zengin bir kestaneye dönüşmüştü.

“Haklısın.”

Şaka yaptığımı anlamadan önce otomatik olarak uzandı ve elini başının üstünde gezdirdi. Başını kısa bir süre salladıktan sonra neredeyse tekrar gülümsedi ve bakışlarını benim keçeleşmiş saçlarıma dikti.

“Ve kontak lensler,” diye ekledi garip bir şekilde uzun süren bir andan sonra.

“Evet, tabii ki.”

Geldiğimden beri ilk kez gözlerimiz buluştu. Muhtemelen onu hiç kocaman, çirkin gözlükleri olmadan görmemiştim. Sorsalar, gözlerinin saçlarıyla aynı sıradan kahverengi olduğunu tahmin ederdim ama aslında gözleri mavinin şaşırtıcı bir tonundaydı –neredeyse su rengi– ve bazı kadınların uğruna iyi para ödediği türden kalın kirpiklerle çerçelenmişti.

“Yeni görünümün güzel. Kesinlikle büyük bir gelişme.”

Henry’nin gözleri bir an için büyüdü, kulaklarının tepesi pembeleşti ve iltifatı başını sallayarak onayladıktan sonra tüm dikkatini yemeğine verdi.

Dürüst olmak gerekirse *hoş* kelimesi hafif kalırdı. Mia, annemin yanından geçip bana işlerin nasıl gittiğini sorduğunda rahatlamış hissettim. Böylece tekrar arkamı dönmek için bir bahanem oldu. Saçlar ve kontak lensler, Henry’nin dönüşümünün sadece bir parçasıydı. Yuvarlak bebek yüzü keskinleşerek elmacık kemiklerini ve kirli sakalla kaplı sert bir çeneyi ortaya çıkarmıştı.

Her nasılsa, kaderin garip bir cilvesiyle hiç de fena görünmüyordu.

Bu çok rahatsız ediciydi. Belki de annem telaşlı olduğum konusunda o kadar da haksız değildi.

3. BÖLÜM

Annemin sığır eti ve tereyağı fasulye güveciyle tıka basa doyduktan sonra hem tabaklarımı hem de kafamı boşaltma fırsatı buldum. Birçoğumuzun bulunduğu yemek odası çok sıcaktı. Temiz havaya ve sürekli yanımdaki kişiyle dirsek dirseğe gelmemeye çalışmadığım bir yerde olmaya ihtiyacım vardı.

“Hey!”

Mia tam arkamdaydı. Bir yığın servis tabağını devasa mutfak masasının üzerine bıraktı ve beni kocaman bir kucaklaşma için kendine çekti. “Bu yıl izin alabilmen çok iyi oldu.”

Ben de onun gibi sımsıkı sarıldım.

Gelinimizi seviyordum. Jed’le ilk çıkmaya başladığında on üç yaşındaydım ve benden büyüktü, dolayısıyla daha havalı ve dünyadan haberdar olmanın cazibesini hiçbir zaman tam olarak kaybetmemiş olsa da yıllar içinde gerçek birer arkadaş da olmuştuk.

“Ne yani, anne faktörünü sinirlendireyim diye mi?” Ayrıldığımızda gülümsüyordum.

“Bu yıl tam bir Armstrong oldu. Sensiz bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum,” diye cevap verdi Mia yüzündeki donuk ifade aniden hınzırca bir sırıtışa dönüşüp beni işaret edene kadar. “Ve şimdi çocukluk nişanlın burada, arkama yaslanıp rahatlayabilirim. Noel yemeğini atlasam bile muhtemelen fark etmeyecektir.”

“Buraya taşınacağı konusunda beni uyarabilirdin. Buzdolabını açtım ve babamın tatlı olarak hazırladığı *cheesecake*’i çıkardım. Annem tam tahıllı ve ev yapımı yemeklerde ısrar ederken babam ara sıra rafine şeker içeren bir şeyler atıştırmayı başarırdı.

“O zaman eve gelmeyebilirdin.” Mia’nın gözleri kocaman bir kâse meyve alırken neşyle parlıyordu. “Ayrıca annen bence bu konuda haklı olabilir.”

“Affedersin?”

“Siz ikiniz birbirinize zar zor bakabiliyorsunuz.”

“Evet çünkü birbirimize tahammül edemiyoruz!”

“Sadece küçük bir kadeh şarap içmiş birine göre çok kızarmışsın.”

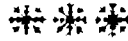
“Çok fazla yün giyiyorum. Ayrıca buraya gelmeden önce bir kokteyl içtim. Sen hareketlerimi mi inceliyordun?”

“Elbette! Görünüşe göre senin için mükemmel olan bu *gizemli adamlar* tanışmak için can atıyordum. Aranızda bir elektrik olup olmadığını görmek istediğim için beni suçlayamazsın.”

Mia odadan çıkarken kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı.

“Umarım merakın tatmin olmuştur. Seni ve diğer herkesi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm...”

Giderken omzunun üzerinden bana bakmak için başını çevirdi. Açık renk saçları mutfak penceresinden süzülen peri ışıklarında parlıyordu. “Ah, hayal kırıklığına uğramadım.”

Yemeğimizi bitirdiğimizde boynumdaki ve omuzlarımdaki her kas bastırılmış gerginlikten dolayı ağrıyordu ancak işkence daha bitmemişti. Ortalığı toplayıp çaydanlığı yaktıktan sonra yukarı kaçma umudumuz, annemin güzergâhla ilgili suçluluk duygusu uyandıran yorumlarıyla suya düşmüştü.

“Jed ve Bea, sıcak içecek hazırlar mısınız? Diğer herkes oturma odasında bir koltuk bulsun ve ikili gruplara ayrılsın.”

Kahvenin demlenmesini beklerken Jed’e, “Seni eşim olarak seçiyorum,” dedim.

“Reddediyorum. Kutlamaların bu kadar erken bir saatinde Müdür Armstrong’ın gazabına uğramamın imkânı yok,” diye cevap verdi ve sanki bu ihanetini haklı çıkarırmış gibi başını okşadı.

“Eğer beni Henry ile eşleştirmek için bu saçma komploya ortak oluyorsan bundan böyle seni kardeşim olarak kabul etmiyorum.”

“Ben iş birliği yapmıyorum.” Kafeinsiz çay poşetlerini annemin dev çaydanlığına atarken durakladı. “Sadece taraftız kalıyorum.”

Kaşlarını çatırdı. “Ya benden yanasınız ya da bana karşımanız.”

“Biraz daha yaşlı, bilge bir kardeş tavsiyesi ister misin?” diye sordu, sesi şefkatle yumuşamıştı.

Dört fincan sıcak çikolataya kaynar su doldururken bunu düşündüm. “Sanırım evet.”

“Bir hafta boyunca idare et. Annemin, seni Henry ile eşleştirmesine izin ver. Gülümse, arkadaşça davran, seni rahatsız etmiyormuş gibi davran. Onunla bu konuda kavga etmeye çalışmaktan çok daha iyi vakit geçireceksin. En kötü ne olabilir ki?”

“Noel’i, bu konuşmaya kadar tüm kalbimle sevdiğimi düşündüğüm ailem yerine sevmediğim biriyle yakınlaşmaya zorlanarak geçirmek zorunda mıyım?”

“Hadi ama, Henry o kadar da kötü biri değil. Eskiden biraz inek olduğunu biliyorum ama gerçekten iyi bir adam.”

“Sırf Neptün’ün uzaklığını bildiği için herkesten daha iyi olduklarını düşünen androidleri seviyorsan tabii...”

Mutfak kapısını açtığımda *android*’in, kapının diğer tarafında durduğunu gördüm. Duymamış gibi davranabilirdim ama yüzündeki ifade aksini kanıtlıyordu. Akluma ilk gelen düşüncenin ‘Vay canına duyguları varmış!’ olması, geçmişimiz hakkında çok şey söylüyordu.

“Cora, yardıma ihtiyacın olup olmadığını sormam için beni gönderdi.” Henry’nin sesi alışkın olduğum robotik tempoya dönmüştü. Birdenbire küçük bir fikir, şirret, liseli kız tavrını kırdı. Henry utanç yaşadığı için mi bu kadar katı ve rahatsız edici derecede kesin konuşuyordu?

“Harika, şunu alır mısın?” Jed araya girerek Henry’ye kahve cezvesini uzattı, sonra da bir tepsi dolusu fincanla rahatça uzaklaştı.

“Ben... Imm...”

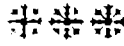
Benim *Imm*’ın hiçbir mazereti yoktu.

“155,600 kilometre.” dedi alayla.

“Pardon?”

Ben utançtan bir halde öylece dururken Henry yanımdan eğilip bir sūrahi sūt aldı ve oturma odasına dönmeden önce göz kırptı.

Birkaç dakika daha sakinleşmeye çalıştım, çaydanlığı aldım ve onu takip ettim.

“Pekâlâ, bu karar turu!”

Babam bir bilgi yarışması sunucusunun en iyi taklidini yaptı. *Disney* ve *Pixar* karakterleri de dahil olmak üzere beş turu tamamladık. Böylece çocukların parlama şansı oldu ve Büyükanne Joy’un cevapları yazmak yerine bize her cevabın mini bir yorumunu yapmayı seçtiği bir müzikal turu. Muhteşem bir gösteri sundu ve herkesin tam not almasını sağladı. Bilim, spor ve popüler kültür turlarından sonra Henry ve ben –tahmin edildiği gibi eşleştik– Jed ve Daisy ile başa baş gidiyorduk.

“Kendine güveniyor musun?” diye mırıldandı Henry. Dev kanepe yanımda oturuyordu. Kenetlediği ellerinin boğumları bembeyaz kesilmişti.

“Tabii ki.” Yarışmayı değerlendirirken gözlerim kısıldı. Yirmi küsur yıllık Armstrong Noel sınavlarında elde ettiğim en iyi derece ikincilikti.

Jed’in yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmek için sabırsızlanıyorum.

“Daha önce bir ya da iki kez kazanmadı mı?” diye sordu Henry yüzündeki boş ifadeyle.

Ona baktım, ağzımın kenarı şaşkınlıkla kıvrıldı. “Belki de ona sormalısın.”

Jed hiç kimsenin ilgisini çekmeyecek şekilde, toplam on iki sınav kazanarak şampiyon olduğunu defalarca ilan etmişti.

“Tamam, işte başlıyoruz.” Jed yumruklaşmaya hazırlanan bir kabadayı gibi yumruğunu diğer eline vurdu. “Kıyametinize tanışmaya hazırlanın, Astro Bilgi Yarışmacıları!”

“Evet, Astro Bilgi Yarışmacıları. Kaybediyorsunuz!” Daisy koltuğunda zıplayarak bağırdı.

“Düğmelerinizi ilikleyin, Gökkuşağı Deniz Kızı Savaşçıları!” diye alay ettim.

“Hep konuşuyorsunuz ama pantolonunuz yok. Şişman kadın şarkı söyleyene kadar bitmez!”

“Büyükanne Joy, şişman değil!” Frankie neşeli bir dehşetle ciyakladı.

“Onun hakkında konuşmuyordum...”

Kim şişman olduğumu söyledi? Yine o çöp dergideki işe yaramaz muhabir mi? Her zaman hakkımda çılgınca dedikodular yayıyor. *Neredeyse yarısı doğruydı...*

“Pantolonum var ama annem güzel bir elbise giymem gerektiğini söyledi. Bunu sana zaten söylemiştim, Bea teyze!”

“Lütfen devam edebilir miyiz? Gösteriden önce öğrenmem gereken tonlarca replik var.”

“Sessiz ol!” Annem bağırdı. Hepimize en iyi müdire bakışını attıktan sonra devam etmesi için babama başıyla işaret etti.

“Bu hayati tur...”

“Dinozorlar! Sincaplar!”

“Sincaplar mı? Daisy, çok tuhafsun. Sincaplar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Elana gözlerini devirdi.

“Onlar hakkında çok şey biliyorum! Anne, Elana sincaplar hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledi ama ben biliyorum! Amerika’da yaşadıklarını, toprağın altında yaşadıklarını ve fındık, çilek, böcek, kurbağa ve...”

“Hey, eğer sessiz olmazsanız sorunun ne olduğunu duyamayacağız,” diye araya girdi Mia.

“O zaman Elana bunu söylememeliydi... Üzgünüm, anne.”

“Dinozorlar ya da sincaplardan çok daha iyi bir konuda... Armstrong Ailesi!” Babam bir güzellemeyle sorusunu duyurdu.

“Hiç adil değil!” Elana homurdandı.

“Ben sadece on yıldır bu ailedeyim.”

“O zaman benim takımımda olman iyi bir şey,” dedi annem sınav partnerinin elini okşayarak.

“Peki, ya Henry?” diye sordu Frankie. “O aileden bile değil. Bu yüzden tüm bu sorulara Bea cevap vermek zorunda kalacak.”

“Ah, bundan emin değilim,” diye sıırıttı annem. “Bekleyelim ve görelim.”

“Doğru. Birinci soru.”

Dokuz sorunun sonunda hâlâ Jed ve Daisy’nin puanlarını eşitliyorduk.

“Son soru!” diye açıkladı babam.

“Bu seninle ilgili olmalı,” dedi Henry rakiplerimizin duymaması için daha yakına eğilerek. “Diğer herkes hakkında bir sorumuz vardı. Bu kesin bir şey.”

Hepimiz hevesle öne doğru eğildik.

“Beatrice Armstrong, on yıl önce bugün Charis Evi Noel Gösterisi’nde hangi şarkıyı seslendirdi. Size bir ipucu vereyim...”

“Hayır!” diye bağırdım. “İpucu yok! Daisy ya da Jed’in sorusu için bize bir ipucu vermediniz.”

“Sınav yöneticisine tekrar meydan okursanız otomatik olarak sizden bir puan düşer.” Babam okuma gözlüğünün üstünden bana baktı. Ben sessiz kaldım. Bir daha düşündüm de... Jed’i boş ver, bir ipucu işime yarayabilirdi.

“O yılki gösterinin teması *Kar Yağarken*’di. Cevabınızı yazmak için otuz saniyeniz var.”

Hızlıca bazı hesaplamalar yaptım. “Tamam, bunun olduğuna eminim.”

Cevap kâğıdına *Kış Harikalar Diyarı* yazdım ki rakiplerimiz cevabın fisiltısını bile duymasın.

Henry başını salladı, kalemi benden aldı ve onun yerine *Beyaz Noel* yazarak karaladı.

Kaşlarımı çatarak kâğıdın üzerine eğildim.

“On beş saniye!” diye seslendi sınav yöneticisi, yani babam.

“Hayır, onu bir yıl sonra yapığuma eminim. Adam’la yeni tanışmıştık ve bu onun en sevdiği Noel şarkısıydı,” diye fısıldadım telaşla.

Henry başını salladı. “Üzerinden bir sürü kar tanesinin sarktuğı parlak beyaz bir elbise giymiştin ve başında bir bulut vardı. Son dizeden hemen sonra ağlamaya başladın.”

Canlı bir anı gözümün önüne geldi. Adam’la sahne arkasında tartışıyorduk çünkü bira kokarak gelmişti ve sonrasında içki ve kıymalı börek için Koç Evi’ne geri dönmesi gerekiyordu. Akşamı müdürlerle geçirmeden önce kendi kendini tedavi etmesi gerektiğine dair acımasız bir şaka yaptı, ayık olsaydı asla yapmayacağı türden bir şakaydı ve buna çok kızmıştım.

“Zaman doldu!”

“Siktir!” Jed homurdandı ve karısından çocuklarının önünde iyi bir sporcu gibi davranması konusunda sert bir azar işitti.

“LANET OLSUN!” Daisy bağırdı ve Mia’yı haklı çıkardı. “Gökkuşağı Deniz Kızı Savaşçıları?” diye sordu babam. “Kış Harikalar Diyarı,” diye cevap verdiler.

“Astro Bilgi Yarışmacıları?”

Derin bir nefes aldım. “Beyaz Noel.”

Odadaki gerilim, pencerenin dışında dönen kar fırtınasından daha yoğundu.

“Cevap...”

“Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen...” diye mırıldandı Daisy, gözleri kapalı ve elleri dua ediyormuş gibi kenetlenmişti. Onun umutlarını yıkmak üzere olduğum için pişmanlık duydum. Sonra ağabeyimin odanın öbür ucundan bana ters ters baktığını gördüm ve pişmanlığım acımasız bir hırsa dönüştü.

“Anne, rica etsem?”

Büyükanne Joy, bir elini göğsüne bastırdı, diğerini havaya kaldırdı. Derin bir nefes aldı ve açılış şarkısını söyledi.

“EVET!” Henry ve ben ayağa fırladık, birbirimizin kollarını tuttuk ve hâlâ şarkı söylemekte olan Büyükanne Joy’a eşlik ederek zafer dansı yaptık.

“Nereden biliyorsun?” Cevabı kardeşim kadar yanlış anladığımı belli etmek istemeyerek kulağına fısıldadım.

Bileğimi bıraktı. “Android beyin. Beni asla yarı yolda bırakmaz.” Omuz silkti, tekrar oturup gömleğinin manşetlerini yeniden ayarlamaya başlarken başı öne eğikti. Kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerinde mükemmel bir yarım daire gölgesi oluşturuyordu.

“İmkânsız bir soru,” diye homurdandı Jed kutlamalar sona erip Henry ve ben ödül olarak kullandığımız eski vazoyu aldıktan sonra. “Bunu Bea’dan başka kim hatırlayabilir ki?”

“Ben hatırladım,” diye yanıtladı babam sabırlı bir gülümsemeyle.

“Tamam. Peki, onun yaptığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar dosyalayacak kadar hastalıklı ve duygusal bir aşkla dolu birinden başka kim hatırlayabilir ki?”

Sahip olduğum tüm iradeyi kullanmam gerekti ama mazeretlerimi sıralayıp yatağa giderken Henry’ye bakmamayı başardım. Kısmen Jed’in açıklamasından çok utandığım için. Kısmen de bunda bir gerçeklik payı olabileceği ve Henry’nin tepkisinde önümüzdeki birkaç gün korktuğumdan daha da garip hale getirecek bir şeyler görebileceğim endişesinden.

Düzenleme
Ny.ozlem

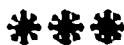
4. BÖLÜM

Çocukluğumun geçtiği yatak odasına geri dönmenin binlerce anıyı canlandırması kaçınılmazdı. Buraya gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki Koç Evi'nin saçaklarına sıkışmış odama çıkan dik merdiveni tırmanmak bile daha önce oraya sayısız kez koşuşturduğum ya da tepindiğim anları anımsamama neden oldu. Kapıyı açar açmaz burnuma ahşap ve hafif bir vernik kokusu geldi. Adam'ın bir yıl önce Noel'de bana aldığı parfümün kalıcı iziyle harmanlanmıştı.

Oda neredeyse hiç değişmemişti. Annem ve babam bana yeni daireme taşındıktan bir yıl sonra toplanmayan eşyaların uygun gördükleri şekilde elden çıkarılacağına dair kibar bir ultimatoma vermişlerdi. Bu yüzden son kaldığım zamandan çok daha boştu. Bununla birlikte, Elana ve çocuklar bizde kaldığında genellikle burada uyurdu. Bu yüzden sıra sıra dizilmiş raflar hâlâ çocuk kitapları ve oyunlarıyla doluydu. Perdeler ve yatak takımları on üçüncü yaş günüm için seçtiğim nane yeşili çizgiliydi ve bazı hevesli Charis Evi öğrencilerinin yarattığı düğümlü, çok renkli halı hâlâ mütevazı zemin alanının yarısını kaplıyordu.

Küçük porselen lavaboda dişlerimi fırçaladım, en sıcak tutan pijamalarımı giydim ve kışın buranın ne kadar buzlu olduğunu hatırlayınca yüzümü buruşturarak yatağa girdim.

Evin tanıdıklığıyla sarmalandığımda anıların üzerimden akıp gitmesine izin verdim, gözyaşları da hemen arkasından gelmişti.

Hayatımda ilk kez Charis Evi Noel Gösterisi'nden korkmuyordum. Jed yeni eşi Mia ile bir şeyler planlıyordu ve bu yüzden ikimiz de yaltaklanmaya değer bir düet yapmamız için kandırılmak yerine tüm ebeveyn baskısını görmezden gelecek ve ilk kez kendime özgü bir şey yapacaktım. On beş yaşındayken bu, Noel'in kapitalizm tarafından nasıl gasp edildiğine dair yazdığım sözlü bir şiiri okumak anlamına geliyordu. Duyan herkes tarafından çığır açan yaratıcı bir deha olarak övüleceği kesindi. Kafiyeyle bile olmayan iç karartıcı bir saçmalık olduğunu düşünenler varsa, bu sadece gerçek sanat hakkında ne kadar az şey bildiklerini gösterirdi.

Daha da iyisi, yeni çocuk da gelecekti. Okul orkestrasında gitar çalmayı kabul etmişti ve ona üç dakika boyunca bakmak için geçerli bir nedenim olması için sabırsızlanıyordum. Onu ilk kez sekiz gün önce Charis Evi'nde görmüştüm. O zamandan beri başka bir şey düşünmemiştim. Atölyenin dışında odun kesiyordu –babamın öğrencilerin saldırganlıklarını yönlendirmelerine yardımcı olmak için kullandığı aktivitelerden biriydi– bu hava da neredeyse donmak üzere olmasına rağmen ceketini ve kazağını çıkarmış, baltayı her vuruşunda esneyen kaslarını sergileyen kolsuz bir üstle kendini ortaya çıkarmıştı.

Dev bir kek kutusunun ağırlığıyla hafifçe hantallaşarak ona yaklaşırken gözlemlene şansım oldu. Yaklaştığımda içgüdüsel olarak gözlerimi indirdim ve önümdeki yola odaklandım.

“Hey!”

Birkaç temkinli adım daha attım. Eminim benimle konuşmuyordu.

“Hey, kocaman kutuyu tutan kız!” diye tekrar seslendi ve durup bir eliyle baltaya yaslanmış, diğer eliyle çene hizasındaki kumral saçlarını yüzünden süpürürken durduğu yere doğru dönmek zorunda kaldım.

Kalbim, postacının yaklaştığını duyan köpekler gibi göğsümde atıyordu.

Birkaç metre uzaktaydım ama bu mesafeden bile bakışları deliciydi ve sinir sistemimde çatırdayan elektrikler gönderiyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel insandı. Bir melek gibiydi. Yine de duruşundaki bir şey, gözlerindeki parlı, çarpık gülümsemesi onun kutsal olmaktan çok uzak olduğu uyarısını veriyordu.

“Gelip bana *merhaba* diyecek misin?” diye sordu, sesinde nefesimi kesen bir şey vardı.

“Imm...”

Bir kaşını havaya kaldırdı, neredeyse yaklaşmam için bana meydan okuyordu. Çekici, bir ışın tarafından emilmiş gibi... Tişörtünün üstünden sürünerek çıkan gerçek boyutlu bir böcek dövmesini görecektir şekilde yaklaşıp kadar yürümeme karşı koyamadım.

“Seni daha önce hiç görmedim. Benden daha mı yenisin?” diye sordu, o kara gözleri beynimin derinliklerini delip geçiyor gibiydi.

“Hayır, ben burada okula gitmiyorum.”

Uzun, yürek titreten bir süre boyunca daha beni izledi. “Burada çalışmak için yeterince büyük değilsin.”

Yeterince büyüktüm. Sayamayacağım kadar çok kez masaları fırçalamak, raporları dosyalamak ve etrafta yapacak başka kimse olmadığında yapılması gereken diğer tuhaf işlerle uğraşmak zorunda kalmıştım ama onun kastettiği şekilde değildi.

“On beş yaşındayım.”

Tahmininin doğru olduğundan eminmiş gibi bir kez başını salladı.

“Yani sen Noel perisi misin? Yoksa büyükannenin kulübesine giderken yolunu mu kaybettin?”

Gülümseyip çenesini kırmızı spor ceketime doğru salladı.

Ona kim olduğumu söylemek istemiyordum ama zaten öğrenmesi an meselesiydi.

“Ben Koç Evi’nde yaşıyorum. Müdürler benim ailem.”

“Ooo, ah!” Yüzünü buruşturdu. “Bu ilginç olmalı.”

Omuz silktim. “*İlginç*, pek kullanacağım bir kelime değil.”

“O zaman neden buradasın? Evde mi eğitim görüyorsun?”

“Dışçı randevum vardı.”

Bu çocuğa bu kadar sıradan bir şeyi açıklamak zorunda kaldığım için yine içten içe ürperdim. Eğer onun yanında beynim pelte gibi olmasaydı bir mankenlik ajansıya görüşmem olduğu ya da bütün gece dışarıda eğlendiğim için bugün okula gitmediğim gibi göz alıcı bir şey söyleyebilirdim.

Neyse ki hiç bozulmuş gibi görünmüyordu. “Kutuda ne var?”

Beceriksiz parmaklarımla kapağı açtım. Annem son ders için okula dönmememi, zamanımı yeni bir beceri öğrenerek geçirmem şartıyla kabul etmişti. Daha önce pek çok kek yapmış olsam da bu benim ilk krema sıkma girişimimdi ve şu ana kadar sonuçtan oldukça memnundum, ta ki titrek harflerim karşısında aniden endişeye kapılana kadar.

“Harika görünüyor,” dedi çocuk daha yakına eğilerek.

“Bilmiyorum. Pasta üzerine yazı yazmayı ilk kez deniyordum. Bir dahaki sefere bu kadar çok leke yapmamaya çalışacağım.”

“Kendini böyle eleştirme,” dedi bana bakarak alnını kırıştırırken. “Geri kalanı bu kadar iyiyken neden mükemmel olmayan küçücük bir şeye odaklanasın ki?”

“Imm...”

Birkaç saniye kıpırdandım, söyleyecek söz bulamadım ve şimdi kapüşonumun altında bolca terliyordum.

“Bunu okula mı götürüyorsun?” diye sordu, yüzü umut doluydu. “Bu bir tür Noel iyi niyet jesti mi? Müdürün kızı suçlular için yemek mi pişiriyor?”

“Noel’de olduğumuz için yulaf ezmesi ve bayat krakerlerden dışındayla bir değişikliği hak ettiğinizi düşündüm.”

“Ne kadar nazıksınız, hanımefendi. Bizi bu şekilde düşündüğünüz için çok minnettarız.”

Saçının bir tutamını çekti.

“Yerinizde olsam, diğer serseriler hepsini yemeden önce o odunu kesmeyi bitirirdim.”

Baltayı omzunun üzerine kaldırdı, sonra da kütükleri ayırdığı tahta parçasına vurdu. “Burada işim bitti. Sevgili baban, duvarda bir delik açma isteğim geçene kadar kesmeye devam etmem gerektiğini söyledi.” Başına bol gri bir kazak geçirdi. “Sanırım daha da iyi bir şey buldum. Bir dahaki sefere sakinleşmem gerektiğinde kimi arayacağımı biliyorum.”

Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyordum ki annemin evin kapısından bağırmasıyla o an tamamen mahvoldu. “Beatrice, sen misin? Lütfen oyalanmayı bırak ve pastayı içeri getir.”

Gecikmeme kimin sebep olduğunu anlamak için daha yakından baktığını görebiliyordum. Uzun boylu gövdesi, bir erkek olduğunu fark ettiğinde sertleşti. Muhtemelen büyük bir erkek olduğu için daha da sertleşti. “Şimdi!”

Yolda aceleyle ilerlerken annemin önümden her adımımı nasıl izlediğini fark etmedim bile. Onun fikirleri, arkamdan gelen kişinin fikirlerinin yanında önemsiz kalıyordu.

Dönemin son birkaç gününde, başlangıçtaki çekiciliğim hızla saplantıya dönüştü. Sanki daha önceki hayatımla ilgili her şey anlamsız ve önemsizmiş gibiydi. Sonunda tüm o şiirleri ve oyunları anlamış, kendim de birkaç dizeden fazlasını yazmışım ve yakın zamanda bu konuda bir şeyler yapma şansı bulamazsam kan dolaşımda yanan bu garip ateşin beni tüketeceğinden emindim.

Her öğleden sonra bisikletimle okuldan eve koşturuyor, iki kat merdiven çıkıp çatı katında kendimi onun gibi insanların ilgisini çekecek bir insan haline getirmekle, Charis Evi Noel Gösterisi provalarının yapıldığı, şimdi okul salonu olarak kullanılan eski balo salonuna gidip onunla aynı odada olabildiğince fazla zaman geçirmek arasında kalıyordum.

Çoğunlukla bir şapka takmak ve bir hayır kurumunda bulduktan sonra artık sahip olduğum en havalı eşya olan kürk astarlı bomber ceketini giymekle yetindim.

* Uçuş ceketleri olarak bilinen, ilk olarak askeri pilotlar için tasarlanmış olan, kısa ve genellikle elastik bel ve manşetlere sahip bir ceket türü. (c.n.)

Artık adının *Adam* olduğunu bildiğim çocuk, benimle altı kez konuşmuştu. Buna genellikle salonda görüldüğümde verdiği hızlı *merhaba* da dahil değildi. Tabii ki sadece *merhaba* demiyordu. Daha çok *iyi akşamlar leydim* diyordu.

Provaları, çoğu en az bir yıldır Charis Evi'ne gelen diğer grup arkadaşları kadar ciddiye alıyor gibi görünüyordu ve bu nedenle *Muhteşem Gösteri'nin*, *Hatherstone pub*'da veya daha da iyisi Ağustos'taki *Robin Hood Festivali*'nde bir konser kapma potansiyeli ile ortalama bir okul gösterisinin çok üzerinde olduğunu biliyordu. Ancak iki şarkı boyunca *riff* yaparken ya da grubun geri kalanı bir köprü girişi veya zor akor ilerlemesi üzerinde çalışırken, sessizce tıngırdatırken bana bakarak çok fazla zaman geçirdiğini fark edememiştim.

Bakması gereken başka kızlar vardı. Bir grup on birinci sınıf dans gösterisi yaparken diğerleri salonu süslüyor ya da bir köşede kümelenmiş sahnedeki sıralarını bekliyorlardı.

Adam'ın benden hoşlandığından emindim. Sadece büyük bir sorun vardı. *Muhteşem Gösteri* gününden önce ikinci kez konuştuğumuzda bana garip bir soru sormuştu.

"Müdür Armstrong, seninle konuşmaya geldiğim için pek mutlu görünmüyor."

"Öyle mi?" diye sordum sanki atkım çok sıkı sarılmış gibi boğuk bir sesle.

"Her *merhaba* dediğimde ölümcül bakışlarının tenimi kavurduğunu hissedebiliyorum."

Yan tarafa baktım, annem gerçekten de orada duruyordu. Elleri kalçalarında, sanki bizi Noel Gösterisi afişine zarar verirken yakalamış gibi kinle bize bakıyordu.

"Evet."

"Yani özellikle benimle mi ilgili yoksa kızının genel olarak ayakta takımıyla arkadaşlık etmesini mi sorun ediyor?" Bana baktı, kaşları çatıldı ve kalbim göğsümün içinde öldü.

* Müzikte tekrarlanan bir akor ilerlemesi veya nakarat. (c.n.)

“Şimdiye kadar onunla bazı konuşmalar yapmış olmalısın?”

Başını salladı. “Futbol ve koşu yapıyorum. Artı, büyük hoş geldin konuşmasını da.”

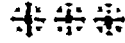
“O zaman buradaki öğrencilerin hiçbirini ayaktakımı olarak görmediğini biliyorsun ya da suçlu.”

Başını salladı. “Peki, neden şeytani gözleri benim üzerimde?”

“O da buradaki her öğrenci için en iyisini istiyor. Bu içi boş bir konuşma değil. Bu gerçekten onun hayatının işi. Burası onun ailesinin eviydi ve lüks içinde tembellik etmek yerine her şeyini herkesin gözden çıkardığı çocuklara kucak açmaya ve onlara olabileceklerine inandığı her şeyi olma şansı vermeye adadı.” Yüzümü buruşturdum. “Yararsız, dikkat dağıtıcı şeylerle bunun tehlikeye atılmasına izin vermeyecektir.”

Bana uzun bir süre öylece baktı. “Bunu anlayabiliyorum. Çok dikkat dağıtıcısın.”

Bilime saygı duyan biri olarak ilk görüşte aşka inanmayı reddettim ama yedinci görüşte. Bunu kanıtlayacak delillerim vardı.

Bunu yapmayı bırakacağıma dair kendime sayamayacağım kadar çok kez söz vermiştim.

Yüzüme bir çatal saplamak kadar anlamsız ve acı vericiydi ama bu anıları canlandırmak, takip etme isteğini karşı konulmaz hale getiriyordu. Önce Adam’ın Instagram’ına girdim, hem kişisel hesabına hem de son grubunun hesabına. Görselleri tarayarak her fotoğrafı ve yorumu hayatına devam ettiğine ya da etmediğine dair kanıt bulmak için inceledim. Biriyle çıktığına dair hiçbir işaret yoktu ya da belki de daha önemlisi, ayrılma nedenlerimiz göz önüne alındığında bu grubun önceki üç gruptan daha başarılı olduğuna dair bir işaret yoktu. Diğer sosyal medya kanalları da hemen hemen aynıydı. Yüzünü görmek, yıllar boyunca birçok ayrılığımıza eşlik eden o tanıdık acıyı anında geri getirdi.

Onun hayatı da benimkinin onsuz olduğu gibi bensiz daha boş, daha küçük mü hissediyordu?

Hikâyemiz gerçekten de böyle mi sona erecekti? Kalp kırıklığı, hayal kırıklığı ve bir yığın tutulmayan söz?

Hayatınızın aşkının sonunda değişmesi için ne kadar beklediniz? Büyümesini?

On bir yılın fazlasıyla yeterli olduğunu düşünmüştüm ama bunun böyle olması anlaşılmaz görünüyordu. Adam bensiz devam ediyordu ve ikimiz de yaşadığımız sürece bunu yapmaya devam edecekti.

Telefonuma bir damla gözyaşı daha düşerken kendimi azarladım. Hava durumuyla ilgili olmayan sosyal medyayı kendime yasaklamamın nedeni de buydu.

Yorganı başımın üzerine çektim, kendime geçen Noel'de olanları hatırlattım ve sonunda huzursuz bir uykuya daldım.

5. BÖLÜM

“Ah, işte buradasın!” diye karşıladı annem beni saatine abartılı bir bakış atarak. Kahvaltıya tam on bir dakika geç kalmıştım.

“Annemin yumurtaları mı benim kreplerim mi yoksa ikisi birden mi?” diye sordu babam yanağıma bir öpücük kondurmak için ocaktan başını kaldırarak.

“Bir kahve alacağım,” diye mırıldandım makineye doğru yürürken.

Annem, “Saçmalama, midende sadece kahve varken altı millik bir yürüyüşe çıkamazsın,” dedi.

“Bu durumda, belki de yürüyüşe çıkmamalıyım.”

“Yürüyüşü atlamak mı?” Daisy başını kaldırdı, yapışkan eliyle tuttuğu krepten şurup damlıyordu. “Atlama konusunda iyiyimdir. Büyükanne, Bea teyze ile yürüyüşü atlayabilir miyim?”

“Mükemmel bir fikir!” diye cevap verdi annem. “Atlamak, fiziksel ve zihinsel sağlık için son derece faydalıdır. Belki ben de size katılırım.”

“Bir krep alacağım.” Bütün gece yorganımın içinde dönüp durduktan sonra bugün isyan edecek enerjim yoktu. Bunun yerine kahvemi aldım ve Elana ile Frankie’nin yanındaki bankın üzerine kaydım. Ayaklarıma katı bir sıcaklık yerleştiğinde, Dash’in yün çoraplarımda üzerinde kıvrıldığını görmek için eğildim.

“Diğer herkes nerede?” Babam masaya kalın, dumanı tüten bir krep koyarken arkama yaslanarak sordum.

Annem, “Mia oturma odasında. Büyükanne, Joy’la birlikte. Jed ve Henry de arabanın üzerindeki karı temizliyorlar,” dedi.

“Karı gördün mü Bea teyze?” diye sordu Frankie yüzü ışıldayarak. “Kuzey Kutbu gibi!”

Büyük pencereden dışarı doğru dürüst bakmak için arkamı döndüm. Frankie abartmıyordu, tüm bahçe kaplanmıştı. Sadece verandadaki saksıların üst kısımları görünüyordu ve zavallı geyik yavrusu göbeğine kadar suya batmıştı.

“Bunun içinde altı mili nasıl yürüyeceğiz?” Kar yağışını incelemeye devam ederek sordum. “Çocukların botlarından daha yüksek. Sıcaklık eksi üç. Rüzgârın soğukluğuyla birlikte hava ciğerlerimizde buz kristallerine dönüşüyormuş gibi hissedeceğiz.”

“Bu biraz dramatik, Bea. Sherwood Ormanı’nın ortasında yaşıyoruz. *Robin Hood* her kışı nasıl geçiriyor sanıyorsun?”

“Kar bu kadar kötüyken muhtemelen *Binbaşı Meşe*’de saklanmıştı.”

Annem beni görmezden gelerek devam etti. “Armstrong’ın beş neslini bir kenara bırakalım! Birazcık kar bizi yenebilseydi yüz seksen yıl nasıl hayatta kalabilirdik?”

“Bunun içinde yürüyebilmemizin imkânı yok,” diye açıkladı Jed, ıslık çalarak mutfak kapısından içeri daldı. “Daisy’nin koltuk altlarına kadar geliyor kar.”

“Ah, saçmalık!” diye bağırdı annem.

“Haklı,” diye ekledi Henry hemen arkasından. “Yolun sonuna varmamız bile on beş dakikamızı aldı.”

Annem bakışlarını Henry’ye çevirdi, kaşları anında yumuşadı. “Peki, bilimsel görüşünüz buysa eğer...”

Henry bana garip bir bakış fırlattı. Koyu kırmızı, kulaklıklılı yün şapkasını alnına doğru çekmiş, yüzünü eski saç kesimiyle aynı şekilde

* *Robin Hood*’u Nottingham Şerifi’nden sakladığı ve bin yılı aşkın bir yaşı olduğu söylenen içi boş meşe ağacı. İngiltere’de *yılın ağacı* ödülüne layık görülmesiyle birlikte adını büyüklüğünden değil, 1790 yılında yapıyı tanımlayan yerel tarihçi Binbaşı Hayman Rooke’tan almıştır. (c.n.)

çerçevelemiş ve onu her zaman benden daha iyi biliyormuş gibi görünen eski, süper inek okul çocuğu olarak görmeyi çok daha kolay hale getirmişti.

“Henry bir astrofizikçi, anne,” diye tersledim. “Ben profesyonel bir meteoroloji uzmanıyım!”

“Sanırım BBC’nin her zamanki doğruluk seviyesi göz önüne alındığında, dışarıda gerçekten bulunmuş birinin görüşünü yerel bir hava durumu sunucusununkinden daha üstün sayacağım eğer sakıncası yoksa?”

“Şimdi, şimdi,” diye yatıştırdı babam. “Hepiniz aynı fikirde olduğunuza göre kimin fikrinin daha önemli olduğu önemli değil.”

“Hayır, önemli!” diye karşılık verdim. “Ve beni ciddiye alıp almanı önemsiyorum, anne. Her ne kadar ciddiye almamayı dilersem de. Savunmasız çocukların hayatlarını değiştirmiyor olabilirim ama yaptığım şey pek çok insan için bir anlam ifade ediyor ve bu işte *çok* iyiyim!”

“Lütfen yeğenlerinizin önünde bir daha küfür etmeyin.”

Böyle bir risk yoktu çünkü o daha cümlesini bitirmeden ben odadan fırlamış ve merdivenleri yarılamıştım.

Kendimi yatağa attım, böylesine acınası küçük bir tartışma için ağlamamaya kararlıydım ama incinmiş ve öfkeliydim. Sadece annemin kariyerime karşı tutumu değil; aynı zamanda herkesin, özellikle de Henry’nin önünde beni nasıl küçümsediği konusunda da öfkeliydim.

Suçluluk duygusuna rağmen bu kadar uzun süre uzak kalmamın bir başka nedeni de buydu. Annemin palavralarının altında iyi niyet olduğunu ve bu olayda sadece Henry’ye iltifat etmek istediğini biliyordum. Sorun şuydu ki; bütün çocukluğumu annemin kendini diğer insanları geliştirmeye adanmış olarak geçirmiştim. Bir yandan da ayrıcalıklı koşullarım sayesinde onun yüce standartlarına ulaşmak için hiçbir mazeretim olmadığı gibi çarpık bir düşüncüyü hayata

* Britanya Yayın Kuruluşu. (c.n.)

geçirmiştim. Bununla yaşamayı öğrenmemin tek yolu, maruz kaldığım şeyleri sınırlamaktı.

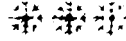
İnledim, yatağıma çöktüm ve iki kolumu kafatasımın arkasında zonklamaya başlayan migrene bastırdım. Dönüp baktığımda açık valizimi gördüm ve içindekileri tekrar içine tıktırıp yargısız, hafızasız daireme geri kaçmanın ne kadar kolay olacağını hayal ettim.

Beni durduran iki şey vardı:

Bir: Benim için eziyetli bir zaman olsa bile kimsenin Noel'ini mahvetmeye hazır değildim.

İki: Arabam yoktu ve hiçbir taksi şoförü bu havada beni almaya gelme riskini göze alamazdı.

Annem ne düşünürse düşünsün, karın en azından Noel gününe kadar burada kalacağını çok iyi biliyordum. Bu da benim de kalacağım anlamına geliyordu. İlaçlarımı açtım ve en azından artık yürüyüşe çıkmak zorunda kalmayacağım için kendimi teselli ettim.

Uykuya daldığımda düşmüş olması gereken telefonumun kulağı-
nın hemen yanında çaldığını duyunca irkilerek uyandım. Boğazım-
daki kuruluğu temizlemek için bir an durdum, bilinmeyen numarayı
kaydettim ve yine de cevaplamak için anlık bir karar verdim.

“Bea Armstrong?”

“Evet?”

“Ben Melody Briggs, Bigwood Medya adına arıyorum.”

“Merhaba.” İçimde heyecana benzer bir şeyler kıpırdadı. Bir ay kadar önce, bir başka toplantıyı daha kaçırmanın verdiği umutsuzluk anında, büyük bir ulusal haber kanalı olan *BWM Bugün*'e iş başvurusunda bulunmuştım. Gönülsüzce bir tanıtım filmi hazırlamış ve basit bir öz geçmişle birlikte göndermiştim. Bu yüzden geri dönüş alamayınca şaşırmamıştım ama şimdi beni arıyorlarsa bu kesinlikle süreçte daha fazla ilerleyemediğimi söylemek için değildi.

“Cumartesi gününüzü böldüğüm için üzgünüm ancak Baxter sizi süreçte ilerletmeye o kadar hevesliydi ki sizi yeniden düşünmeye ikna

edebileceği umuduyla e-postasına neden yanıt vermediğinizi öğrenmek istedi.”

Affedersiniz? Bigwood Medya’nın kurucusu, münzevi milyarder Baxter Bigwood, ondan beni aramasını mı istemişti?

Neyse ki bu bir görüntülü arama değildi de ağzımın bir balık gibi açık kaldığını göremedi. “Hiç e-posta almadım.”

“Evet, gönderdik... Bir dakika... Aralık ayının üçünde. Aldığınızı ve okuduğunuzu teyit eden bir bildirim aldık.

“Hayır, gerçekten yapmadım. Çok özür dilerim, son zamanlarda e-postalarım ile ilgili bir sürü sorun yaşıyorum,” diye geveledim, neredeyse dehşete düşmüş bir panik içinde boğuluyordum. “Teknik ekip hesabımın hacklendiğini düşünüyor, bu durumu açıklayabilir.”

“Doğru.” Kısa bir duraksama oldu. “Peki bu, seçim sürecinin bir sonraki aşamasına katılmak istediğiniz anlamına mı geliyor?”

“Ulusal Hava Durumu Yayıncılığı rolü için mi?”

“Başvurduğunuz iş için, evet.”

“Evet! Kesinlikle, kesinlikle, evet!” Bu bomba habere vereceğim doğru yanıtı bulmak için beynimde uçan çılgınca düşünceleri gözden geçirmek üzere durakladım. “Bana e-postayı tekrar gönderebilir misin? Sana kişisel adresimi verdiğim, böylece bu sefer kaybolma riski olmaz.”

E-posta adresimi söyledim ve o da bana telefon numarasını verdi eğer almadıysam diye.

“Bunu şimdi size iletacağım. Baxter bu akşam sizi görmekten mutluluk duyacaktır.”

Telefonu kapattım, vücudumdaki her hücre adrenalinle çalkalanıyordu. Bu inanılmaz bir şeydi... Bu bir Noel mucizesiydi! Baxter Bigwood, iş görüşmesi yapmam konusunda o kadar istekliydi ki bu kişiden fikrimi değiştirmek için bir cumartesi sabahı beni aramasını istemişti!

Bu, pek çok sorunun cevabıydı. İşteki sorunlardan uzaklaşmak için bir şans. Aileme yerel bir hava durumu sunucusundan daha faz-

lası olduğumu kanıtlayabilirdim. Baxter Bigwood'un saygısını kazanmış ulusal bir yayıncıydım.

Potansiyel olarak muazzam bir şey daha... İş Londra'da bulunuyordu!

Adam'ın dairesinden metroyla üç durak ötede. İş ilanını görür görmez kontrol etmişim ve bunun geçmişteki tüm ilişki sorunlarımızı bir çırpıda çözüp çözemeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Sadece... Bir dakika bekleyin.

Bu akşam mı demişti?

Noel, bir yıl önce...

“Üzgünüm, Bea. Son dakikada organize edildi. Grubu hayal kırıklığına uğratamam.”

“Yani beni yüzüstü mü bırakacaksın?”

“Bu şekilde sadece bir kişiyi hayal kırıklığına uğratıyorum, dört kişiyi değil.”

“İşler böyle yürümüyor, Adam! Bir kız arkadaş, dört arkadaştan daha fazla sayılmalıdır.”

Telefonda öfkeli bir şekilde oflayıp pufladı. “Mantıklı ol lütfen. Zaten Noel günü çalışıyorsun. Bütün gün senin dairende tek başıma oturmak için son aylardaki en iyi albüm anlaşması şansımızı tepmemi mi bekliyorsun cidden?”

“Saat ikide işim bitiyor! Akşamı evde geçirebiliriz ve annemle babam bizi *Boxing Day*'de akşam yemeğine bekliyor.”

“Ailenle akşam yemeği mi? Bu kararı benim için daha da zorlaştırmıyorsun.”

“Ya seni görmeye gelirim?”

“Bak, üzgünüm. Durmadan prova yapacağız. Twig bir haftalığına ailesinin Kent'teki evini teklif etti. Nasıl olduğunu bilirsin. Prova yaparken müzikten başka bir şey düşünemiyorum.”

“Prova yapmadığınız zaman da pek farklı olduğundan emin değilim.”

Ah!

Somurtkan bir kız arkadaş gibi görünmekten nefret ediyordum ama Adam defalarca, yarın olan Noel Arifesi’nde kesinlikle geleceğine söz vermişti. Son birkaç hafta içinde defalarca sormuştum, ta ki sinirlenip güven sorunları hakkında atıp tutmaya başlayana kadar. Ocak ayında Londra’ya geri döndüğünden beri onu beş kez görmüştüm, bunların dördünde onu ziyarete gitmiştim. Bu Noel gezisi, kalmaya gelmeye söz verdiği diğer tüm seferleri iptal etmesini relafi etmek içindi. Bunlardan birinde, ben Nottingham istasyonunda beklerken telefon etmişti. Görünüşe göre stüdyoda zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı ve yeni bir şarkıyı bitirmenin eşiğindeydiler. O sırada kalkıp gitmiş olamazdı.

“Hadi, aşkım. Bu son atışın kaçınılmayacak kadar iyi olduğu konusunda anlaşmıştık. Bu, grubun bana ihtiyaç duyduğu yerde olmam gerektiği anlamına geliyor.”

“Bir yıl vereceğimizi söylemiştik.”

Sert bir sessizlik oldu.

“Evet ama bu kadar yaklaşımsken şimdi geri çekilmemi bekleyemezsin. Dürüst olmak gerekirse, Bea, bu sefer bunu hissedebiliyorum.”

Adam daha önce o kadar çok kez hissetmişti ki sayısını unutmuştum.

“Yöneticilerin de izlediği o son gösteri sihirliydi. Sonunda sesimizi buluyoruz, gerçekten bir anlamı olan müzik yapıyoruz...”

Bunun kesinlikle bekledikleri mola olduğunu, hayallerimizin nasıl gerçekleşmek üzere olduğunu anlatmaya devam etti. Bunların benim değil, onun hayalleri olduğunu düzeltmeye zahmet etmedim.

Sonunda, onun yerine ne zaman gelebileceğine dair bıkkın ve gönülsüz bir soruyla araya girdim.

“Ah, bunu söylemek zor... Eğer fark edilirse her şey çok hızlı gelişebilir. Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmak istemem. Konserden sonra seni arayıp neler olduğunu anlatacağım.”

“Tamam. Mutlu Noeller. Umarımı iyi geçer.”

Bu tamamen yalan değildi. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

“Teşekkürler, Bea. Sana da. Herkese benden selam söyle.” Kısa bir duraklama oldu. “Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Sen benim ilham kaynağımsın. Gitarı her elime aldığımda seni düşünüyorum. Söz veriyorum, sonunda buna değecek; tüm fedakârlıklara, tüm bekleyişlere... Sadece biraz daha...”

“Ben de seni seviyorum.”

İlk kez, büyük bir korkuyla sevginin yeterli olmayacağını anladım.

Onsuz yaşama düşüncesi içimi paramparça ederken onunla birlikteymişim gibi davranmak, beni her seferinde bir bahaneyle öldürüyordu. Haziran ayına kadar her şeyin sürüncemede kalmasına izin verdim ve sonunda bunun asla değişmeyeceğini kabul ettim. Rüyanın peşinden koşmak, Adam’ın ilk aşkıydı. *Ben sadece kenarda bekleyen metresiydim.*

6. BÖLÜM

E-postayı okudum, kalbim terlik çoraplarımın içine düştü.

Bu akşam.

Bu akşam yorumunun ya retorik ya da dil sürçmesi olduğunu düşünmüştüm ancak e-posta bu varsayımın yanlış olduğunu çok açık bir şekilde ortaya koydu.

Mülakat süreci bu akşam saat 18.00'de düzenlenen hoş geldiniz partisi ile başlayacak. İki gün sonra, ayın yirmi dördünde öğle yemeği ve büyük duyuru ile sona erecektir.

Aklı başında kim Noel Arifesi'nde yatılı bir iş görüşmesi yapardı ki?

E-postanın her kelimesini uzun zamandır hissetmediğim bir aciliyetle yuttum. O görüşmede olmalıyım.

Armstrong Ailesi Noel Programı'na tıklayarak önümüzdeki birkaç gün için yapılacak etkinlikleri gözden geçirdim. Bu öğleden sonra gösteri için prova yapılacak, ardından Noel pazarı için Hatherstone'a gidilecek ve yerel bir restoranda akşam yemeği yenecekti. Önümüzdeki birkaç gün içinde köye yapılacak herhangi bir gezi göremedim.

Yirmi üçüncü pazar günü şampanyalı bir *brunch*, öğleden sonra masa oyunları ve mum ışığında ilahiler için Hatherstone şapeline bir yürüyüş yapılacak ve Noel filmi ile sona erecekti.

* Etkileyici ve ikna edici bir konuşma sanatı. (e.n.)

Noel Arifesi de aynı şekilde devam edip akşam, annemin dört kuzeninin yanı sıra çeşitli eşler, çocuklar ve onların ailelerinin de katıldığı Armstrong Aile Büfesi düzenlenecekti.

Eğer kaçırsam annem çok üzülürdü. Dürüst olmak gerekirse ben de kaçırmak istemiyordum. Yine de Armstrong'a gitmek için geriye dört gün kalıyordu, ayın yirmi altısındaki *Muhteşem Gösteri* de buna dahildi. Görüşmeye gitmenin bir yolunu bulabilirsem ve sonra Noel Arifesi büfesi için tekrar geri dönebilirsem bunu gitmem gerektiğine dair bir işaret olarak kabul etmeye karar verdim.

Eğer yerel hava durumu sunucusuna inanacak olursam –ki onun işinin ehli olduğunu biliyordum– bugün tren seferleri olmayacaktı. Yolda ilerlediğimde ormanın dışındaki yolların açık olup olmadığını merak ettim. Hava durumu uygulamalarım karın Nottinghamshire'ın güney sınırında sona erdiğini doğruladı. O halde tek yapmam gereken birini arabasını bana ödünç vermeye ikna etmek ve ana yola kadar olan kısa mesafeyi katetmekti.

Her şeye rağmen bu mümkün olabilirdi. Umut, kan dolaşımda hızlanmaya başladı.

Ne kadar süreceğini tahmin edebilmek için tam adresi kontrol ettiğimde gıcırdayarak durdu.

İş Londra'da olsa da görüşme Baxter Bigwood'un kır evinde yapılacaktı.

İskoçya'da.

İsteksiz bir parmakla adresi harita uygulamama yazdım.

Normal trafikte altı saat.

Saate baktım. Onu beş geçiyordu. Yoldan aşağı inmek ve ana yola kadar gitmek için iyimser bir saat ayırırsam bu bana toparlanmak, birini arabasını ödünç vermeye ikna etmek ve annemin bu konuda söyleyeceği her şeyi dinlemek için otuz dakika, ayrıca yolun yarısında bir çiş ve kahve için hızlı bir mola veriyordu.

Zamanında yetişme şansım olması için ciddi bir Noel büyüsü gerekirdi ancak alternatifler, almaya değer bir şanstı.

Yapılacak ilk şey toplanmaktı.

Eşyalarımın çoğunun bavuldan hiç çıkmadığı düşünülürse, bu nispeten basit bir iş olmalıydı ancak pijamalarımı ve diğer ıvır zıvırları valize yerleştirirken kısmen sürpriz içki partisi nedeniyle, bir gece önce aceleyle hazırlandığım için iş görüşmesine uygun bir kıyafet getirmediğimi fark ettim. Özellikle de görünüşün önemli olduğu bir iş görüşmesi için.

Yere oturmuş, sırtımı yatağa yaslamış, gözlerim kapalı, bir çözümü bir şekilde ortaya çıkabileceği umuduyla gözlerimi kapatmışım ki yatak odamın kapısı çalındı.

“Ah, harika!” İlk tepkim uyuyormuşum ya da başka bir yerdeymişim gibi davranmak oldu ama sonra bir arabaya ihtiyacım olduğunu hatırladım. Ayrıca aileme onları birkaç günlüğüne terk ettiğimi bildirmem gerektiğini de.

“İçeri gel.”

Babamın çay ve kıymalı turtta getirmesini beklerdim. İkinci sırada Mia ya da kızlarından biri vardı. Listemin son sırasında –dik tırmanışla daha fazla başa çıkamayan Büyükanne Joy’un yanı sıra– Henry vardı.

“Merhaba, merhaba.” Kapıyı, sanki diğer tarafta vahşi bir hayvan bulmayı bekliyormuş gibi çekingen bir şekilde iterek açtı. Her iki elinde de birer fincan vardı. “Sana katılmamın sakıncası var mı?”

“Annem ara vermene izin verdi mi?”

Kaşlarını çattı. “Yürüyüş yerine kardan adam yarışması yaptık, on dakika kadar sürdü ve kartopu savaşına dönüştü. Bir sakatlığım olduğunu söyleyip erken çıktım.”

Boynunun yan tarafındaki kızgın kırmızı lekeyi göstermek için başını eğdi.

“Ah, iğrenç görünüyor...”

“Elana’nın kartoplarından birinin içinde bir çakıl taşı vardı. Eminim bir kazaydı.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Hah! Ben olsam bundan hiç emin olmazdım. Eğer işin içinde bir tür rekabet varsa, hayır.”

Burnunu kırıstırdı. “Kaybedenler yolu temizlemeyi bitirmek zorundaydı. Sanırım boynuma bir taşla vurulmasını tercih ederim.”

Henry kapının hemen girişinde duruyordu, saçaklara çarpmamak için tüm vücudu kamburlaşmıştı. Kestane rengi saçlarıyla tezat oluşturan krem rengi bir kazak giymişti.

“Ne zamandan beri kot pantolon giyiyorsun?” Yatağa oturmak için ayağa kalktım ve küçük sandalyeyi alabileceğini işaret ederek sordum.

“Ne?” Sanki ilk kez fark ediyormuş gibi bacaklarına baktı. “Pantolonum sırlıklam olduğu için üzerimi değiştirdim.”

“Hayır.” Çaydan bir yudum aldım, çeyrek çay kaşığı şeker eklemeyi unutmamasına şaşırdım. “İlk kez ne zaman kot pantolon giydin?”

Henry’yi tanıdığımdan beri okul pantolonu –genellikle hafta sonları– ya da önden keskin bir kıvrımı olan pamuklu pantolon giyerdi. Bir keresinde tatilde dizlerine kadar uzanan bir şort giymişti ama çorapları kaval kemiğine kadar çekilmişti. Bu da pek bir fark yaratmamıştı.

Kulaklarının uçlarının tekrar pembeleşmesini ilgiyle izledim. Henry her zaman kendinden çok emin görünürdü; sanki mantıklı, rasyonel bir seçim yapmış ve bu nedenle başka kimsenin fikrinin bir önemi yokmuş gibi. Onun mahvolduğunu görmek çok ilgi çekiciydi.

“Modayı seven bir kız arkadaşım vardı. Bana bunlardan aldı.”

“Ne?” Neredeyse çayımın içinde boğuluyordum.

“Kız arkadaşlarımın olması bu kadar mı şok edici?” diye sordu, ağzının uçları yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Kız arkadaş mı? Evet! Annem bana senin için kavga eden, gardırobunu yenileyen kadınlar olduğunu hiç söylememişti.”

“Sence bunun nedeni, anneme söylemeyecek kadar mantıklı olduğum için onlardan hiç haberi olmaması olabilir mi?”

“Ah, şimdi gizli kız arkadaşlar daha da iyi!”

Henry’ye sataşmanın bu kadar eğlenceli olduğunu daha önce nasıl fark etmemiştim? “Fizikçi miydiler? Seninle matematik bulmacaları

mı çözüyorlardı? Ah, randevulara gidip tüm zamanınızı dil bilgisini düzelterek mi geçirdiniz?”

“Tabii ki. En son çıkan Astropartikül Fiziği dergisinden en sevdiğimiz alıntıları birbirimize okuduktan sonra.”

“Hakkındaki bu yeni bilgiye bayıldım.”

“Deri ceketli, kötü çocuk veya müzisyen değilim diye başka kadınlar benimle çıkmak istemeyecek diye bir şey yok.”

“Biliyorum, biliyorum. Sadece hayran kaldım çünkü bilmiyordum.”

Çaylarımızı yudumlarken yarım dakika kadar konuşmaya ara verdik. Henry sessizliği bozdu.

“Yeni bilgilerden bahsetmişken, sanırım burası çocukluk yatak odandı?”

“Aferin, *Sherlock*.”

İltifatı kabul edercesine nezaketle başını salladı. “Jed’in *Malory Kuleleri*’ni okuduğunu görebilsem de *Havanın Gizli Dünyası*’yla ilgileneceğinden emin değilim. Neden kendini tavan arasına kaparmak istediğini anlayabiliyorum.”

“Evin geri kalanından mümkün olduğunca uzakta olmanın bir avantajı olduğunu inkâr edemem.”

“Bavulun tamamen dolu mu?” Fermuarı çekilmiş ve gitmeye hazır bir şekilde durduğu yere doğru başını salladı. “Cora’nın söylediklerinin üzücü olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bunu kastettiğini sanmıyorum...”

“Bir iş görüşmem var. Yine de gidemem... O yüzden bavulumu tekrar boşaltabilirim.” Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak titrek bir iç çektim.

“Neden?”

Gözlerimi kapattım. “İki günlük bir mülakat. İskoçya’da. İş e-postalarımıdaki bir sorun sayesinde davet edildiğimi yeni öğrendim. Bu-

* İngiliz yazar Enid Blyton’ın kitap serisi. (c.n.)

** Tristan Gooley tarafından kaleme alınan, hava durumunun büyüleyici dünyasının anlatıldığı bir kitap. (c.n.)

nun yanı sıra..." Gözyaşlarına boğulmadan önce konuşmamı bitirmeye çalışırken sesim yükseliyor ve hızlanıyordu. "Giyecek hiçbir şeyim yok çünkü evde değil buradayım ve annemin aptal seyahat programının bir saniyesini bile kaçırmamak için buraya gelmek için aceleyle hazırlandım."

Henry bana bir mendil uzattı ve konuşmadan önce titreyerek nefes almamı, gözlerimi silmemi ve burnumu temizlememi bekledi. "Hangi şirket?"

"*BWM Bugün* için ulusal hava durumu muhabiri." Sulu bir gülümseme verdim. "Baxter Bigwood, başvurumdan çok etkilendiği için beni arattırdı."

"Vay canına!" Henry başını salladı. "Bu görüşmeye katılman gerekiyor gibi görünüyor."

"Evet... Belki kibarca rica edersem Baxter beni alması için bir helikopter gönderir. Yolda bir *John Lewis*'a uğrayabiliriz."

"Ya da seni ben götürebilirim."

Başımı o kadar sert kaldırdım ki neredeyse çayımın kalıntılarını dökecektim. "İki gün. İskoçya'da?"

"İskoçya'yı seviyorum."

"Yollar geçit vermez. Muhtemelen bir kar yığınınına saplanıp kalırsınız."

Başını iki yana salladı. "Ormandan çıktıktan sonra ana yollar açık olacak."

"Bu bilimsel bir şey mi?"

Henry hiçbir şey söylemedi, teklifini kabul etmemi bekliyordu. Uzun bir iç çekişle ona baktım. "Armstrong Noel'inden, benden daha fazla kaçmayı gerçekten istiyor olmalısın."

"Hiç de değil."

Tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Tamam, kabul ediyorum, çok fazla olabilir... Ama tek başıma bir yerde olmaksızın burada olduğum için çok minnettarım ancak..."

"Gerçekten mi?" Henry'nin Noel'i yalnız geçirdiğini, kendi kü-

çük geleneklerini bilimsel bir hassasiyetle planladığını kolayca hayal edebiliyordum. “O zaman benim hatırım için seni üç yüz yıllık bir yolculuğa sürüklemeyeceğim.”

Henry kaşlarını çattı. “Söyleyeceğim şey şu ki; burada olmayı takdir etmeme rağmen –özellikle Cora’nın titizlikle detaylandığı seyahat programı– ülke çapında bir macera fikri hoşuma gidiyor.”

Kaşlarımı çattım, teklifini kabul etmemem için başka bir neden bulmak üzereydim. En önemlisi de Henry Fairfax’le, ülkeler arası bir maceraya atılmanın kulağa hoş geldiğinden hiç emin değildim.

“Bea, bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat. Senin burada olman gerekirken ve ben yardım edebilecekken senin burada olduğunu bile rek Noel’in tadını çıkaramayacağım.” Gözlerimin içine bakmak için duraksadı. “Ayrıca büyülü borcumu ödemenin zamanı geldi sanırım. Sana hâlâ büyük bir borcum var, unuttun mu?”

Başımı salladım ama küçük bir gülümsemeye engel olamadım. “Nasıl unutabilirim ki? Bana *Henry’nin göz alıcı asistanı* demeyi daha yeni bıraktılar.”

Yüzünü buruşturdu. “Dokuz yıllık borcumu ödememe ve seni bu görüşmeye götürmeme izin vermelisin.”

Düşündüğümde Henry’yle arabada geçirdiğim altı saat, Adam’a on beş dakika uzaklıkta harika bir yeni iş için ödenecek çok küçük bir bedeldi... Ve bana büyük borcu vardı.

“Bir şartla.”

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. “Evet?”

“Aileme söylediğimde benimle geleceksin.”

Noel, dokuz yıl önce...

Durham Üniversitesi’ndeki ilk yılımdı ve Charis Evi’nden uzakta geçirdiğim koca bir dönem hem muhteşem hem de dehşet vericiydi. Ailemin gölgesinden kurtulmak için çaresizdim ve yeni keşfettiğim özgürlüğümü kucaklamak için elimden geleni yapmışım. Ancak gü-

vensizliklerimi ve çarpık benlik imajımı geride bırakmak düşündüğümünden daha zordu ve böyle bir taşra kızı için Durham gibi küçük bir şehir bile bunalıcıydı. Bir sürü büyüleyici çevre araştırmasının yanı sıra öğrendiğim en önemli şey, ailemin düşündüğümünden daha da tuhaf olduğuydu.

Dönemin en önemli olaylarından biri, Adam'dan tekrar ayrılmaktı. Haftalardır ondan haber alamıyordum ve beni ziyarete gelmeyi ikinci kez iptal edince bu işi bitirdiğimi ilan ettim, kısmen kapıma gelip fikrimi değiştirmesi umuduyla... Ama turnede yeni bir gruba katılması istenmişti. Kalbimde bunun saçma bir kuruntu olduğunu biliyordum.

Noel Arifesi'nde Hatherstone'a geri dönmüştü ama şimdiye kadar buluşma tekliflerine direnmişim. Şimdi *Boxing Day*'di, Noel Gösterisi'nin olduğu geceydi ve Adam'ın grubunun sahne arkasında gösterinin ilerleyen bölümlerinde sahne almak için beklediğinin farkındaydım. Bir anlık geçmiş hasretiyle Büyükanne Joy'a piyanoda eşlik etmeyi kabul etmişim ama en azından bir kez olsun şarkı söylemekten ya da kendimi utandırmaktan kaçınıyordum.

Ta ki Adam'ı koridorda yürürken görüp ondan kaçmak için en yakın kapıdan içeri girene kadar, ki bu kapı da bir dolaba açılıyordu.

"Ah!" Başboş bir paspasa takıldım. Bir şeylerin ters gittiğinin ilk işaretiydi; Charis Evi temizlikçisi hiçbir şeyi yerinde bırakmaya cesaret edemezdi ve doğrudan birinin üstüne düştüm.

"Of!" İki el sarsılarak omuzlarımdan tuttu ve ikimizi de devirmemi engelledi.

Beni şaşırtan şey, çarpmış olduğum kaya gibi sert bir gövdeydi. Görünüşe göre Henry Fairfax, Cambridge'deki ilk dönemini spor salonunda geçirmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorduk birbirimize aynı anda.

"Bekle," diye ekledi Henry, bir saniye sonra dolap telefon fenerinin ışığıyla doldu.

"Birinden mi saklanıyorsun?" diye sordu ani ışıktaki gözlerini kısıp bana bakarak.

Başımı salladım. “Sen de mi?”

Kıyafetine baktı, bu yeterli bir cevaptan daha fazlasıydı. Henry gümüş yıldızlarla kaplı, parlak mavi bir sihirbaz cübbesi ve ona uygun sivri bir şapka giyyordu.

“Dünya Kitap Günü için hazır görünüyorsun.” Sempatî içinde yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. “Bunu annen mi yaptı?”

Başını salladı, yüzü alışılmadık bir mutsuzlukla asılmıştı. “Beni *Büyük Henrico* olarak kaydettirdi. Bu yıl katılmamın eğlenceli olacağını düşündü, uzakta olduğum için beni normalden daha fazla dahil etti.”

“Neden bir sihirbazlık gösterisi?”

“Şarkı söylemekten daha az aşağılayıcı geldi. En azından kostümü görene kadar öyleydi.”

“Normal kıyafetlerini giyebilirsin,” dedim başka bir fikir sunarak.

“Yapabilirim ama bu annemin duygularını incitir. Tek sorun bu da değil.”

“Ah!”

“İyi bir sihirbazlık numarası öğrenmenin o kadar da zor olmayacağına inanmıştım. Standartların genellikle muhteşem olduğunu bilecek kadar çok gösteri izledim. Benim numaram öyle değil. Kimseyi utandırmak istemiyorum.”

Arkamı bir raf ünitesine yasladım, maskenin arkasındaki adamın bu görüntüsü karşısında büyülenmişim. Henry hiçbir zaman utanç ya da korkuya yakın bir şey ifade etmemişti. Seçenekleri değerlendirir, en uygun olanı seçer ve ona göre ilerlerdi. Duygulara gerek yoktu.

“Ne zamandan beri bu konuda endişeleniyorsun?”

Garip bir şekilde omuz silkti. “Polly okuldan arkadaşlarını da getirdi, annemin haftalardır beni övmesi sayesinde. *David Blaine*’i bekliyorlar.”

Hızlı bir hesaplama yaptım. Henry’nin küçük kız kardeşi on üç yaşlarında olmalıydı. Arkadaşlıklar sözkonusu olduğunda tehlikeli bir yaş.

* Amerikalı sihirbaz ve sahne sanatçısı. (c.n.)

“Ne yani, burada mı saklanacaksın?”

Kederli bir şekilde omuz silkti. “Bir çözüm bulmak için sessiz bir yere ihtiyacım vardı.”

“Buldun mu peki?”

“Henüz aklıma gelmedi.”

Telefonumdan saati kontrol ettim. “Gösteri on dakika içinde başlıyor. Sen ne zaman çıkıyorsun?”

“İkinci benim.”

“Ah!”

Sanki düz bir paça her şeyi daha iyi yapacakmış gibi sessizlik içinde bornozunu çekiştirirdi. Elinin titrediğini fark ettiğimde panikatağın eşliğinde olduğunu anladım.

“Kaçmak için çok geç değil. Annene karnının ağrıdığını falan söyle.”

“Ona yalan söyleyemem.”

Olağanüstü koşulların, onun katı onur kurallarını esnetmesini haklı çıkardığını savunurdum ama bunun gerçek bir ifade olduğunu biliyordum. Henry hayatı buna bağlı olsa bile inandırıcı bir yalan söyleyemezdi.

“Yani bunu giyerek devam edecek, saçma sapan bir numara yapacak ve kız kardeşini arkadaşlarının önünde utandıracaksın.”

Titrek bir nefes aldı. “Öyle görünüyor...”

Sahnenin nasıl gelişeceğini şimdiden hayal edebiliyordum. Polly’yi gerçekten seviyordum.

“O zaman sana katılmama ne dersin?”

“Ne?”

“Sahnele seninle geleceğim, dikkatleri başka yöne çekeceğim ve hata yapan benmişim gibi görünmesini sağlayacağım. Ailelerimiz bizi bir arada görmekten o kadar heyecan duyacaklar ki bu felaket performansını görmezden gelecekler.”

“Bunu yapmana izin veremem.”

“Ne? Sahnede kendimi küçük düşürmek mi? Bunu her yıl yapıyo-

rum. Bu bir gelenek gibi bir şey. Kendimi halkın önünde rezil etmediğim sürece Noel gibi hissetmem.”

“Kimden saklanıyorsun?” diye sordu birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

Başımı eğdim. “Kimseden.”

“Erkek arkadaşından mı?”

“O benim erkek arkadaşım değil! Konuyu değiştirmeyi bırak. Ne yapmam gerektiği konusunda beni bilgilendirmek için sadece birkaç dakikan var.”

Henry uzun bir süre bana baktı. Boş ifadesinin ardında çeşitli seçeneklerin hızla değerlendirildiğinden şüpheleniyordum.

“Bunu yapmana ancak sonrasında sana bir pizza ısmarlayabilirsem izin veririm.”

“Mükemmel! Hadi o zaman, *Büyük Henrico*, seyircilerimiz bekliyor.” Dışarı çıkarken şapkasını kaptım ve başıma geçirdim.

Haklıydı, numara berbattı. Neyse ki ben daha da kötüydüm. Bu yüzden dikkatlerin çoğu planlandığı gibi benim üzerimdeydi. Repliklerimi abartıyormuş gibi yaptım. Giydiğim bomoza takılıp düştüm. Henry’yi düz siyah bir pantolon, beyaz bir gömlekle bıraktım ve büyük olayı patlattım. Bizim açımızdan tam bir başıyandı.

“Sana bir pizza ve sert bir içki borçluyum,” diye fısıldadı, ben Büyükanne Joy şarkı söylerken piyano çalmaya devam ettikten ve salonun arkasında gizli bir yer bulduktan sonra aniden ortaya çıkmıştı. “Annem arabasını ödünç alabileceğimi ve seni Mansfield’e götürebileceğini söyledi.”

“Tamam.”

Henry Fairfax’le pizza yemeye gitmeyi özellikle istemiyordum ama kişiliğinin bu yeni yönü hâlâ ilgimi çekiyordu ve burada takılmak da istemiyordum.

“Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen sana üç çeşit yemek borçluyum...”

Bir pizza ve bir bardak elma şarabının yeterli olacağını söylememe

fırsat kalmadan seyircilerin alkış sesleri ve bir gitarın ilk birkaç tıngırıtısı bizi bastırdı. Sahnenin ışıkları yandığında Adam her santimiyle bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Arka planda eski okul grubu vardı. Kalbim yerinden fırladı.

Daha sonra önceden hiç duymadığım yeni bir şarkı söylemeye başladı. Şarkının adı *Wannabe Idiot*'tu* ve sözleri sevdiği kızın yerine şöhreti koyarak nasıl bir aptallık yaptığını anlatıyordu. Birçok farklı kelimeyle kafiye yapıyordu. Sanırım çoğunu başarmıştı da.

Çok güzel bir şarkıydı. Tam da geceye uygun, içten ama neşeli, kendini çok ciddiye almayan ama gerçek duygularla doluydu. Adam şarkıyı bir profesyonel gibi söyledi. Son nakarat sırasında gitarını bıraktı, sahneden atladı ve titreyerek orta koridorda benim durduğum yere doğru yürümeye başladı. Dizlerinin üzerine çöküp son mısradaki kendisine bir şans daha vermem için yalvardığında kalabalık patladı.

“Hey!”

Eliyle çene hizasındaki saçlarını yüzünden uzaklaştırarak mahcup bir sırıtış attı.

“Merhaba.”

“Seni özledim.”

Derin bir nefes aldım. Kalabalık hâlâ alkışlıyordu. Bu yüzden kimse cevabımı duyamadı. “Ben de seni özledim.”

“Buradan çıkmak ister misin?”

Başımı salladığım anda ayağa kalktı, elimi tuttu, odanın geri kalanına çılgınca bir el salladı ve beni kapıdan çıkarıp gecenin içine doğru sürükledi.

Ve bu Henry'yi bir gece önceki Koç Evi yemek salonuna kadar son görüşüm oldu.

* (İng.) Aptal Özentisi. (c.n.)

7. BÖLÜM

Herkesi mutfakta, kar topu savaşı sonrası ellerini sıcak çikolata kupalarında ısıtırken ve tereyağı damlayan ev yapımı kuru üzümlü tostı yerken buldum.

“Ah, Bea, bize katılman ne güzel!” dedi annem koluma sertçe vurarak. “Kar konusunda haklıymışsın gibi görünüyor.”

Alabileceğim en büyük özür buydu ama söylemek üzere olduğum şeyi düşününce kabul ettim. Kendimi tezgâha yaslayarak doğrudan konuya girdim.

“Bazı haberlerim var.”

Mia’nın nefesi kesildi. “Hamile misin?”

“Hasta değil miydin?” Babam yüzü solgunlaşarak korkuyla sordu.

“BBC seni bıraktı mı?” dedi annem. “O sabahçı kızın cazibesine sahip olmadığını biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, ulusal bir kurumun beyin yerine güzelliği tercih etmesiyle işlerin ne hale geldiğini bilmiyorum.”

“HAYIR!” diye bağırdım hepsine. “Neden böyle bir şey düşündünüz ki? Bu iyi bir haberdir.”

“O zaman neden o suratı yapıyorsun?” Daisy ağzını aşağı doğru çekerek ve kaşlarını komik bir şekilde abartılı bir kaş çatmayla indirerek sordu.

“Bu benim için iyi bir haber ama senin için pek de iyi olmayan bir

haber demek.” Omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerimi anneme bakmaya zorladım, sonra vazgeçip babama bakmayı tercih ettim. “Birkaç günlüğüne İskoçya’ya gidiyorum.”

“Ne?” Herkes ağız açık bir şekilde bana baktı. Onlara Noel Baba’nın kızıağıyla gezintiye çıktığımı da söyleyebilirdim.

Kasıtlı bir saptırma eklemenden önce son dakika e-postası hakkında kısaca açıklama yaptım.

“Arabayı Henry kullanacak, o yüzden oraya sağ salım varmam konusunda endişelenmene gerek yok.”

“Henry?” Annem onun mutfak kapısında durduğu yere baktı. Henry’yle birlikte bu kadar çok zaman geçirmemizden duyduğu memnuniyetin, Henry’nin burada olmamasından duyduğu üzüntünün önüne geçeceğini ummuştum.

Yanılmışım. “Henry de mi gidiyor?”

“Noel Arifesi’nde döneceğiz, anne. Sadece iki gün.”

“Bu yıl Noel’de burada olacağına söz vermiştin!”

Annemin sinirlenmesini bekliyordum ama perişan haldeydi. Elinde bir çay havlusunu çeviriyordu, gözleri yaşlarla doluyordu. Annemi en son ne zaman ağlarken gördüğümü hatırlamıyordum. Babamın, Baxter Bigwood’u öldürmemle ilgili sıcak bir yorum yaparak gerginliği gidermesini bekledim ama onun yerine annemin yanına geldi ve kollarım ona doladı.

Jed ve Mia’ya döndüğümde söyleyecek mantıklı bir şeyleri olacağını düşünürken ağabeyimin bana ters ters baktığını, Mia’nın ağzının ise ince bir çizgi halinde olduğunu gördüm.

“Gerçekten mi? Sence burada kalmalı, masa oyunları oynamalı ve hepimizin daha önce yüzlerce kez izlediği filmleri mi izlemeliyim?”

“Bundan daha fazlası var, Bea, bunu sen de biliyorsun,” diye karşılık verdi Jed.

“Hayatımın işi fırsatından daha fazlası mı?” Onu tersledim. “Ciddi misin sen?”

“Aslında, evet. Hem de çok. Armstronglar işlerini ailelerinden üstün tutmazlar.”

“Hepiniz zaten mükemmel işlere sahipken bunu söylemek çok kolay!” Sesimi yükseltmemeye çalıştım. Çocukların önünde sesimi yükseltiyordum ama çok öfkeliydim. Ailem ne düşünürse düşünsün, bu görüşmeye gideceğim konusunda her saniye daha da kararlıyım.

“Kariyerimi ciddiye almamanızdan bıktım usandım! Neden tahmin alanında çalışmak istediğimi anlamadığınızı biliyorum ama bu benim için gerçekten önemli olmasaydı gitmezdim. Neden bunu anlamaya çalışmıyorsunuz?” Derin bir nefes aldım. “Neden hiçbiriniz bir kez olsun beni anlamaya çalışmıyorsunuz?”

“Hayır, Bea,” dedi Mia. “Anlamayan sensin.”

“Mia,” diye cevap verdi Jed kalbimi dörtlüğe koşturan bir uyarı tonuyla.

“Neyi anlamıyorum?” Artık neredeyse bağırıyordum. “Yılın her günü olan kariyerimden birkaç gün daha fazla olan Armstrong Ailesi’nin saçma Noel’ini bozmayacağınızı mı? Tanrı aşkına, Noel’deyiz! Gelecek yıl bir tane daha olacak.”

“Mesele de bu zaten, değil mi?” dedi Mia. “Muhtemelen olmayacak!”

“NOEL YOK MU?” Daisy ve Frankie dehşet içinde ciyakladılar.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordum, annem, babam ve Jed itiraz etmeye başladığında bile.

Mia kollarını sallayarak, “Ona söyleyebilirsin,” dedi. “Mükemmel planlarınızı çoktan bozdu bile.”

Mutfağın içinde büyük bir sessizlik vardı. Annem, babamın omuzlarına yaslanmıştı. Bir damla yaş, yanağından aşağı süzülüyordu. Jed’in yüzü beton gibiydi. Büyükanne Joy, masada oturmuş sıcak çikolatasını yudumluyor, son tost parçasını gizlice tabağına kaydırıyordu.

“Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?” diye sordum sesim titreyerek.

Sonunda Jed konuştu. “Charis Evi’ni kapatmak zorunda kalabiliriz.”

“Ne?”

Tezgâha yaslandım, beynim bu bilgiyi hesaplamayı reddediyordu. Jed biliyor olmalıydı, İngilizce ve sahne sanatları öğretmenliğinin yanı sıra okulun tüm mali işleriyle de o ilgileniyordu.

“Geçtiğimiz birkaç yıl içinde iki büyük bağışçı daha öldü. Bir diğeri de iflas etti.”

Belediye alternatif bir okul işletmek için finansman sağlamış ve ailem de Noel Gösterisi gibi ek gelirler elde etmiş olsa da bu yeterli değildi. Büyükanne Joy’un eski gösteri dünyasından bir grup arkadaşının cömert düzenli bağışları olmasaydı Charis Evi asla açılmazdı ve kesinlikle bu kadar uzun süre ayakta kalamazdı. Gerçi sorun *eski* olmalarıydı. Ne zaman içlerinden biri vefat etse ya da başka nedenlerle bağışlarını kesmek zorunda kalsa bütçede daha büyük bir delik açılıyordu.

“Yeni bir çatıya ihtiyacımız var ve ısıtma sistemi daha fazla dayanmayacak. Sürekli bakımla birlikte, sadece ana evi açık tutmak yüz binlerce dolara mal olacak. Üstüne bir de okul işletmek...” Annemin omuzları muhtemelen hayatında ilk kez yenilgiyle çöktü. “Sorabileceğin başka insanlar olmalı.”

Çaresizce babama baktım. “Hibe için başvurabileceğin vakıflar ve yerler yok mu?”

“Denedik,” dedi babam. “Kimse o kadar parayı bir çatıya harcamanın iyi bir kaynak kullanımı olduğunu düşünmüyor.”

Daha ekonomik ve sağlam bir yer aramalarını bile önermedim. Charis Evi, Armstrong ailesinin eviydi. Ev olmasaydı, okul da olmazdı. O zaman annemle babam ne yapacaktı? Ana ev bomboş dururken annemin Koç Evi’nde yaşama düşüncesi bile çok korkunçtu.

“Peki, ne olacak?”

“Henüz bilmiyoruz,” diye yanıtladı Jed. “Hâlâ keşfetmemiz gereken birkaç yol var ama şey... Pek iyi görünmüyor. İş o noktaya gelirse, evi satabilsek en azından harabeye dönmez.”

Annem hıçkırıklarını bastırırken babam sırtını sıvazladı. “Neden kimse bana bunu söylemedi?”

“İşte bu yüzden,” dedi Mia, anne ve babasını işaret ederek. “Cora hatırlanacak son, mükemmel bir Noel istedi. Sessiz konuşmalar ya da herkesin bunu bir daha asla yapamayacağımız için üzgün hissetmesini değil.”

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Seyahat programı, zorunlu katılım... Her boş dakikam Noel ile doluydu.

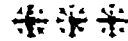
“Ben de tüm bu telaşın bir dahaki sefere öleceğim için olduğunu sanıyordum.” Büyükanne Joy, bir ağız dolusu tostunu yerken homurdandı.

“Anne!” Babam ne diyeceğini şaşırmıştı.

“Hiçbir şey sonsuza dek sürmez,” diye ekledi kalan tost parçasını sırayla her birimize göstererek. “Her biri kendi zamanı için. Biz hayallerimizi yaşadık. Şimdi sıra, Be’de. Bu röportaj için ona onay verin. Siz mutsuzsunuz diye o neden burada kalıp mutsuzmuş gibi davransın ki?”

Ailemin yüzünü taradım, bana gitmemi ve elimden gelenin en iyisini yapmamı söyleyeceklerini umuyordum. Dayanışma uğruna kalmak istemekle boğuşurken bile.

“Ve eğer bu yakışıklı genç adam arabayı kullanıyorsa iyi! Eğer teklifi kabul etmezse onun yerine ben kullanmak zorunda kalabilirim.”

Yola çıktığımızda programın kırk beş dakika gerisindeydik. Garaj yolunun sonunu temizlemek için herkes küreklere sarılmıştı. Neyse ki Henry’nin arabası evinin yanına, ana evin uzak tarafına park edilmişti ve temizlenecek alan, Koç Evi’nden yola çıktığımıza göre çok daha küçüktü.

Bavullarımızı, battaniye ve el feneri de dahil olmak üzere kış koşullarına uygun malzemelerle birlikte *Honda*’nın arkasına bıraktık. Annem bana içinde, bizi Kuzey Kutbu’na götürecek kadar sağlıklı atıştırılmalık ve bir şişe çay bulunan bir termos verdi. Babam bana sarıldı ve sadece, “Kendin ol, Tatlı Bea,” dedi.

Ve sonrasında kendimi Henry Fairfax ile bir arabada otururken

buldum, uzun bir süre bu pozisyonda olacağıma dair endişe verici bir bilgi ile.

“Hazır mısınız?” diye sordu parlamayı önleyen gözlüklerini takarken. “Olabiliriz kadar.”

Beş dakika sonra araba garaj yolunun kıvrımında ilerlerken kendimi çok daha hazır hissediyordum.

“Bir daha düşündüm de, belki de yürümeliyim. Kesinlikle daha hızlı olur.”

“Ama aynı zamanda daha soğuk,” diye yanıtladı Henry gözlerini buzlu çakıllara dikerek. “Ve otoyolda o kadar da güvenli değil.”

“Tamam, iyi ama biraz hızlanabilir misin?”

“Sürmek ister misin?” diye sordu, yüzünde masum bir maske vardı.

Blöfünü görmeye karar vererek *evet* dedim ve hayretle arabayı durdurdu. Ardından dışarı çıktı ve yolcu tarafına doğru yürüdü.

Artık zorlukla geri çekilebilirdim, bu yüzden sürücü koltuğuna geçtim ve motoru çalıştırdım. Yıllardır bir direksiyonun arkasına oturmadığımı söylemeli miyim diye düşündüm.

İki dakika sonra araba yolunun son birkaç metresinde kayarak, yavaş bir kavis çizerek, eve doğru geri dönüp durana kadar geri dönerken ağızımdan kaçırmıştım. “Çok özür dilerim, yıllardır araba kullanmadım.”

Henry hiçbir şey söylemedi, bunun yerine arabadan çıktı ve dikkatlice sürücü koltuğuna doğru yürüdü. Kendimi beğenmiş suçlamalarını ve ardından her milimetre kar başına durma mesafesi üzerindeki etkiyle ilgili bir matematik dersini bekleyerek hak ettiğim yere geri döndüm. Bunun yerine bana dönüp, “Tam yol ileri mi?” demeden önce arabanın etrafında istikrarlı bir şekilde manevra yaptı.

Henry’nin ne kadar yavaş ilerlediği konusunda daha fazla itiraz etmeden, orman yolundan aşağı indiğimizde tahmin ettiğimiz gibi ana yol çok daha açıktı.

“Biraz müzik?” diye sordum sonraki saatleri başka nasıl geçirece-

ğimizden emin olamadığım için. Henry direksiyondaki bir düğmeye bastı ve araba klasik müzikle doldu.

“Ya da değil,” diye ekledim tek bir klarnetin kederli tınlarından tam yirmi saniye sonra, telefonumu müzik sistemine taktım.

“Lütfen, hayır!” Henry, *Wizzard*’ın Noel şarkısının ilk birkaç ölçüsünü dinlerken yüzünü buruşturdu. “Bunun dışında her şey.”

“Bu şarkı dışında ya da Noel şarkıları dışında herhangi bir şey?” *Noel Klasikleri* çalma listemi, Henry’nin şu anki *Henry*’lik durumunu test etmek için seçmiş olabilirim ama Armstrong Noel’ine katılmaya hazırsa tüm mevsimlik müziklerden nefret etmesi mümkün değildi.

Bir sonraki şarkıya geçtim. *Merry Christmas Everybody*.

“Bu tür Noel şarkıları dışında her şey,” diye pek de yardımcı olmayan bir açıklama yaptı.

“Ne demek bu? Mutlu olanlar mı? Noel’den bahsedenler mi?”

“Eline gitar alan herhangi bir budalanın çalabileceği ve sonunda bir yetenek yarışmasını kazanabileceği şarkılar...”

Şaşırmış bir halde ona baktım. “Adam’a laf mı atıyorsun?”

Önüne bakmaya devam ettiği için yüz ifadesini anlamak zordu ama kulakları kesinlikle pembeye çalıyordu. “Bir daha asla duymak istemeyeceğim kadar çok Charis Evi *Muhteşem Gösteri’sini* oturup genç oğlanların aynı üç akoru parçalamasını dinledim. Gerçi Adam, bu akorların sesini yarı düzgün çıkarmayı başaran bir istisnaydı.” Dikiz aynasını kontrol etmek için duraksadı. “Yetenek sözkonusu olduğunda mesele... Fa minör tonunda orijinal bir piyano parçası çalan birisi.”

“Sence o yıl Adam’ı yenmeli miydim?” Henry’nin robot hafızası rahatsız ediciydi. O şarkının hangi tonda yazıldığını bile hatırlayamıyordum. Üstelik şarkıyı yazan ve seslendiren bendim.

“Evet.”

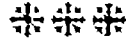
Başımı salladım. “Adam’ın grubu inanılmazdı. İkinci olmama şaşırmıştım.”

“Adam’ın grubu iyiydi...” Henry kırmızı ışıktaki durmak için yavaşlayınca bana bakma fırsatı buldu. “Ama sen daha iyiydin.”

Telefonumu koltukların arasında durduğu yerden aldı ve çalma listesinde gezinmeye başladı. Tam ışıklar değişip tekrar hareket etmesi gerektiğinde bir şarkı seçti.

“Gerçekten mi?” diye sordum yarışmayı kazanmamızı sağlayan *White Christmas* şarkısının açılış mısrası arabada yankılanırken. “Sevdiğin şey bu mu?”

Henry hiçbir şey söylemedi ama direksiyonu kavrarken dudaklarında bir gülümsemenin seğirdiğini görebiliyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra, “Jed’le konuşmam gerek,” dedim. Görüşmeme hazırlanmaya odaklanmaya çalışıyordum, şu ana kadar iki muzlu yulaf ezmesi yiyip İskoçya’ya zamanında varıp varamayacağımızı düşünmekten başka bir şey yapmamıştım ancak Charis Evi ile ilgili bomba hâlâ kafamda patlarken hava durumu sunumunu dijital çağa nasıl taşıyacağıma dair fikirlerime konsantre olmak imkânsızdı.

Henry bir şeye basmış olmalıydı çünkü müzik hafif bir arka plan mırıltısına dönüştü.

Jed telefonuna cevap verdiğinde, “Gerçekten ne kadar kötü?” diye sordum.

Hafif bir duraklama oldu. “Babamın yamalı tulumlarını hatırlıyor musun?”

“Nasıl unutabilirim?”

Öğrencilerimizden biri moda tasarımı dersinde en korkunç kıyafeti üretmişti. Babam da onu teşvik etmek için neredeyse sürekli giymekte ısrar etmişti, ta ki kötü dikişi nedeniyle merhametli bir şekilde parçalanana kadar.

“O kadar kötü.”

“Gerçekten başka seçenek yok mu?”

Cevabı hayal kırıklığıyla doluydu. “Eğer olsaydı şimdiye kadar bulmuş olmaz mıydık sence?”

“Buna inanamıyorum...” Boğazımı tıkayan dehşeti aşmak için kelimeleri zorlamak zorunda kaldım.

“Büyükanne Joy’un bağlantılarına sonsuza kadar güvenemeyeceğimizi biliyorduk. Son birkaç yıldır evden neredeyse hiç çıkmadı.”

“Peki, ya annemin ailesi? Armstronglardan bazıları para içinde yuvarlanıyor olmalı.”

“Öyle olsalar bile tüm arazi anneme miras kaldı. Diğerleri de arazinin bakım masraflarını karşılamaya pek istekli değiller.”

“Atalarının evini okula dönüştürmesinden hiç hoşlanmadılar, haklısın.”

“Kuzeni Tildy, bize bir kriket seti ve yontulmuş bir mikroskop gönderdi.”

“Peki, ya babamın ailesi?”

“Ne olmuş onlara?” Jed’in kaşlarını çatıldığını görebiliyordum. “Büyükanne Joy’un ailesinin hiçbir şeyi olmadığını biliyorsun.”

Bir an tereddüt ettim. “Peki, ya babası?”

Jed sessizdi.

“Onun olma ihtimali var. Hoş, yaşıyor olsa bile artık hayatta olmama ihtimali çok daha yüksek.”

“Asla bilemezsin. O her zaman genç bir erkeği sevmiştir.”

Joy Papplewick, zamanında çoğu kendisinden birkaç yaş küçük olan pek çok önemli erkekle birlikte olmuştu. Çocuğunun babasının adını vermeyi her zaman reddetmiş, onu gayrimeşru bir bebek skandalına sürüklememekte ısrar etmişti. Bu durum Elvis’ten, on yedi yaşındaki bir tiyatro yer göstericisine kadar uzanan çılgın babalık spekülasyonlarına yol açmıştı. Ebeveynlerimiz ya da Büyükanne Joy etrafta olduğunda, bu yasak bir konuşma konusu olsa da Jed ve ben evli bir adamla lanetli bir ilişkiden, onun kesin olarak bilmemesine kadar her olasılığı tartışmıştık. Bilinmeyen büyükbabamız büyük olasılıkla Joy’un bağlanmak istemediği bir aktör ya da müzik yönetmeniydi.

“Öğrenmeye çalışmaya değer mi?”

“Eğer babanın babası ünlü bir aktörse o zaman yardım etmek isteyebilir. Özellikle de oğlunun yetişmesine tek kuruş katkıda bulunmamışsa...”

“Bilmiyorum, Bea.” Jed iç çekti. “Bu bizim ortaya çıkarmamız gereken bir sır değil. Büyükanne Joy’un, babanın kim olduğunu hiç söylememesinin bir nedeni var... Ve eğer yardım edebilecek biri çıkarsa yeni bir çatı parası için yaşlı bir adamın dünyasını –ailesiyle birlikte– altüst etmeye gerçekten hazır mıyız?”

Haklı bir noktaydı ama büyükbabamızın kimliğini öğrenmemizin tek nedeni okulu kurtarmak değildi. Eğer annemin mirası parçalanacaksa babamın ailesi bu fırtınada bir dayanak noktası olabilirdi. Babam, Armstrong soyadını kısmen Papplewick’in ilgi odağı olmaktan kaçmak için ama aynı zamanda annemin mirasına bir bağlılık olarak almıştı. Doğma büyüme Armstrongluyduk ama belki de başka kim olduğumuzu öğrenmenin zamanı gelmişti.

“Yine de denemeye değer mi?” Jed mırıldanıp durdu.

“Denemediğinde, Charis Evi kapandığında kendinizi nasıl hissedeceksiniz?”

“Bunu bir düşüneyim.”

“Belki Mia ile konuşursun.”

“Bu arada, yeni milyarder patronun bize birkaç bin dolar atmayı düşünüyor olabilir.”

“Gerçekten patronum olduğu anda cüzdanını açmasını talep edeceğim.”

“Mükemmel.” Ağabeyim tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. “Umarım başarısın. Seninle gerçekten gurur duyuyoruz, biliyorsun değil mi?”

İç çektim. “Umarım... Ama söylediğin için teşekkür ederim.”

8. BÖLÜM

“Neden kariyerini değiştirdin?” diye sordum Henry’e dönüp güvenli bir şekilde otoyola çıktığımızda.

“Ben mi?” diye sordu Henry.

“Tabii arka koltukta saklanan ve yakın zamanda ailem için çalışmak üzere yüksek mevkilerdeki işini bırakmış başka biri yoksa...”

“İşim yükseklerde değildi.”

“Bununla gerçek bir uçakla uçmadığınızı mı kastediyorsunuz? Çünkü öğretmen maaşıyla böyle bir araba alamazsınız.”

Henry şöyle bir baktığında gülümsediğini fark ettim.

Belki de bu robotun içinde bir espri anlayışı vardı. “Oldukça iyi para ödüyorlardı ama para her şey demek değildir.”

“İnsanların, onlara yardım etmeye çalıştığınızda yüzünüze bir şeyler fırlatmak ve küfür etmek yerine işinize saygı duymasına ne dersiniz?”

Fairfax-Armstrong dedikodularına göre Henry, süper kütleli kara delikleri araştıran çalışmalarıyla birçok ödül almıştı.

“Sıkıldım.”

“Sıkıldın mı? Fizikten mi?”

Suratında yine o küçük gülümseme vardı.

“Bir toplantıda amirimin yer çekimi dalgaları ve ikili sistemler

hakkında gevezelik etmesini dinliyordum ve birden umurumda olmadığını düşündüm. Hayatımın her gününü, evrenin başlangıcındaki küçük bir zaman parçası hakkında bir teori bulmamıza yardımcı olabilecek bilgileri bulmak için köle gibi çalışarak geçirebilirim. Peki, ne için? Şu anda herhangi birinin gerçek hayatında ne fark yaratacak? Ben de birilerine yardımcı olabilecek bir şeyler yapmaya karar verdim. Ailene gerçek bir fark yaratan başka birini tanımıyorum.”

“Vay canına!”

“Kolay olmayacağını biliyorum. Dönem sonunda gelip tüm bu gençlerin hayatlarının değiştiğini görmek gibi bir durum olmayacak.”

“Öyle olmayacağını garanti edebilirim.”

“Ama arada bir ne bileyim, yapabileceklerini düşünmedikleri bir şeyi yapabileceklerini fark eden bir ya da iki kişi olabilir... Ya da umutsuz vaka olmadıklarına inanmaya başlarlar ya da *e eşittir mc kare* olduğunu öğrenmeyi başarırlar.”

“Ya da kesme işaretlerinin doğru kullanımında ustalaşırlar. Tuvalet duvarında *you're*” kelimesinin yanlış kullanılmasından daha kötü bir şey olamaz.”

Henry şaşkınlıkla başını salladı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Güldüm. “Herkes senin grafiti düzenlemeni biliyordu.”

Alnı kırıştı. “Ben de neden fazla arkadaşım olmadığını merak ederdim.”

“Asıl sebep bu değildi.”

“Yine de,” diye düşündü. “Siyah *Sharpie*’mle”^{***} cehalete karşı savaş açmak tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi.”

“Tuhaf burada önemli bir kelime.”

“Tuhaf mıydım? Yıl sonu partisi için lahana cipsi getiren sendin.”

“İşte bu yüzden neden hiç arkadaşım olmadığını merak etmedim.”

“Tadı herkesin düşündüğü kadar kötü değildi.”

* $E = mc^2$, yani kütle-enerji denklemi, dünyanın en ünlü denklemidir. Albert Einstein tarafından ilk defa 1905 yılında yayımlanan bu denklem, modern fiziğin temel kavramlarından biridir. (c.n.)

** (İng.) Sen. (c.n.)

*** Çabuk kuruyan, suya dayanıklı, keçeli çizim kalemi. (c.n.)

“Ondan yedin mi?”

Omuz silkti. “Ben meraklı bir insanım.”

“Lafı açılmışken, annem cömertçe birkaç lezzetli ev yapımı ikram paketi hazırladı.” Çantayı elime aldım ve içine baktım. “Bu sefer mevsimsel bir değişiklik olsun diye tarçınla tatlandırılmış pancarlı cipslerimiz var. Kavrulmuş nohut, iki tane daha muzlu çubuk ve sanırım çoğunlukla fıstık ezmesi içeren birkaç şey...”

“Hangisini istemezsen onu alacağım.”

“Hepsi bu kadar. Mola verdiğimiz anda yağ, şeker ve kimyasallarla dolu atıştırma malzemeleri alacağım.”

Birkaç dakika sonra Henry, bir benzin istasyonuna girdi. Üç saattir yoldaydık ve karı geride bıraktığımızdan beri iyi zaman geçirmiştik. Bu yüzden geç bir öğle yemeği molası verebilirdik. Henry Fairfax ile Costa kuyruğunda beklemek bana son derece tuhaf geldi. Hâlâ bu adamı okul kantini kuyruğunda ısrarla görmezden geldiğim sosyal engelli çocukla bağdaştırmaya çalışıyordum.

İçecekler, tostlar ve araba için bir kutu *Krispy Kreme* ile dolu olarak girişin soğuşundan uzak bir masa bulduk.

“Biz buradayken bir otel rezervasyonu yaptırmak gerekir mi?” diye sordum yerleştikten sonra.

Henry başıyla onayladı. Biz yola çıkmadan önce kalabileceği bir yer aramak için zaman ayırmayı reddetmiş, daha sonra bir şeyler ayarlayacağı konusunda ısrar etmişti.

“Noel Arifesi’nde dönüyor muyuz?” Telefonunu açtı ve arama motoruna yazmaya başladı.

“Ben de bundan bahsedecektim... Bence sen yarın sabah geri dön, beni de eve dönüş yolumu bulmam için yalnız bırak.”

Gözlerini kısarak ekrana baktı. “Bunu neden yapayım ki?”

“Yarın kuzeyde yoğun kar yağışı olacak. Öğle saatlerinde İskoçya’nın doğusunu vuracak ve en az yirmi dört saat boyunca durmayacak. Eğer erken gidersen Noel’e yetişirsin, kaçırmazsın. Aksi takdirde yolda kalabilirsin.”

* ABD merkezli, çok uluslu bir donut ve kafe zinciri. (c.n.)

“Sen de yol da kalırsın. Özellikle hiçbir ulaşım olmadan...”

Tost ekmeğimin kabuğunu çıkardım ve erimiş bir peynir parçasına baktım. “Neyin tehlikede olduğunu düşünürsek bu riski almaya hazırım.”

Henry’nin yüzü android moduna geçti. “Ben de öyle.”

“Senden bunu yapmanı isteyemem.”

“O zaman isteme, zaten yapıyorum.”

Sinirli bir şekilde başımı salladım. “Noel’i ıssız bir yerde, ucuz bir otelde tek başına geçirmenden sorumlu olmak istemiyorum.”

“Güzel bir otel bulacağım ve görüşme bittikten sonra benimle birlikte olacaksın.”

İtiraz etmeye başladım ama sözümü kesti, kızaran yanakları sinirlendiğinin tek göstergesiydi. “Bea, Noel’i ailenle geçirebilmek için seni İskoçya’da bırakıp gitmeyeceğim. O kadar bencil olsam bile o kadar cesur değilim. Sensiz dönersem annenin ne diyeceğini düşünabiliyor musun?”

“Ama...”

“Yalan söyleyip yarın eve gideceğimi söylesem daha mı kolay olur?”

“Tamam, iyi.”

İyiden de öteydi, inanılmaz derecede rahatlamıştım. Toplu taşıma araçlarıyla eve dönmek için mücadele etme düşüncesi aklıma bile gelmiyordu. “Yine de çok lüks bir otel olduğundan emin ol. Parasını da ben ödeyeceğim. Hatta senin için ayırtacağım, böylece itiraz edemezsin.”

Bir süre oturup yemek yedik ve telefonlarımızda gezindikten sonra aynı anda aynı sonuca vardık.

“Hiçbir şey yok!” Telefonumu indirdim, Henry’nin de aynısını yapmak üzere olduğunu gördüm.

“Glasgow’da birkaç yer var.”

“Orası kilometrelerce uzakta ve kar kötü olursa yolun uzun bir bölümü hızla geçilmez hale gelecektir. Gelip beni alamayacağın kadar uzakta kalmanı işaret ediyor.”

“Airbnb’ye ne dersin?”

Bir arama daha yaptık ancak Noel’den önceki haftaydı ve Bigwo-
od arazisinin yakınındaki belirli sayıda yer doluydu.

“Şurada bir ev var.” Henry görebilmem için telefonunu masaya
doğru kaydırды. “Ev biraz zorlama oldu. Daha doğru bir tanımlamay-
la kulübe.”

“Ne kadar? Geceliği üç yüz pound mu?”

Daha yakından baktım. “Üç yüz pounddan fazla para almaya nasıl
cesaret ediyorlar anlamıyorum.”

“Hiç yoktan iyidir.”

“Orada kalamazsın!” Rezervasyon yapmasını engellemek için eli-
mi telefonun üzerine koydum. “Ayrıca güneye çok uzak.”

Oturdu ve sabırla beni izledi, telefonunu sonsuza kadar elimde
tutamayacağımı bilerek kahvesini bitirmekten mutluydu.

“Onun yerine benimle malikânede kalman gerekecek,” diye ağ-
zımdan kaçırdım mantıklı beynim beni durduramadan.

Henry kaşlarını çatdı. “Bu nasıl işe yarayacak?”

Bir an düşündüm. “Menajerimmişsin gibi davranabiliriz.”

“Bölgesel hava durumu yayıncılarının temsilcileri var mı?”

“Belki de televizyon ünlüsü olma konusunda büyük hırsları olan-
lar bunu yapıyordur?”

“Ve önceden bahsetmeden onları iki gecelik bir iş görüşmesine mi
getirdiler?”

“Belki, eğer görüşmeyi gitmeleri gerekmeden bir saat önce öğren-
mişlerse ve telaşlanmışlarsa...”

“Ya da seni bıraktığımı, yakınlarda boş oda olmadığını ve Noel’e kadar
eve dönebilmeniz için burada kalmak istediğimi söylemeye ne dersin?”

Bir sonraki önerimin Henry’yi *duygusal destekçim* olarak göster-
mek olduğunu göz önünde bulundurarak sunmuştum. Onun fikriydi,
benim değil.

* (Airbed and Breakfast) ABD’de kurulan, insanların seyahatlerinde konaklayacak yer bul-
masını ve mekân sahiplerinin kiralamasını sağlayan bir internet uygulaması. Kiralık Tatil Evi
Zinciri. (e.n.)

Tabaklarımız ve fincanlarımız boşalır boşalmaz, “Gitsek iyi olacak,” dedim.

“Lavaboya gideceğim, uzun sürmez.”

Henry ayağa kalktı ve aceleyle binayı geçip muhtemelen tuvaletlere doğru gitti. Ancak on beş dakika geçmesine rağmen hâlâ geri dönmeyince Baxter Bigwood’un evinin kapısını kırma düşüncesinin çok fazla gelip gelmediğini ve Sherwood Ormanı’na geri koşup koşmadığını merak etmeye başladım.

Eşyalarımı topladım, çörek kutusunu kolumun altına sıkıştırdım ve Noel öncesi hafta sonu yolcularıyla dolup taşan servis istasyonunu endişeyle taramaya devam ettim. Aceleyle dışarı çıkıp arabasının hâlâ orada olduğunu görünce yaşadığım ilk rahatlama, nerede olabileceğini düşünmeye çalıştıkça yerini daha fazla kafa karışıklığına bıraktı. Bunca zamandır banyoda olamazdı herhalde? Onu arayacaktım ama numarası bende yoktu.

Beş dakika daha geçince bir şey olduğundan endişe edip masamızda beklemeye karar verdim. Neredeyse oturduğum anda bir adamın binaya doğru ilerlediğini ve ardından üniformalı bir kadının ona durması için bağırdığını gördüm. Başka bir adam da kadının kolundan çekerek onu geri çekmeye çalışıyordu. Bel hizasında bir çöp kutusu taşıyan ilk adam, Henry’ydi.

Ağzım açık bir şekilde otomatik cam kapıdan çıkışını, yakındaki bir çim alana gidişini ve çöp kutusunu ters çevirip içindekileri dağıtışını izledim. Çalışan, diğer adamı da peşinden sürükleyerek acele etmek için elinden geleni yaptı ama Henry’nin çöp yığınının içine girip karıştırmaya başladığını görünce aniden durdu.

Eşyalarımızı kapıyı gibi dışarı fırladım.

“Ne halt ediyorsun sen?” Henry pisliğin içinde dizlerinin üzerine çökerken çığlık attım.

“Yasaları çiğniyor, işte bu!” diye karşılık verdi kadın, teni endişe verici bir şekilde mor tonundaydı. “Bu adam sizinle mi?”

Henry ayağa kalktı ve diğer adam ona doğru koşarken elini uzatarak dağınıklığın içinden çıktı. “Bunlar, onlar mı?” diye sordu.

Diğer adam yağlı bir hamburger kutusunun üzerinde kaydığı için Henry düşmesini engellemek için kolunu tutmak zorunda kaldı. Henry elindekileri ona verirken, “Evet!” diye bağırdı. “Çok teşekkür ederim!” Ardından hemen gürültülü gözyaşlarına boğuldu.

“Polis yolda.” Başka bir çalışan nefes nefese koşarak geldi. On beş yaşlarında görünüyordu, gözleri heyecanla parlıyordu.

“Git!” dedi Henry, hıçkıran adamı omzuna hafifçe vurarak cesaretlendirdi.

“Suç mahallinden kaçıyorsun!” Kadın arkasını döndü ve sendeleyerek otoparka doğru giden adamı işaret etti.

“Peşinden gideyim mi Ange?” diye sordu genç kız. “Sanırım onu indirebilir, polisler gelene kadar zapt edebilirim.”

“Bırak gitsin, Bob. O küçük bir çocuk. Suçun arkasındaki beyinle ilgilen.”

Henry şimdi çöp yığınlarını topluyor ve peçeteleri derme çatma eldivenler gibi kullanarak çöp kutusuna geri koyuyordu.

“Destegin gelmesine ne kadar var?” diye sordu Ange, Henry tam karşısında olduğu için cesareti buharlaşmıştı.

“Yedi dakika dediler. En fazla on.”

Bu haber üzerine Henry dondu kaldı. Otoparkı görsel olarak taramadan önce bana baktı. *Robo-Henry* anlık bir karara varmadan önce verileri hesaplıyordu.

Bir avuç dolusu eski içecek kartonunu çöp kutusuna atarak ayağa fırladı, çalışanların yanından geçerken elimi tuttu ve arabaya doğru koşmaya başladı. Arkasından ilerlerken tökezledim.

“Henry, bu da ne?” Kapımı çekerek açıp beni içeri soktuktan sonra sürücü tarafına geçip içeri daldı, ardından Bob kendini kapının önüne atar atmaz kapıyı çarparak kapattı.

Çenem bir karış açık, hayretle onu izliyordum. Henry hızlanarak uzaklaşırken emniyet kemerimi taktım, çıkışa doğru yönelirken birkaç seyirciyi kıl payı kaçırdım.

Ancak otoyola girdikten sonra tutarlı bir cümle kurma yeteneğimi yeniden kazandım.

“Lütfen bana az önce olanların mantıklı bir açıklaması olduğunu ve dengesiz bir holiganla bir arabada mahsur kalmadığımı söyle.”

Henry birkaç kez derin nefes aldı, soğukkanlılığını yeniden kazanmak için mücadele ederken göğsü titriyordu.

“Özür dilerim, seni bu şekilde korkutmamalıydım ama polis gelseydi uzun süre oyalanmak zorunda kalacaktık ve bu da seni daha da geciktirecekti. Beni karakolda sorgulamak isteselerdi yolun geri kalanını kendin gitmek zorunda kalırdın ve bence bu sabah bunun güvenli bir seçenek olmadığını gösterdi.”

“Özrünü kabul etmekle birlikte...” Donut kutusunu açtım ve karamelli halkadan güçlendirici bir ısıruk aldım. “Beni rahatsız eden şey bu değil! Yirmi dakikalığına ortadan kayboldun ve sonra çalıntı bir çöp kutusuyla ortaya çıktın.”

“Diego’nun karısı doğum yapıyor.”

“Ah, bu her şeyi açıklıyor, konu kapanmıştır...”

“İşten eve dönüyordu, az tuzlu diyet yapması gerektiği için gizli bir *KFC* almak üzere benzin istasyonunda durmuştu ki kayınvalidesi arayıp bebeğin yolda olduğunu söyledi. Arabaya döndüğünde anahatarlarını bulamadı. Onu stresli bir şekilde ileri geri giderken gördüm ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormaya gittim. Yapılacak en bariz şey, adımlarının izini sürmektir. Bunu yaptıktan sonra en olası açıklama, bir anlık suçlu paniğiyle burgeri atarken onları da çöp kutusuna atmış olmasıydı. İcini orada boşaltsaydım sağlık ve güvenlik riski olurdu. Bir de Diego’nun dikkatli olmam için zamanı yoktu.”

Yaptığı şakayla ona döndüm. Henry’nin hikâyesine değil –hepsi akla yatkındı– ama benimle kar fırtınasında mahsur kalma ihtimalinden bahsederken, o gece nerede uyuyacağını düşünürken Henry’nin sadece stresli görünen bir adamı fark etmekle kalmayıp, gidip yardım teklif etme zahmetine girmiş olması, bir benzin istasyonundaki çöp kutusunu karıştırmasıydı.

Henry ile vakit geçirmek, onun normal olmadığına dair inancımı pekiştiriyordu ama onun en iyi yönlerden bazılarında anormal olduğunu takdir etmeye başlıyordum.

1. BÖLÜM

“Sence plakayı almışlar mıdır ve biz konuşurken polis peşinde midir?” İki çörek ve otuz mil sonra öylesine sordum.

“Umarım polisin yapacak daha iyi işleri vardır. Çöplerin çoğunu geri koydum çünkü.”

“Bob ve Ange haydutluk yapmaya ve seni kendileri alaşağı etmeye karar verirlerse hiç şaşırırmam.”

Henry tek kaşını havaya kaldırdı. “Arabayla geri dönüp teslim olсам Ange benimle ne yapacağını bilemezdi.”

“Görünüşe göre sınıra ulaştık. Özgürüz.” İlerideki *İskoçya'ya Hoş Geldiniz* tabelasına doğru başımı salladım, hemen ötesinde Gretna sapağı vardı.

“İki saat kaldı.”

“Arayıp şoförümün bir odaya ihtiyacı olduğunu bildireceğim,” dedim ne kadar rahatsız hissettiğimi gizlemek için hiçbir şey yapmayan korkunç derecede lüks bir aksan takınarak. Baxter’ın asistanı Melody Briggs’in bana verdiği numaraya cevap vermemesi beni çok rahatlattı. Mesaj yazmak yerine yapılacak en iyi –en az korkutucu– şeyin şimdilik telefonu kapatmak olduğuna karar verdim.

Telefonu bıraktım ve ısıtılmalı deri koltuğa yerleştim. Gözlerimi kapatıp Baxter Bigwood’un sorabileceği sorulara odaklanmaya çalıştım.

Beni ateşli televizyon kişiliği ve uzman meteoroloğun mükemmel bir kombinasyonu olarak gösterecek şekilde sorulara zihnimde cevap verdim.

Bir süre sonra bir *ın* sesi beni uykumdan uyandırdığında gece çökmüş ve taze karın ilk tozu yerlere düşmüştü. Melody olabileceğini düşünerek ayak bölmesinde telefonumu bulana kadar karanlıkta aceleyle etrafı karıştırdım.

Ekranada tek bir kelime belirdi.

Hey!

Aklımdan çeşitli olası tepkiler geçerken telefonu çarpan göğsüme bastırdım. Henry omuzlarını kıvrarak pozisyonunu düzeltti ve bana yalnız olmadığımı hatırlatması günaha teslim olmamı ve hemen Adam'ı aramamı engellemeye yetti. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve daha güvenli olan seçeneği tercih ettim.

Hey!

Bir saniye sonra cevap verdi.

Meşgul müsün?

Henry gözlerini yoldan ayırmıyordu. Ben uyurken bir noktada otoyoldan çıkmıştık ve şimdi virajlı bir yoldaydık.

Sanırım.

Bunun ayrı geçireceğimiz ilk Noel olacağını düşünüyordum.

Pek sayılmaz Adam, diye düşündüm ama geçen yıl bir konser için beni ektiğini göz önünde bulundurarak yazmadım. Daha önce gerçek bir cevap bulma şansı varken başka bir mesaj belirdi.

Charis Evi'nde mi olacaksın yoksa çalışıyor musun?

Bir iş görüşmem var ama Noel Arifesi'nde evde olacağım.

Bu barikal! Hangi şirket?

Adam'la konuşmaya başlamanın kötü bir fikir olup olmadığını bilmiyordum. Ayrıldığımız her seferinde bu şekilde tekrar bir araya gelmiştik. Birimiz bir mesaj atıyor, diğeri dostça bir sohbet kisvesi altında cevap veriyor ve ikimiz de kısa süre sonra tekrar bir tutku girdabına kapılacağımızı biliyorduk.

Titreyen parmaklarım yine de yazmaya devam etti.

Londra'ya taşınıyor olabileceğim haberine hemen bir içki içmek için buluşma davetiyle karşılık verdi. Midemde çırpınan umudu görmezden geldim ve bunun ne kadar güzel olacağına dair yumuşak bir yorum yaptım, aynı zamanda zararsız cevabıma bir an bile kanmayacağına biliyordum.

“Sıkı dur!” Henry bağırarak beni ekrandan uzaklaştırdı, araba gıcırdayarak durdu ve yolu kapatan devasa ağaç gövdesinden yaklaşık bir adım ötede durdu. Birkaç kez göz kırptıktan sonra ki muhtemelen Henry Fairfax'in, paniklediği kadar paniklemişti. Motoru kapattı. “Geçebileceğimiz bir yol olup olmadığına bakacağım. Alternatif bir yol olup olmadığını kontrol edebilir misin?”

Başımı sallayarak Henry'nin arabadan inmesini bekledim ve hızlı son bir mesaj gönderdim.

Gitmem gerek.

Tamam, umarım görüşme iyi geçer!

Adam'ın başka bir şey gönderdiğini gösteren üç nokta belirlediğinde harita uygulamasını açmaktan kendimi alıkoydum. Önce kaybolup

sonra neredeyse anında yeniden ortaya çıktıkları için acı dolu bir bekleyişin ardından mesaj nihayet geldi.

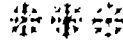
Sadece kendin ol, seni sevmeye karşı koyamayacaklardır. x

Henry kapıyı açıp içeri girdiğinde içerideki ışık yandı ve gözlerimin otomatik olarak kapanmasına neden oldu. “Bakabildin mi?”

“Imm...” Aceleyle uygulamayı açtım. “Henüz değil. Sinyal berbat.”

“Geldiğimiz yoldan geri gitmek zorundayız. Umarım çok fazla zaman kaybetmeyiz.”

Hayatımın hikâyesi, diye düşündüm. Yine de Adam’la yaptığım kısa bir konuşma sanki kalbimi ters yüz etmişti.

Sonunda, yolun bir milden daha az gerisinde alternatif bir rota bulduk. Bigwood arazisinin tabelası karanlığın içinden belirdiğinde saat altıyı yirmi geçiyordu. Gecikme olduğunu bildirmek için Melody Briggs’i tekrar aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Muhtemelen o anda, zamanında gelmeyi başaran adaylar için bir içki resepsiyonu düzenliyordu. Devasa kapıya yanaşıp dahili telefonun ziline bastığımızda bir erkek sesi duyuldu ve güvenlik kamerasına bir kimlik gösterip gösteremeyeceğimizi sordu.

“Ben Bea Armstrong, bu da şoförüm,” diye cıvıldadım ehliyetimi gösterdikten sonra, sanki bu her zaman yaptığım türden bir şeydi. Tek tepki kapıların kayarak açılmasıydı, bu yüzden testi geçtiğimizi varsaydım.

İki yanı ağaçlarla kaplı, dalları karla tozlanmış kıvrımlı bir yoldan kıvrıla kıvrıla ilerledik. Başımızın üzerinde dalların arasına dizilmiş, Noel ışıklarından oluşan pırıl pırıl bir gölgelik vardı. Yaklaşık çeyrek mil sonra bir virajı daha döndüğümüzde ileride ışıktandırılmış bir kale gördük. Taş binanın önündeki yol, ortasında kırmızı ve altın rengi ışıklarla kaplı devasa bir Noel ağacının durduğu geniş, dairesel bir

alana açılıyordu. Henry ağacın etrafından dolanıp park etmiş arabalara doğru ilerlerken yaklaşık bir düzine, üç ayak yüksekliğinde animatronik* figür el salladı, eğildi ya da bize bir hediye sunmak için döndü.

“Onlar elf!” diye bağırdım, gölgelerin arasından sırttan yüzleri beni biraz ürkütmüştü. Bir elim emniyet kemerimde duraklayarak Henry’ye baktım. “Sence dışarı çıkarsak bizi takip etmeye başlarlar mı?”

“Merak etme, birileri onlara göz kulak oluyor.” Henry başıyla çimlerin üzerinde duran ahşap yapıyı işaret etti. Çatıdaki devasa bir yıldız aşağıdaki doğum sahnesini aydınlatıyordu ve Meryem ile Yusuf’un yüzlerindeki kasvetli ifade biraz güven vericiydi. Uzun yolculuktan dolayı kaskatı kesilmiş kol ve bacaklarımızla dışarı çıktık ve Henry’nin bagajı boşalttığı yere doğru usulca ilerledim.

“Sanki biri Noel bombası patlatmış gibi,” diye fısıldadım, her yeni yöne baktığımda daha fazla figür, ışık ve diğer süslemeler görüyordum.

“Milyarder olduğunda Noel böyle bir şey olmalı.”

Ürperdim. “Ya öyle ya da dekoratörünü kovması gerekiyor.”

Kırmızıya boyanmış devasa ahşap kapılara çıkan geniş basamaklara doğru yürüdük. Kapıların iki yanındaki taş sütunlar sarmaşıklarla kaplıydı ve üzerlerinde daha fazla ışık vardı. Her birinin tepesindeki çalılıklardan bize bakan, melek olduğu sanılan insanlar...

Sarmaşıkların arasında bir kapı zili bulmaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve altınla süslenmiş kırmızı bir Noel Baba kostümü giyen kısa boylu, kıvrımlı bir kadın ortaya çıktı. Sarı saçlarındaki yeşil leke ve göğsündeki beyaz leke olmasaydı oldukça çekici görünebilirdi.

“Bea, lütfen içeri gel. Gelebilmene çok sevindim. Diğerleri bize devrilen ağacın herkesi ayakta tuttuğunu söylediler.” İçeri girmemize izin vermek için geri çekildi. “Ben Melody, Baxter’ın asistanıyım. Bu da Betty.” Arkasını döndüğünde sırtındaki askıda, ren geyiği kıyafeti içinde uyuyan bir bebek olduğunu gördüm.

* Akıcı bir şekilde hareket etmesi için bir makine tarafından kontrol edilen, insana benzeyen robotları, kuklaları ve diğer figürleri canlandıran bir teknoloji. (c.n.)

“Hadi sizi içeri alalım. Kütüphanede başlıyoruz ama çantalarınızı sizin için ayıracağız. Vestiyer burada, böylece temizlenebilirsiniz.” Devasa odanın bir tarafındaki ceviz masaya doğru yürüdü, iPad’in şifresini iki kez yanlış girdikten sonra gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldandı. “Benji ya da Bobby’nin değil, Betty’nin de olamaz, o halde Billy’nin olmalı. On altıncı mıydı yoksa on yedinci mi? Hayır, on beşinci!” Parmaklarını zafer edasıyla sallayarak kilidi açtı ve yazmaya başladı.

Giriş holüne iyice bakma fırsatı buldum. Ahşap panelli duvarlar, aşağıyı süpürebilmek için yapılmış türden bir merdiven, yeşillik ve kıpkırmızı meyvelerle boğulmuş bir tırabzandan oluşuyordu. Bir köşede, dallarından sarkan boncuk gözlü davulcu çocuklardan oluşan bir ordu ile bir başka ağaç duruyordu. Her duvar, çileden çıkmış ile tiksiniş arasında değişen ifadelere sahip insanların yağlı boya resimleri ile kaplıydı.

“Bu senin şoförün mü?”

“Evet.”

“Eğer arabanızın plakasını ve ismini verebilerseniz güvenlik pazartesi günü sizi doğrudan içeri alacaktır. Bea saat dörde kadar işini bitirmiş olur ama eğer tam olarak hazır değilse yine de içeri gel, sana bir şeyler yiyip içebileceğin bir yer bulacağım. Arabada beklemeyin. Soğuk yeterince kötü, o elflerin bir şeyler planladığından eminim.”

“Aslında daha önce sizinle bu konuda konuşmaya çalıştım ama cevap alamadım.”

“Elfler hakkında mı?” Melody’nin gözleri alarma döndü. “Bütün gün telefonuma bakmaya bile fırsatım olmadı. Bir sorun mu var?”

“Hayır, elfler değil, şoförüm Henry’nin beni alması hakkında. Hatırlarsanız e-postayı bu sabaha kadar görmemiştim.”

Melody başını salladı, gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyordu.

“Bu yüzden yolu yarılayana kadar Henry için bir otel bulma şansımız olmadı.”

“Harika!” Başını iki yana salladı. “Noel’e bu kadar yakın bir zamanda, burada oda bulma şansınız Beytullahim’deki Meryem ve Yusuf kadar nadir. Hava insanları ürkütmüş olmalı.”

“Evet... Hayır, olmadı.” Çantamın askısıyla oynadım, utançtan yanaklarım yanıyordu.

“Glasgow’dan daha yakın bir yer bulamadık.” Henry ilk kez konuştu. “Bea, onu almadan önce kar fırtınasının içinden geçip tekrar güneye dönmek zorunda kalma riskimin artmasından endişe ediyor.”

“Noel Arifesi gecesi bir yerde olmalıyım.”

“Umarım sevdiklerinizle birliktesinizdir.” Melody dışındaki kırmızı ruj lekesini göstererek sempatik bir şekilde gülümsedi ve omuzlarımdaki gerginlik birkaç santim düştü.

“Yıllardır çalışmadığım ilk Noel ve ailem yıkılırdı...”

“Yani kalacak bir yerin yok mu?” diye sordu Henry’ye. “Ahırda bir kişilik daha yer yoksa hayır.”

“Yine elflere çok yakın.” Melody iPad’i kontrol etti, Betty kıpırdanmaya başlayınca hafifçe aşağı yukarı sallandı. “Tamam, bunu ihtiyatlı bir şekilde nasıl soracağımı bilmiyorum ama yanlarında personel getiren epeyce insanımız var ve bunlar personelden daha fazlası, ne demek istediğimi anlıyorsanız belki de bu konuda açık olmalıyım çünkü fazladan odamız yok.” Yukarı baktı. “Çift kişilik bir odayı paylaşmaktan memnun olur musunuz? Yani aynı yatağı?”

“Hayır, kesinlikle olmaz!”

Henry kibarca, “Bu durumda bu uygun olmaz,” diye cevap verirken çok yüksek sesle konuştuğum için bir anlığına utandım.

Melody başını eğdiğinde bir an için gülümsemesini saklamaya çalıştığını düşündüm.

“Pekâlâ, bir düşüneyim... Bir takas yapabilirim ve seni iki kişilik bir odaya koyabilirim, Bea. Böylece Henry senin odana sahip olabilir. Gelmek üzere olan başka bir aday var, bu yüzden tek başına kalması gerektiğini bilmeyecek. Ah, bekle...” Ekrana baktı. “Sanırım onu tanıyor olmalısın!” Birkaç kez hafifçe vurdu, şimdi gülümsüyordu. “Mükemmel zamanlama!”

Melody aceleyle ön kapıya doğru koştu, muhtemelen bir güvenlik kamerası tarafından uyarılmıştı. Diğer iş adayının kim olabileceğini anlamaya çalıştım. Sosyal medyada birkaç tahminci arkadaşım vardı ama Melody'nin iPad'inde bu kadar derin bir bilgi depolanmadığına emindim.

Tabii...

Kapı açıldığında dehşet verici bir vahiy kafamın içine düştü ve neredeyse beni deviriyordu.

“Merhaba, lütfen içeri gelin.”

“Teşekkür ederim ve biraz geciktiğim için çok özür dilerim.”

Henry'yle yüzleşmek için döndüm. Panik yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık belirdi.

“Onunla aynı odayı paylaşamam.”

“Neden olmasın?” Melody yeni misafirle sohbet ederken Henry başını daha da yaklaştırdı.

“Daha sonra açıklayacağım ama dürüst olmak gerekirse elflerle paylaşmayı tercih ederim.”

Ben daha fazlasını söyleyemedim Melody masaya geri döndü. Çenemi açmaya zorlayarak Summer Collins'in altın rengi stilettolarıyla damalı fayansların üzerinde tıkırdatarak yürüdüğü, kırmızı trençkotunun düğmelerini açıp altındaki altın rengi tulumu ortaya çıkarırken saçlarını salladığı yüzüne döndüm.

Hakkını yemeyelim, beni orada görünce sadece kısa bir milisaniye bocaladı. Sırtısındaki yalpalamayı kimse fark edemezdi eğer onu aramamış olsalardı. Masaya doğru ilerlerken bir elini kalçasına koydu ve Doğu Midlands'ta kendisine hayranlar kazandıran yüz watt'lık gülümsemesine geçti.

“Aman Tanrım, bu Bea Armstrong değil mi? Böyle bir fırsatta hepinizin gelmesini beklemezdim. Ah...” Sahte bir sempatiyle ağzının kenarlarını aşağıya doğru çevirdi. “Kıyafet yönetmeliği hakkında bilgi almadın mı? Biliyorum, altın rengi biraz abartılı olabilir ama kırmızı bir şeyler giymelisin. *Nottingham Forest* tişörtü ya da ince bir elbise?”

“Merhaba, Summer.” Gecenin kırmızı ve altın rengi kıyafet yönetmeliğiyle ilgili yorumu görmezden geldim. Yönetmelikte *Max Glam* ifadesi de vardı, okumuştum ve buna uyacaktım ama Henry ile altı saat boyunca bir arabanın içinde *Max Glam*’e gitmemeyi seçmiştim.

“Ve merhaba... Bu her kimse!” Summer, Henry’ye nesneleştirici bir bakış atarak ekledi.

“Seni içeri alalım mı Summer?” diye sordu Melody, ses tonu kısık.

“Sen söylemeden önce,” diye araya girdim. “Az önce bana oda hakkında sorduğunuz soruya *hayır* demiştim. Koşullardaki bir değişiklik nedeniyle cevabım artık *evet*.”

Melody gözlerini Henry’ye çevirdi ve geri döndü. “Açıklığa kavuşturmak gerekirse, şoförünüzün uygun olmayacağını söylediğinden mi bahsediyorsunuz?”

“Evet.” Yanaklarım o kadar sıcaktı ki kıyafet kurallarına uymakta hiç zorlanmıyorlardı.

“Bunu şoförünüzle konuşmak için bir dakikanızı ayırmak ister misiniz?”

“Bayan Armstrong’ın anlatmaya çalıştığı şey, ikiz odayı tercih edeceğimiz ve diğer odayı henüz giriş yapmamış olanlar için boş bırakacağımız,” dedi Henry, Summer’a doğru hafifçe başını sallayarak.

“Tamam, bir dakika lütfen.”

Melody yan odada kaybolurken Summer gülümsemesini yeniden yükseltti. “Bir şoförün olduğunu bilmiyordum, Bea. Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?” Henry’nin kolunu okşayarak şakayı anlamasını sağladı. “Önce trene, sonra da taksiye binmek zorunda kaldım her yaşlı gibi! Geleceğini bilseydim *beni bırakır mısın* diye sorardım.”

“Ailem için çalışıyor.” Yılların yayıncılık deneyimi, Summer’ın sahte dostluk konusunda beni geçmesinin mümkün olmadığı anlamına geliyordu. “Şu anda arabam yok ve pazartesi günü trenlerin çalışmama ihtimali yüzde yetmiş. Geleceğinizi bilseydim size bir araba teklif edebilirdim. Bildiğim kadarıyla bütün hafta çalışıyordunuz.”

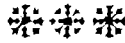
Summer omuz silkti. “Kaçınılmaz bir acil durum ortaya çıktı, bu yüzden gece geç gelen adam benim yerime bakıyor.”

“Doğru.” Melody yeniden ortaya çıktı, iş için hazırды. “Çocuklar çantalarınızı odalarınıza götürecektir. Henry, Baxter kütüphanede diğerlerine katulmandan memnun olduğunu söyledi. Personeli Bigwood’daki hizmedi odalarına götürmek yok ama bunu giymen gerekecek.” Altın renginde bir ceket uzattı. “Bea ve Summer, burada üstünüzü değiştirebilirsiniz.”

Summer’ı takip ederek oturma odam ve mutfağımın toplamından daha büyük olan banyoya girdim. Bir bölmeye girerek turkuaz paltomu, çizgili kazağımı ve annemin kot pantolonunu hızla çıkarıp Mia’nın bana ödünç verdiği büyük boy omuz çantasına tıktırdım. Daha sonra yine Mia’ya ait olan dar kırmızı elbiseyi giydim.

Botlarımı bir çift ışıltılı, altın topuklu ayakkabıyla değiştirdim ve Mia’nın bana gösterdiklerini taklit etmeye çalışarak boynuma ince, uyumlu bir eşarp doladım.

Kıyafet daha önce giydiğim hiçbir şeye benzemiyordu ama koşullar –ve Henry– beni buna zorlamıştı. Her nasılsa kalçama kadar yırtmacı olan, arkası külotumun üstünü sıyıran ve yere kadar uzanan saten bir elbise giymiştim. Derin bir nefes aldım, spagetti askılarımı düzelttim ve kapıyı açtım. Henry’yi suçlayıp suçlamayacağıma ya da ona teşekkür edip etmeyeceğime bu akşamı atlattıktan sonra karar verecektim.

O sabah yatağında birbirimize sokularak garip bir konuşma yapmıştık. Henry’nin beni bırakma teklifini kabul ettikten sonra geriye ne giyeceğim konusu kalmıştı. Bu akşamki *Max Glam* kıyafet kurallarına ek olarak e-postada, adaylardan *rol için vizyonlarını en iyi ifade eden* kıyafetleri yanlarına almaları istenmişti.

“İş görüşmesi için uygun hiçbir şeyim yok. Toplanırken önceliğim bu tavan arasında donarak ölmektir. Rol için vizyonumun ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama kadife tulum veya büyük boy bir

sweatshirt içermediğinden eminim.” Hayal kırıklığı içinde kabarık hırkamı *çektim*. “Eve gidip bir *şeyler* alacak vaktim yok. Olsa bile en iyi ihtimalle *Min Glam*’i giyebilirim.”

“Bir *şey ödünç* alabilir misin?” diye sordu Henry.

“Sence annemin bir yerlerde sakladığı altın bir eşofmanı olabilir mi?”

Yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. “Ben daha *çok* Mia’yı düşünüyordum.”

Böylece on beş dakika sonra kendimi ayak bileklerime ancak ulaşan ve gövdemi bir santim daraltan sahte deri bir pantolon giyerken buldum.

Aynaya baktım ve tekrar ağlamamaya *çalıştım*.

“Bütün *çocukluğumu* böyle kıyafetler giymeyi hayal ederek geçirdim. Berbat kıyafetleri olan tuhaf bir kız olmaktansa bir kez olsun kendimi havalı hissetmek...”

“Bazı giysiler o kadar tuhaftı ki dönüp dolaşıp tekrar havalı hale geliyorlardı. Baloda giydiğin o elbiseyi ancak son derece havalı ve kendine güvenen bir insan giyebilirdi.”

“Eğer buna gerçekten inanıyorsan bu sadece senin benden daha az havalı olduğunu gösterir. Ama bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya *çalıştığın* için teşekkür ederim.”

Omuz silkti. “Kıyafetlerini beğendim.”

“Bu bir iltifat değil. Onlardan nefret ettim.”

“Bunu daha mı *çok* seviyorsun?”

Mülakat takımına başıyla işaret etti. “*Çünkü* hiç böyle *şeyler* giymemen, havalı olmayan, ilginç Bea’nin gerçek sen olabileceğini gösteriyor. *İş* kıyafetlerin pek de alışlagelmiş hava durumu kıyafetleri değil.”

Deri ceketini *çekiştirerek* göğsüme tam oturmasını sağlamaya *çalıştım*.

“Görüşme için kendi kıyafetlerini giymelisin.”

“Ne?” Başımı tiksintiyle salladım. Nasıl olmuştu da yağmur yağar-

ken pantolonunu *şonabının* içine sokan bir adamın moda tavsiyeleri veriyordu? “Bu işi istememin nedenlerinden biri de yeniden başlayabilmek, yeni bir ben olabilmek. Dediğim gibi...”

“Harika!” Aynanın yansımasında beni incelediğini görebiliyordum. Süper kütleli kara delikler böyle hissediyor olmalı.

“Bence yapabileceğin en havalı *şey* kendin olmak.” Durakladı, *öksürdü*, ardından omuz silkti. “Senin bu yönüne hep hayran olmuşumdur.”

O kadar stresliydim ki Henry’nin bana hayran olduğunu söylemesine *şaşırmayı* unuttum.

“O kişi olmamak için yıllarımı harcadım. Peki, bu nasıl işe yarıyor?”

“Sanırım pazartesi günü *öğreneceğim*.”

Henry eşyalarını toplamaya gittiğinde deri takım konusunda yenilgiyi kabul etmiştim. Bırakın oturmayı, pantolonu yukarı *çekince* bile zor nefes alıyordum ancak kırmızı elbise başka bir konuydu. Yanıma aldığım tek kırmızı ya da altın rengi eşya, kardan adamlarla kaplı yeni kırmızı iç *çamaşırlarıydı*. Bu yüzden fazla seçeneğim yoktu.

Röportajın geri kalanındaki kıyafetlere gelince, Henry’nin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Eğer gelecekteki rolüm için bir vizyonum varsa bu vizyon, izleyicilerimin sevdiği rahat, konuşkan sunum tarzını içerecek; onların güvenini modası geçmiş bir kıyafet yönetmeliğinin dikte ettikleriyle değil, kendim olarak kazanacaktım. Eğer Baxter Bigwood izleyicilerine *şemsiyeye* ihtiyaç duyup duymadıkları konusunda tavsiyede bulunacak en *çekici* ya da cazibeli kişiyi arıyorsa ben onunla rekabet edemezdim. Eğer ilişki kurulabilir, gerçekten *önemseyen* birini arıyorsa bir *şansım* olabilirdi.

10. BÖLÜM

Kabinden sallana sallana çıktığımda Summer'ı bir kat daha kırmızı ruj sürerken bir dizi şişe ve fırçayı lavabonun üzerine saçılmış halde buldum. Saçımı hızlıca topladım ve onu yalnız bıraktım.

Salona döndüğümde Henry altın ceketiyile masanın yanında duruyordu. Bilgi yarışması sunucuları hakkında pek de nazik olmayan bir şeyler haykırmak üzereydim ki merdivenlerde bir şeye dalmış gibi göründü ve yüzü buruştu.

Ona katılmak için etrafından dolanırken farklı yaşlarda ama hiçbiri ortaokula gidecek yaşta olmayan üç çocuğun çantalarımızı birkaç basamak yukarı taşıdığını gördüm.

“Çocukların çantalarımızı yukarı çıkaracağını söyledi,” diye nefes nefese kaldım beni duymamaları için sessizce.

Henry, “Sanırım bunlar Billy, Bobby ve diğeri her kimse o olmalı,” diye fısıldadı.

“En azından Betty de oltaya takılmadı.”

En büyüğü, Summer'ın devasa çantasını son merdivene kadar taşımasını ve ardından kardeşlerine yardım etmek için aşağı atlamasını izledik. “Bu, çocuk işçiliği olarak mı sınıflandırılıyor?” diye merak ettim. “Sence bu yasal mı?”

“Sadece onlara para ödersem yasa dışı oluyor,” dedi Melody bu kez

Betty'yi kucağında zıplatarak koridorda koştururken. "Dondurma ve son *Marvel* filmi ödeme sayılmaz..."

Durakladı, ardından kaşlarını çatı. "Sanmıyorum. Her neyse, bu onları beladan uzak tutar. Her zaman tercih edilen seçenektir."

Boynunu merdivenlere doğru uzattı. "İyi misiniz çocuklar?"

"Benji ikinci büyük olanı bile bana taşıttı."

"En küçükleri benim!" diye seslendi çocuklardan biri.

Melody, "Bobby'den daha irisin, bu durumda yaştan daha önemli," diye karşılık verdi.

"Evet ama..."

"Sana dondurmanı ne kadar büyük bir çanta taşıdığına göre seçebileceğini söyledi mi?" dedi, Betty burnunu tutup sertçe çekerken gülümsemesi büyüdü.

Billy olması gereken çocuk bunu düşünürken dudakları kıvrıldı. "Şekerleme ve topaklı çikolatalı olanı var mı?"

Melody biraz telaşlı bir şekilde başını salladı.

"İyi!" Billy yavaşça merdiveni tırmanmaya devam etti. Annesi hemen bize döndü. "Baxter'la tanışmaya hazır mısınız?"

"Kesinlikle."

Durup geri dönmeden önce koridorda birkaç adım attı.

"Bea, lütfen kişisel görünüşün hakkında yorum yapmama alınma ama bu kadar korkmamayı başarabilirsen muhteşem görünürsün. Sana bu sabah da söyledim. Baxter işini çok seviyor, panik yapmana hiç gerek yok."

"Paniklemiyorum," dedim, şimdi ne kadar paniklemiş görünmem gerektiğinden ötürü panikliyordum.

"Tamam. Belki bunu onun yüzüne söylersin?" Melody burnunu özür dilercesine kırıştırdı.

Henry bana döndü, yüzü o kadar ciddiydi ki kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. "O haklı. Çok güzel görünüyorsun."

"Gerçek Bea gibi giyinmediğim halde mi?"

Gözlerini tüm vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve bir an

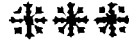
için açıklanamaz bir elektrik çarpması hissettim. Biri bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu ve bu beni daha da mahvolmuş hissettirdi, ta ki bakışları benimkilerle buluşana kadar.

Ve sonra onun Henry olduğunu hatırladım.

Beni sonsuza dek tanıyan ve tüm bu zaman boyunca beni ya da bir başkasını daha iyi hissettirmek için bir kez bile yalan söylemeyen bir adam.

“Bea’ye benziyorsun. Sadece çok sık göremediğimiz bir, Bea.” Gözlerini kırptı. “Parti Bea’si.”

Sonra her zaman olduğu gibi yaşlı bir beyefendi gibi dirseğini bükerek davet etti ve titreyen kolumu onunkinin arasından geçirdiğimde elimi okşayarak, “Bunu halledeceksin,” diye mırıldandı. Ona inanmak için elimden geleni yapmaya karar verdim.

“Bea Armstrong!” Tanıdık ses kütüphanede gürlediğinde şilteler ve deri koltuklar üzerine tünemiş bir avuç insanın başlarını hep birlikte çevirmesine neden oldu. Bu da bana dışarıdaki elfleri hatırlattı.

Baxter Bigwood, kuyruklu piyanoya yaslandığı yerden ayrılmadı ama kollarını açıp ürkek bir el hareketi yapan bir çiftçi gibi bana doğru salladı.

“Şuna bak, neredeyse bir saat geç geldin. İstediyin kadar rahat ol!” El sallamayı bıraktı ve bana bir parmak salladı. “İşte böyle bir öz güven seni daha başlamadan liderlik tahtasının tepesine yerleştirir. Melanie!” Melody’nin hemen yanımda yürümesine rağmen sanki kayıp bir gözlük arıyormuş gibi etrafı taradı. “Sıralamayı hemen güncelle!”

“Evet, Basil.” Melody, Betty’yi Henry’ye uzatırken patronuna tek kaşını kaldırdı, itiraz edemeyecek kadar irkilen Henry, Noel Baba eteğindeki gizli cepten iPad’i çıkardı ve tıklamaya başladı.

“Tanrım, yine mi yanlış söyledim?” Baxter bir elini, çorak bir arazideki çalılar gibi filizlenen tek tük gri saçlar dışında çoğunlukla kel olan yuvarlak kafasına sürttü. Odadaki en uzun boylu –ve en geniş– kişiydi ve sarkık yüzüne ve sarkık saçlarına rağmen karnı dikkatleri

üzerine çeken bir enerji yayıyordu. Hepimizin aksine beyaz bir ceket ve pantolon giymiş, kıyafet kurallarına uygun olarak sadece kırmızı papyon takmıştı.

“Merak etmeyin, çoğumuz sekiz ay boyunca her gün birlikte çalıştığımız birinin adını hatırlamakta zorlanıyoruz.” Melody konuşurken gösterişli şöminenin üzerindeki dev ekran aydınlandı. Üzerinde spor müsabakalarında rakipleri derecelendirmek için kullanılanlara benzer bir tablo vardı ve biz izlerken en üstteki isim –Calvin Cotton– ikinci isimle –benimkiyle– yer değiştirdi.

Baxter tekrar böğürdüğünde ben hâlâ bu tuhaf senaryoyu sindirmeye çalışıyordum.

“Bu kim?” Gözlerini kısarak bir yandan kıpırdayan bir bebeği tutarken bir yandan da dönüp kaçma dürtüsüyle savaştığını tahmin ettiğim boş bir ifade takınan Henry’ye baktı. “Listede yoktu.”

“Bu, Bea’nin şoförü. Bize katılması gerektiğini söylemişsiniz.”

“Ah, şoför! Evet, çok iyi.”

“Henry Fairfax.” Henry, Baxter’a doğru bir adım attı ve Betty’yi bir kalçasına sıkıştırarak el sıkışma teklifinde bulundu.

Baxter başını salladı. “Dokunmuyorum ve söylediklerinizi çoktan unuttum ama eğlenceye katılın. Sürücüyü listeye ekle lütfen, Melinda.”

“Ne?” Odadaki birkaç kişi itiraz edercesine mırıldandı. Diğerleri ise dehşete düşmüş görünüyordu. Tahtada artık dokuz isim vardı ama Henry’nin de dahil olmasıyla bunun iş görüşmeleriyle bir ilgisi olmazdı herhalde?

Summer bir dakika sonra bize katıldığında Baxter’ın onun *sonuncu ama en sonuncu değil* olduğunu duyurmasına neden oldu ve resmî işlemler başlamadan önce daha fazla içki talep etti.

Melody, Huysuz Betty’yi de yanına alarak ortadan kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında Henry ve ben tünemek için boş bir kanepede bulmuştuk.

Melody, iki çocuk arkasında tepsiler taşıyordu. Şampanya kadeh-

leri o kadar tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ki zıplayıp onlara yardım etmemek için ellerimin üzerine oturmak zorunda kaldım. “Ben mi yaşılanıyorum yoksa buradaki personel eskisinden çok daha mı genç?” Baxter başını sallayarak sordu

Benji’ye teşekkürlerini sunarken bir bardak da kendisi aldı.

Melody bardakları dağıtmakla meşgulken, “Önce benimle günlük kontrol etmeden normal personele bir Noel gecesi izni vererseniz olacağı budur,” dedi. “Her şeyi ben yapamam.”

“Yetenekli kocanızın çalıştığını sanıyordum.”

“Yani Denzel, on kişilik açık büfe yemek pişirebilir, dokuz kişilik odaları düzenleyebilir, temizlik yapabilir, içecek servisi yapabilir ve dört çocuğa bakabilir mi?” Baxter’a sert bir bakış fırlattı. “Yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilir ama bu biraz zorlama olur.”

“Siz çocuklar mükemmel bir iş çıkardınız.” Baxter başıyla onayladı. “Eğer bir gün referansa ihtiyacınız olursa bana haber verin.”

İçkileri, uzun bir büfenin üzerine bırakılmış tabak dolusu yiyecekleri izledi. Baxter büfenin yanındaki sandalyeye oturdu ve Henry ile bana nefesimizi tutup neler olup bittiğini merak etme fırsatı verdi.

Kütüphane, adından da anlaşılacağı gibi üç tarafı tavandan tabana kitap raflarıyla kaplıydı ve bunlardan biri iki tam boy pencereyle kesintiye uğruyordu. Dördüncü duvarda şömine ve koridora açılan kapı da dahil olmak üzere iki kapı bulunuyordu. Piyanonun yanı sıra odanın geri kalanında sehpa ve tek rük taburelerle çevrili çeşitli koltuklar bulunuyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Noel kasırgası da süpürüp geçmiş gibi görünüyordu. Çelenkler tavanı boydan boya kaplamış ve bir sıra devasa çorabın da bulunduğu şömineyi çerçevelemişti. Kırmızı ve altın rengi çiçek süsleri büyük masaları süslüyordu. Etrafta ise Noel şapkaları ve eşarpları takmış, tek gözlüklerinin ardından bize uğursuzca bakan birkaç gerçek boyutlu kaz vardı.

“Burada Summer dışında tanıdığın biri var mı?” diye sordu Henry bir tabak dolusu yemeği dikkatle seçtikten sonra geri oturmak için gelirken.

Başımı salladım. “Bu, Lincoln Kim. Birkaç kez karşılaşmıştık. Yerel ITV haber ekiplerinden birinde. Diğer kadın da Cynthia bilmem ne. *Met Office*’te onunla biraz eğitim almıştım. Yanılıyor olabilirim ama şu adam *Love Rivals*’daki” adam değil mi? Jordan Jones?”

“Bilemem.” Henry’nin ağzının kenarları tiksintiyle aşağı doğru kıvrıldı.

“Ben de izlemiyorum ama geçen yıl bir yardım etkinliği hakkında bizimle bir röportaj yaptı. Diğer üçünün kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Yemek yerken oturduk ve gözlemledik. Adamlardan biri Cynthia ile gergin bir şekilde havadan sudan konuşuyordu. Diğer üçü ise el kol hareketleri arttıkça birbirlerinin şakalarını daha da sertleştiren bir teke tek oyunu oynuyor gibiydi. Jordan Jones ve Summer, Baxter’ın tam karşısındaki koltukta oturuyor, başlarını sallayıp gülümseyerek ve saçlarını savurarak öne doğru eğiliyorlardı.

“Televizyon işleri için yapılan mülakatlar hep böyle midir?” diye sordu Henry, çocuklar daha fazla içki getirip sohbetin dozu artınca.

“Aklıma gelen en yakın şey, bir radyo istasyonunun bana bir parça *flapjack*” teklif etmesiydi.” Odayı taradım, hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyordum. “Bu korkunç bir şey. Sanki şeytani bir dahi Armstrong Noel’ini almış, *Max Glam*’e yükseltmiş ve sonra da rasgele birkaç yabancıyı davet etmiş gibi. Beni doğruca eve götürmeni istemekten alıkoyan tek şey, şu anda liderlik tablosunun zirvesinde olmam. Summer’ın sondan ikinci olması da canımı yakmıyor değil.”

Henry başını salladı. “Nasıl oldu da ondan daha yüksekte oldum?”

Şu anda dokuz kişi arasında yedinci sıradaydı.

Biz bunu anlamaya çalışmadan Baxter ayağa kalktı ve herkesin dikkatini çekti.

“Şimdi bu *suare*” ne kadar keyifli olsa da hepiniz bir sebepten

* (Bağımsız Televizyon.) Britanya’daki bir televizyon ağı. (c.n.)

** (İng.) Aşk Rakipleri. (c.n.)

*** Granola barlara veya yulaf barlarına benzer şekilde dilimler veya kareler halinde kesilerek pişen bir bar. (c.n.)

**** Akşam yemeğinden sonra yapılan eğlence, toplantı. (c.n.)

dolayı buradasınız. Bu da size iş teklif etmem için beni etkilemek, kandırmak ya da büyülemek için bir fırsat. Pazartesi gününe kadar beni, *BWM Bugün*'ün her zamanki sıkıcı sıradanlığını, her izleyicinin kısa süre içinde gününün en önemli anı olarak göreceği beş dakika ile değiştirmek için tam olarak ihtiyaç duyduğu kişi olduğunuza ikna etmek için zamanınız var." Nefes almak için duraksamadan Cynthia'yı işaret ederek, "Cynthia Burrows, yarının hava durumuyla beni şaşırtmak için beş dakikan şimdi başlıyor." dedi.

Cynthia, *BWM Bugün* sansüründen geçemeyecek türden bir kelimeyi ağzından kaçırdı ve ardından tahmin edilen fırtına hakkında kekeleyip tökezledi. Bir dakika sonra Baxter, onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Cynthia alt sıraya düşsün lütfen, Melania. Calvin Cotton, havai fişek gösterileri için açık bir gece istiyorsam yılbaşı gecesini İngiltere'de nerede geçirmemi önerirsiniz?"

"Norfolk," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım. Bu kadar önceden emin olmak imkânsızdı ama en iyi tahmin buydu.

Calvin elbette emin olamayacağını ancak genel olarak yılın bu zamanlarında güney ve doğunun daha az bulutlu ya da yağışlı olduğunu anlatan birkaç cümle kurdu.

"VATAN HAINİ!" Baxter gürledi ve adamlardan birinin daha listeden düşmesine neden oldu. "Sekizinci sıra. Lincoln Kim, Noel Baba'dan önce Cardiff'e dönme şansın var mı?"

Lincoln, Noel Arifesi'nde seyahat durumuyla ilgili ihtiyatlı da olsa yetkin bir tahminde bulundu.

"Ah!" Baxter başım iki yana sallayarak inledi. "Dinlemeyi bıraktım ve üç kelime içinde hava durumu uygulamama geçtim. Summer Collins, Riga'ya yapacağım *Boxing Day* seyahati için yanıma ne almalıyım?"

Summer bir elini kalçasına koydu, şampanya kadehini havaya kaldırdı ve Baxter Bigwood'un doğrudan gözlerinin içine baktı.

Nefesimi tuttum, bu konuda da diğer sorular kadar bilgisiz olduğundan emindim.

“Bu, dışarıda titreyerek mi yoksa içeride baharatlı bir içki, sıcak bir ateş ve daha da sıcak bir arkadaşla rahatlayarak mı geçirmek istediğinize bağlı. Sizin gibi varlıklı bir adamın istediği her şeyi yanına almasını ve mekânı kendisi için uygun hale getirmesini öneririm, tersini değil.”

“Tamamen saçmalık ama kutunun dışında düşünmek... Bunu sevdim. İkinci sıraya çıkar onu.”

Ve böylece kalan adaylar boyunca devam etti. Grup sorgusunun iğrençliği karşısında çıldırmak ile giderek artan bir beklenti duygusu arasında gidip geliyordum. Ben hava durumunu bilen bir kadındım. Arabada kendimi en son verilerle güncellemek için iyi bir saat geçirmiştim. Her soru için kendimden emin bir cevabım vardı. Doğru bir cevabın nasıl ve neden imkansız olduğunu açıklıyor olsa bile bir cevabım vardı. Asıl sorun, nasıl cevap vereceğimdi ama Henry’nin Sherwood Ormanı’ndaki tavsiyesi beynimde yankılanıyordu. Baxter Bigwood, benden hoşlanıyordu. Rol için vizyonumu sunmak için elimden gelenin en iyisini yapacaktım ve bu da *korkusuz benliğim olmak* anlamına geliyordu.

Sondan ikinci sıra Henry’deydi. Diğer adaylar bir kurt sürüsü gibi ona doğru döndüler.

“Şoför bey, Noel günü kayak yapabileceğim en yakın yer neresi?”

Henry omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok, ben şoförüm. Hava tahminleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Dürüstlük, buna bayılıyorum!” Baxter herkesin dehşete düşmesine rağmen kıkırdadı. “Sınırlarını bilen bir adam. Rakiplerinizden bazıları bu alanda ciddi eksiklikler yaşıyor gibi görünüyor. Altıncı sıradasın.”

“Ne?” Cynthia haykırdı, hâlâ sıranın sonundaydı.

“Bea Armstrong. Kaybedenlere bu işin nasıl yapıldığını göstererek ilk sıradaki yerinizi koruma fırsatını şimdi yakaladınız. Devam et. Beş dakikanız var, lütfen şu ana kadar sorduğum her soruya doğru bir yanıt verin.”

“Bu bir şaka,” diye mırıldandı Cynthia bardağını sehpanın üzerine bırakıp odadan çıkmadan önce, kapıda durup dudak bükerek. “İşi alabilirsin. Çılgın bir megaloman için çalışmamayı tercih ederim.”

Baxter, Cynthia’nın adını sözsüz bir şekilde tahtadan silen Melody’ye başıyla işaret ederken sinirlerimi yatıştırmak ve soruları hatırlamak için bir milisaniye ayırdım. Asırlardır yaptığım pratik, cevapları otomatik olarak bir hava durumu raporuna uygun coğrafi ve tarih sırasına göre sıralıyordu. Derin bir nefes aldım, ayağa kalktım ve en iyi Bea Armstrong gülümsememi takındım.

“Selam millet, umarım harika bir cumartesi geçirmiş, yapılması gerekenleri yapmış ve bu süreçte biraz eğlenmeyi de unutmamışsınızdır. Eğer geçirmediyse her zaman yarın vardır, değil mi? Daha önümüzde üç güzel gün varken neden insanlar Noel’e hazır olup olmadığımızı sorup duruyorlar? Neyse, işimize dönelim. Sizlerin, havanın mutlu bir Noel geçirme planlarınızı nasıl etkileyeceğini öğrenmek için can attığınızı biliyorum. Highlands ile başlayalım...”

Diğer sekiz cevabı kısa ve tatlı tutarak, arada da bir espri yaparak hızlıca geçtim.

“Şimdilik sana söyleyebileceklerim bu kadar ama biliyorsun ki ben hava durumuna takıntılıyım, senin takıntılı olmana gerek yok. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler, sizi gelişmelerden haberdar edeceğim.”

Durdum, şaşkın yüzlerle dolu odaya baktım ve bir an için korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Sonra Baxter Bigwood, gecenin son parmak işaretini yaptı. “İşte liderlik tablosunun zirvesinde kalmak böyle olur,” dedi ve topuklarının üzerinde dönüp başka bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Baxter gider gitmez Henry’nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Bana inek damgası vuracak kadar küstah olduğuna inanamıyorum.”

“Affedersin?” Az önce yudumladığım şampanyanın onarıcı köpükleri neredeyse boğazıma kaçıyordu.

“Nerdville’li Sör Henry mi?” Tek kaşını kaldırdı. “Tüm cebirsel denklemler onun ineği önünde eğilmeli mi?”

“Bunu hatırlayabilmen bile senin ne kadar inek olduğunu kanıtıyor. Matematik yarışmasında beni bir puanla yendikten sonra laf olsun diye söyledim.”

“Bazıları sadece bir inek arkadaşın, Sör Henry’nin bir puan gerisinde kalabileceğini varsayabilir.”

“Sanırım az önce ne kadar büyük bir inek olduğumu kanıtladım.” Gülümsemem neredeyse baş döndürücüydü. Baxter Bigwood gibi bir adamın onayını almak sarhoş ediciydi.

“Bravo, Bea,” dedi Lincoln yanıma gelerek. “Bu inanılmaz derecede seksiydi aslında...”

“Terbiyeli ol.” Gözlerimi devirdim, yanaklarım istemsizce kızardı. Lincoln’ün evde bir eşi vardı ama yine de bu tür yorumlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kişi açıkça bunu kastetmemiş olsa bile.

“Hayır, ben ciddiym. Yetkinlikten daha çekici bir şey yoktur. Sen-ce de öyle değil mi, şoför?”

Henry öksürdü ve *Robo-Henry* moduna geçmeden önce gözlerini kırptırdı. “Şey, bilmiyorum...”

“Görünüş, para ve güç dışında sanırım yok.” Lincoln göz kırptı. “Cidden bu geceyi mahvettin. Eğer geri kalanımız da oyunumuzu geliştirmesek Cynthia’yla birlikte otostop çekerek geri dönebiliriz.” Saatini kontrol etmek için duraksadı. “Bu yüzden biraz uyumaya gidiyorum. Seni gördüğüme sevindim. Tabii beni ezmeye devam etmezsen bu durumda, hiç burada olmamış olmanı dilerim.”

“Gidelim mi?” diye sordum Henry’ye diğerleri yeni bir şişe gazozla otururken. Tam kapıya doğru gidiyorduk ki Summer birdenbire ortaya çıktı.

“Tebrikler, Bea. O zahmetsiz komşu kızı sunum tarzın, neden senin ana tahminci olduğunu ve benim stajyer koltuğunda sıkışıp kaldığımı kanıtladı.”

“Teşekkür ederim.”

“Umalım da Baxter yarın gerçek bir kadını iş başında gördüğünde bir kızıdan hâlâ bu kadar etkilenmiş olsun.” Henry’ye için için yanan bir bakış fırlattı. “Tatlı rüyalar, şoför.”

“Bu mantıksız bir argüman.” Koridorda ilerlerken Henry kaşlarını çatı. “Onu bu akşam gördü ve ikinci sıraya koydu.”

“Sarhoş ve burada olduğum için çileden çıktı.” Merdivenleri yumruklamaya başladım. Öfkemiz karşılıklıydı.

“Ona şüpheyle yaklaşmaya çalışıyorum çünkü çok genç ve kabadayılığının altında kendine güvensiz, korkak biri var ama bu, bu hayali zirve mücadelesinde beni ezip geçebileceği anlamına gelmiyor.” Nefesimi tutmak için durakladım. Bu merdivenler beklediğimden daha fazla ve uzundu. “İş arkadaşım Jamal, onun e-posta hesabımı hacklediğini düşünüyor.”

“Bu da neden bununla ilgili e-postayı almadığını açıklıyor.”

“Ona kazmaya başlamasını isteyeceğim. Teknisyenleri tanıyor ve tedbirli olacağına güveniyorum.”

Üzerinde çocukça bir karalamayla *Bea, Henry ve Rudolph* yazan ve pastel boyayla çizilmiş bir ren geyiği resmi bulunan bir kapıya ulaştık. Durdum, öfkem ani bir gariplik sisi içinde buharlaştı.

“Seni Noel tatilinden alıp daha da kötüleşeceğinden korktuğum bu saçma duruma sürüklediğimi biliyorum ama burada olduğun için çok minnettarım. Beni Summer ile aynı odayı paylaşmak zorunda bırakmadığın için daha da minnettarım.”

Henry göz kırptı. Göz kırpmadan hemen önce gözlerinde bir sıcaklık parıltısı gördüğümü sandım. “Bir şey değil. *Singalonga-Noel* filminden korkuyordum.”

“Filmler çoğul olarak,” dedim sanki cehaletine şaşırmış gibi. “Joy Papplewick’in üç festival temalı müzikalden daha azına razı olacağını mı sanıyorsun?”

“Burada olmak için daha da fazla neden, kalifiye olmadığım bir iş için tuhaf bir turnuvada yarışmak istemiyorum.”

Konuşmanın bittiğini belirtmek için kapıyı açtı ve odaya girmemi işaret etti.

“Yaşasın!” İçgüdüsel olarak tekrar geriye sıçradım ve Henry’nin göğsüne çarparak arkasına geçtim.

“Önce benim girmeme izin vererek kibarlık yaptığını sanıyordum ama böyle bir şeyden şüpheleniyordun, değil mi?” Arkasından içeri süzülürken öylesine sormuştum.

“Kimse bundan şüphelenemezdi. Kapıdaki ipucuna rağmen.”

Oda standart bir otel odası büyüklüğündeydi. İki tek kişilik yatak, eski moda bir gardırop, çekmeceli dolap ve bir kitaplığın karşısında birkaç metre arayla yerleştirilmişti. Odanın öbür ucunda bir banyoya açıldığını umduğum bir kapı vardı.

Yataklarla pencere arasında gururla duran bir ren geyiği vardı.

Güzel bir Noel dekorasyonu, ren geyiği değil.

Gerçek boyutta bir ren geyiği, ya doldurulmuş ya da o kadar iyi bir kopyası ki o da olabilirdi.

Ren geyikleri büyüktür.

Bu, öldürülmüş, içi doldurulmuş, boynuzlarından sarkan ve burnuna bir tane daha takılmış süslerle birinin boş yatak odasına tıkulmuş büyük bir memelinin tüm tehdidiyle bize baktı.

“Hadi.” Henry boynuzu tuttu ve başını sallayarak bir boynuz almamı işaret etti.

“Ona dokunmamı istediğini sanmıyorum.” Elimi nazikçe kafasına bir santim kadar yaklaştırdım.

“Bütün gece burada durup bizi uyurken izlemek istediğini de sanmıyorum.”

Sonunda terlemiş, üstü başı dağılmış ve en az iki yeni yara bere içinde *Rudolph*’u koridorun huzur ve sessizliğinin tadını çıkarması için bıraktık. Önce Henry’nin banyoya girmesi için ısrar ettikten sonra –artık sürpriz oda arkadaşlarının duşta oyalanmasına gerek yoktu– hemen rahat pijamalarımı giydim. Telefonumu kontrol ederek çocukluk düşmanımla aynı yatak odasını paylaştığım gerçeğinden kendimi uzaklaştırmaya çalıştım.

Annemle babamdan gelen mesajlar vardı, her ikisi de sağ salim

varıp varmadığımızı soruyor ve gecenin iyi geçmesini umuyorlardı. Uyku düzenimi anlattığımda ve annemin vereceği tepkiyi hayal ettiğimde gülümsemekten kendimi alamadım. Bunun yerine onlara iyi olduğumu ve görüşmenin iyi gittiğini bildiren hızlı bir cevap yazdım.

Ayrıca Jad, Büyükanne Joy'un basın kupürlerinden oluşan albümünü gizlice yatak odasına sokmayı başardığım ve hediye paketliyormuş gibi yaparken babamın doğumundan önceki aylarda ne yaptığımı öğrenmeye çalışacağını söyleyen bir mesaj göndermişti.

Bir şeyler bulabildin mi?

Cevap vermeden önce sadece birkaç saniye bekledim.

Babam doğmadan dokuz ay önce iki oyun arasındaymış. Nerede ve ne yaptığına dair bir şey yok. Korkarım çıkmaz sokak.

Dişlerimi fırçalarken Jed'in mesajını gözden geçirdim. İçimde bir şeyler kıpırdanıyordu ama yorgun beynim bunu tam olarak kavrayamıyordu.

"Alarmı kaç kurtmak istersin?" diye sordu Henry ikimiz de yatağa girdiğimizde dayanılmaz derecede rahatsız hissetmiyormuş gibi davranarak. "Kahvaltı sekizden dokuza kadar ama sanırım erken kalkmayı tercih edersin."

İşte o zaman hatırladım. "Babam erken doğmuştu!"

"Ne?" Henry telefonundan başını kaldırdı, anlaşılır bir şekilde kafası karışmıştı.

"Hiçbir şey, beni görmezden gel. Başka bir şey düşünüyordum. Imm, yedi iyi mi?"

Cevabını pek dinlemedim, zaten Jed'e tekrar mesaj atıyordum.

Babam altı hafta erken gelmişti, hatırladın mı? Büyükanne Joy'da o var. Büyük numarasının ortasında sularının nasıl patladığını anlatan bir hikâye. Bir ya da iki ay sonrasını dene.

Karanlıkta yatıyordum, Büyükanne Joy ve Charis Evi hakkındaki düşüncelerim içinde bulunduğum durumun saçmalığıyla itişip kakıyordu ki Henry karanlığın içinde sessizce konuştu.

“İtiraf etmeliyim ki seninle tekrar aynı odayı paylaşmayı beklemiyordum.”

Gülümsediği anlamına gelen ses tonundaki hafif ivmeyi hatırladım.

“Affedersin, o gece hakkında asla konuşmamak üzere bir anlaşma yapmamış mıydık?”

Keskin bir kıkırdama duydum.

“Diğer insanları kastettiğini sanıyordum. Bunun birbirimiz için geçerli olduğunu fark etmemiştim. İkimiz de bunun olduğunu biliyoruz.”

“Bu anlaşmayı yaptık çünkü böyle bir anlaşmanın olduğunu unutmak istiyorduk.”

Henry cevap vermeden önce uzun bir duraklama oldu. Artık gülüyordu.

“Birimiz bu sebeplerden dolayı yaptı. Diğer kişi ise onu mutlu etmek için her şeyi söyleyebileceği için yaptı.”

Neredeyse şok içinde ayağa kalkacaktım. Zifirî karanlıkta olduğumuz için son derece minnettar bir şekilde cevap vermek için çabalar-ken çenemin açık kalmasına izin verdim.

“İyi geceler, Bea. Yarın için çok fazla endişelenmemeye çalış. Puan tablosunda üst sıralarda olmanın bir nedeni var.”

Yarın için endişelenmemeye mi çalış?

Bu açıklamadan sonra aklım yarına yakın değildi. Bunun yerine geçmişe takılı kalmış, on bir yıl önceki bir gecenin her bir ayrıntısını tekrar ediyordu. Acaba Henry Fairfax hakkında doğru olduğunu varsaydığım her şey yanlış mıydı?

11. BÖLÜM

Noel, on bir yıl önce...

Eve döndüğümde saat sabahın üçüydü. Koç Evi'nde değildik. Fairfaxler, Noel'den iki gün önce devasa bir parti veriyorlardı. Arkadaşlarımız ve akrabalarla birlikte ailemiz de Nottinghamshire'ın vahşi doğasında bu kadar uzağa gitmeyi göze alarak bir araba bulmaya çalışmak yerine orada kalmaya davet etmişlerdi.

Beş yatak odalı, yepyeni ekolojik bina, güneş panelli çatısına kadar konuklarla doluydu. Çok daha fazlası havuzu çevreleyen dondurucu soğuktaki verandaya doğru ilerliyordu.

Çocuklara ve gençlere masa oyunları, video oyun konsolu, CD çalar, bir yığın atıştırmalıkla donatılmış yazlık ev tahsis edilmişti. Ayrıca yetişkin misafirler ne fark edecek ne de umursayacak kadar sarhoşken büyük çocuklardan birkaçının evden çaldığı bira kasası da bu yazlık evdeydi.

Şişelerden ikisini sırt çantama koyarak elimden geldiğince çabuk oradan sıvıştım. Daha önce çaldığım yedek anahtarları arabanın bagajından bisikletimi almak için kullandım. Aileme sırf bunun için bazı çocukların sabah bisikletle gezintiye çıkabileceği yalanını söylemiştim.

Sadece Hatherstone'a bisikletle gitmek yirmi dakikamı aldı ama bu bir sorun değildi.

Adam'ın ailesi akşam için dışarıdaydı ve küçük kız kardeşlerini de yanlarına almışlardı. Burada olmak varken Henry Fairfax'in yazlık evinde takılmamanın imkânı yoktu.

Ama işler pek de beklediğim gibi gitmemişti. Adam'la kanepeye uzanmayı, pizza ve patlamış mısır yemeyi, film izlemeyi, öpüşmeyi, konuşmayı ve hediyeleşmeyi dört gözle bekliyordum. Özlemini çektiğim, Charis Evi öğrencileriyle herhangi bir ilişkinin kesinlikle yasak olması nedeniyle nadiren gerçekleştirebildiğim türden, gerçek anlamda romantik bir randevuydu. Hayal edebildiğim şey tam olarak buydu.

Ama Adam'ın aklında başka bir şey vardı. Birkaç ay önce on altı yaşıma girmiştim ve zaman zaman aklında sadece bu varmış gibi görünüyordu.

Kanepesinde öpüşürken, "Yukarı gel," diye mırıldandı. "Orası daha rahat."

"Filmi daha bitirmedik." Kıkırdayıp ekrana bakmak için başımı çevirdim.

"Filmi daha sonra izleyebiliriz," dedi dudaklarını çıplak boynuma bastırmak için eğilirken eli, el örgüsü kazağımın içine girdi.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak kanepenin koluna doğru kıvrıldım. "Bunu düşünmem için bana zaman vereceğini söylemiştin."

Adam sırtıttı. "Neyi düşünecekmişsin? Sadece yukarıya, daha rahat bir yere gelmek isteyip istemediğini sordum."

Yüzü kızarmıştı, bir gözünün üzerinden sarkan bir tutam saçı olduğu için göremiyordum ama diğer gözünü bana dikmişti. Bir an için elini tutup yukarı fırlamak ve ne isterse yapmasına izin vermek istedim ama hâlâ hazır olmadığımı bilecek kadar ayıktım. Bir kulağım ailesinin eve dönüşünü dinlerken yatağında bir anlık, aceleci bir şey olmasını istemiyordum. Adam beni söylediği kadar çok seviyorsa buna saygı duymalıydı.

"Ya ailen bir anda geri gelirse?"

"Öyleyse ne olmuş?" Omuz silkti. "Bunu onlardan saklamamıza gerek yok, Bea. Çocuklarının kiminle çıkacağına karışan onlar değil."

“Eve geldiklerinde bizi üst katta bulsalar utanmaz mısın?”

Omuz silkti. “Bu ilk kez olmazdı.”

Yüzümdeki şok ifadesini görünce hızla uzanıp ellerimi tuttu ve alnını benimkine yasladı. “Özür dilerim! Bu bir şakaydı, özür dilerim. Komik değildi. Ben sana o kadar âşık bir aptalım ki mantıklı konuşmak bir yana, doğru dürüst düşünemiyorum bile...”

“Tamam.”

“Tamam, yukarı gelecek misin?”

Tüm yüzünün nasıl aydınlandığını görmezden gelmeye çalıştım.

“Tamam, seni affediyorum.” Daha dik oturdum, kazağımı tekrar aşağı çektim ve *Karayip Korsanları*’na dalmış gibi yaparak kendimi ondan uzaklaştırdım.

Adam parmaklarını nazikçe benimkilere dolamadan önce birkaç dakika bekledi. “Başka kimse olmadı,” diye mırıldandı. “Yani daha önce kız arkadaşlarım olduğunu biliyorsun ama hiçbiri evime gelmedi. Onları hiç davet etmedim.” Bana bir santim daha yaklaştı. “Hiçbiri nefesimi kesmedi ya da kalbimi çarptırmadı. Sürekli onları düşünmedim ya da birlikte olmadığımız her an onları özlemedim. Onları sevmedim.”

“Hâlâ eski kız arkadaşlarından mı bahsediyorsun?” Tekrar bana doğru kayarken kaburgalarına dirsek attım.

“Hayır.”

Kanepeden kayarak önümde diz çöktü, çenesini kucağıma dayarken gözleri yalvarıyordu. “Ben senden bahsediyorum. Harika, inanılmaz senden. Seni seviyorum, Bea Armstrong.”

“Ben de seni seviyorum. Lütfen filmin geri kalanını izleyebilir miyiz?”

Anlaşılan ailesi Adam’ın söylediği gibi değilmiş.

On beş dakika sonra Adam’ın ailesi eve gelip yanımızdaki kanepeye yerleştiler.

Orada olduğuma dair tek onay hızlı bir, “Her şey yolunda mı?” sorusuydu. Ardından birbirimizden uzak durmamızı istediler. Yine de kendimi Adam’ın yatak odasında buldum.

“Özür dilerim, özür dilerim,” diye fısıldadı, elini ikinci kez uzaklaştırırken nefesi tenime değiyordu. “Karşı konulmazsın.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum geri çekilerek.

“Çok güzelsin, sana dokunmak istiyorum demek.” Bir parmağını kot pantolonumun kemerinin üstündeki deride gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

“Seni öpeceğim.” Kulağımın hemen altına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ve bunu bana saygı duymaktan daha çok mu istiyorsun?” diye sordum, yarattığı baskı sesimin kırılğan çıkmasına sebep olmuştu.

Bu kez kendini geri çeken Adam oldu. Doğrulup bir elini dağınık saçlarında gezdirirken sırtını yatağın başlığına yasladı. “Senin sınırlarına saygı duymasaydım birlikte olmazdık.”

Kendimi çocuk gibi hissetmeme neden olan bir şekilde bana baktı.

“Seni kandırmaya çalıştığımı düşünerek gerilmeden seni öpebileceğime ve sana dokunabileceğime güvenmiyorsan bana saygı duymuyorsun demektir.”

Konuşamıyordum çünkü ağzımı açarsam ağlamaya başlayacaktım. Ciddi bir ilişkiyi kaldıramayan aptal bir kız gibi hissedeceğimi biliyordum.

“Keşke ailenin benim hakkımda düşündüklerine inanmayı bırakıp kendi kararını verebilsen...”

“Bu hiç adil değil!” Çok geçti, gözyaşları yine de aktı. “Gerçekten mi?” Tek kaşını havaya kaldırdı. “Çünkü ben yapmadığım bir şey için yargılanmaktan bıktım.”

“Ailem seni yargılamıyor. Flört kuralı, seni önemsedikleri için.”

“Ben onlardan bahsetmiyordum.”

“O zaman neden bahsediyorsun?”

“Bizi ciddiye almamandan bahsediyorum. Beni ciddiye almamandan. Herkesin benim güvenilirmez bir tembelin teki olduğumu düşünmesine alışkınım. Senin farklı olduğuna inanmak istedim.” Başını iki yana salladı. “Bu gizlice dolaşma işinden, ailene birlikte olduğumuzu

söyleyememekten nefret ediyorum ama belki de bu senin için ve bizi gizli tutmak için çok uygun bir bahanedir çünkü okulu bırakmış biriyle çıkmaktan utanıyorsundur.”

“Bu doğru değil!” İki kolumu dizlerime dolayarak ondan uzaklaştım. Nasıl olmuştu da bu kadar nazikken bana katlanamıyormuş gibi konuşmaya başlamıştı? “Neden bunu kişisel algılıyorsun?”

“Çünkü bu kişisel bir mesele!” dedi neredeyse bağırarak. “İkimiz de senin benim için yeterince iyi olmaman konusunda endişelenmediklerini biliyoruz! Bu bir çocukluk aşkı değil, Bea. Seni seviyorum, sonsuza dek seninle birlikte olmak istiyorum ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Senin aynı şekilde hissetmemen beni öldürüyor...” Sonlara doğru sesi fısıltıya dönmüştü. “Benimle gurur duymanı istiyorum.”

Bu kelimelerin baskısı nefes almayı ya da doğru düşünmeyi imkânsız hale getirdi.

“Henüz onlara söyleyemem. Benden bunu isteme lütfen, Adam. Bir buçuk yıl sonra okul bitmiş olacak. Onlara o zaman söylerim.”

“Bir buçuk yıl mı?” Yüzünü buruşturdu.

“Sonsuza kadar birlikte olacaksak o kadar da uzun değil.”

“Bok gibi hisseden sen değilsen söylemesi kolay.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım, eline uzandım.

“Tamam.” Başını salladı. “Geç oluyor, gitsen iyi olur.”

“Ben... Gitmek zorunda mıyım?” dedim elini daha sıkı tutarak. “Kalabilirim ve biz sadece...”

“Hiç sanmıyorum. Ailenin öğrenmesi riskini almak istemeyiz...”

Kalbimin parçalara ayrılmış gibi hissetmesi ve yolların bir kızak pisti gibi buz tutup beni bir hendeğe düşürmesi sayesinde partiye geri dönmem sonsuza kadar sürdü. Her yer karanlık içindeydi ve ön kapıya sürünerek yaklaştığımda kilitli olduğunu gördüm. Arka kapıları ve yazlık evi dolaştıktan sonra garajı denemeye karar verdim. Henry'nin babasının yukarıda bir atölyesi olduğunu biliyordum, umarım dışarıdan daha sıcak olurdu. Bir dizi metal basamağa doğru ilerledim,

kaskatı kesilmiş, morarmış uzuvlarım atölye kapısına tırmanmak için mücadele ediyorken yüzümden sefaletin gözyaşları dökülüyordu.

Çok rahatlamıştım. Kilitli değildi, iterek açıp içeri girdiğimde sadece hafif bir gıcırta duydum.

“Kımıldama!” Boğuk bir çığlık, beni olduğum yerde durdurdu.

Üç saniye ve devrilen bir su bardağının sesinden sonra arkasında kimin olduğunu görememem için tam yüzüme doğrultulmuş bir fener yandı.

Kımıldama mı?

Boğaz temizleme sesi etrafta yankılandı. “Işık düğmesi kapının solunda.”

Meşalenin yaydığı ateş, duvardaki bir noktaya kaydığında hemen ışığı açtım. Meşaleden çok daha parlak değildi ama en azından loş parıltı artık üzerimde yoğunlaşmak yerine odaya yayılmıştı.

Henry çıplak beton duvarlardan birine yaslanmış oturuyordu. Uyku tulumu beline dolanmıştı. Üzerinde bir polar ve sallantılı bir şapka vardı; şapkayı hızla çıkardı ve yerdeki düzgün bir yığından gözlüklerini alıp taktı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sorduk ikimiz de tam olarak aynı anda. Dondurucu soğukta, yorgunluktan bitap düşmüş ve içimi dökebileceğim sessiz bir köşe bulmak için yanıp tutuşuyor olmasaydım bu komik olabilirdi.

Henry dizlerini yukarı çekti ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Yazlık ev yerine burada uyuma şansımın daha yüksek olduğunu düşündüm.” Beni baştan aşağıya inceledi. “Eve gitmedin mi?”

Omuz silkip spor ceketimin düğmesiyle oynadım. “Hayır.”

Mantuklu beyni olayı çözene kadar beni incelemeye devam etti, “Ah! Erkek arkadaşını görmeye gittin...”

“Ev kilitli.”

“Doğru.”

Odaya doğru belirsiz bir adım attım. “Sakıncası yoksa...”

Henry iç çekerek uyku tulumundan çıkmaya başladı. “Pek temiz değil.”

“Hayır!” İtiraz etmek için bir elimi havaya kaldırdım. “Öyle demek istemedim, sadece burada kalmamın bir sakıncası var mı diye sordum. Ben, şey...” Etrafımdaki metal raflara ve ekipman yığınlarına baktım, sonra çıplak bir beton parçasının üzerine oturdum. Beceriksizce birkaç santim geriye kayarak başka bir şeye çarpan plastik bir kasaya yaslandım. Zemin benden bile soğuktu. Bisiklet yolculuğunun sıcaklığı azalmaya başladığında kaslarım titremeye başladı. Her şey yolundaymış gibi davranarak gözlerimi kapattım ve uykuya dalmanın eşiğindeymiş gibi uzanmaya çalıştım.

Tabii gıcırdayan dişlerim beni ele verdi.

“Burada bulunmamın tek amacı biraz uyumak. Seni hipotermiye girerken dinleyip sessiz kalabileceğimi düşünüyorsan, benim hakkımdaki düşüncelerin, düşündüğümünden de kötü demektir.”

“Çok özür dilerim, daha sessiz bir şekilde donarak ölmeye çalışacağım.” Sıkı bir top gibi olduğum yerde büzüştüm. Beremi, alımda olabildiğince aşağıya çektim.

Uzun bir süre sonra Henry tekrar konuştu, bu kez sesi sakindi. “Aptal olma, Bea. Bulaşıcı değil.”

“Ne değil?” diye sordum gözlerimi açarak.

“Benden mümkün olduğunca uzak durmak istemene neden olan şey her neyse.”

Göz bebeklerim tekrar ışığa alıştığında uyku tulumunun fermuarını açtığını ve çift kişilik bir yorgan boyutuna yaklaştığını gördüm. Altında, zeminin aksine lüks ve rahat görünen tek bir şişme yatak vardı.

“Emin misin?” Gıcırdayan uzuvlarımı açıp ona katılmaya hazırlanırken sordum. “Aynı yatağı paylaşmamızdan bahsediyorum, bulaşıcı olmandan değil.” Yüzündeki ifadeyi görünce hemen ekledim ancak yüzü kıpkırmızı olduğunda bu ifadenin ne anlama geldiğini fark etmiştim.

Bunu takip eden garipliği görmezden gelmeye karar vererek hurdaların arasından geçtim ve yatağın en uzak ucuna çöktüm, örtünün

altına tırmandım. Bacaklarım çoğunlukla betondan uzakta olacak ve yüzümün sadece üst yarısı açıkta kalacak şekilde kıvrıldım. Uyku tulumundan mümkün olduğunca az yer kapladım ve en önemlisi, yanlışlıkla yatak arkadaşıma sürtünme riskinin kesinlikle olmadığından emin oldum.

Henry geri çekildi, böylece şimdi birbirimizden bir ayak uzaktaydık, ikimiz de tavana bakıyorduk. Her küçük hışırtı gerginlikte yankılanıyordu. Henry aniden ayağa fırladığında bir an için her şeyin çok fazla olduğunu ve kaçmak üzere olduğunu düşündüm ama bunun yerine tekrar tulumuma dönmeden önce ışığı kapattı.

Hava çok karanlık olduğu için yavaş ve sessiz bir şekilde oh çektim, uyuyasam bile en azından Henry'nin beni izlemesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ne yazık ki hâlâ donmakta olduğumu bilmesi için beni görmesine gerek yoktu. Zeminden sızan soğuğa karşı acınası bir bariyer olan ince şilte, şiddetli kasılmalarım sayesinde neredeyse altımda titriyordu.

“Tamam, şimdi de titriyorsun. Uyuyabilmem sorununu daha kötü hale getiriyorsun.”

“Bana buraya gelmemi söyleyen sendin!” Uyku tulumunun daha da altına girdim, böylece sadece başımın üstü dışarı çıkıyordu. “Birkaç dakika içinde ısınacağım.”

Henry kolunun yan tarafı benimkine değene kadar şiltenin üzerinde ilerletti. “Bunun yardımı olur mu?”

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim, çok yardımcı olmuştu. Tüm vücudu sıcaklık yayıyordu. Dayanamayıp biraz daha yaklaştım. Henry tek bir hareketle kolunu kaldırdı ve ben göğsünün yan tarafına sokulurken sıkıca etrafıma sardı.

“Daha iyi mi?”

“Evet, teşekkür ederim.”

“Çok garip değil mi?”

“Bu dayanılmaz derecede garip.”

“Benimle aynı yataktayken hipotermiden öldüğünü fark ederek uyanmaktan daha az garip.”

“Bu kesinlikle daha kötü olurdu.”

“Kendime not: Önceki ifadelerinin aksine Bea, bana dokunmayı ölüme tercih ediyor.”

Ona bakmak için başımı bir santim yukarı kaldırdım ama tek görebildiğim koyu bir gölgeydi. “Bir bilim insanına göre tam bir drama kraliçesisin.”

“Elimi tutmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyleyen ben değilim.”

Yanağımın altında bir titreme hissettim. Bu, Henry’nin kahkahasını bastırduğu için olabilirdi.

“Bunu nasıl hatırlıyorsun?” diye sordum bir önceki Noel partisinde anne ve babamızın bizi birlikte dans etmeye zorladığına dair silik bir anı zihnimde canlanırken.

“Bu, iz bırakan türden bir hakaretti.”

“Ah, kapa çeneni! Sen de bu fikirden aynı derecede tiksiniştin.”

Henry hiçbir şey söylemedi ama göğsü uzun, yavaş bir nefesle inip kalktı. Üstü akşam yakılan ateşin dumanı gibi kokuyordu ve terin en hafif izini taşıyordu. Binlerce çocukluk anısının kokusuydu bu, son derece tanıdık ve garip duruma rağmen tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Başka bir çocuk olsaydı nedenlerinden ya da burada bulunarak verdiğim mesajdan kuşku duyardım ama bu Henry’ydi ve ne kadar sinir bozucu olursa olsun her duruma uyguladığı soğukkanlı mantıkla bunu da ele alacağını biliyordum. Ayrıca ona kesinlikle güveniyordum.

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?” Henry fısıltısıyla sessizliği bölerek sordu.

Cevap vermeden önce kalp atışının başımın yan tarafına çarpmasını dinledim. “Ne hakkında?” diye sordum, dürüst olmak gerekirse bunu sormaktan korkuyordum.

“İçeri girdiğinde ağlıyordun...”

Ah!

“Hayır, ağlamıyordum.” Adam’la birlikte olmanın en zor yanlarından biri de onun hakkında konuşacak kimse olmamasıydı ama

konuşmaya karar versem bile sırrımı açacağım son kişi Henry olacak ancak ani cevabım önceki gerginliğin bir kısmını yeniden canlandırmıştı ve bunu tekrar yatıştırmak için söyleyecek bir şeyler bulmam gerekiyordu.

“Yani *kımıldama* mı?”

Henry dondu kaldı.

“Bir an için bir haydutun gizli inine rastladığımı sandım,” dedim sırtımdan.

“Sanırım yanlış duydun. Tek söylediğim *öksürmekti*... Öksürdüm.” Bunu kanıtlamak istercesine *öksürük* ile *kımıldama* kelimesi arasında boğuk bir geçiş yaptı. “Gördün mü? Koşullar göz önüne alındığında anlaşılabilir bir hata.”

“Tamam, bu her şeyi açıklıyor o zaman. *Kımıldama* dediğinde...” Abartılı bir taklitle öksürdüm. “*Kımıldama* dediğini sandım.” İkinci kez aynı şekilde tekrarladım. “Benim hatam.”

Henry’nin koluma dayanmayan diğer eliyle başını ovuşturduğunu duyabiliyordum, sanki beynini yanıyormuş gibi orayı ovuşturuyordu.

“Noel’ini daha iyi hale getirmek için bir robot programlayabilseydin ne yapardın?” diye sordu Henry.

“Ne?” Bu tamamen Henry’ye özgü konu değişikliğine gülmek zorunda kaldım. “Kesinlikle hiçbir fikrim yok ama içimde tuhaf bir his var. Eminim sen bunu uzun uzun düşünmüşsündür.”

“Hediye paketlemek için bir robot alırdım.”

“Ciddi misin? Yoksul çocuklara hediye vermenin ya da üretilen tüm atıkları yenilenebilir enerjiye dönüştürmenin bir yolunu bulamıyor musun? Yapabileceği onca harika şey varken hediye paketlemek için bir şey istiyorsun,” diye hayıflandım.

“Eğer robot Noel’i küresel ölçekte daha iyi hale getiriyorsa bu tür şeylerin çok daha iyi olduğu açık ancak soru bireysel düzeydeydi hatırlarsan?”

“Tamam! Bay Bennet’ın verdiği o iğrenç ödevi yapan bir robota ne dersin?”

“Bir robotun eğitimimi ele geçirmesinden nasıl faydalanabilirim ki?”

Yüzümü göğsüne doğru eğdim ve inledim. “Bir makinenin ev ödevi eğlenceni çalmasına katlanamasan bile hediye paketlemekten çok daha önemli şeyler olduğuna eminim. Bu hayatın en büyük zorluklarından biri sayılmaz,” dedim.

“Kendi adına konuş,” diye homurdandı Henry. “Bütün öğleden sonramı bantlarla boğuşarak geçirdim, oysa bir makaleyi araştırabilirdim. Ayrıca şimdiden kalem parmağında bir kâğıt kesigi var, bu da yazı yazmayı çok daha zorlaştırıyor.”

“Pekâlâ, o zaman ne istiyorsun?”

“Sen düşün, karar ver ama ben senin daha iyi bir şey bulacağını sanmıyorum.”

“Haklısın.” Bu kabul etmem gereken bir meydan okumaydı. “Ve ev ödevleri hakkında hiçbir şey söyleyemezsin. Bunu zaten konuştuk.”

“Evet, kesinlikle öyle ama farklı bir cevapta ısrar ediyorsan o zaman şey... Tasarımlarımı alıp onları gerçek kıyafetlere dönüştürebilecek bir robot, böylece bir kez olsun düzgün Noel kıyafetlerim olabilir.”

“Gerçekten mi?” Henry’nin sesi şaşkındı. “Bu Noel’ini daha mı iyi yapacak? İşlevsel ve rahat oldukları sürece kıyafetlerin nasıl görüldüğü kimin umurunda ki?”

“Belli ki senin değil!” diye karşılık verdim. “Kıyafetler bir insan olarak kim olduğunuzun ifadesidir. Onlar, insanlara nasıl biri olduğunuzu, kendinizi nasıl gördüğünüzü gösterir.” Henry homurdandı. “Benimki öyle değil.”

“Örneğin,” diye devam ettim onun üzerinden konuşarak. “Kimse-nin senin hakkında ne düşündüğünü umursamadığını söylüyorsun.”

Henry bir an sessiz kaldı. “Bunu önemsemediğimi mi sanıyorsun?”

Uyku tulumunun altında kıpırdandım, Henry’nin neredeyse insan gibi konuşmasına nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. “Kala-balığa pek uymaya çalışmıyorsun.”

“Popüler olmak uğruna kim olduğumu değiştirmeyi reddetmek, kimsenin ne düşündüğünü umursamadığım anlamına gelmez.”

Vay canına! Bunu gerçekten tahmin edemezdin.

“Ama bu senin robotun, benim değil. Eğer şık Noel kıyafetleri tasarlamak istiyorsan o zaman yap.” Devam ederken sesi alçaldı. “Şahsen her zaman farklı görünmenin harika olduğunu düşünüyorum.”

“Görünüşümün bir önemi yok elbette.”

“Elbette.” Henry yine öksürdü. “Yani Noel’i hallettik... Peki, ya bir yaz tatili robotu? Onlar ne yapardı?”

Konuşmaya devam ettikçe Adam’la tartışmamızın acısı gölgede kaldı. Henry her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı olduğu için kendimi rahatsız hissetmeyi yavaş yavaş bıraktım.

Bir ara uyuyakalmış olmalıyım çünkü bir *tink* sesi beni uyandırdı. Başım hâlâ Henry’nin göğsünde, bir kolumu ve bir bacağımı onunki-ne dolanmış halde buldum. Bir noktada pozisyonumuzu değiştirmiştik, böylece ikimiz de boylu boyunca yatağa uzanmış, uyku tulumunu etrafımıza dolamıştık. Bu yüzden aceleyle uzaklaşırken kendimi tekrar betonun üzerinde buldum, buz gibi hava patlaması artık tamamen uyanık olmamı sağladı.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkardığımda ekranın birkaç mesajla aydınlandığını gördüm.

Üzgünüm, seni seviyorum. Keşke burada olsaydın. Lütfen bana iyi olduğunu ve benden nefret etmediğini söyle.

Ve ne kadar sürerse sürsün senin gizli erkek arkadaşın olabileceğimi...

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Henry, sesi uykudan yeni uyan-dığı için pürüzlüydü.

Göğsümü bir mutluluk dalgası kaplarken gülümsedim. “Evet.”

Adam, ben cevap verdikten sonra iyi olduğumu ve üzgün olduğumu bildirmek için bir mesaj daha gönderdi.

Telefonu tekrar cebime sokarak uyku tulumunun altına girdim ve vücudumun bir santiminin bile Henry'ninkine değmediğinden emin olarak dümdüz uzandım. Adam yatağımı kiminle paylaştığımı bilse kıskanmaktan çok eğleneceğinden şüpheleniyordum ama ona söyleme riskini göze alamazdım. Henry burada uyumama izin vererek iyi bir şey yapmıştı ve Adam'ın bunu küçümseyici bir şakaya dönüştürmesini istemiyordum.

"İyi geceler o zaman," dedi Henry, sesi sis kadar buğuluydu.

"İyi geceler. Ölmeme izin vermediğin için tekrar teşekkürler."

"Çocukluk nişanım için en azından bunu yapabilirim."

"Tamam, şimdi bunu yine garipleştirdin..."

Garip olmaması dışında... Daha doğrusu, Henry'yle aynı yatağı paylaşmamın tek garip yanı, bunun son derece normal ve tuhaf olmayan bir his olmasıydı.

Yine de okul yılının geri kalanını onu görmezden gelerek geçirdim. On bir yıl sonra bir İskoç şatosundaki gıcırdayan eski yatağında yatarken düşündüğümde muhtemelen yaptığım en aptalca ve en acımasız şeylerden biriydi.

12. BÖLÜM

Oda arkadaşımı rahatsız etmemeye çalışarak ekose battaniyelerin içinde dönüp durduğum bir gecenin ardından saat yediyi biraz geçe kendimi yataktan dışarı attım ve şimşek hızıyla bir duş aldım. Görüşme kıyafetim olan ropdöşambırlla kaplı baldır boyu çay elbisemi giymiş olarak dışarı çıktığımda Henry kot pantolon, kalın bir kazak ve botlarıyla pencereden dışarı bakıyordu.

“Kar yağdı,” dedi başıyla pencerenin ötesindeki bahçenin her tarafını kaplayan kalın tabakayı göstererek.

“Bunu sana ben de söyleyebilirdim.” En az sekiz inçlik tahmini-
min doğru olduğunu teyit etmek için yanına gittim.

“Hızlı bir yürüyüşe çıkıp hazırlanman için sana biraz zaman tanıyayım diye düşünmüştüm,” dedi.

“Tamam, harika.” Saate baktım, bu inceliği için minnettarım.
“On beş dakikaya ihtiyacım var.”

Geri döndüğünde süslenmiş, püslenmişim ve sosyal medya müdavimlerimden birine, sağlık sorunları nedeniyle eve bağlı olan ancak her hafta benimle iletişime geçerek kanepesinden planladığı hayali seyahatler için hava durumunu soran genç bir adama yanıt veriyordum.

Hemen *gönder* tuşuna bastım, güne hazırlanmak için taradığım sayısız hava durumu sitesini kapattım ve biraz kahvaltı bulmaya gittim.

“Günaydın. Umarım dinlendirici bir gece geçirmişsinizdir.” Melody’nin çocuklarından biri yemek salonundaki altın kapıyı açarken selam verdi.

“Teşekkür ederim, efendim,” diye cevap verdim yanından geçerken ona başımı sallayıp göz kırparak.

Salonun içinde en az yirmi kişinin oturabileceği uzun, karanlık bir masa vardı. Şu anda aday arkadaşlarımdan dördü en uçta durmuş, diğer ikisi ise yan masada yemeklerini yiyorlardı. Yüksek tavanı kaplayan bir yıldız galaksisi ve duvarları kaplayan büyük, spreyci boyalı dallar içeren saksılar da dahil olmak üzere bu odadaki tüm süslemeler gümüş rengindeydi. Büyük pencere duvarına baktığımda cama dayanmış birkaç kardan adam gördüm, boncuk gözleri ve tuhaf gülümsemeleri kesinlikle uğursuz görünüyordu.

Başka bir çocuk bana bir tabak uzattı. Somon füme ve yumurtalarıyla oturur oturmaz üçüncü çocuk sıcak bir içecek ikram etti.

“Umarım bütün gece çalışmamışsınızdır,” dedim arkama yaslanıp bana dumanı tüten bir fincan çay koymasına izin vererek. “Bugün kızakla kaymamız gerekiyordu ama sonra gerçek işçiler telefon edip gelemeyecek kadar kötü olduklarını söylediler,” diye omuz silkerek cevap verdi.

“Bu kadar kısa sürede devreye girmeniz çok asilce.”

“Annem, eğer homurdanmaz ve iyi bir iş çıkarırsak iki Noel hediyesini erkenden açmamıza, çay için pizza ve kahvaltı için çikolata yememize izin verdi.”

“Kulağa harika bir anlaşma gibi geliyor. Ben de burada bir iş bulabilir miyim?” Soruyla bana dönüp sırtıttı. “Yeterince çikolata yok.”

“Mâkul. Onun yerine hava durumu işini almaya çalışacağım.”

Ortam, alttan alta kaynayan bir gerilimle birlikte ihtiyatlı bir dostluk havasındaydı. Calvin Cotton, bir dizüstü bilgisayarı inceliyor, Fenella adında bir kadın ise karşımda oturmuş yarım greyfırtunu kaşıkla defalarca dürtüklüyor, hiçbirini yemiyordu.

“İyi misin?” diye sordum endişeyle.

“Puan tablosunda şoförünüzün altında olmasaydım çok daha iyi olurdu.”

Ah, evet. Fenella geceyi en alt sırada bitirmişti. “Her şey biraz alışılmadık, değil mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Bunun için söylenebilecek tek kelime bu. Dürüst olmak gerekirse, eğer planı zayıf adayları ayıklamaksa işe yarıyor. Sanırım burada işim bitti.”

“Gerçekten mi? Emin misiniz? Baxter ile bir sonraki adımda ne olacağı belli olmaz. Öğle yemeğine kadar zirvede olabilirsin.”

Greyfurtu son bir kez daha bıçakladı ve kaşığı bir bayrak direği gibi dışarıda bıraktı. “Yine de en önemli faktör bu, değil mi? Nerede durduğumu asla bilemediğim bir işte çalışmak istemiyorum.”

Bunu düşünürken çayımdan bir yudum aldım. “Demek istediğinizi anlıyorum ama sürecin bu kısmı bittikten sonra Baxter’ın günlük işlerle pek ilgisi olacağını sanmıyorum.”

“Belki de olur ama burada yapımcıların ya da haber merkezinden başka kimsenin olmaması sizce de garip değil mi? Her şey bana kötü bir his veriyor. Bana iş teklif etse bile kabul edeceğimi sanmıyorum.”

Fenella ayağa kalktı, kahvesinden son bir yudum aldı ve dışarı çıktı.

Henry’yi de sayarsam ikisi gitti, yedisi kaldı.

Bir dakika sonra Summer geldi. Jordan Jones da hemen arkasındaydı. Yemek masasında kıkırdamalarından ve birbirlerini dürtüklemelerinden dün gece aynı odayı paylaşan tek kişinin Henry ve ben olup olmadığımızı merak ettim.

Henry kısa bir süre sonra geldiğinde herkes notlarını okuyor, çevrim içi hava durumu verilerini inceliyor ya da Summer ve Jordan örneğinde olduğu gibi fotoğraf çekip Instagram’da paylaşıyordu.

“Hazır mısınız?” diye mırıldandı, elinde bir kâse yulaf lapasıyla yanıma oturmaya geldi.

Başımı salladım. “Sırada ne olduğunu bilseydim daha iyi olurdu ama kendimi olabileceğim kadar hazır hissediyorum.”

Saat dokuzda Melody hepimizi kütüphaneye geri götürdü. Bu sabah açık mavi bir takım elbise giymişti ve takım elbisenin arkasına birileri üzerinde *osuruk için şurayı dürt* yazan bir kâğıt parçası yapıştırmıştı. Yanından geçmemize izin vermek için durduğunda Henry gizlice kâğıdı çekip cebine sokmayı başardı. Baxter zaten şöminenin önünde duruyordu, tüvit yelege ve kocaman kravatıyla iki yanındaki kazlardan birine tekinsiz bir şekilde benziyordu. Hepimiz içeri girdikten sonra Melody bizi oturmaya davet etti.

“Skor tablosu, lütfen.” Baxter, asistanına başıyla işaret etti.

Başının üstündeki ekran aydınlandıktan sonra bir asır gibi gelen ama muhtemelen bir dakikadan az olan bir süre bekledi, bakışları yavaşça kanepelerin bir tarafından diğerine taradı.

“Hepiniz nerede durduğunuzu biliyorsunuz. İki kişi şimdiden baskı altında ezildi. Yarın kaçınız hâlâ burada olacak? Bensiz sadece hayalini kurabileceğiniz bir hayatı kazanmak için ne kadar ileri gitmeye hazırsınız?”

Henry bana baktı. Normal nefes almaya ve içimdeki hoşnutsuzluğun televizyondaki gülümsememe sızmasına izin vermemeye odaklandım.

“Bu sabah asıl eğlence başlıyor...” Baxter söylediklerinin eğlenceli olması için durakladı ama oradaki herkes bugün eğlenecek tek kişinin Baxter olduğunu biliyordu. “Hava durumu avı!”

“Ah, kulağa ilgi çekici geliyor,” diye durumu idare etti Summer gergin bir şekilde saçlarını düzelterek.

“Öyle!” diye bağırdı Baxter. “Bir hazine avı ama hava durumuna dayalı ipuçlarıyla... Bu sadece meteoroloji bilginizi test etmekle kalmayacaktı ya!”

Jordan rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

“Ama aynı zamanda bu rol için kararlılığınız ve tutkunuzu da göreceğiz. Bunu ne kadar çok istiyorsunuz? Sayın adaylar, bunu öğrenmek üzereyiz.”

Bunun üzerine tüvit ceketini arkasından savurarak odadan çıktı

ve hepimizi orada oturmuş, ne olduğunu merak ederken bıraktı. Melody kısa sürede bizi bilgilendirdi.

“Tamam, bunun gibi kaplarda birkaç ipucu var.” Çocuklarının folyoya sarılmış eski bir mutfak rulosundan yaptıklarını tahmin ettiği gümüş bir tüpü havaya kaldırdı. “Ayrıca her birinizin adının yazılı olduğu yedi jeton var. Tüm ipuçları arazinin içinde bulunabilir. Hiçbiri üst katta, Baxter’ın özel kanadında ya da kilidi olan diğer alanlarda değil. Bu basit bir yarıştır. Tek kural, kendinizinkiler dışında hiçbir konteyneri, ipucunu veya jetonu hareket ettirmemeniz veya kaldırmamanızdır. İlk ipucu kısa süre içinde ekranda görünecektir. Umarım öğle yemeği için hepinizi zamanında burada görürüm.”

Aniden durup tekrar dönmeden önce gitmek için hareketlendi. “Bekle, bunu unuttuğuma inanamıyorum! Baxter size takımlar atadı. Bekleyin...” İpad’ine birkaç kez dokundu. “İşte başlıyoruz.”

Grup endişeyle birbirlerine baktı. Kimsenin hava durumu avında Jordan Jones ile eşleşmek istemediğini söylemek yanlış olmazdı. Şahsen ben Henry’nin beynini, hava durumu sunucularından herhangi birine tercih ederdim ama bunu başaramazsam Lincoln ya da Summer dışında herhangi biriyle mutlu olurum.

“Lincoln Kim ve Calvin Cotton.”

Lincoln ve Calvin birbirlerine beşlik çakarken geri kalanımız hayal kırıklığı içindeydi. Bu ikisi güçlü bir takım olabilirdi.

“Jordan Jones ve Ben Adibisi.”

“Ah, kahretsin!” diye geveledi Ben kendini tutmadan önce. “Alınma, Jordan.”

“Endişelenme, dostum.” Jordan omuz silkti. “Bir şeyler bulma konusunda takıntılıyım. Onları parçalayacağız.”

Geriye ben, Henry ve Summer kalmıştık. Bir an için Henry’nin dışarıda kalmasına izin verilip verilmeyeceğini merak ettim. Bu düşüncenin hemen ardından yine de bizimle geleceğini umdum çünkü onun ne kadar nazik biri olduğunu anlamaya başlamıştım.

Ama hayır, öyle olmayacaktı.

“Şoför ve Summer.”

“Ne?” Summer gülümsemesi yüzünde donarak sordu. “O aday bile değil. Bu nasıl adil olabilir?”

“Üzgünüm.” Melody pek üzgün görünmüyordu. “Baxter’ın adaleti pek sevmediğini şimdiye kadar anlamış olmalısın.”

“Peki, ya ben?” diye sordum araya girerek.

Melody bu kez özür dileyen bir burun kıvrırması yapmayı başardı. “Puan tablosunun tepesi tek başına yarıyor.”

“Ah, bu çok kötü!” Summer birdenbire çok daha mutlu görünmeye başladı.

Aklımı başıma toplayamadan şöminenin üzerindeki ekranda Baxter’ın yüzü belirdi. Ben hemen telefonunu kaldırarak kayıt yapmaya başladı ve diğerlerinin de aynı şeyi yapmasını istedi.

“Buraya kadar gelmeyi başardığınız için tebrikler. Kırmızı şeyin yanında.”

“Ne?” Ben anlamayarak haykırdı. Geri kalanımız bir tür açıklama için Melody’ye bakıyordu.

“İyi şanslar.” Bir başka kısa gülümsemeyle arkasını döndü ve gitti.

“Bu bir şaka.” Summer tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “O inanılmaz!”

Calvin, “Muhtemelen hepimiz teker teker pes edene kadar bizi amaçsızca dolaşmaya zorlamak istiyor,” dedi ancak Lincoln hepimizden çok daha az sinirli görünüyordu. Calvin’i dürttü. “Ben botlarımı giyeceğim. Beş dakika sonra koridorda buluşalım mı?”

Calvin ve Lincoln kapıdan çıkıp gittiler ve geri kalanımızı bir sonraki hamleyi kimin yapacağını görmek için beklemeye bıraktılar.

“Kulağa iyi bir başlangıç gibi geliyor.”

Ben omuz silkti.

“Kırmızı için gizli bir hava durumu kodu yok muydu?” Jordan onlar dışarı çıkarken telefonunu karıştırarak sordu.

Summer gözlerini kısmış beni izliyordu. Bu oyunu beceriden ziyade el altından sinsice oynayacağını tahmin etmek için dâhi olmaya

gerek yoktu. İpucunun ne olabileceğine dair en ufak bir işaret bulmak için beynimi zorladım.

Yani. Belki de bunu ancak *kırmızı şeyi* bulduğumda çözebilecektim ama Lincoln'ün Baxter'ın sözlerinde işe yarar bir şeyler bulduğuna dair güçlü bir şüphem vardı.

Bot, palto ve şapkanın iyi bir fikir olduğuna karar vererek aceleyle odama gittim, ipucu kafamın içinde dönüp duruyor ama yine de karaya yaklaşılmıyordu. Güvenli bir şekilde odama girdiğimde, Baxter'ın videosunun klibini tekrar oynatırken hayati bir ipucunu kaçırmış olmam gerektiğinden emin bir şekilde dışarı giysilerimi giydim. Dördüncü tekrarda buldum.

Sanki Baxter duymayı zorlaştırmak için cümleyi kasıtlı olarak aceleye getirmiş gibiydi ama her bir kelimeye odaklandığımda kaçırdığıma inanamadım.

“Buraya kadar gelebildiğiniz için konjelasyon”.

Tebrikler değil, konjelasyon.

Pürüzsüz su üzerinde oluştuğunda genellikle siyah buz olarak bilinen şeffaf buz.

Bigwood malikânesi küçük bir gölün kenarındaydı. Paltomun fermuarını çekip omuz çantamı aldım ve kapıdan dışarı fırladım ancak içeri girmek üzere olan Henry'ye çarpmak üzereydim.

“Hop!” Geri tepip beni devirmesini engellemek için iki dirseğimi de tuttu.

“Üzgünüm.”

“Cevabı buldun herhalde?” diye sordu gözlerinde bir umut ışıltısıyla.

“Evet. Sakıncası yoksa şimdiden Calvin ve Lincoln'ün on dakika gerisindeyim.”

Geçmeme izin vermek için kenara çekildi ama koridorun beş adım aşağısında kayarak geri geldim. “Bekle, yoksa sen de mi anladın?”

* Baxter karakteri burada, İngilizcedeki *congratulations* (tebrikler) ile *congelation* (konjelasyon) kelimelerini bir araya getirerek bir kelime oyunu yapmaktadır. (ç.n.)

Henry ceketini çekiştirirken yüzünü buruşturdu. “Diğerk herkesi takip etmek varken neden ipuçlarını bulmakla uğraşalım ki?”

“Bu şekilde kazanamazsınız.”

“İkinci olabiliriz ve sonra takip ettiğimiz takıma çelme takarız ya da başka bir şekilde geciktiririz. Böylece onları postalarız.”

“Bu korkunç.”

“yle.” şapkasını taktı ve başını salladı. “Koridorda pusuya yatmış, ilk kim yola çıkarsa onun peşine takılmayı bekliyor.”

“Onun sabotajını sabote etmek için elinden geleni yapacaksın, değil mi?”

Henry sırtıttı. Bunu görmek o kadar nadirdi ki göğsümde bir sı-caklık hissettim.

“Bu, nde kimin olduğuna bağlı olabilir...”

“En iyi takım kazansın.” Ona yardım edemedim ama sırtarak karşılık verdim. Eğer Summer başka bir takıma odaklanmış olsaydı ikisini de geebilirdim.

“Kapının önünde durup benimle konuşarak kazanamazsın.”

Başka bir şey söylemeden döndüm ve merdivenlere doğru koştum.

13. BÖLÜM

Dışarı adım atmak, bir dondurucuya girmek gibiydi. Kar durmuştu ama rüzgâr şiddetliydi, kar yığınlarını savuruyor ve açıkta kalan her santimetre ılık çalıyordu. Sabahın körü olmasına rağmen gökyüzü daha fazla karın habercisi olan tunç grisiyle kasvetlenmişti.

Telefonumun haritasına hızlıca baktığımda evin yarım mil ötesinde bir göl olduğunu gördüm. Karın altında saklanan patikaların olabileceği yerlerden uzak durmaya çalışarak üç elfin yanından sıyrıldım ve bir sıra ağaca doğru ilerledim.

Çamların altındaki kar daha sığdı ama bu, açık araziye göre daha az çile çektiren tek şeydi. İçeri girmek için belirgin bir yol bulamayınca alçak dallardan kaçınmak için çömelerek ve eğilerek gövdeler arasında ilerlemeye başladım. Rüzgâr yüzümdeki derinin üst tabakasını ovalamış gibi hissediyordum ve kalın çizmelerime rağmen ayaklarım tamamen uyuşmuştu. Birkaç kez önümde ve solumda parlak paltoların parıltısını gördüğümü sandım ama ormanın gölgeleri içinde emin olmak imkânsızdı. Birden fazla kez yanağımı çizen bir dalın acısını hissettim ve Baxter Bigwood için çalışmayı ne kadar istediğimi ciddi olarak yeniden düşünmeye başladım.

Tam pes edip iş görüşmelerinin sıcak bir odada sorulara cevap veren insanlardan oluştuğu gerçek dünyaya geri dönmeye karar ver-

miştim ki ileride griliğin azaldığını fark ettim ve birkaç dikenli metre sonra ağağların arasından fırladım.

Göl tam önümdeydi, su çakıl taşlı bir kumsalın sığ yamacına vuruyordu. Suyun karşısında dağlar koyu yeşiller, kahverengiler ve morlardan oluşan bir duvar uzak kıyıyı çevreliyordu. Büyüleyiciydi, buraya gelmek için katlandığım sıkıntıyı anında yok etmişti. Bu manzaraya saatlerce bakabilirdim ancak kıyı şeridinin ilerisinde her biri farklı bir renge boyanmış bir sıra tekne vardı. Suyun yüzeyine serpiştirilmiş buz parçalarını fark etmek kolaydı. Calvin ile Lincoln'ün gölün kenarından koşarak uzaklaştıklarını, Summer'ın da ayak bileğine kadar inen botlarıyla onların peşinden tökezlediğini görmek daha da kolaydı.

Teknelerin sadece kısa bir mesafe ötesinde durdu, böylece aceleyle yaklaştığımda telefonuna bağırdığını duyabiliyordum. "Gölün etrafından dolaşıp ağağların arasına girdiler. Haritaya bir iğne atacağım, böylece onları nereye yönlendireceğini bileceksin. Hayır, henüz almadım. şimdi bakacağım."

Döndüğünde beni kırmızı sandala tırmanırken buldu. Kıyıya yakın buzu taramış ve hiçbir şey görememiştim. Bir ipucu bulmanın tek yolu, üzerine basma riskini göze almak ya da teknenin içinden bakmaktı. Pruvanın* yanına sıkıştırılmış küçük bir tahta kutuyu fark etmem uzun sürmedi.

"Ah, harika! Aferin."

Summer, ben fark etmeden bir şekilde yanıma sıçrayarak omzumu üzerinden bakınca şaşkınlıkla irkildim.

"Ne yazıyor?"

"Neden bilmek istiyorsun? Başkasının bunu çözmesine bekleyeceksin, sonra da onların peşinden gizlice gideceksin."

"Ne yani, beni takip ederek buraya bu kadar çabuk gelmedin mi?" Patronumuzda işe yarayabilecek ama bende onu tokatlama isteği uyandıran türden bir surat ifadesi takındı. "şoförünleyim diye oyunbozanlık yapma. Biz hava durumu kızlarının birbirlerine destek olmasına ne oldu?"

* Gemi ya da sandal gibi su taşıtlarının ön tarafı, burun kısmı. (c.n.)

Onu görmezden gelerek ipucunun fotoğrafını çektim, ardından bir jeton aldım, kutuyu tekrar buzun üzerine bırakmak üzereydim ki Summer'ın haklı olduğuna karar verdim. Eğer *kendim olma* konusundaki mülakat stratejime sadık kalacaksam önemsiz davranmayacaktım. Bunun yerine Summer'a kutuyu uzattım, tekneden geri çıktım ve diğer takımın birkaç dakika önce ayrıldığını gördüğüm yöne doğru ilerledim.

Summer'ı yaklaşık iki saat boyunca bir daha görmedim. Dürüst olmak gerekirse, yakınlarda olabileceği zamanlar vardı ancak gözlerim önümdeki tehlikeli zemine sıkıca sabitlendiğinden yünlü bir mamut-tan daha küçük bir şeyi kaçırabilirdim.

Bu süre içinde üç ipucuna daha ulaştım, hepsi karta yazılmış ve mutfak tüpü kaplarının içine doldurulmuştu; ilk ikisi meteoroloji hakkında herhangi bir şey bilen herkes için basitti ancak üçüncüsü bir anagram olduğunu fark edene kadar beni şaşırttı.

Başka biriyle çalışıyor olsaydım hava avı bir macera gibi gelebilirdi. Karda tökezleyerek ilerlemek, kompost* yığınlarının arkasında ve ıslak ağaç köklerinin arasında tek başıma arama yapmak daha çok kötü bir rüya gibiydi. Fırtına, ağaçları sallayarak, başıboş dalları ve diğer döküntüleri savurarak araziye kırbaçlamaya başlamıştı.

Diğer adayların yıllar önce işlerini bitirmiş olduklarını ve kütüphanede sıcak içecekler ve çörekler eşliğinde gülüp şakalaşarak beni aramaya çıkıp çıkmayacaklarını düşündüklerini hayal etmeye başladım, ta ki köhne bir ek binanın köşesini dönüp paslı bir bankta bü-züşmüş Ben'le karşılaşana kadar.

“Bea, merhaba!” Gülümsemeye çalıştı ama bu daha çok hıçkırık gibiydi.

“İyi misin? Jordan nerede?”

“Jordan mı?”

“Avdaki ortağın.”

“Evet... Jordan. Saatler önce pes etti.”

* Birkiesel ve hayvansal ankların çürütülmesi ya da öğütülmesi sonucu elde edilen doğal gübre. (c.n.)

“Sadece birkaç saattir buradayız.”

“Gerçekten mi?” Ben yüzünü buruşturdu. “Telefonumun şarjı üçüncü ipucunda bitti.”

“Beşinci ipucuyu bulabildiniz mi? Bu binanın yakınlarında bir yerde olmalı diye düşünmüştüm.”

Başını iki yana salladı. “Ne yazdığını unuttum ve telefonum olmadığı için ne fotoğraf çekebildim ne de nerede olduğumu anlayabildim. Uzun zamandır etrafta dolanıyordum, sonra burada bekleyip birinin beni bulmasını ummayı düşündüm.”

“Bu bir kâbus, değil mi?” Yanına oturmaya gittim. Dudakları en-dişe verici bir maviye bürünmüş, parmakları sert pençeler halinde avucunun içinde kıvrılmıştı.

Evet, bu tam anlamıyla bir kâbus! İskoçya’ya ilk kez geliyorum ve ikinci kez kar görüyorum. Dünya üzerinde herhangi bir yerin bu kadar soğuk olabileceğini hiç düşünmemiştim.

“Isınmanın en iyi yolu hareket etmeye başlamaktır. Bana ipucunu bulmam için bir dakika ver ki kan akışını hızlandırmaya başlayalım.”

Sonunda parlak kabı ters dönmüş bir saksının altında ipucunu bulmam iki dakika sürdü. Şaşkınlığıma rağmen tüm jetonlar hâlâ içindeydi, yani bir şekilde diğerlerini geride bırakmıştım. Anagramın, Lincoln ve Calvin’i de şaşırttığını tahmin ettim.

“Bunu çözebilir misin?” diye sordu Ben kollarını iki yana açarak.

“Şifreli değil, sadece doğrudan kütüphaneye gitmeni ve *pyrocumul*’un* diğer terimi olan şifreyi kullanmanı söylüyor.”

“Keşke buralarda bir ateş bulutu olsaydı, bizi biraz ısıtabilirdi...” Ben etrafına bakındı. “Eve hangi yoldan döneceğimizi bilmiyorum.”

Tam doğru yöne doğru işaret ettiğimde Calvin ve Lincoln binanın yanından koşarak geçtiler, sarf ettikleri efordan ötürü göğüsleri heyecanla kabarmıştı.

“Lütfen bize buralarda bir yerde bir ipucu olduğunu söyleyin...”

* Pirokümülüs, bir ateş bulutudur. Orman yangınları veya volkanik patlamalar gibi olaylarla yüzeyin yoğun bir şekilde ısınması sonucu yükselen havadan oluşur. (c.n.)

Lincoln'ün nefesi kesildi. "Konuşmak zorunda değilsiniz ama daha fazla dayanamayacağım. Bir çeşmeye bakıyorduk ve o kadar uyuşmuşum ki hâlâ soğuk olup olmadığını anlayamıyorum."

"Bak." Calvin hâlâ kabı tuttuğum yeri işaret etti, görünüşe göre ağzından daha fazla kelime çıkaramayacak kadar yorgundu.

Başıyla onaylayan Ben'e bakarak kabı Calvin'e uzattım. Ben'le tam gitmek için dönmüştük ki iki kişi daha sendeleyerek görüş alanımıza girdi.

"Yakala onu!" Summer çığlık atarak kendisine en yakın olan Lincoln'e doğru fırladı. İkisi de karda yuvarlanıp kendilerini kurtarmaya çalışırken Calvin ipucunu okudu, jetonunu aldı ve hızla uzaklaşmaya başladı. Yanından koşarak geçerken kabı bir çobanpüskülü çalısına fırlattı.

"Ne oluyor be adam?" Lincoln arkasından bağırdı.

"Sadece bir kazanan!" Calvin bedenini bize doğru çevirdi. "Bu işe ihtiyacım var."

"Ona yetişmeye çalışmalısın," dedi Ben endişeyle.

Summer pantolonunun arkasını kullanarak Lincoln'ü tekrar yere çekti. "Hâlâ kazanabilirsin."

"Calvin kendi ekip üyesine yamuk yaptı." Başımı salladım. "Bu hiç adil değil."

"Baxter da adil davranmıyor," diye hatırlattı Ben.

"Belki adil değil ama ben adilim."

Çobanpüskülü çalısına yaklaştım. Henry yanımdan dallara uzanıp, onu çekip çıkarana kadar kabı yerinden oynatacak büyük bir sopa aradım.

"Evet!" diye bağırdı Summer, Henry'ye ulaşmak için Lincoln'ün yanından geçerken karnına dirsek attı. Takım arkadaşı sadece iki adım uzaklaşana kadar bekledi, sonra onun yanından eğilerek geçti ve Lincoln'ün sonunda kendini düzeltmeyi başardığı yere doğru fırlattı.

"Şerefe, dostum!" dedi Lincoln hayretle bakarak.

"Hain!" Summer çığlık atarak Henry'yi sert bir şekilde itti.

Lincoln'ün jetonunu çoktan aldığı yere dönmeden önce Calvin'in peşinden koşmaya başladı ve koşarken kabı yere düşürdü.

Summer'ın itişini bir paspas gibi emen Henry, bana ve Ben'e baktı. "Sıcağa dönme zamanı geldi mi?"

"Evet, lütfen!"

Ben titredi. "Yolu göster."

Ev yüksek bir çitin köşesinde görünene kadar on beş dakika boyunca yolda yarı tökezledik, yarı koştuk. Ben yavaş temposunun diğerlerine yetişme şansımızı mahvetmesini istemediği için birkaç kez onsuz devam etmemiz için ısrar etmişti ancak Henry ona herhangi bir jeton alma zahmetine katlanmadığını, dolayısıyla zaten kazanma şansının olmadığını söyledi. Aynı şekilde tüm bu saçmalıklar karşısında hayal kırıklığına uğramıştım ve yanımda uçup gitmemi engelleyecek bu iki iri adam olmadan fırtınalı bir havada, karlı, açık arazide yola koyulmak istemiyordum.

Birkaç kez arkamıza baktığımda Summer'ın sivri çizmeleriyle topallayarak yürüdüğünü, saçlarının yüzüne savrulduğunu gördüm. "Sanırım onu beklesek iyi olacak," dedim sonunda.

O sırada ayağı takıldı ve bir kar yığınının içine düştü. Aksi takdirde ya yaralanacak ya da hipotermi geçirecekti.

Henry emin olup olmadığını sorgularcasına kaşlarını kaldırarak, "O olsaydı seni bir an bile duraksamadan burada bırakırdı," diye cevap verdi.

"Ön kapıya ulaşmamızı bekler, sonra da bizi basamaklardan aşağı iterdi," diye ekledi Ben.

Derin, sıfırın altında olan soğukta sıkıntıyla nefes aldım. "Biliyorum."

Ben konuşur konuşmaz Henry, Summer'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için geri çekildi. Önce Henry onunla konuşmak için yaklaşana kadar onu itti, sonra da bize katılmak için mücadele etmeye başladığında kollarını tutmasına izin verdi.

Ben'le ön kapıya ulaştığımızda Summer, Henry'yi iki adım geride

durdurdu. “Artık kolumu bırakabilirsin. Bana baksana, üç kar yıgma önce kazanmaya çalışmanın çok ötesindeydim.”

Henry ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Ben bir işi yarım bırakacak türden bir adam değilim.”

Kütüphane kapısına kadar tökezleyerek gelen, üstü başı perişan, buz gibi adaylardan oluşan zavallı bir yığındık. Koridordaki sıcaklık patlamasına tepki olarak nefes nefese, paltolarımızdan kaldırım taşlarına damlayan kar artıklarıyla birlikte Ben’le aynı anda kapıyı çaldık.

“*Flammagenitus!*” diye seslendik, Summer daha da yüksek sesle bağırırken Henry delirmişiz gibi bize baktı.

Melody kapıyı açtı, halimizi görene kadar yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Ah, gördüğüm kadarıyla dışarısı hâlâ biraz rüzgârlı.”

“Bize sorsaydın,” diye homurdandım. “Fırtınanın öğlene kadar burada olacağını size bildirebilirdik.”

“Pekâlâ, geri dönmeyi başardığınız için sizi tebrik ederim,” dedi, parlak gülümsemesinin ardında bir parça endişe vardı. “Çocuklar paltolarınızı alacaklar, yemekhanede çorba ve taze ekmek var. Sen iyi misin Summer?”

“Öf!” Henry kımıldamayı reddederken Summer hayal kırıklığı içinde inledi. Ben’le içeri önce girebilmemiz için hâlâ kolunu tutuyordu.

Destansı maceramızın sonunda kütüphaneye girdiğimizde Billy, Benji ve Bobby’den başka kimseyi bulamamak biraz hayal kırıklığı yarattı ama şunu söylemeliyim ki yemek salonunda, Calvin ve Lincoln’e katıldığımızda baharatlı yaban havucu çorbasının o ilk lokması hayatımda tattığım en güzel şeydi.

Devasa elmalı kek dilimlerinin ardından çay ve kahve geldiğinde Baxter ortaya çıkmıştı. Sakin bir yemek olmuştu. Calvin taze ve kuru giysileriyle başını öne eğmiş, gözlerini yemeğine dikmişti. Geri kalanımız sohbet etmeye zahmet edemeyecek kadar üşümüş ve yorgundu. Jordan Jones’un yokluğu dikkat çekiyordu.

* Diğer bir adıyla ateş bulutu, pirokümülüs. (e.n.)

“Tebrikler hepinize!” diye bağırdı Baxter, arkasındaki tavandan bir ekran indi ve titreyerek canlandı. “Aranızdan altı kişi hava durumu avını tamamladı. Sondan bir önceki mücadeleye girerken durum bu şekilde.”

“Bunlardan iki tane daha mı var?” dedi Ben, sesi paniğin eşliğinde geliyordu.

“Affedersiniz ama neden ben sonuncuyum?” diye sordu Calvin, sesi boğuk geliyordu.

Baxter ona baktı, yüzü ifadesizdi. “Çünkü diskalifiye edildiniz.”

“Ne?” Calvin’in gözleri masanın geri kalanında gezinirken yanakları öfkeyle kızardı.

“Hayır, kimse seni ispiyonlamadı,” dedi Baxter sıkılmış bir ses tonuyla. “Ben ıssız bir yerde yaşayan, milyarder bir münzeviyim. Gerçekten her köşede kameralarım olmayacağını mı sanıyorsun?”

“Ama...” diye sıçradı yerinden Calvin.

“Ama size önceden açıkça anlatılan basit bir kural vardı. Konteynerleri hareket ettirmeyin ya da kaldırmayın.”

“Peki, Bea neden hâlâ zirvede?” Lincoln, Calvin diskalifiye edilseyse üçüncü değil, birinci sırada olması gerektiğini belirtmeden sordu.

“Lincoln Kim, kabı doğru yere koymadığınızı da göz önünde bulundurarak sıralamayı sorgulamanız cesurca. Kasıtlı olarak yanlış yere koymadığınız için bunu görmezden geliyorum ancak bu bir iş görüşmesi, yarışma programı değil. Haber odamda takım oyuncularını istiyorum. Bea, bireysel olarak yarıştı ama hepinizin toplamından daha fazla takım ruhu gösterdi. Şoför, senin durumunda dürüstlük ve takım arkadaşınla çalışmanın birbiriyle doğrudan çeliştiğini takdir ediyorum ancak jeton eksikliğini görmezden gelemem.”

Henry sanki o gün burada ne aradığını yüzüncü kez düşünüyor-muş gibi başını iki yana salladı.

“Summer, neden sondan ikinci olduğunu sormadan önce acımasız kararlılığını takdir etsem de elindeki görev için tehlikeli derecede ye-

tersiz donanıma sahiptin. Bigwood Medya'da hoş göremeyeceğim bir hata. Kararıma itiraz etmek isteyen başka biri var mı? Yok mu? Pekala Bir saat içinde kütüphanede olun.”

Kütüphanede yeniden toplanmadan düş alıp üstümüzü değiştirdiğimizde saçları artık bayat şekere benzemiyordu. Yarıda bırakan kişi olmak istemiyordum. Hepimiz sabahki çileyi atlattıktan sonra şimdi bırakmanın aptalca olduğunu düşünüyorduk ya da belki de burada karşılaştığımız her ne ise, dışarıda tüm şiddetiyle esen fırtınadan daha az yorucu olmalıydı.

Baxter koltuğundan, “Ciddileşme zamanı,” diye duyurdu. “Rolünüzle ilgili on yıllık vizyonunuzu sunmak için on beş dakikanız var, e-posta ile bilgilendirildiniz. Bu yüzden beklentilerim de buna uygun olarak yüksek. Sırayı tersine çevirin. Calvin Cotton, senin zamanın şimdi başlıyor.”

Sonuncu olmanın bir artı mı yoksa eksi mi olduğundan emin değildim çünkü diğerleri –elbette Henry hariç– önümüzdeki on yıl içinde hava durumunun nasıl değişeceğini, hava durumu yayıncılarının çevre sorunlarını destekleme potansiyelini ve geleneksel televizyondan çevrim içi uygulamalara geçişi kapsayan sunum slaytları üzerinde çalıştılar. Bir miktar tekrar vardı ancak Summer bile sosyal medya fenomeni olmanın *BWM Bugün*’e nasıl fayda sağlayabileceğini keşfetme konusunda yetkin bir iş başarmıştı.

Sıra bana geldiğinde söyleyeceklerimin beni ulusal hava durumu sunucusu rolüne ya da doğrudan skor tabelasının altına götürebileceğini biliyordum. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

“Bu öğleden sonra hava durumunun nasıl değiştiği hakkında çok şey duyduk. Meteorologlar olarak onlarca yıldır öngördüğümüz bu korkunç felakete karşı nasıl bir rol oynayabileceğimiz hakkında daha fazla şey duyduk. Calvin ve Summer sayesinde, medya ve teknolojiye ki daha da hızlı değişimler nedeniyle bu hayati bilgileri en iyi şekilde nasıl aktarabileceğimiz konusunda da bir ustalık dersi aldık ama ben hiç değişmeyen bir şeyden bahsetmek istiyorum. *İnsanlar* ve insanla-

nn diğer insanlarla bağlantı kurmayı ne kadar sevdiğinden... Bizler topluluk için yaratılmışız. Bu önemli zorluğun üstesinden gelmenin tek yolu birlikte hareket etmektir. İster komşularımızla bahçe duvarının üzerinden ister bir Twitter *hashtag*'i aracılığıyla sohbet ederken bu topluluğu bulmaya hepimizin ihtiyacı var. Geleceği göremem, on yıl sonra nasıl bilebileceğimi kesin olarak söyleyemem ama bir arada olacağımızı söyleyebilirim çünkü insanlar böyle yapar ve havanın neden farklı olması gerektiğini anlamıyorum. Bu, Walter Pirbright.”

Walter'ın gözlerini kısarak gökyüzüne baktığı bir fotoğrafa tıkladım. “Ailesi iki yüz yılı aşkın bir süredir aynı seksen hektarlık alanda çiftçilik yapıyor. Walter size yarın yağmur yağıp yağmayacağını, ne zaman ve ne kadar şiddetli yağacağını yüzde doksan sekiz doğrulukla söyleyebilir. Bana ekim ayında beyaz bir Noel geçireceğimizi söyleyebilirdi. Bunu biliyorum çünkü söyledi. İzleyicilerim Walter'ı seviyor. Nişanlı çiftler ona mesaj atıp düğünlerinde havanın nasıl olacağını soruyorlar. Yeni buzağlarının fotoğraflarını gösterdiğimizde internet sitesi dolup taşı. Bölgedeki çiftçilere sürdürülebilir tarım yöntemlerini benimsemeleri için ilham verdi çünkü ayaklarımızın altındaki toprak ve başımızın üstündeki hava söz konusu olduğunda onun neden bahsettiğini bildiklerini biliyorlar.”

Bir sonraki slayta tıkladım.

“Bu, Byron. Evden sadece bir saatliğine çıkmanın bile destansı boyutlarda bir yolculuk anlamına geldiği zayıflatıcı bir rahatsızlığı var. Bu yüzden çoğu gün evde tek başına kalıyor ancak her ay dünyanın uzak ve muhtemelen oldukça tehlikeli bir bölgesine fantastik bir gezi planlıyor ve bu planlamanın bir parçası olarak bana havanın nasıl olacağını soruyor. Verdiğim yanıtları yayıma dahil etmeye başladığımdan beri başkaları da onunla temasa geçerek oradayken yapmak isteyebileceği aktiviteler, yerel yemekler ve benzer ipuçları öneriyor. Byron artık toplumun görünmez bir parçası olmaktan çıktı ve artık onu önemseyen, sadece hayalinde olsa bile ortak bir ilgi alanını paylaşan insanlar var. Bazı izleyiciler onu bizzat ziyaret etti ve dışarı çıkmasına yardımcı olmaya başladı.”

Bir sonraki slaytım bir dizi farklı yüz içeriyordu. “Bayan Lewin’ın Kış için veranda saksılarını getirdi. Altıncı evlilik yıl dönümü partileri için bir çardağa ihtiyaçları olup olmadığını tartıştıktan sonra yerel bir çadır şirketinden indirim teklifi alan Barb ve Mick. Yerel kaya tırmanışı grubu, gezginler ve denizciler. Köy panayırı, spor günleri ve sokak partileri. Burayı dinleyen insanların yalnız olmadıklarını bilmelerini sağlıyor çünkü onlar için önemli olan bu günlük şeyler benim için de önemli. Tahminlerin geleceği ne olursa olsun benim için insanların bu işin kalbi olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden hava durumu uygulamasına tıklamak yerine *BWM Bugün*’ü izleyecekler çünkü insanların her zaman insanlara ihtiyacı olacak.”

Uzun bir sessizlik oldu. Baxter’a bakmaya cesaret edemeyerek boş yüzlerle dolu odayı taradım. Tam orada, antika halının üzerinde bir utanç birikintisine dönüşebileceğimi düşündüğüm anda Lincoln sıkıntıyla mırıldandı. “O zaman geri kalanımız da toparlanıp eve gidebiliriz.”

Tuttuğumu fark etmediğim derin bir nefesi rahatlıkla verdim. Diğer beş aday, Baxter’a göz atmamı sağlayacak kadar büyük bir alkış kopardı.

Kararlı bir şekilde başını sallaması tek başına yeterli olabilirdi ama göz kırpmayı da ekleyince yerimden zıplamamak için kendimi zor tuttum.

“Bu inanılmazdı,” diye fısıldadı Henry yanına oturmak için hareketlendiğimde. “İyi olacağını biliyordum ama bu... *Mükemmeldi.*”

Bana baktı, mavi gözleri parlıyordu. O nadir sırıtış yüzünün tamamını kaplamıştı. Kalbim göğsümün içinde burkuldu. Henry ile birbirimizin soluduğu havadan nefret ettiğimize inanarak yıllar geçirmiştim.

Şimdi o burada, İskoçya’da, Noel’den iki gün önce sadece iyi niyetlerle beni destekliyordu. Ne kadar zavallıydım, sefil bir çocukluk arkadaşı kaybı yaşamıştım.

14. BÖLÜM

Melody bize akşam yemeğinin saat yedide olacağını ve ardından nülakatın son turuna geçileceğini bildirdi. Bu bize sakinleşmek, endişelenmek ya da kişiliğimize bağlı olarak son dakika hazırlıkları yapmak için iki saat veriyordu. Lincoln hariç hepimiz... Şimdi beşinci sırada oturuyordu ve eve gitme zamanının geldiğine karar vermişti.

“Bu havada yola çıkmak güvenli mi?” Gideceğini söyledikten sonra endişeyle sordum.

Omuz silkti. “Dikkatli olacağım. Sonunda bir yerde durmak zorunda kalsam bile en azından kocama denediğimi söyleyebilirim.”

Dinlenmekten başka bir şey yapmak için hiçbir nedeni olmayan Henry, kütüphanede kalmaya ve antik astronomi üzerine bulduğu bir kitabı okumaya karar vermişti.

Ayakkabılarımı çıkarıp uzanmak ve telefonumu kontrol etmek istiyordum. Araya dinlendirici bir uyku sıkıştırırsam çok daha iyi olacaktı.

Sosyal medya topluluğumla hasret giderirken Jed'den bir mesaj geldi. Öğle yemeğinden hemen sonra ondan bir güncelleme istemiştim ancak cevap vermesinin biraz zaman alabileceğini tahmin etmiştim.

Bazı ilerlemeler var.

Hemen bir cevap gönderdim.

Ve

Mesajı göndermesini beklerken nefesimi tuttum.

Bir dakikaya aracağım.

Üç sonsuz dakika sonra aradı.

“Özür dilerim. İlahi töreni için ayrılmak üzereydik. Cüzdanımı unutmuşum gibi davranmak zorunda kaldım.”

“Yani ne oldu?”

“Tamam, Büyükanne Joy’un hamile kaldığı dönemde oynadığı *Paris’te Bir Cinayet* adlı oyunun programını buldum. Potansiyel babalar için oyuncular ve ekip üzerinde çalışmaya başladım. Küçük bir prodüksiyondu, bu da daha az seçenek ama aynı zamanda daha az tanınmış olanlar anlamına geliyor, bu yüzden bazı isimler çıkmaz sokak.”

“İçlerinde gelecek vaat eden var mı peki?”

“Belki birkaç tane ama unutma, bu oyundan biri bile olmayabilir. Bir arkadaş ya da komşu olabilir. Bir partide tanıştığı biri...”

“Biliyorum ama bu hâlâ altmışlı yıllardan önce. Dışarıda farklı erkeklerle birlikte olmuş olabilir ama herhangi biriyle yatağa gireceğini sanmıyorum.”

“O dönemde medyada çok fazla spekülasyon vardı. Eğer işin içinden çıkmak kolay olsaydı, o gazetecilerden biri bunu çözerdi. Eğer bu tam anlamıyla bir aşk ilişkisi olsaydı, Büyükanne Joy bunu bir sır olarak saklamayı başarırdı.”

“Bunu bende düşündüm. Birisi biliyor olmalı. En iyi arkadaşı ya da menajeri? Temizlikçisi? Bu kişilerden herhangi birinin kim olduğunu biliyor musun?”

“Bea, Büyükanne Joy’un altmış yıl önceki temizlikçisinin kim olduğunu bulamayacağım. Hâlâ hayatta olsa bile.”

“Hayır ama belki Büyükanne Joy sana söyler ve sen de sırrını açıkladığı kişiyle iletişime geçebilirsin. O ölmeden önce...”

“Muhtemelen ölmüş olan ve ölmemiş olsa bile Charis Evi’ni devam ettirecek fona sahip olma ihtimali çok düşük olan birinin adını bulmak için çok fazla gereksiz iş var.”

Jed’in neden bu uyduruk ipuçlarının peşine düştüğünü hatırlayınca midem korkunç bir şekilde düğümlendi.

“Biliyorum ama denersen mucizelerin gerçekleşme şansı çok daha yüksektir.”

Jed telefonda uzun bir iç çekti. “Tamam, henüz pes etmedim.”

“Döndüğümde yardım edeceğimi biliyorsun.”

“Görüşme nasıl gidiyor?”

“Söylesem de inanmazsın.”

“O kadar kötü mü?”

“Puan tablosunun en üstündeyim, yani hayır, o kadar da kötü değil.”

“Puan tablosu mu? Ah, bir dakika bekle.” Jed başka biriyle konuşurken bir duraklama oldu. “Tamam, Mia selam söyledi ve başarılı olmanı umduğunu söyledi ama gerçekten gitmemiz gerekiyor.”

Konuşmadan sonra aklımı evde olup bitenlerden uzaklaştırmak neredeyse imkânsızdı. İş değiştirip değiştirmemem, Charis Evi’ni kaybetmemin yanında önemsiz kalıyordu. Ailem alternatif bir okul açma planlarına ilk başladığında, *bu tür çocukların* yerel bölgeye davet edilmesinin etkisinden endişe duyan Hatherstone sakinlerinin yerel protesto seliyle karşılaştılar. Annem ve babam, *o tür çocukların* doğru rürden bir şansı hak ettiklerini göstermek için yorulmak bilmeden çalıştılar. İsteyen herkesi yaz pikniklerine, spor etkinliklerine ve Noel gösterisine davet ettiler. İş deneyimi programı o kadar başarılı oldu ki kısa süre içinde işe yerleştirilecek öğrenci sayısından daha fazla işe yerleştirme teklifi geldi.

Kaçınılmaz olarak bazı çocuklar sorunlarının üstesinden asla gelemedi. Bu çocukların yürek parçalayan hikâyeleri vardı.

Hapishaneler, evsizler, bir kötü karardan diğerine savrulanlar. Diğerlerinden bir daha haber alamadık ama onlar istisnaydı. Müdürün odasının iki duvarı balo gecelerinin, üniversite mezuniyetlerinin ve ilk işlerinin üniformasını gururla giyen genç yetişkinlerin fotoğraflarıyla kaplıydı. Charis Evi mezunlarını yerel süpermarketlerde, hayvan kurtarma merkezinde ve kuaförde çalışırken görebilirdiniz. Aile hekimimiz bile eski bir öğrenciydi.

Tüm bunların sona erebileceği düşüncesi göğsüme saplanan bir buz parçası gibiydi ve kanımı donduruyordu. Planımız ne kadar zorlama olursa olsun işe yaramalıydı çünkü alternatifi kesinlikle dayanılmazdı.

İyice ağladıktan ve birkaç dakika daha boşluğa baktıktan sonra kendimi toparlamanın ve odağımı yeniden toplamanın zamanı geldiğine karar verdim. Bunu yapmanın aklıma gelen en iyi yolu Henry'yi bulmaktı.

“Bitti mi?” diye sordu, gelip yanındaki koltuğa oturduğumda şaşırılmış görünüyordu.

“Neden, ağladığımı belli oluyor mu ki?” diye sordum fısıltıyla. Etrafıma bakındım, odada başka kimse yoktu ama Baxter her yerde kamera olduğunu açıkça belirtmişti.

“Hayır.” Henry doğruldu ve bana kendimi bilimsel bir numune gibi hissettiren o bakışı attı. “Neden ağlıyordun?”

“Jed’le konuştum.”

“Ah, kötü haber mi?”

Başımı salladım. “Konuşacak bir haber bile yok.”

“Anlıyorum.”

Duraksadı.

“Gelmiş geçmiş en kötü Noel hediyesi mi?” diye sordu bir süre sonra.

“Verildi mi alındı mı?” diye sordum, bacaklarımı kanepenin üzerine çekerek ona doğru döndüm.

“Elbette iyi! Neden birine kötü bir hediye veresin ki?”

“Fikir, zaman ya da para eksikliği mi? Yoksa intikam mı? Beş parasız ve çaresiz olduğun zaman rasgele bir dolabın arkasında bulduğun ve etiketini okuma zahmetine girmediğin çikolata bloğunu kullanarak kurabiye pişirdin mi?”

Henry’nin ağzı seğirdi. “Tamam o zaman. Hikâye nedir?”

Bir minder kaptım ve başımı içine gömdüm. “Babamın çikolatalı müşhil ilacıydı. Hikâyenin sonu bu kadar çünkü detaylar paylaşılmaz.”

Henry yüzünü buruşturdu ve sonra sırttı.

“Sıra sende.”

Bir dakika boyunca bunu düşündü. Kulakları pembeleşmeye başladığında bir cevap bulduğunu anladım.

“Dökül.”

Öksürdü, yere baktı, göz ucuyla bana baktı ve sonra pes etti. Birbirimize bakacak şekilde dönmeye başladı.

“The Last Loris’i görmek için konser biletleri almıştım.”

“Ne? Bu harika bir hediye! O gruba kafayı takmıştım. Bu nasıl en kötü hediyen olabilir?”

“Çünkü bunları aldığım kişi, ben bunları ona vermeye fırsat bulmadan yaklaşık bir saat önce erkek arkadaşıyla barıştı.”

Kalbim bir saniyeliğine hızlı atışlar arasında gidip geldi.

“Sonunda babamla gittim. Aynı şey değil o yüzden.”

Kütüphanedeki hava çok durgunlaşmıştı.

“Bunları ona verebilirdin.”

“Gerçekten mi?” Henry tek kaşını kaldırdı. “Sence bu nasıl olurdu? En kötü ihtimalle yüzüme gülerdi ve benden gerçekten nefret ettiğine dair tüm korkularım haklı çıkar, sadece kendini kurtarmak için nefret ediyormuş gibi yapmazdı. En iyi ihtimalle biletleri alır ve erkek arkadaşıyla giderdi.”

“Bu nasıl en iyi durum olabilir?”

“Çünkü o zaman en sevdiği grubu görebilecekti.”

Yastığın üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırdım. Cesaretimi top-

layabilmek için birkaç kalp atışı saniye daha gerekti. Sonunda ona bakmayı başardım.

“Her zaman böyle iyi miydin?”

“*Âşık olduğum kızı* mutlu etmeye çalışıyordum. Bazıları amacımın tamamen bencilce olduğunu söyleyebilir.”

“Bir de seni gerçekten tanıyanlar var.”

“Şimdiye kadar ki en iyi hediye?” Henry çatırdayan sessizlik neredeyse katlanılamayacak hale geldiğinde sordu.

“Görünüşe göre en güzel hediyem baban tarafından çalınmış.”

O anda yüzü tamamen kızardı, başını eğdiğinde ağzı utançla kıvrıldı.

Gerginliği azaltacak bir şey yapamadan telefonum titredi.

Nasıl gitti? Komşu olacak mıyız? X

Şimdi kalbim bambaşka bir nedenle çarpıyordu. Hızla tekrar kanepede öne doğru döndüm ve kısa bir cevap yazdım.

Şu ana kadar iyi gidiyor ancak sonucu yarın öğlene kadar öğrenemeyeceğiz.

Gönder tuşuna basmadan önce durakladım. Öpücükler koymalı mıydım? *Bir öpücük.*

Ben bir canavar değildim.

Titreyen parmaklarımın yanlışlıkla dört tane öpücük eklemesi ve beynim bunu işleyemedi otomatik olarak gönder tuşuna basmam dışında hiçbir sorun yoktu.

Tüm xxx'ler için özür dilerim! Elim kaydı!

Adam anında cevap verdi

Özür dilemene gerek yok. Bana karşı koymak zordur.

Gülme emojisini ekledi ama bir sonraki mesajı şaka gibi gelmedi.

Ve öpücüklerini özledim.

XXXX

Kahretsin.

Ona tekrar dönmem için kendime nasıl izin verdim? Basit, arkadaşça bir *nasılsın* sorusuna sadık kalacağımıza güvenilemeyeceğini biliyordum. İlk mesajına asla cevap vermemeliydim. Sadece tek bir yöne açılan bir kapı açmıştım; daha fazla üzüntü, ağlama ve sanki kalbim sökülüş, üzerine damga basılmış gibi hissetme...

Bu konuyu kapatmak için kısa ve keskin bir cevaba ihtiyacım vardı.

Sadece hain beynim bir şey bulmayı reddetti, bunun yerine bana Adam'ın ne kadar sevimli olabileceğini hatırlattı. Ondandır pek çok kez uzaklaşmaya çalıştım ama her seferinde tıpkı posta güvercinleri ya da ömür boyu çiftleşen penguenler gibi birbirimize dönmekten kendimizi alamadık. Belki de pes etmeli ve kaçınılmaz olanı kabullenmeliydim. İyi ya da kötü, o benim sevdiğimdi ve bununla savaşmayı bırakıp daha kötüsüyle yaşamamanın bir yolunu bulmanın zamanı gelmişti. Bu işi almak iyi bir başlangıç olabilirdi.

Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Kes şunu artık!

Kendime zihinsel bir tokat attım. Adam'dan ayrılmamın bir nedeni vardı ve bu neden değişmemiştir.

Ama birlikte geçirdiğimiz o harika zamanları hatırlıyor musun?

Geçirmediğim tüm o harika zamanları hatırla çünkü gelmeyi unuttu ya da yine müziğinin benden önce geldiğine karar verdi.

Evet ama Londra'da yaşasaydım farklı olurdu ya da en azından öyle olabilirdi... Denemeye değmez mi?

"Saat yedi." Henry içimdeki çılgınca tartışmayı merhametle bölüdü.

Adam'a cevap vermemenin şu an için en akıllıca seçenek olduğuna karar verdim, bunun yerine Henry'yi diğer adayların zaten beklemekte olduğu yemek salonuna kadar takip ettim.

Melody iPad'ine dokunarak, "Harika, herkes bu kadar," dedi.

İki dakika sonra Baxter içeri girdi ve bir yanında Summer, diğer yanında Ben olduğu halde masanın başına oturdu. Başlangıçta onun incelemesinden kaçınabileceğim en uzak yere oturduğum için rahatlamıştım ancak bu kez, iki yetişkin garson tarafından servis edilen başlangıç yemeğini bitirdiğimizde Summer'ın her şeyi çok farklı gördüğü açıldı.

Yemeği Baxter ile flört ederek geçirseydi haklı olarak sinirlenirdim. Onu medya ve diğer güncel meseleler hakkında hararetli tartışmalar yaparken ve geri kalanımızı neredeyse görmezden gelmesini sağlarken izlemek dâhice bir hareketti. Bir önceki gece giydiği dar elbise yerine krem rengi bir kaşkorse ile sofistike bir siyah takım elbise giymişti. Saçları mükemmeldi, makyajı abartısızdı ve ulusal hava durumu sunucusunun en iyi hali gibi görünüyordu.

Ben ve Calvin cesurca sohbe dahil olmaya çalıştılar ama Baxter'ın buna hiç niyeti yoktu. Ben sonunda pes etti. Henry ve benimle başka şeyler hakkında sohbet etmeye başladı. Calvin sadece sessizce oturuyor, sarmaşığın ortasına öyle bir ölüm bakışı atıyordu ki gözlerimizin önünde buruşup solmasını bekliyordum.

Hoş akşam yemeği partisinin görüntüsü tatlılar gelir gelmez bozuldu. Melody, Baxter'ın başının arkasındaki ekranda yanan skor tablosunu tıkladığında Calvin kaşığını şangırtıyla yere düşürdü. Ben'in ise nefesi kesildi.

Henry muhtemelen kaybedecek bir şeyi olmamasının verdiği cesaretle hepimizin düşündüğü ama cevabını gerçekten bilmek istemediği soruyu sordu.

"Summer neden birinci sıraya yükseldi?"

Baxter ona hafifçe eğlenen bir bakış fırlattı. "Fikrimi değiştirdim. Ne zaman fikrini değiştireceğini bilmek hayati bir iş becerisidir. Ken-

di kararlarınızı alırsınız.” Büyük bir kaşık dolusu ahududulu tatlıdan aldı. “Bir başka hayati iş becerisi de rekabeti doğru bir şekilde değerlendirebilmek ve zayıf noktalarına odaklanabilmektir. Son göreviniz tam da bunu yapmak. Bea ile başlayacağız. Calvin, başla. Neden işi Bea’ye vermeyeyim?”

“Ne?”

Calvin dehşete düşmüş görünüyordu. Geri kalanımız da öyle. Özellikle de ben.

Baxter beklerken tatlıdan bir kaşık daha aldı. “O pek profesyonel değil...” Calvin omuz silkti. “Tüm bu şirin, önlüklü, *hadi hepimiz arkadaş olalım* olayı yerel bir haber programı için iyi ve güzel ancak ulusal ölçekte işe yarayabilir mi?”

“Başka bir şey var mı?”

Calvin başını salladı, bakışları kendi tabağına sabitlenmişti. “Ben, şey... Bea harika biri ama bunu ne kadar istediğinden emin değilim. Elinden gelenin en iyisini yapacak mı? Bugünkü hava durumu avı, rakiplerinize ipuçları sunacağını gösteriyor, izleyicilerini avlamayacağını.”

“Ve sen?”

Ben son darbeyi vurmak için yüzünü buruşturdu. “Arada biraz sinir bozucu olabiliyor.”

Ah!

Baxter çenesini Henry’ye doğru salladı, o da tiksintiyle başını sallamakla yetindi.

Summer onun işaretini beklemeden masanın öbür ucuna uzandı ve elimi okşadı. “Bunun bir iş görüşmesi olduğunu biliyorsun. Sıra bana geldiğinde beni lime lime etmeni bekliyorum.” Sonra Baxter’a döndü ve ağzındaki baklayı çıkardı.

“Biraz sinir bozucudan da öte. Bazı meslektaşları onun öngörülemez ve birlikte çalışılması zor biri olduğundan şikâyetçi.”

“Bu doğru değil!” Karşı çıkmadan edemedim.

“Sıra sende değil!” diye bağırdı Baxter. “Devam et, Summer.”

“Çok sayıda önemli toplantıyı kaçırdığın, teslim tarihlerini karşılayamadığın ve temelde tökezlediğin doğru değil mi? Bir felaketten diğerine? Kamera arkasında bu bir sorumluluktur. Bu işe başvurdu çünkü zamanının kısıtlı olduğunu biliyor. Ben’e katılıyorum. Bu işi istemiyor. Daha da önemlisi, bunu yapabilecek kapasitede değil. Tanrı aşkına, o güne kadar bu görüşmeden haberdar olacak kadar bile organize olamadı!”

Gözlerimi öfkeyle kırıştırdım, göz bebeklerimin arkasından yaşlar akıyordu ama Baxter Bigwood’un önünde ağlamaya başlamamın imkânı yoktu ya da Summer Collins’in. Bunun yerine omuzlarımı dikleştirdim, sallanan çenemi kaldırdım ve lezzetli tatlımı yedim.

Summer’ın ne dediğini boş ver. Ben çok iyi bir hava tahmincisiydim.

“Not edildi. Summer’a geçelim. Bea?”

Yanımda oturan ve bu işi istese bile geçeceğinden emin olduğum Henry’nin çok farkındaydım ama sonra bunu ne kadar çok istediğimi düşündüm. Adam’a bu kadar yakın yaşamayı, ailemin sonunda beni ciddiye almasını, iş yerinde olup biten tüm o saçmalıklardan uzaklaşmayı ve Summer’ın muhtemelen bunda ne kadar suçlu olduğunu düşündüm. Öyle olmasa bile onu hırpalamam için bana izin vermişti. Tek yapmam gereken dürüst olmaktı. Bahsedebileceğim bir ya da iki hata bulmak zor değildi.

“Summer...”

Sonra ona baktım, kusursuz göz kaleminin altındaki korku parıltısını yakaladım ve bu yeterliydi. Bu rol için vizyonumun *kendim olmak* olduğunu hatırladım ve bu, benim hakkımda ne söylemiş ya da bana ne yapmış olurlarsa olsunlar kimseyi karalamayı içermiyordu.

“Büyüleyici, karizmatik biri ve izleyiciler onu seviyor. Hava durumu ekibine doğrudan tiyatro okulundan katıldı ve işlerin tahmin ve veri tarafını kavramakta gerçekten başarılı oldu. Bu rol için elinden geleni yapacağını biliyorum.”

Baxter tek kaşını kaldırdı. “Bea, takım görevi bu öğleden sonraydı. Bu, rakiplerinizi desteklediğiniz için sizi ödüllendireceğim bir tür hile değil. Sana bir ödül veriyorum.”

Istediğimi yapmak ve Summer’ın neden bu işi almaması gerektiğini söylemek için bir şans daha.

“Ben almayayım, teşekkürler.”

“Affedersin?” Baxter’ın sesi, çabuk kuruyan bir beton gibi sertleşti.

Gözlerinin içine baktım, çarpan kalbimi görmezden geldim ve kendimi tekrarlardım. “Ben almayayım. Fırsat verdiğiniz için teşekkür ederim ama sizinle çalışmayacağım.”

Bununla birlikte sandalyemi geriye ittim, ayağa kalkmaya çalıştım ve kimsenin titreyen bacaklarımı fark etmemesi için dua ederek dışarı çıktım. Neyse ki bacaklarımı tamamen bırakmadan önce odama kadar gidebildim.

15. BÖLÜM

Henry tam olarak arkamdaydı.

“Vay canına!” dedi çekmeceli sandığa yaslanarak.

“Evet, görünüşe göre iki gününü boşa harcamışım. Üzgünüm...”

“Özür dilemene gerek yok. Bu kadar uzun süre dayanmış olmandan etkilendim ama doğru kararı verdiğinden eminsen çünkü önemli olan da bu.”

“Hiç emin değilim,” diye cevap verdim hıçkırıklarımı bastırarak. “O işi gerçekten istiyorum. Eğer düşünseydim muhtemelen herkes hakkında söyleyecek kötü ama gerçekten iyi bir şey bulabilirdim, örneğin *berbat bir iş-yaşam dengeleri var, her zaman ofisteler ya da taş üstünde taş bırakmamaya çok müsaitler* gibi. Her şey yanlış ve kaba geliyordu. Bu görüşmelerde İK* personeli ya da yapımcı olmamasına şaşmamalı.”

“Kesinlikle her türlü mantık ya da perspektif duygusunu yok eden bir güç vakasıydı.” Yüzünü buruşturdu. “Summer’ın en tepeye tırmanması da bunu kanıtıyor zaten.”

“Yine de sorunlarımdan birinin çözülme potansiyeli var. Takvimi mi ve e-postalarımı karıştırdığı konusunda haklıysam, o zaman bu işi alırsa toplantılara tekrar katılmaya başlayabilirim.”

* İnsan Kaynakları. (c.n.)

“Plan nedir, patron? Arabayı çalıştırayım mı?”

Başımı salladım. “Lincoln, fırtınanın en kötüsünü atlatmış olabilir ama gece boyunca korkunç olacak. Sabah ilk iş olarak trafiğe takılacağız, köprüden uçma ihtimalimiz çok daha düşük.”

“Karın bazı yolları geçilmez hale getirmiş olma ihtimali yüksek olsa bile mi?”

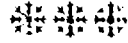
“Bununla gündüz ilgilenmek daha mantıklı.”

Kollarını kavuşturdu. “Nerdvilleli Sör Henry ile aynı odada bir gece daha geçirmeye dayanabileceğinden emin misin?”

Gözlerimi devirdim ama gülümsememe engel olamadım. “Kimseye bir şey söylemediğin sürece sorun yok.” Ürperdim. “Özellikle de aileme.”

Adaylardan dördünün erken ayrılması sayesinde şimdiye kadar bir sürü boş oda olacağından bahsetmedim. Bu konuda neden sessiz kaldığımı da çok düşünmedim.

Bunun, Henry’nin daha önce bana nasıl âşık olduğuna dair anlattığı hikâyeye bir ilgisi olmadığı kesindi.

Son görevden kaçmak, doldurmamız gereken bir akşam olduğu anlamına geliyordu. Alt kata inip Baxter’la karşılaşma riskini göze alamadım ama Henry keşif görevine seve seve çıktı ve süslü ahşap bir kutunun içinde bir satranç takımıyla döndü; takımın üzerinde iki fincan çay ve bir paket çikolatalı gofret vardı.

“Melody beni koridorda yakaladı. Güvenlik kamerasından oyunu çaldığımı görmüş olmalı.”

“Mükemmel.”

Çok kötü bir satranç oyuncusu değildim ama yirmi dakika içinde tahtayı pencereden atmaya hazırdım.

“İlk iş olarak eve gideceğimizi söylediğimizi hatırlıyor musun?”

Henry başını kaldırıp baktı, alnı hâlâ konsantrasyonla çatıktı. “Hım?”

Oyunu iki yatağın arasındaki komodinin üzerine kurmuştuk. Baş

ucuma yaslandım ve hayal kırıklığı içinde inledim. “Oyun bu kadar uzun sürerse o zamana kadar bitiremeyiz.”

“Satranç, stratejik bir oyundur. Bu şekilde kazanırsın, strateji yaparak.”

“Hayır, bu şekilde oyunu tamamen sıkıcı hale getiriyorsun. Bu durumda kimse kazanamaz.”

“Sıkıcılaştırmıyorum.” Elini birkaç saniye bir piyonun üzerinde gezdirdikten sonra tekrar uzaklaştı.

“Çünkü sıra bana geldiğinde seni beş dakika boyunca orada oturtmuyorum!”

“Seni durdurmuyorum, istediğin kadar bekletebilirsin.”

Sonunda piyonu aldı ve bir boşluk ileri taşıdı. “İşte hamlen.”

Farkına varması en az iki dakika sürdü.

“Orada oturmuş sıkılmamı bekliyorsun, değil mi?”

“Strateji geliştirmediğimi nereden biliyorsun?”

Henry gözlerini kısıtı ama lamba ışığında neredeyse deniz mavisi görünen gözlerinin derinliklerinde bir eğlence parıltısı görebiliyordum. “İyi. Stratejini belirle.”

Henry’yi ne satrançta ne de bekleme oyununda asla yenemeyeceğimi anlamadan önce iki kare daha bekledim, yine de pes etmek önemsiz görünüyordu. Bu yüzden en yakın taşı aldım ve birkaç kare uzağa bıraktım. Henry anında öne doğru eğildi, kaşları çatıldı.

“Sence doğru şeyi mi yaptım?” Sonunda o beklenen soruyu sordum.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi tahtayı gözden geçirirken. “Taktiklerini çözemiyorum.”

Başını kaldırıp bakması için yeterince büyük bir iç çektim. Satrançtan bahsetmediğimi anlayınca bana bakmaya devam etti.

Doğrulup bana benzer bir pozisyon aldı. Yatak başlığına yaslandı, kollarını büktüğü dizlerine dayadı.

“Nasıl baktığına bağlı olabilir,” dedi. “Bazıları böylesine büyük bir kariyer hamlesinin, diğer üç kişinin kusurları hakkında birkaç yo-

rum yapmaya değeceğini söyleyebilirdi. Özellikle de sana da aynısını yapıklarını düşünürsek. Yapılması gerekeni yap, yoluna devam et. Büyünülecek bir şey değil.”

“Ama sen böyle söylemezdin, değil mi?”

“Bu kararla yaşamak zorunda olan ben değilim.”

“Ama?”

Henry bir an sessiz kaldı. “Eğer ailen bana bir şey öğrettiyse o da özgünlüğün değeridir. Büyük şeylerde olduğu kadar küçük şeylerde de kendine ve önemli olduğuna inandığın şeylere de sadık olmak.” Bakışlarımız buluştu. Sesi usulca yumuşak bir gümbürtüye dönüştü. “Senin olağanüstü bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Sana çocukluk *nişanım* demekten gurur duyuyorum.”

“Teşekkür ederim.” Başımı eğdim, yanaklarım kızarmıştı.

“Başka fırsatlar da olacak, Baxter Bigwood için çalışmayı içermeyenler. Bu hafta sonu birinci sınıf bir hava tahmincisi olduğunu kanıtladın. Diğer adaylar yanına bile yaklaşamaz.”

Uzun bir sessizlik daha oldu, Henry’nin iltifatları yatakların arasında geziniyordu.

“En iyi Noel anısı?”

“İşte bu zor bir soru.” Yastıklardan birini kucacıma çektim ve düşünceli bir pozda çenemi bir elime dayadım. “Armstrongların bunu iyi yaptığını biliyorsun.”

Her ne kadar hikâyelerimizi paylaştıktan ve ailelerimizin yıllar boyunca ortaklaşa yaptığı abartılı kutlamalara dair ortak geçmişimizi yeniden yaşadıktan sonra yatağa uzandığımda tek yapabildiğim, geriye dönüp baktığımda o anıların şimdi nasıl da farklı göründüğünü düşünmek oldu.

Düzenleme
Ny.ozlem

16. BÖLÜM

Toplanmıştık, gitmeye hazırdık. Çam ağaçlarının tepesinde ilk ışık belirir belirmez kızgın elflerin yanından gizlice geçtik. Rüzgâr hafif bir iniltiye dönüşmüştü ve gökyüzü artık yıldızlarla doluydu. Hava berrak ve temizdi.

Arabanın üstünde birkaç santim kalınlığında kar vardı ama Melody, kocası Denzel ve çocuklarını araba yolunu temizlemeleri için göndermişti.

“Bu çocuk köleliği!” diye homurdandı içlerinden biri, küreğine yaslanmak için durdu. “Affedersiniz, bayan. Lütfen polisi arayıp çocukların zorla çalıştırıldığını söyleyebilir misiniz?”

“Kapa çeneni, Bobby. Kölelere para ödenmez!” diye alay etti en büyükleri olan Benji. “Eğer polisi ararsa nasıl *McDonald’s* alacağız?”

“Kölelere bile yemek veriliyor!”

“Bütün günü tartışarak geçirirseniz hiçbiriniz bir şey alamayacaksınız,” diye araya girdi babaları. “Unutmayın, bugün Noel Arifesi. Noel Baba’nın yaramazlar listesinde birkaç düzeltme yapması için çok geç değil.”

Bobby, “Bahse girerim, Noel Baba çocuk köleliğini kabul etmiyordur,” diye homurdanarak bir parça kara yarım ağızla bir kez daha vurdu. “Elf köleliğini belki.”

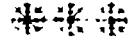
Sözsüz bir anlaşmayla Henry ve ben, en küçük iki çocuktan kürekleri aldık ve kısa sürede arabanın etrafında en azından bir başlangıç yapmamızı sağlayacak bir yama oluşturduk.

“Bir dahaki sefere bize bir çizburger borçlusun.” Henry küreği geri verirken gülümsedi. “Ah, bir de elflerden biri size bunu vermemi istedi.” Cüzdanından üç tane beş poundluk banknot çıkardı ve her çocuğa birer tane verdi. “Noel bahışı.”

“Teşekkür ederim!” Arabaya tırmanırken çocuklar sırttı ve yenilenmiş bir şevkle bir başka kar yığınınına saldırdılar.

“Bu istediğimizden daha erken olabilir,” diye önerdim yükselen güneş, parıldayan beyaz araba yolundan yansırken gözlerimi kısarak.

“Hiç şansın yok.” Henry kararlı bir tavırla başını sallayarak ilerlemeye başladı. “Ailene seni Noel’e kadar sağ salım eve götüreceğime söz verdim. Bu sözü tutmaya tamamen niyetliyim. Ayrıca Baxter’a sürünerek dönmektense, internette bulduğumuz kulübede kalmayı tercih ederim.

“Bence kulübeyi tekrar ziyaret etmenin zamanı gelmiş olabilir.”

Henry ön camdan baktı, yüzü asıktı. Dört saatir yoldaydık ve kar yığınları, farklı yolları kapatan iki devrik ağaç ve bir hendekten sarktığını gördüğümüz arabada kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için durmamız sayesinde şu ana kadar toplam otuz mil yol katetmiştik.

Hedeflediğimiz yolun biraz daha kolay olacağına güveniyorduk ancak kavşağa yaklaşırken bir çocuğun dışarı atlamak, uzanmak ve bir kar meleği yapmak ve sonra tekrar atlamak için zamanı olacak kadar yavaş ilerleyen bir araba hattı görebiliyorduk.

“Bekle, alternatif bir yol var mı bir bakayım.” Henry çamurda sürünürken ben de çeşitli uygulamalarımı taradım. “Hayır, bu kesinlikle en iyi seçeneğimiz. Ne kadar doğuya gidersek o kadar kötü olacak. Seçenekler; büyük bir yığılma, kapalı bir köprü ya da trafik sıkışıklığına katılmak... En azından burada arabalar hareket ediyor ve açık olmak gerekirse, kulübe bir seçenek değil.”

Tam bu sırada öndeki arabalar durdu. Henry kuyruğa katıldı ve kendisini içeri almak için geride duran adama el sallayarak teşekkür etti. Adam elindeki çikolatayı ironik bir şekilde *ne yapabiliriz ki* diye salladı.

Yarım saat ve üç yüz metre sonra endişem, paniğe dönüşmeye başladı.

“Eve zamanında varamayacağız.” Çılgınca uygulamalara tıkladım ama son otuz saniyede hiçbir şey düzelmemişti. “Noel Arifesi büfesi için döneceğime söz vermiştim.”

“O zamana kadar saatler var. Yaklaştıkça her şey daha iyi olacak. Öyle değil mi?”

“Walter’ı aramam gerek.”

Hava durumu hakkında benden daha çok şey bilen tanıdığım tek kişiyle kısa ve sarsıcı bir şekilde samimi bir sohbet ettikten sonra koltuğa geri çöktüm ve sallantılı şapkamı yüzüme doğru çektim.

“Ah!”

“Tamam, ne kadar kötü?”

İsteksizce şapkamı geri ittim. “Yani kulübe hâlâ var...”

Karar verildikten sonra acele etmem için bir baskı yoktu. Walter, Yorkshire’dan Nottingham’a kadar uzanan geniş bir alana yayılmış olan fırtınanın sabahın erken saatlerinde dinene kadar yerinden kımıldamayacağı konusunda beni temin etmişti. Karda araba kullanmak başka bir şeydi. Şiddetli bir kar fırtınasında, buzlu yollarda patinaj yapmak aptallıktı. Melody’nin bizim için doldurduğu mataraları ve hamur işlerini bitirdikten sonra kahvaltıyı hazırlamıştı, uzun bir güne ve muhtemelen daha uzun bir geceye hazırlanmak için stok yapacak bir yer bulmaya karar verdik.

Bir başka tehlikeli yarım saat sonra korkunç koşullardan kaçan diğer mevsimlik gezginlerle tıka basa dolu bir servis istasyonuna girdik. Önce dükkâna yöneldim, Henry’ye kahve kuyruğunda katıldım ve tam zamanında kahvenin bittiğini duydum.

“Nane ve meyan kökü çayı kalan tek sıcak içecekler,” diye tersledi barista arkamızdaki uzun insan kuyruğuna bakarak.

Henry şişelerimizi uzatarak, “Peki,” dedi. “Bunlara ne kadar koyarsanız o kadar alacağız.”

İki tane buruşmuş, biberli, fırında patates için başka bir satış noktasında kuyruğa girdik. Boş bir masa bulamayınca en kötü kaostan uzak köşede bir yer seçtik ve paltolarımızı piknik battaniyesi olarak kullanarak yere oturduk.

“Dün akşamki yemekten biraz farklı,” dedim az pişmiş bir parça soğanı ayıklarken.

Henry yakılmış patates kabuğunu doğramaya odaklanmış bir halde, “Sanırım arkadaşlığı tercih ederim,” diye cevap verdi.

“En azından ısındık ve yiyecek sıcak bir şeyler bulmayı başardık.”

“Sıcak mı?” Henry karton kabıma baktı. “En azından yiyecek ılık bir şeyler bulmayı başardık. O zaman plan nedir, patron? Burada mı takılacağız?”

“En iyi seçenek bu gibi görünüyor.”

O anda çift kapı açıldı ve içeri bir otobüs dolusu adam girdi. Hepsi futbol tişörtleri giyiyordu ve yaklaşık yarısı bira kutuları taşıyordu. Bir sinek sürüsü gibi uzun süredir kapalı olan hamburgerciye doğru ilerlediler ancak kötü haberi duyduklarında daha küçük gruplara ayrılmaya başladılar. Garip çiftler daireler çizerek sendelediler, birbirlerine sarılmış şarkı söylüyorlardı. Başka bir grup masaları dolaşmaya başladı ve bira, viski, yiyecek ya da otu olan olup olmadığını sordu.

“Hadi hepiniz birden!” diye bağırdı özellikle kırmızı yüzlü yaşlı bir adam. “Neredeyse Noel geldi, bayram havasına girelim. Bu işte hep beraberiz, en iyi şekilde değerlendirelim!”

Daha sonra *Wonderful Christmastime* şarkısını söylemeye başladı ancak ilk satırın ötesinde hiçbir kelimeyi hatırlayamıyordu. Bu yüzden arkadaşlarından biri ona susması için küfredene ve onu bir Noel ağacına doğru itene kadar tekrar tekrar söyledi. Hem ağaç hem de adam, genç bir kadını devirdi ve işler bundan sonra daha da kötüye gitti.

Henry telefonunda hızlı bir arama yaptı. “Yine de o kulübe sadece üç mil ötede.”

Ve böylece benim yalvaran bir telefon konuşmamın ardından ve Henry'nin sert robot sesiyle pazarlık yapmak için geri aramasının ardından kendimizi otoyoldan bir sonraki çıkışa girerken ve nispeten boş yollarda sürünerek hiçbir yerin tam ortasındaki *büyüleyici kır evine* giderken bulduk.

Öğleden sonraydı, birkaç saat içinde alacakaranlık çökecekti ve tek istediğim sıcak ve kuru bir yerde olmaktı. Oturacak bir sandalyem olsun ve sarhoş adamlar beni de aralarına almak istemesinler.

Kulübe kuruydu, hakkını vermeliyim. Ayrıca koca bir kanepe vardı.

Sarhoş yabancılar – bonus – yoktu.

Ancak yine de istediğim birkaç şey daha olduğunu fark ettim.

Kulübeye benzettiğim ama aslında fotoğraflarda da gördüğümüz gibi daha çok yıkık dökük bir barakaya benzeyen yapının önünde durduk. Bir taraftaki daha küçük bir ahşap yapı dışında, etrafı karla kaplı tarlalarla çevriliydi ve başka pek bir şey yoktu.

Ulaşmayı başardığımız kiralama acentesi, bize anahtar kasasının kodunu vermişti. Bu da yardımcı olmuştu, daha az yardımcı olan ise anahtar kasasını boş bulmaktı.

Ön bahçede başka bir anahtar ya da anahtarın saklanabileceği başka bir yer aramakla geçen birkaç sonuçsuz dakikadan sonra arka tarafa doğru yürüdük ve binanın bu tarafında bir kapı bile olmadığını gördük.

“Kiralama şirketini tekrar arayacağım.” Henry birkaç saniye sonra telefonu kapattı. “Ofis, ayın yirmi sekizine kadar kapalı. Yine de endişelenme çünkü acil bir durumda mülk sahibiyle, mülk içinde bulunan bilgi klasöründeki numara aracılığıyla iletişime geçebilirim.”

“Yandaki binanın kapısını çalsak?” Başımla diğer binayı işaret ettim, alt kattaki pencereden gelen sarımtırak bir parıltı bizi oraya çağırıyordu.

Henry durumdan mutlu değildi. “Noel Arifesi’nde rasgele birinin kapısını çalamayız.”

Ona yandan bir bakış attım. “Bunu yapmak için en iyi gün, o gün değil mi? İyi niyet mevsimindeyiz.”

“Alternatif olarak, bu pencereler kırılarak açılacak kadar dayanıksız görünüyor.”

“Olmaz.” Diğer eve doğru yürümeye başladım. “İhtiyacımız olmadığı sürece olmaz zaten. Bu çöplük için yeterince para ödüyörüz, bir de kırık bir camın maliyetini eklemeyelim.”

Sonunda açılana kadar kapıyı üç kez uzun uzun çaldım. İkinci vuruştan da yanıt alamayınca kapıyı kırıp içeri girme seçeneğini kullanabilirdim ama bu Henry’nin önünde rezil olmam anlamına gelirdi.

“Evet?” Kapıdaki küçük bir aralıktan derin bir göz bana baktı.

“Merhaba!” Küçük bir el salladım. “Yandaki kulübeyi kiraladık ama kasada anahtar yok. Sanırım yedek bir anahtarınız yoktur? Ya da sahibinin numarası?”

“Evet.” Başını salladı.

“Şey, hangisi için evet?”

“İkisi için de. Anahtarı evi temizlemek için aldım.” Kapı bir santim daha açıldı ve kırışmış yanakları ile burnunun bir kısmı ortaya çıktı. “Bu hafta kiracı yok, o yüzden anahtarı geri koymadım.”

“Doğru, bu mantıklı.” Gülümsemeye devam ettim. “Dream Cottages’tan son dakika rezervasyonu yaptığımızı bildiren bir e-posta aldık. İşte.” Ona ekranı göstermek için telefonumu açtım.

“Kulübe temizlenmedi.”

“Sorun değil, hava yüzünden mahsur kaldık, kuru ve sıcak bir yere ihtiyacımız var.”

“Ben temizlik yaparken sen burada bekleyeceksin.”

“Hayır, gerçekten Noel Arifesi’ndeyiz, bunu yapmak zorunda değilsin...”

Kapı ardına kadar açıldı ve ilk bakışta gördüğüm en yuvarlak kadınlardan biri ortaya çıktı ancak geçmemize izin vermek için yavaşça geri adım attığında, yuvarlaklığın çoğunun aslında birkaç kat kalın giysi olduğunu fark ettim.

“Sen burada bekle!” diye bağırdı, o kadar sertti ki bu işin sonunun nereye varacağını düşünmeden içeri girdim. “Sen, uzun adam. İçeri gel.”

Muhtemelen beni yalnız bırakmak istemeyen Henry, hemen tek odalı, gösterişli bir barakaya dönüşen yerde bana katıldı. Bir köşede mini bir buzdolabı ve bir masanın üzerinde su ısıtıcısı ve mikrodalgı fırın arasında duran iki halkalı bir ocak içeren bir mutfak alanı olarak tanımlanabilirdi ve bir diğerinde tek kişilik bir yatak vardı. Oda eski püskü olmasına rağmen temiz ve nispeten düzenli görünüyordu. Noel’in tek işareti, bir reçel kavanozunun içine yerleştirilmiş bir demet çam dalıydı.

“Otur!” Kadın homurdanarak sarkık kahverengi bir kanepeyi işaret etti. Hemen itaat ettik.

“Bu arada ben Bea, bu da Henry.”

“Hım...” Bize iyice bir baktı. “Bana *Beyoncé* diyebilirsiniz.”

“Adın *Beyoncé* mi?”

Kara gözlerini bana dikti. “Bu ismi alamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Şey, hayır. Ben sadece... Sadece bir tane *Beyoncé* var sanıyordum. Bunun gerçek bir isim olduğunu fark etmemiştim.”

Özellikle de Rus aksanlı orta yaşlı kadınlar için uygun bir isim değil.

Henry diziyle dizimi dürttü ve önümüzde duran köhne sehpanın üzerindeki mektuba başıyla işaret etti. En üstteki isim *Polina Ivanov*’du.

“Pekâlâ, çok nazıksınız ama daha fazla zamanınızı almak istemiyoruz.”

“Sorun değil, çok zamanım var.”

Kendini yavaşça tahta bir sandalyeye indirmeye başladı ancak pileli eteğinin altındaki kat kat giysileri onu koltuğun yaklaşık on santim üzerinde durdurdu.

“Burası çok soğuk.” Duruma ilişkin bilimsel değerlendirmesi artık tamamlanmış olan Henry ilk kez konuştu. “Isıtıcınız çalışıyor mu?”

Dudaklarını büzdü. “Elektrikli ısıtıcılar çok pahalı. Sıkı giyiniyorum, sorun değil.”

“Peki, ya şömine?”

Karşımızdaki duvarda bir şömine vardı.

“O aptal şeyi nasıl yakacağımı bulamayacak kadar yaşlıyım. Dizlerim buna dayanamaz.” Neler olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi odayı taradı. “Ah, evet. Evi temizleyeceğim. Güzel ve temiz bir evin kıymetini bilen insanlara benziyorsunuz. Önce size kahve yapayım.”

“Hayır, lütfen endişelenmeyin. Burada sıcak içeceklerimiz var.”

“Kahveniz mi var?”

“Çay.”

“Çay!” Yüzünü buruşturdu. “İyi bir kahveye ihtiyacın var. Eminim daha önce böyle bir kahve içmedin.”

“O zaman bu çok iyi olur, teşekkür ederim.”

Kadın mutfak bölümüne doğru ağır ağır ilerlerken Henry göz ucuyla bana baktı. Omuzları kaskatı kesilmiş, elleri kalçalarının üzerinde mükemmel bir hizada duruyordu.

“Bugün Noel Arifesi,” diye fısıldadım. “Burada tek başına kaldı. Yapacak daha iyi bir şeyimiz yok.”

“Aileni arayıp neler olduğunu anlatmalısın.”

“Ah, kahretsin, evet. Güvenli bir yere gidene kadar beklemek istedim, böylece korkacakları bir şey daha azalacaktı. Temizliğe başladığında ararım.”

Henry bana doğru dürüst bakmak için döndü. “Temizliğe başlayacağından emin değilim.” Yutkundu ve kot pantolonunun üzerinde var olmayan bir tüy parçasını karıştırdı. “Güvenli bir yerde olduğundan da emin değilim.”

“Buyurun.” Beyoncé–Polina bize dumanı tüten iki kupa uzattı. “Deneyin bakalım.”

Belirsiz bir yudum aldım, ardından çok daha büyük bir yudum aldım. “Bu harika, teşekkür ederim.” Henry’ye kendisinininkini de denemesi için başımla işaret ettim. Ne yazık ki bardağı dudaklarına

götürdüğü sırada arkamızdan gelen gürültülü bir şangırtı, Henry'nin ağzındakini ceketinin cebine püskürtmesine neden oldu.

"Ah, Ivan uyanıyor. Kıyafetin için temiz bir bez getireyim de onu temizle. Ivan'ı görmem gerek, sonra gidip temizlik yapacağım." Henry'ye nemli bir bulaşık bezi uzattı, sonra da arka duvara yerleştirilmiş bir kapıya doğru ilerledi. Bunun bir dolap olduğunu düşünmüştüm ama evde görüldüğünden daha fazlası vardı.

"Hayır, bekle, önce hediyesini saklamalıyım!" Polina masadan yünlü bir parça alarak aceleyle geri dönmeye çalıştı. "Bak, daha tam olarak bitmedi ama sanırım hoşuna gidecek."

Elinde yeşil ve kırmızı çizgili, kolsuz, küçük bir kazak tutuyordu.

"Ivan, bebek mi?" Burada bir bebeğin yaşadığı düşüncesi midemi bulandırırken korkuyla sordum.

"Hayır, o yirmi üç yaşında!" dedi çenesini gururla eğerek.

"Doğru." Başımı salladım, gülümsedim ve birisinin yetişkin bir adam için altı inç genişliğinde bir süveter örmesi son derece normalmiş gibi davranmaya çalıştım. Yoksa bir oyuncak bebek olabilir miydi? Ya da bir köpek?

Öğrenmeye fırsat bulamadan annem aradı. Henry'ye bir dakika içinde döneceğime söz verdiğimde, "Dönsen iyi olur..." diye mırıldandı. Anneme haberi vermek için dışarı çıktım.

"Bea, senin yerine hava durumu sunan adam bir kez olsun haklıydı. Yollar tam bir kâbus! Kuzenlerin hiçbirisi gelemmez. Margo buraya at sürmeyi önerdi ama bu karda kışta atı zorlamak pek mantıklı görünmüyor. Peki, ya sen ve Henry? Bugün dönebileceğinizi sanmıyorum. Sana söylemiştim demek istemem ama hatırlarsan bir kez daha işinin Noel'de bize katılmana engel olup olmayacağını sormuştum."

"Noel'de orada olacağım!"

"Noel bir günden daha fazlasıdır. Her neyse, şimdilik İskoçya'da kalmanız gerekecek."

"Tatlı Bea!" Babam araya girdi. "İyi misin? Güvenli bir yerde misin? Sen ve Henry birbirinize iyi bakıyor musunuz?"

“Biz iyiyiz. Aşağı inmeye çalıştık ama fazla ilerleyemedik ve devam etmenin hata olduğunu fark ettik. Gece kalmak için küçük bir kulübe bulduk. Noel yemeği için geri döneceğiz.”

“Hih!” Annem homurdandı. “Bir zamanlar bir hafta boyunca burada olacaktın, sonra açık büfe için geri dönecektiniz! Artık acele söz-
lere ihtiyacımız yok, teşekkürler. Jonty, sen onunla konuş. Jambonu kontrol etmem gerek.”

“Üzgünüm, Tatlı Bea. Sadece partiyi iptal etmek zorunda kaldığı için üzgün ve seni özlüyor. Sen burada olmayınca her şey çok can sıkıcı.”

“Hayır, baba. Özür dilerim. Söz verdiğim gibi seninle kalmalıydım. Annemin kızmaya hakkı var. Yanında olamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum.”

Babam bir an sessiz kaldı. Gözyaşlarını sildiğini hayal edebiliyordum. “Kızgın değil, senin doğru kararı verdiğini biliyor ve yakında burada olacaksın. Önemli olan da bu.”

Ağlamamaya çalışma sırası bendeydi. “Görüşmenin nasıl geçtiğini sormadı.”

“Bu sabahın büyük bir bölümünü sana tebrik pastası yaparak geçirdi.”

“Ne?” Bunu anlamam birkaç saniye sürdü. “Pasta mı yaptı? Doğum günüm için yaptığı şu yağlı ve şekersiz sahtekârlar pastasından mı bahsediyorsun?”

“Çikolata ve karamel. Gerçek çikolata ve gerçek karamel. Üzerinde *Maltesers** ile yazılmış tebrikler yazısı var. Seninle gerçekten gurur duyuyor, Tatlı Bea.”

“Kulağa hoş geliyor ama *Malteser*’ları çıkarmak isteyebilirsin ya da *geçmiş olsun* şeklinde yeniden düzenleyin.”

“Ah, özür dilerim. Çok emindik.” Babamın sesi yıkılmış gibiydi. “O Bigwood denen adam, iyi bir şeyi gördüğünde anlamayan bir aptal.”

* Sütlü çikolata kaplı, bir İngiliz şekerleme ürünü. (c.n.)

“Sağ ol, baba. Aslında final turundan çekilmeye karar verene kadar harika olduğumu düşünüyordu.”

“Eminim kendinine göre sebeplerin vardır.”

“Var. Hem de çok iyi sebepler. Döndüğümde sana anlatacağım ve söz veriyorum. Orada kalıp işi almış olsaydım memnun olmazdın.”

“Ne yaparsan yap seninle daha fazla gurur duyamazdım.”

“Teşekkür ederim.”

“Şimdi ağlamayı bırak ki gidip anneni neşelendirmenin bir yolunu bulayım.”

“Ben de Henry’nin yanma dönmeliyim.”

“Ah, evet, Henry! Siz ikiniz nasılsınız?”

“Hoşça kal, baba!”

Pasta o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki eve geri döndükten sonra Henry’yi fark etmem birkaç saniye sürdü. “Bu da ne?”

Konuşma sonrası olan ruh halim anında yok oldu. “Bekle, kımıldama. Fotoğrafını çekmeliyim.”

Fotoğrafını çekmeden Henry’nin kafasında oturan devasa papağan havaya fırladı ve başımın yaklaşık on santim üzerinde süzülerek, “Davetsiz misafir!” diye bağırmaya başladı.

“Ivan, terbiyeli ol!” Polina elinde bir kutu temizlik malzemesi taşıyarak kapı aralığında belirlediği yerden azarladı. “Misafirlerimize böyle davranılmaz.”

“Üzgünüm, Beyoncé,” diye mırıldandı ve Henry’nin kafasına konmak için geri döndü. Henry’nin kafasında oturan bir papağan bile yeterince eğlenceli değildi. Bu papağan gri kanatları için delikli ve başlıklı örme bir Noel pudingi kazağı giymişti.

“Böyle daha iyi. Ben gidip temizlik yaparken sen de arkadaşça davran.”

“Bu gerçekten daha iyi değil,” dedi Henry, yüzünde sayısız farklı duyguyu sakladığını öğrendiğim boş bir maske vardı. Bu durumda hiçbirisi iyi değildi.

Çok geç, Polina gitmişti.

“O kadar kıyafetin içinde nasıl temizlik yapacak?” Bahçede paytak paytak yürümesini izlerken sesli düşündüm.

Henry dişlerini sıkarak, “Şu anda aklımdaki en önemli soru bu değil,” diye cevap verdi.

“Ha?” Gülümsememi gizleyemeyerek sandalyeye oturdum. “Acaba ne olabilir?”

“Bir öncekinden daha kötü bir duruma düşmeyi nasıl başardık?”

“Bugün Noel Arifesi. Macerayı kucakla, Henry.”

“Eğer kafama sıçarsa seni suçlarım.”

17. BÖLÜM

Bir saat kadar sonra Polina bizi rahatlatmak için geri döndü. En azından üstündeki birkaç katmanı çıkarmıştı. Henry, Ivan'ı yatağın ucunda daha uygun bir yere taşınmaya ikna ettikten sonra ateş yaktığı için onları tekrar giymesine gerek kalmayacağını keşfedince çok sevindi.

“Bir Noel mucizesi! Sen Tanrı tarafından gönderilmiş bir melek-sin. Lütfen oturun, ben de yemek getireyim.”

“Gerçekten buna gerek yok.” Henry onunla konuşurken ayakta kaldı. “Burada beklememize izin verdiğiniz ve lezzetli kahve için teşekkür ederiz ama şimdi gitmemiz gerekiyor.”

“Henry,” diye tısladım. “Noel Arifesi’nde onu tek başına bırakamayız.”

“Tek başına değil,” diye fısıldadı. “Yanında Ivan var.”

Ona sert bir bakış attım. O da gözlerini kapatarak karşılık verdi. “Lütfen beni burada kalmaya zorlama. Dayanabileceğimden çok farklı şey yaşadım.”

“Buyurun, ücretsiz sepet. Keyfini çıkarın.” Polina içinde süt, kıymalı börek, bir şişe şarap ve birkaç başka ikram bulunan küçük bir hasır sepet uzattı. “Lütfen giderken sepeti bırakın. Bu benim son sepetim.”

“Bu harika, çok teşekkür ederim.” Henry’nin umutsuz gözlerine

baktım ama kendimi tutamadım. “Sanırım bize katılmak istemezsiniz...”

“Sanırım haklısınız. Davetiniz için teşekkür ederim ama hayır, teşekkür ederim. Ailemle şimdi görüntülü arama üzerinden konuşacağım.”

“Tamam, mutlu Noeller!” Henry çoktan kapının önünde beni bekliyordu. “Tekrar teşekkürler.”

“Mutlu Noeller ve o ölüm tuzakında bir gece geçirmeyi denemeden bana teşekkür etme. Kapımı çalmaya da gelme. Ben temizlerim o kadar. Başka bir sorunuz olursa ev sahibi sahtekârla konuşun.”

Bununla birlikte kapıyı öyle sert kapattı ki dişlerim takırdadı.

Robot moduna geri dönmüş olan Henry, kararlı bir şekilde karların arasından arabaya doğru ilerledi ve çantalarımızı aldı. Bu kez Polina anahtarı kapıda bırakmıştı. Biraz korkuyla içeri girmeye cesaret ettik.

Etrafa şöyle bir göz attıktan sonra yapabildiğim en iyi şey, *en azından temiz* demek oldu.

“Neredeyse boş bir odayı temiz tutmak zor değil, değil mi?”

Henry abartmıyordu. Aslında üç oda vardı, zemin kattaki ana yaşam alanı ve banyo ile tavan arasına sıkıştırılmış küçük bir yatak odası. Oturma odasında bir kanep, içinde hiç kitap olmayan orantısız bir kitaplık ve Polina’nınkine benzer bir mutfak alanı vardı. Banyoda basit bir lavabo, tuvalet ve küvet vardı, duş yoktu. Yatak odasında bir yatak vardı.

Polina kendi evindekine benzer bir çam dalı vazosu eklemişti. Bu da en azından küf ve çürük kokusunu maskeleymeye yardımcı oldu, yine de çıplak bej duvarları, çamur rengi halıyı ve kasvetli, pek bir şey olmayan diğer şeyleri unutturmaya yetmemişti.

“Fotoğraflardan bile daha kötü.” Hayretle nefesimi tuttum.

Henry banyodan çıkarken, “Durum bundan daha da kötü,” dedi. “Su yok.”

“Ne?” Aceleyle mutfığa gittim ama lavabonun olmadığını fark

ettim. Banyodaki muslukları denedim, korkunç bir gıcırtıdan başka bir şey çıkmadı.

Henry mutfak masasının üzerindeki bilgi klasörünü karıştırırken ben, “Belki borular donmuştur,” diye fikir yürüttüm.

“Hayır, sorun değil.” Bana baktı ve içimi rahatlatan bir şekilde gözlerinde biraz mizah vardı. “Kuyuyu kullanabiliriz.”

Rahatlamam buharlaştı. “Kuyu mu?”

“Evin arkasında. Kaynatırsak içmek için tamamen güvenli ve donmamış olabilecek kadar derinde.”

Ben hâlâ kuyuyu incelerken Henry devam etti.

“Donmaktan bahsetmişken, eski sıkıcı merkezi ısıtmaya katlanmak yerine günün ikinci ateşini yakabiliyorum.”

Şömineye bir göz attım. “Odun yok ya da çıra. Ateş yakabilsek bile gece boyunca bizi sıcak tutması zor.”

Birden aklıma gelince kanepeye yığıldım. Akan su ve ısınma gibi lüksleri olan süslü yerlerde kalmaya aşırı değer vermiyordum. Ben de herkes gibi maceraya hazırdım ama bugün Noel Arifesi’ydi ve Koç Evi neşeyle ıslıl ıslıl olacaktı. Fazladan aile üyeleri olmasa bile sıcak kahkahalar ve yüksek sesli sohbetlerle tıka basa dolu olacaktı. Yemek masası, annemin tatsız ikramlarının yanı sıra lezzetli ikramlarla dolup taşacaktı.

Herkes yarınki ziyafetin hazırlıklarına katılırken tarçın, karanfil, kızcılık ve soğan kokuları etrafa yayılır; Büyükanne Joy, Noel şarkı listesine eşlik eder ve sonunda herkes ona katılırdı.

Ağaç ıslıl ıslıl yanarken hediyeler dalların altında yavaşça birikirdi. Her boş yüzeyde mumlar ya da çikolata kâseleri olurdu. Yemliğe son doğum parçasını yerleştirmek için birinin ahşap işleme dersinde olduğu tuhaf *advent** sahnesinin etrafında toplanırdık.

Kucaklaşmalar, atışmalar olur ve bir şeyler kırılırdı ama kimse al-dırmazdı. Akşam yemeğinden sonra enerjisi olanlar şapka ve atkıla-

* Hristiyanlıkta İsa'nın dünyaya gelişini anma ve Noel'den önceki dört haftayı kapsayan kutlama dönemi. (c.n.)

nna sarınır, köpeklerini alıp ormanda mehtaplı bir gezintiye çıkar ve eve döndüklerinde kupalar dolusu sıcak çikolata ya da sıcak şarapla karşılaşırldı.

Bu ev bunun tam tersiydi.

Gözlerimi kapattım ama küçük bir damla gözyaşının yüzümden aşağı süzülmesini engellemek için artık çok geçti.

“Al.” Gözlerimi açtığımda Henry’nin karşımda durduğunu, elinde bir kadeh şarap ve kocaman bir dilim Noel pastası tuttuğunu gördüm. “Biraz yağ ve şeker yüklü, ultra işlenmiş pasta ye.”

“Teşekkür ederim.”

İkinci bir bardak ve tabak getirip yanıma oturdu.

“Ben iyiyim, gerçekten. Sadece hafif bir ev hasreti çöktü.”

“Şaşırmadım, birinci sınıf bir evin var.”

Cevap vermek için ağzımı açtığımda bana sert bir bakış fırlattı. “Orada değil de burada olduğum için bir daha özür dilemeye cüret etme.”

“Evet ama...”

“Benim seçimim, unuttun mu?”

“Bilinçli bir seçim yapmak için yeterli bilgiye sahip olduğundan emin değilim.”

Henry güldü. “Kimse bu bilgiye sahip değildi. Olsaydı da inanmazdık.”

Bardağını uzatıp benimkiyle tokuşturdu. “Mutlu Noeller, Bea.”

“Ateş yakarsak çok daha neşeli olur.”

“Hemen ilgileneceğim, patron.”

“Bir şey daha var,” diye sordum, Henry var olmayan yakacak odun için sonuçsuz bir arayışa daha başlarken. “Tamamen bilimsel bir bakış açısıyla, acelem yok ama sifonu çekmek nasıl olacak?”

Birkaç saat sonra işler harika olmasa da olabildiğince iyi görünüyordu. Ev sahibinin telefonuna uzun bir mesaj bıraktıktan sonra Henry ve ben evin arka tarafında küçük bir odun deposu bulduk ve

çıra için ekmek bıçağıyla biraz talaş kestikten sonra birlikte iyi bir ateş yaktık.

Su ısıtıcısına, sarnıca ve iki tencereye kuyu suyu doldurulana kadar rüzgârın savurduğu karda bir ileri bir geri yürümüştük ve tüm bu efor bizi paltolarımızı çıkarabileceğimiz kadar ısıtmıştı. Artık akşamın erken saatleriydi ve Polina'dan gelen bir sepet dolusu şekerlemeyle birlikte servis istasyonundaki mikrodalga fırında lazanya ziyafeti için kanepeye yerleşmiştik.

Henry ortalığı toplarken telefonumu kontrol ettim ve babamın bana Noel Arifesi'nde eve dönerken çekilmiş fotoğraflarını, yeğenlerimin beni ne kadar özlediklerini ve bir an önce eve dönmemi umduklarını belirten mesajlarım gönderdiğini gördüm. Gülümseyip sesim çok az titrerken bir cevap yazabildim.

Jed'den kısa bir mesaj aldım. Annemin çok uzun süren tuvalet ziyaretini çoktan sorguladığını ve onu yapılacaklar listesinden kaçmakla suçladığını doğruladım. Ben dönmeden önce daha fazla araştırma yapmasına imkân yoktu. Ben de zaten bunu düşünmemesi gerektiğini söyledim. Önümüzdeki birkaç gün sahip olduklarımızı kutlama zamanıydı, kaybedebileceklerimiz hakkında endişelenme zamanı değil.

Meslektaşlarımdan ve eski dostlarımdan bana mutlu Noeller dileyen birkaç mesaj daha geldi ve ben de hemen yanıtladım.

Sonra Adam'dan gelen kaçınılmaz mesajı okudum.

Sakin olmaya ve sormamaya çalışıyordum ama duramıyorum.

Hoş geldin turunu planlamaya başlamam gerekip gerekmediğini merak ediyor musun?

Derin bir nefes aldım ve Adam'la aramızdaki ilişkinin yürümesi için olası bir fırsattan uzaklaşmanın verdiği acıyı bastırdım.

Bu sefer değil.

Üç nokta bir cevaba dönüşene kadar sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Özür dilerim. Çok üzölmüş olmalısın.

Eğer neşelenmeye ihtiyacın olursa seninle konuşabilirim.

Birlikte olmadığımız tek Noel Arifesi'nde özgürce konuşabileceğini bilmek beni neşelendirmedi. Beni daha da sinirlendiren şey, *evet* deme isteğimin hâlâ ne kadar güçlü olduğuydu. Adam beni nasıl daha iyi hissettireceğini biliyordu. Bizim sorunumuz hiçbir zaman bu olmamıştı. Sorun, bunu yapmak için ne kadar seyrek yanımda olduğuydu ve bunun beni ne kadar sık daha kötü hissettirdiğiydi. Teklif ettiğı ilgi kısıntılarını minnetle kabul etmeye o kadar alışmışım ki konuşmanın sonunda beni bekleyen bir *sonsuza dek mutluluk* olmadığını bilsem bile onu geri çevirmek zordu.

“İyi misin?”

Kafamı kaldırdığımda Henry'nin elinde iki kadeh şarap daha olduğunu gördüm. Alışkın olduğum *Henryvari* pantolonunu giymiş, üzerine de saçlarıyla aynı tonda koyu kahverengi bir hırka almıştı. Lenslerini çıkarmış ve şimdi bir çift kalın, kare gözlük takıyordu. Bu kıyafeti başka bir yerde görseydim korkunç olduğunu düşünürdüm. Henry'nin üzerinde bir şekilde işe yarıyordu.

Adam'a kısa bir cevap yazdım.

Teşekkürler ama ben iyiyim.

“Evet! Noel ölçeri, Armstrong'ı ölçüyor.” Telefonumu cebime koydum ve o oturabilsin diye kanepeye uzandım. “Ailenden haber aldın mı?”

“Bugün değil. Yarın arayacaklarını söylediler.” Şarabından bir yudum aldı ve gözlüklerini çıkarıp gözlerini kapatarak arkasına yaslandı.

“Beş dakikalık bir hal hatır sorma, hediye çekleri için teşekkürler ve yeni yılda görüşmek üzere... Noel ölçerinde bir titreşim bile yok.”

Bir süre onu izledim. Çıplak ampulden yayılan gölgeler, yüzündeki yorgun kırışıklıkları belirginleştirmişti. Ani bir istekle uzanıp onları düzeltmek istedim.

“En utanç verici Noel aile olayı?”

Henry’nin ağzı seğirdi, gözleri hâlâ kapalıydı. “Bu konuda seni yenmemin imkânı yok.”

“Gerçekten mi? Peki, ya babanın eşek kostümü?”

Seğirme, gülümsemeye dönüştü. “Madem birbirimizin babaları hakkında yorum yapıyoruz, o zaman babanın rap yapmaya çalıştığı Noel gösterisine ne dersin?”

“Hayır, o kadar da kötü değildi.”

Henry gözlerini açtı, yüzünü bana döndü, yanağı hâlâ kanepenin arkasına yaslıydı. “Şimdi bunu duymak zorundayım.”

“Hatırlarsanız, ben on üç yaşındayken babam ilk kuaförlük kursunu açmıştı. İsla adında bir kızın tüm aile üzerinde pratik yapmasına izin vermişti. Jed bundan kurtuldu çünkü bir gün önce sinsice saçını kestirmişti. Ben, annem ve babam Noel’den bir hafta önce aynı saç modeline sahip olduk. Bu aynı zamanda hayal edilebilecek en kötü saç modeli oldu.”

Henry bu anı karşısında kahkahalara boğuldu. “Ah, evet! Birbirinin aynısı saçlarınızı hatırlıyorum. İlk başta peruklarınızı rol olsun diye taktığınızı düşünmüştüm.”

“İnan bana, eğer bir peruk bulsaydım takardım.”

Henry gözlerini kırptı. “O kadar kötü olduklarını düşünmemiştim.”

Gülme sırası bendeydi. “Çünkü senin saçların da neredeyse o kadar berbattı!”

Şok olmuş gibi yaparak ağzı açık kaldı. “Saçımla dalga mı geçiyorsun?”

“En azından genel görünümüne uyuyordu sanırım.”

“Ve tatlı bir Noel’de sen de uydun.”

Yapacak başka bir şey olmadığından, internet bile eğlence sağlamadığından gecenin geri kalanını konuşarak, önceki birkaç yılın boşluklarını doldurarak birbirimizin geçmişi, bugünü ve geleceğe dair umutları hakkında sorular sorarak geçirdik. Bir zamanlar Henry’nin ne düşündüğünü umursamadığım için onunla konuşmanın kolay olduğunu düşünürken şimdi bunun bundan daha derin olduğunu fark ettim. Bu tuhaf yolculuktan önce Henry Fairfax ve benim önemli olan her konuda farklı olduğumuza yemin edebilirdim ama konu değerlerimize, özümüzde yatan şeylere geldiğinde itiraf etmek istediğimden çok daha fazla benziyorduk.

Henry’nin yanında kendimi rahat hissediyordum çünkü bir benzin istasyonunda rasgele yabancılara yardım etmek için durmak ya da pek de arkadaş sayılmayan birine yardım etmek için karda araba kullanmak gibi standartlar belirlemesine rağmen olmayı seçtiğim kişi olduğum için beni bir kez bile yargılamadı. Yakınımdaki insanların yargıç, jüri ve infazcı olmasına alışmıştım. Onunla neden aynı fikirde olmadığımın gerçekten ilgilenen, neden hatalı olduğumu açıklamak için sözümü kesmek yerine nazik bir konsantrasyonla dinleyen biriyle konuşmak ferahlatıcı bir değişiklikti.

Adam beni hiç böyle dinlemiş miydi? Armstrong’ın Noel Arifesi geleneklerinden en azından birini sürdürmeye kararlı bir şekilde, sıcak çikolata fincanları için değerli su rezervlerimizden bazılarını kaynatırken merak ettim. Midemde bir burkulmayla, Adam’la yaptığım konuşmaların çoğunlukla Adam hakkında olduğunu fark ettim. Benim hayatım, benim işim, benim düşüncelerim, Adam’ın gelecekteki yıldızlığa yükselişinin büyük biyografisinde bir alt metin oldu.

Adam’dan gördüğüm ilgi gururumu okşadı. Henry ise beni ilginç hissettirdi.

Adam’a on iki yıldır âşık olduğumu ve bu hafta sonuna kadar Henry’nin çocukluğumun tuhaf çocuğu olduğunu düşünürsek, -ikisini karşılaştırdığımdan değil- yine de bu Noel’in ilişkimizi arkadaş

olma yönünde yeniden düzenlediğini düşünüyor, daha doğrusu umuyordum.

Bana âşık olduğundan bahsetmeye hiç niyetim yoktu ancak bir şenlik ateşi gecesinde, hatalı havai fişeklerin Charis Evi oyun alanında gelişigüzel atılmaya başlamasıyla ilgili gülüyorduk ki yanlışlıkla konuyu açtım.

“Yine de annen!” diye haykırdım. “Beni korumak için kendini nasıl önüme attığını ve turuncu kaftanlı şövalyem olduğunu anlatıp durdu. Çok sinirlenmiştim çünkü belli ki orada durduğumu fark etmeden ateş hattından atlamıştın.”

Henry yan gözle bana baktı. “Bu olay sana olan dayanılmaz aşkımın doruk noktasında gerçekleştiği için o partide senin tam olarak nerede durduğunu bilmediğim tek bir saniye bile olmadı.”

“Ne?” İnanamayarak başımı salladım. “Annenin haklı olduğunu mu söylüyorsun?”

Kederli bir omuz silkme hareketi yaptı. “Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum.”

“Bu aşk hakkında soru sorup sormayacağımı bilemiyorum. Bunu bilmem gerektiğini hissediyorum ama işlerin garipleşmesini de istemiyorum.”

“O anda fark etmemene şaşırdım.” Henry iç geçirdi. “Standart bir kadın arkadaşı olmayan ergen erkek takıntısıydı. Bariz hedef sendin.”

“Bir erkek arkadaşım olması dışında.”

“Bu bir bakıma işimi kolaylaştırdı. Bu konuda bir şey yapmaktan kaçınmak için harika bir bahaneydi. İç karartıcı müzikler dinlerken lanetli varlığımın içinde debeleniyordum.”

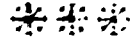
“Genç Henry Fairfax’in debelenip durduğunu hiç sanmıyorum.”

“Beynimdeki ergenlik dönemi değişikliklerinin yol açtığı geçici bir durum. Bunu atlattım. Artık garipliklere gerek yok.”

“Çok rahatladım. Kırık kalbinden ben sorumlu olmak istemezdim.”

Gülümsedi. “En iyi Noel filmi?”

Konu kapandı.

Henry ön kapıdan içeri adım atarken, “Bu sonuncusu,” dedi.

Kollarındaki acınacak sayıdaki kütüklere dehşetle baktım. “Bu gece bize yetmez.”

Onları dikkatlice şömineden güvenli bir mesafede yere yerleştirdi. “Kar o kadar derin ki yakacak kadar kuru başka bir şey bulamayacağız.”

“Yani artık suyun yanı sıra ısıtma sorunumuz da var. İnternete kavuşur kavuşmaz ya da telefonlara tekrar cevap vermeye başlar başlamaz bunu da emlakçılara bildireceğim, şikâyetler listesine ekledim.”

“Kapıları kapalı tutarsak burada biraz ısı tutabiliriz umarım. Peki, ya üst kat? Geldiğimizde yatak odasının penceresinin içi buz tutmuştu. Bu çatı bir çadır kadar ısı tutuyor.”

“Üst katta uyuyacağım. Beyoncé gibi kat kat giyinebilirim. Tabii kanepede yatmamı tercih etmezsen?”

Ona sıcak çikolatasını uzattım. “Senin üst katta olduğunu ve hipotermik komaya girme ihtimalini düşündükçe uyuyamayacağım. İkimiz de burada uyuyabilir miyiz? Yastıkları ve yatak takımlarını indirirsek, ekstra minderleri kullanırsak birimiz yerde uyuyabilir.”

“Eğer eminsen?”

“Zaten iki geceyi oda arkadaşı olarak geçirdik, donarak ölmeyi önleyecekse üçüncüyü de geçirebiliriz.”

Ateşin önünde derme çatma bir yatak oluşturmak uzun sürmedi. Benim ısınmak için bir yorganla birlikte kanepeyi, Henry’nin de iki battaniye ve çeşitli giysilerle birlikte yeri alacağı konusunda anlaştık.

Ateşe özenle ayırdığımız bir kütük ekledik, ışıkları kapattık ve zaten düşmekte olan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak yerleştik.

Uyurken Henry’nin varlığının yanımda olması artık garip gelmiyordu ve hareketli bir günün ardından kendimi neredeyse anında uyuklarken buldum ancak vücudumdaki her kemiğin titrediği bir başlangıçla uyandığımda saatin sabahın sadece ikisi olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğrattı.

Dişlerim gıcırıyor, kaslarım soğuğa karşı sıkılaşıyor, şapkamı kulaklarımın üzerine geri çekiyor ve başka bir kazak bulmak için yorgandan çıkmaya cesaret edip edemeyeceğimi tartışıyordum.

“Donarak ölmeni istemediğimi biliyorsun, değil mi?” Henry’nin yumuşak sesi endişelerimi böldü.

“Bu benim tercih ettiğim bir seçenek olurdu, evet.”

“Yorganı paylaşmaya açık olduğunu sanmıyorum.”

Hiçbir şey söylemeden yorganı da yanıma alarak kanepeden kaydım. Henry battaniyeleri ustalıkla düzenleyerek yatak takımının eşit bir şekilde dağılmasını sağladı ve sonra tekrar minderlerin en ucuna yerleşti.

Ek katlar yardımcı oldu ama yeterli değildi. Sanki kanım buz gibi çamura dönüşmüştü ve bir daha asla ısınamayacakmışım gibi hissediyordum. Uzun bir dakikadan sonra Henry sırtüstü yattı ve dev bir sıcak su şişesi gibi yaydığı ısıyı hissedebileceğim kadar yakınımaya geldi. Bu adamın donarak ölme riski yoktu. Biraz daha yaklaşmaya karşı koyamadım.

“Buraya gel o zaman.”

Henry yıllar önce aynı yatağı paylaştığımız günlerin canlı anılarını canlandıran yumuşak bir hareketle kolunu bana doladı ve beni göğsüne bastırdı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım, iki süveterinin yumuşaklığında rahatladım, karanlık beni cesaretlendiren bir samimiyet yarattı. “Sanırım sen tanıdığım en nazik insan olmalısın.”

“Sana daha önce de söyledim, kemiklerinin birbirine çarpma sesini duyarsam uyuyamam.”

“Mutlu Noeller, Henry,” diye ekledim kısa bir süre sonra.

“Sana da mutlu Noeller,” diye karşılık verdi ve beni hafifçe sıktı.

Orada, zifiri karanlıkta; başım onun kalbinin yavaş, katı gümbürtüsüne yaslanmış, sıcak, güvenli, son derece rahat bir şekilde yatarken çok uzun zamandır olmadığım kadar mutlu olduğumu fark ettim.

18. BÖLÜM

Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey, minderlerin kayarak kalçamı yerde bıraktığı yerdeki sarsıcı acıydı. Gözlerimi kısarak açtuğimde ikinci şey, Henry'nin boynunun yan tarafında, sadece bir santim ötede açıkta duran bir deri parçasıydı. Onu uyandırmak istemediğim için dikkatlice nefes aldım ve doğal kokusuyla karışan hindistincevizli duş jelinin artık tanıdık gelen izini içime çektim. Henüz hava aydınlanmamış olsa da mürekkep gibi karanlık, grimsi bir tona dönüşmüştü ve bu da şafağın sökmek üzere olduğunu gösteriyordu. Yorganın içine daha da sokuldum, gözlerimi tekrar kapattım, aniden sinirlerim karıncalanmaya başladı ve beni bir adamın sıcak, iri bedeninin yanında yattığım gerçeğine karşı uyardı.

O bir adam değil, o Henry!

Hızlanan kalbime aptalca davranmayı bırakmasını emrettim. Dudaklarımı boynunun o pürüzsüz bölgesine bastırmanın saçma cazibesini ortadan kaldırmak için geri çekildim ve yapılacak en iyi şeyin arkamı dönüp o yokmuş gibi davranabileceğim kadar uzağa kıvrılmak olduğuna karar verdim.

Ancak zihnimi beklenmedik yönlere savuran nedenlerden dolayı bedenim iş birliği yapmayı reddetti. Her duyum bu durumu kabullenmek için canlanmıştı.

Bu kadar yakınımda başka bir insan. Kendimi garip, gergin hissetmeliydim. Hatta belki biraz iğrenç.

Öyle hissetmiyordum.

Henry Fairfax'e karşı endişe verici, anlaşılmaz bir çekim hissediyordum.

Bu düşüncenin gelişmesine izin vermeden önce yorganın altından sıyrılıp ayağa kalktım ve uyanık olup olmadığına bakmadan banyoya doğru ilerledim.

Lavaboda dolu bir tencere bırakmıştık. Soğuk suyu yüzüme sıçratmakta tereddüt etmedim, uyku kalıntılarını ve aniden ortaya çıkan sinir bozucu duyguları böylece temizlemiş oldum.

Aynada kendime baktım, şapkamı düzelttim ve vurgulamak için parmağımı salladım.

“Oraya gitme bile!” diye fısıldadım kendi kendime. “Kendini topla! Bu Henry!”

Ah ama asıl mesele de bu, diye fısıldadı hain kalbim. Bu Henry ve o senin düşündüğün kişi değil. Bir zamanlar o da senden etkilenmişti...

Bundan kurtulmanın tek yolu, düşünemeyeceğim kadar güçlü bir şekilde hareket etmeye devam etmektir. Banyodan dışarı fırladım, çaydanlığı çalıştırdım ve kaynaması sonsuza dek sürerken masanın yanında bir aşağı bir yukarı volta attım.

“İyi misin?”

Sesini duyduğumda neredeyse yerimden sıçrayacaktım, her ne kadar bu derece gerginlik yayarken kimsenin uyuyamayacağını kabul etmek zorunda olsam da. Kendimi ona bakmaya zorlayınca bir rahatlama hissettim. Ne de olsa sadece Henry'ydi. Battaniye yığınının içinde oturuyordu, saçları dağınıktı, yüzü kirli sakallarla kaplıydı ve hırkasının altına sahra rengi bir polar giymişti. Rahatsız edici hislerin geçtiğinden emin olmak için birkaç saniye daha ona bakmaya devam ettim.

Peh!

“Bea?”

"Ah! Şey, evet. Ben iyiyim. Isınmaya çalışıyorum. Ben kahvaltımızı hazırlarken sen de son iki odunu yakabilir misin?"

"Hava durumunu kontrol ettin mi?" Ayağa kalktı, elleri tavana değecek şekilde gerindi ve hırkası ile buruşuk pantolonunun üst kısmı arasında bir parça teninin parıltısı ortaya çıktı.

Duygularım ilgiyle kıpırdandı, ben de arkamı döndüm ve fincanlara kahve doldurmaya başladım. "Henüz değil."

"Vay canına! Bugün özel bir gün falan mı?"

"Daha yeni kalktım."

"Yataktan kalkmadan önce tüm ilginç verileri gözden geçirmeni beklerdim."

"Seninle aynı yatakta olmasaydım yapabilirdim."

Ne yazık ki tam bunu söylediğim sırada elimde kupalarla arkamı döndüğüm için yanaklarımın alevler içinde kalmasına eşlik eden korku dolu bakışımı görebildi. Henry hemen robot moduna geçerek diz çöktü ve kütükleri dün geceki küllerin üzerine hassas bir şekilde yerleştirmeye odaklandı.

Kupasını yere bırakıp mutfığa geri döndüm ve servis istasyonundaki dükkândan aşırduğumuz bir paket çöreği açmakla meşgul oldum.

Henry ateşi yaktığında, "Tost makinesi yok," dedim. Elimde çatalın ucuna takılmış bir çörekle yanına gittim. Minderlerin üzerinde oturup kahvaltımızı kızartmak, sanki ikimizin de konuşmak istemediği önemli bir şey olmuş gibi hâlâ ortalıkta dolaşan belli belirsiz tuhaf havayı dağıtmaya yardımcı oldu. Sepetteki son malzemeleri kullanarak Henry'yi çörek üzerine peynir ve Hint turşusuyla tanıştırdım. Başlangıçta derin bir şüpheyle baktı, ta ki bir tane deneyip bundan sonra çörek yemenin tek yolunun bu olduğunu kabul etmek zorunda kalana kadar.

Son çöreklerimizi bir fincan kahve eşliğinde dışarıda, evin arka tarafındaki taş duvarın üzerine tüneyerek yedik. Walter'ın tahmin ettiği gibi rüzgâr durulmuş, hava canlı ve berraktı. Güneşin doğuşunun soluk kış gökyüzünde süzülüşünü, kar yağışını altın, kırmızı ve turuncu renklerden oluşan ışıltılı bir gökkuşağıyla aydınlatışını izledik.

“Neredeyse orman kadar güzel.” Bir karga sürüsü duvarın ötesindeki tarlada dans eder gibi hareket ederken Henry memnuniyetle iç geçirdi.

Başımınla onayladım. “Lafı açılmışken...”

“Haklısın.” Kahvesinden son bir yudum aldı ve ayağa kalktı. “Seni eve götürmeliyiz ama önce sana bir hediye aldım.”

Bir gün önce benzin istasyonunda bir şeyler bulmuş olabileceğini düşünerek ve onun için de bir şeyler almayı düşündüğüm için rahatlamış hissederek onu içeri kadar takip ettim.

“Yatak odasında.” Henry’nin yüzünde tereddüt etmeme neden olan tuhaf bir gülümseme vardı. “Burada saklayacak yer yoktu.

Servis istasyonundan gizlice çıkarıp merdivenleri tırmanmayı başardığı şeye şaşırılmış bir halde, azımsanmayacak bir korkuyla onlara yaklaştım.

“Dur, bekle!” Daha sonra yanımdan geçip aceleyle odaya girerek işleri daha da kötüleştirdi ve kapıyı kapatarak sadece dizginlenemez bir neşe olarak yorumlayabileceğim bir sesle, “Artık içeri girebilirsin!” diye seslendi.

Kapıyı yavaşça açtığımda gölgelere bürünmüş derme çatma yatak odasını ve odanın ortasında çömelmiş, bir elini uzatan Henry’yi buldum. Bir an için bunun korkunç bir teklif olduğunu düşündüm, ta ki ışık aniden yanana kadar. Işık, iğrenç bir sırtışı, farklı yönlerde dönen uyumsuz gözleri ve Henry’ninkinden bile daha kötü bir kıyafeti ortaya çıkarırken doğaüstü bir çılgılık duyuldu.

“Ah!” En üst basamağa geri sıçradım, Henry kapı aralığından atlayıp beni yakalayana kadar neredeyse tüm merdivenden aşağı yuvarlanıyordum. Birkaç düzensiz nefesin ardından beni incelemek için geri çekildi.

Herhangi bir zarara neden olmadığından emin olduktan sonra, “Özür dilerim,” demeyi başardı. Gözleri kahkahalarla parlarken ve ağzının seğirmesini engelleyemezken özrünü kabul etmek zordu.

Elini kolumdan çektim ve elfi daha yakından incelemeye koyuldum. “Bunu ne zaman çaldın?”

“*En kötü hediye için iyi bir aday olduğumu düşündüm.*”

“Merdivenlerde boynumu kırsaydım *en kötü Noel kazasını* kazanmış olurdum.”

“Özür dilerim.”

“Söylerken gülüyorsan özür sayılmaz!”

“Bu yardımcı olur mu?” Elf yanıma geldi. Gözleri hâlâ korkunç bir ciyaklama sesi eşliğinde dönüyordu. Henry, elfin elinde bir aşağı bir yukarı sallanan küçük kutuyu işaret etti.

“Ona dokunmayacağım. Eğer bu benim içinse bana kendin vermelisin.”

Arkadaki düğmeyi kullanarak elfi kapattı ve ardından bir ayakkabı bağıyla bağlanmış A4 kâğıdına sarılı kutuyu aldı.

“Bu iğrenç şeyi uzakta açabilir miyim?”

“Bence onun duygularını incitmeden önce aşağıya insan iyi olur.”

Ana odaya döndüğümde bir Noel dergisinin kapağına sardığım hediyeyi getirdim ve kutuları değiş tokuş ettik.

Daha paketleri açmaya başlamadan önce bundan şüphelenmiştim ama kâğıdı çıkardığımda karnımdan yüzüme yayılan parıltıyı azaltmadı. Henry bana küçük bir hediye çikolata kutusu almıştı ve üzerinde *seninle olduğu için gelmiş geçmiş en iyi Noel* yazıyordu.

Omuz silkti, kulakları pembe, ifadesi belirsizdi. “Ellerinde kalan tek şey buydu ve bilirsin işte, komik olabileceğini düşündüm.”

“Diğer hediyenden daha komik olduğu kesin.” Ona baktım, aynı hediyeyle karşılaşmak için kendi hediyesini açtığında kıpır kıpır ve neredeyse telaşlı hissediyordum.

Kaşları şaşkınlıkla kısa bir süreliğine kalktı, sonra bana baktı. Hâlâ gülümsüyor olsa da tüm mizah izleri kaybolmuştu. “Teşekkür ederim. Bayıldım.”

“Ben de.”

“Gelecekteki hediyeler için not edildi: Çikolata, evet. Ürpertici animatronikler, hayır.”

“Not edildi: Henry bana gelecekte hediyeler alacak.”

“Tüm akıl ve mantığın aksine Armstrong Noelleri beni kendine bağladı. Sanırım bir tane daha için buralarda olacağım.”

“Lafı açılmışken...”

“Kesinlikle geri dönme zamanı.” Çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü.

“Bir şeyi unutmadın mı?”

Henry bir an için kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. “Diğer hediyem.”

“Elfi getirmek ister misin?”

Ona şüpheyle baktım. “Frankenstein’ın Elf’ini aileme bulaştırma fırsatını kaçıracağımı mı düşünüyorsun?”

On beş dakika sonra yola çıkmıştık. Yeni yolcumuz arka koltuğa bağlanmıştı.

19. BÖLÜM

Küçük yollarda dikkatli bir şekilde ilerledik ancak otoyola girdiğinizde kar küreme makineleri işlerini yapmışlardı ve önceki gecenin kaosunu hatırlatan tek şey ince, kahverengi, sulu bir kar tabakasıydı. Trafik sakindi ve kısa süre içinde bizi geç bir Noel öğle yemeğine yetiştirecek sabit bir tempoya yetişmiştik.

Charis Evi'ne geri dönerken beklentiyle dolup taşıyordum ve en neşeli, en peynirli Noel çalma listesi ruh halimi mükemmel bir şekilde özetleyebilirdi ancak son iki gün içinde, bir noktada Henry ve benim bir *biz* haline geldiğimizi ve *Christmas Bangers*'ı geçip *A Classical Christmas*'ta karar kılmanın tamamen doğal olduğunu kabul etmek zorundaydım.

İlk bir saat boyunca telefonuma odaklandım. Frankie ve Daisy'nin acele etmem ve geri dönmem için yalvarması da dahil olmak üzere evden gelen daha fazla video mesajı vardı çünkü büyükanne bensiz hediye açmalarına izin verilmediğini söyledi. Sosyal medya kanallarımda da çok sayıda Noel GIF'i ve izleyicilerden gelen selamlar vardı; bunlara kimin gönderdiğine bağlı olarak basit bir *beğen*'den bir paragrafa kadar değişen yanıtlar gönderdim.

Bayan Lewinski'nin bırakın Facebook hesabını, cep telefonu bile yoktu ama son birkaç Noel'de yaptığım gibi kutlamak için onu aramayı düşündüm.

Doğrudan telesekreterine bağlandım, beş dakika bekledim ve tekrar denedim. Bu sefer ona mutlu Noeller dileyen bir mesaj bırakım ve telefona cevap vermediği için iyi olup olmadığını sordum.

“Bahçede kuş yemliklerini dolduruyor olabilir,” diye tahmin yürüttüm, içimi bir endişe kapladı. “Ya da duşdadır.”

“Uyuyor olabilir mi?” diye sordu Henry.

“Sabah on birde mi? Öğleden sonra olsaydı belki ama bu saatte değil.”

“Yürüyüşe çıkmış olabilir.”

Başımı salladım. “İyi bir günde bahçe yolunu bile zor idare eder, karda dışarı çıkmasına imkân yok.”

“Nerede yaşıyor?”

“Newark. Kaleden çok uzak değil.”

“Adresi sende var mı?”

“Hayır, neden?”

“A1’den dönüşe ulaştığımızda hâlâ cevap vermiyorsa güzergâhı değiştirip onu kontrol edebiliriz.”

“Henry, yolumuzdan kilometrelerce uzakta...”

Gözlerini yoldan ayırmadı, yüzü ifadesizdi. “En fazla kırk dakika daha. Yollar bu kadar açık kalırsa yine de zamanında dönmüş oluruz.”

“Onu kırık bir kalçayla yerde yatarken bulursak kötü olur ya da gripten ötürü yatakta.”

Henry cevap vermeden önce bir kamyonu geçene kadar bekledi. “Yani yerde sıkışmış ya da hasta olabileceği gerekçesiyle istemiyorsun...”

“Tamam, tamam! Eğer adresini bulabilirsek ve gerçekten eminsen belki uğrayabiliriz.”

“Bunu yapmazsak günün geri kalanını onun için endişelenerek geçireceğinden gerçekten eminim.”

İnternette biraz araştırma yapınca Muriel Lewinski’nin adresini buldum. Sapağa varmadan bir mil önce eve doğru giderken tekrar aradım. Cevap yoktu. Omurgamda bir endişe kıpırtısı belirdi. Babam

mesaj atarak tahmini varış süremizi sordu. Titrek bir iç geçirdim ve ona *bir saat* dedim.

Yirmi dakika sonra dar bir sokaktaki eski püskü bir evin önünde durduk. Saat neredeyse birdi. Ön kapıyı nemli bir yumrukla çaldım. Henry hemen yanımda duruyordu.

Birkaç dakika kapıyı çalıp bekledikten sonra birkaç kapı aşağıdaki terası kesen bir geçit bulduk. Bunun üzerine paslanmış bir sürgü yüzünden kapalı kalmış bir kapının üzerinden tırmanmamız gerekti, böylece aceleyle arka kapıya kadar gidebildik. Ben kapıyı tekrar çalarken Henry mutfak penceresinden bakıyordu. “Yardımcı olabilir miyim?” diye şüpheli bir ses duyuldu komşu çitinin ardından.

“Merhaba,” diye mırıldandım ve şüphelerini doğrularcasına kapıdan geri sıçradım.

Genç bir adam kaşlarını çatmış bana bakıyor, sigarasının dumanı başının üzerinde asılı duruyordu.

“Sorun mu var, Dale?” Annesine benzeyen bir kadın yanında belirdi.

“Bu insanlar, Bayan L’nin evinin etrafında dolanıyorlardı.”

“Öyle mi?” Kadın gözlerini bana dikmiş, siyah buklelerinin üzerinde duran kâğıttan tacı düzeltiyordu. “İyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorduk,” dedim yaklaşıp. “Hepsi bu kadar. Ona mutlu Noel dilemek için birkaç kez aradım ama cevap vermedi.”

“Belki de dışarı çıktığı içindir,” diye cevap verdi kadın.

“Dışarı mı çıktı?”

“Bunu sana söylemeyeceğiz, değil mi?” Dale karşılık verdi. “Noel günü sinsice dolaşmak... Hırsızlık için en uygun zaman. Geçen gece haberlerde gördüm, eğer çaresiz yaşlı bir kadını hedef alıyorsanız o zaman...”

“Bir dakika!” diye araya girdi annesi, gözleri kocaman açılmıştı. “Haberlerden bahsetmişken, seni şimdi tanıdım. Sen o hava durumu kadınısın! İnsanların gönderdiği tüm soruları okuyan kişi. B...” Duraksadı.

“Bea!” diye cevap verdi Dale.

“Evet, B ile başladığını söylemiştim, değil mi?”

“Bea Armstrong,” dedim başımı sallayarak.

“Evet, Bea Armstrong! Peki, neden adını söylemedin?” Kadın ellerini kalçalarının üzerine koydu.

“Televizyonda olması, bir şey çalmadığı anlamına gelmez.”

“Ah, kapa çeneni, Dale. İçeri gir ve patatesleri kontrol et. Hazır gitmişken diğerlerine televizyondaki kadının burada olduğunu söyle. Shannon’ın iyi kameralı telefonunu getir.”

“Bak, seninle tanışmak çok güzel ama kendi evimize geç kaldık. Bayan Lewinski’nin iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyoruz. Dışarı çıktığını mı söylemiştiniz?”

“Yapmış olabileceğini söyledi. Birkaç saat önce bir arabanın yavaşladığını ve onun ortadan kaybolduğunu gördüğümü sandım ama herhangi bir şey ya da herhangi biri olabilir. Emin olmak için polisi aramalıyız.”

“Anahtarı yok mu?” diye sordu Henry.

“Ah, bu kim?” Kadın doğruldu ve saçlarını okşayarak başındaki tacın düşmesini sağladı. “Sevgilin, değil mi?”

“Hayır, sadece bir arkadaş. Anahtarınız var mı?”

“Çok yazık... Böyle güzel görünümlü bir delikanlıyı neden istemiyorsunuz ki?”

Lacivert beresi, gözlerindeki ışıltıyı ortaya çıkaran Henry’ye baktıkça aslında aklıma iyi bir neden gelmiyordu ama ben daha uygun bir cevap bulamadan arka bahçeleri, kendilerini tanıtmak için ısrar eden, bir yandan da bardakları ve çerez kâselerini dağıtan insanlarla dolmuştu. Sekiz aylıktan doksan yaşına kadar dört nesil Jones vardı ve her biri bir *selfie* istiyordu.

“Eh, Beano!” diye seslendi adamlardan biri yandaki evin penceresine vurarak. “Şu kadın burada, televizyondaki. Hava durumu sunan. Bea, soyadı her neyse.”

Birkaç dakika içinde arka bahçelerde sokak partisine benzer bir

şey oluşmaya başladı. Birisi disko müziği çalan bir hoparlör kurmuş, çocuklar parlak yeni oyuncakları tutarak yetişkinlerin bacaklarının arasına girip çıkıyordu. Bayan Lewinski'nin içeride olup da bu kargaşayı duymamış olması mümkün değildi. Fotoğraf çekirmek için içeri giren birkaç kişiye sormaya çalıştım ama kimse bir şey bilmiyordu.

Bu kez Mia'dan ne zaman geleceğimizi soran bir mesaj daha geldi ve stresin göğüs kafesimin içinde sıkışmış bir balon gibi genişlemesine neden oldu. Henry çaresizlik dolu bakışlarımı yakaladı ve ellerini kaldırarak herkesin dikkatini çekti.

"Bayan Lewinski'nin evinde olup olmadığını ya da dışarı çıkıp çıkmadığını bilen var mı?" diye bağırdı.

"Bayan L? O burada değil ki?" Genç bir kız telefonunu Henry'ye doğru salladı. "Hava durumu programınıza çıkan şu tatilci adam az önce bir şey paylaştı. Bayan L... Bekle, kaz için onun evine gitmiş. Bir kaz ile ne yapacaklar ki?"

Hemen Byron'ın Instagram sayfasını buldum. İşte oradaydılar! Bayan Lewinski, Byron ve tanımadığım iki kişi daha... Hepsi bana bakıyordu. Bayan L'nin elinde çok büyük bir bardak içecek vardı.

Elimde değildi, onlar adına o kadar rahatlamış ve mutlu olmuşum ki rahatlamayla birlikte gözyaşlarına boğuldum.

Henry Fairfax'in hız sınırını aşması mümkün değildi ama bizi bir an önce Charis Evi'ne ulaştırmak için her türlü yasal çabayı gösterdiği için minnettardım.

A1'e geri dönerken, "Bu çok sık oluyor mu?" diye sordu.

"Hayır! Sadece resmî bir şekilde görüldüğümde, bir toplum fuarı veya bir okul ziyareti gibi."

"Bunları ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Yılın zamanına göre değişiyor. Bazen her hafta sonu bir şeyler yaparım, bazen de hafta içi aynı şekilde."

"İnsanlar seni gerçekten seviyor."

"İnsanları gerçekten seviyorum. İsimle ilgili en iyi şeylerden biri bu."

“Summer’ın hafta sonlarını köy şenliklerinde geçirdiğini sanmıyorum.”

“Summer’ın muhtemelen benden daha çok arkadaşı vardır. Yapacak bir sürü başka işim yok ki.”

Ana yoldan ayrıldık ve ormana doğru ilerlemeye başladık.

“Çok arkadaşın yok mu?” Henry şaşırmış gibiydi. Bu da beni şaşırttı.

“Hey, merhaba! Okulu hatırlıyor musun? Pek de popüler birisi değildim.”

“Her zaman arkadaşla ihtiyacın yokmuş gibi davranırdın. Yani Lucy ve diğer kız Rowena vardı.”

Karla kaplı ağaçların vızıldayarak geçişini izledim. “Herkesin arkadaşla ihtiyacı vardır.”

Henry boğazını temizledi. “Senin arkadaşın olabilirdim.”

Ona bakmak için döndüğümde gözlerinin önümdeki yola sabitlenmiş olduğunu gördüm. Kısa bir süre onun zihninde de benimkiyle aynı anıların dolaşıp dolaşmadığını merak ettim. Boğazımı tıkayan utanç ve pişmanlık konuşmamı zorlaştırdı. “Benden hoşlanmadığını sanıyordum.” Duraksadım, bunu açıklamak için daha iyi bir yol bulmaya çalıştım çünkü bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum ve Henry dürüstlüğüme hak ediyordu.

“En azından inanmak istemedim...”

“O zaman benden hoşlanmaman daha kolay olur diye mi?”

Biraz daha düşündüm. “Tamam, işte gerçek! Bunu ilk defa fark ediyorum, o yüzden biraz sabırlı ol. Seni kıskanıyordum...”

Henry şaşkınlıkla başını geriye doğru salladı. “Ne yani, fizik sınavlarında seni hep yendiğim için mi?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Okulda insanların benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorsun.”

“Ne yani, zeki ve iyi biri olduğunu ve kalabalığa uymayı umursamayacak kadar ilginç olduğunu mu?”

“İnsanların benim hakkımda düşündüğü bu değil!”

“Benim düşündüğüm bu.”

“Tamam, neredeyse herkes için utanç verici ebeveynleri ve daha da kötü kıyafetleri olan garip bir çocuktum, uyum sağlamamayı gerçekten önemsiyordum. Daha fazla kötü şakaya veya şirret yorumlara neden olmamak için gereğinden fazla dikkat çekmemek için çok fazla zaman ve enerji harcadım. Sanki tuhaflığımla okulu kirlettiğim için genel bir özür dileme havasına bürünmüştüm. Bir de sen vardın, Nerdvilleli Sör Henry... Öğretmen her soru sorduğunda elini kaldıran, okul pantolonunda mükemmel bir kırıksıklık olan, Ant ve Dec’in kim olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığına ısrar eden. Sen ben-den çok daha kötüydün ve öyle olmamaya çalışmadın bile.”

“Senden daha inek olmamı mı kışkırdın?”

“Konumundan habersiz görünmeni kışkırdım. Çoğu zaman utancımın beni tüketeceğini hissettiğimde olduğun kişiden utanma nezaketini göstermediğin için kızgındım.”

“Vay canına!”

“Neden şaşırdın?”

Henry bir süre bunu düşündü. “Sanırım insanların moda anlayışım ya da müzik zevkim hakkında ne düşündükleri umurumda değildi çünkü bunlar benim hakkımda anlamlı hiçbir şey söylemeyen önemsiz şeylerdi. Güvenilir ve nazik olmayı önemserdim, iyi bir insan olmayı...”

“Ve haklı olmak,” diye eklemeyi edemedim, sataşmayı yumuşatmak için gülümsedim.

“Evet.” Yüzünü buruşturdu. “O da var. Belki de kendimi tüm bu popülerlik saçmalıklarının ve dolayısıyla diğer çocukların çoğunun üstünde görüyordum. Bu da beni kendini beğenmiş küçük bir budala yapıyordu.”

“Normal bir genç olmadığın için hiç pişmanlık duyuyor musun? Partileri, flörtleri ve tüm o saçmalıkları kaçırmaktan?”

“Olmadığım biri olmaya çalışarak yıllarımı harcadığım, hiçbir ortak nokta olmayan insanlarla takılmak için keyif aldığım şeyleri yapmaktan vazgeçtiğim için pişman mıyım sence?”

“Yeterince makul bir cevaptı.” Uzun bir iç çektim, alnım buzlu cama çarparak titredi. “Yine de kıskanıyorum... Kot pantolon giysen ve kötü saçlarından kurtulmuş olsan bile hâlâ mutlu bir şekilde, tamamen kendin olarak hayatına devam ediyorsun. Çoğumuzun bununla ne kadar mücadele ettiğinin farkında bile değilsin.”

Başını iki yana salladı. “Şaka mı yapıyorsun? Ailenin isteklerine ve beklentilerine karşı geldin ve onların anlayamayacağı bir işi kabul ettin. Bu işi herkesten farklı yapıyorsun hatta nasıl giyindiğine kadar. Odadaki diğer herkesle aynı fikirde olmayı ve olumsuz bir şey söylemeyi reddettiğin için harika bir fırsattan vazgeçtin. Armstrong’ın Noel yemeğine neredeyse bir saat geç kaldık çünkü hiç tanımadığın bir kadını kontrol etmen gerekiyordu. Sanırım senin kadar gerçekçi olan, tanıdığım tek kişi ailen, Bea. Eskiden olduğunu düşündüğün kişi için kendini hırpalamayı bırakmanın zamanı geldi.”

Kendimi toparlamak için bir dakika bekledikten sonra, “Teşekkür ederim,” diye cevap verebildim.

“Ve seni affediyorum.” Bu kez yumuşak bir sesle ama her zamanki gibi içtenlikle konuştu. “Kendini beğenmiş bir ahmak olsam bile anladım ve çoğunu hak ettim. Lütfen kendini affet.”

Uzandım ve Henry’nin üst bacağıının üzerinde duran elini tuttum. Parmaklarını benimkilere sarıp sıkıca tuttu ve bu konu hakkında konuşmamız gereken tek şey buydu.

En azından şimdilik.

20. BÖLÜM

Yolun tamamı kardan temizlenmiş, bu nedenle Koç Evi'ne kadar sorunsuz bir şekilde ilerleyebilmiştik. Biz daha tam olarak durmadan ön kapı açıldı; köpekler, çocuklar ve diğer herkes sanki Kuzey Kutbu'na gidip gelmişiz gibi sıcak bir karşılama yapmak için soğğun içine yuvarlandı.

Annem mırıldanarak, "İçeri gel, içeri gel, yemek bekliyor!" diye seslendi.

"Deniyorum!" Güldüm, babamın kucığında neredeyse boğuluyordum bir bacağımdan sarkan minik bir yeğen ve diğerine çarpan bir *Labrador* ile birlikte.

"Önce hediyeleri açamaz mıyız?" Annem bizi tüm Noel ihtişamıyla süslenmiş yemek odasına götürürken Frankie mızmızlandı. "Bea teyze geldiğinde hediyeleri açabileceğimizi söylemiştin!"

"Evet ama bu, rasgele bir sokak partisine gitmeye karar verip bizi oturttuktan ve bekletmeden önceydi."

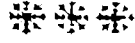
Yanımda yürüyen Mia'ya telaşla baktım. Tek kaşını havaya kaldırdı. "İnternette biri seni her etiketlediğinde ailene bildirim gidiyor ve hâlâ durmaksızın devam ediyor."

"Ne zamandan beri?"

"Dün sabahtan beri. Sanırım Büyükanne Joy'un konuşması beni çok etkiledi."

“Dolambaçlı yol için çok iyi bir açıklamam var.”

“Umarım öyledir çünkü dinleyene kadar size kestane dolması vermememiz konusunda talimat aldık.”

Günün geri kalanı tam olarak annemin planladığı gibi geçti. Öğleden sonraya kadar masanın etrafında oyalandıktan sonra çoğumuz ortalığı toplarken mutfakta kahkahalar ve hikâyeler devam etti, annem ve Büyükanne Joy ise çocuklarla birlikte oturma odasına çekildiler. Henry ve ben animatronik elfi gizlice içeri soktuk ve kilerde sakladık. Jed’in kapıyı açıp onu bulduğunda verdiği tepki sayesinde kontrol edemediğim bir kıkırdama nöbetiyle iki büklüm oldum.

Henry konuşacak nefesi bulduğunda, “Gelmiş geçmiş en komik Noel anı,” diye hırıldadı. Mia sadece ikimize imalı bir kaş kaldırdı ve öfkeli kocasını mutfaktan dışarı sürükledi.

Son mülakat turunu anlattığımda gelen tepkiler tahmin ettiğim gibiydi. Başka ne yapabilirdim ki? Kim böyle biri için çalışmak isterdi ki? Değerlerimden ödün vermemi ya da meslektaşlarımı ayaklar altına almamı gerektirmeyen başka fırsatlar da olabilirdi.

Onların cesaret verici sözlerine sımsıkı sarıldım ve onlara inanmak için elimden geleni yaptım.

Temizlikten sonra nihayet hediyelerimizi açabildik. Çoğu yılın aksine annem ve babam birbirlerine uygulamalı derslerden birinde, bir öğrenci tarafından yapılmış eşyalar vermediler. Herkesi şaşırtacak şekilde bir gemi seyahati için bilet takas ettiler.

“Akdeniz’de lüks, sadece yetişkinlere özel bir yolcu gemisinde iki hafta.”

Elana broşürden okudu. “Hayatta bir kez yaşanacak bir macerada bize katılın.”

“Ben de bir maceraya katılabilir miyim?” diye sordu Daisy. “Lütfen!”

Elana, “Sadece yetişkinler girebilir,” diye alay etti.

“Çok sessiz olacağım ve büyüyeceğim,” diye yalvaran Daisy, Ela-

na'nın sadece gözlerini devirmesine ve okumaya devam etmesine neden oldu.

“Bir gemi seyahati mi?” diye sordu Jed. “Bu da nereden çıktı?”

Annem çenesini havaya kaldırdı. “Neredeyse on yıldır ilk tatilimizi yapıyoruz. Belki de sonunda yorulduk ve bir mola vermek istedik.”

“Ucuz görünmüyor.”

“Yarım milyon pound eksigimiz olduğu düşünülürse, birkaç bin poundun o kadar da fark yaratacağını sanmıyorum!”

Babam yan koltuktan anneme uzandı ve elini tuttu. “Kişisel birikimlerimizden, okul fonlarıyla bir ilgisi yok ve eğer gerçeği bilmek istiyorsan, Charis Evi’nden başka bir şeye odaklanmanın zamanının geldiğini hissettik. İleriye bakabileceğimiz bir şey.”

Orada durdu ama söylenmemiş sözler havada çam ağacı kokusu kadar güçlü bir şekilde asılı kaldı.

Okulu kapatmak zorunda kalırsak diye.

Daisy merhamet ederek bizi bu düşünceyle fazla oyalanmaktan kurtardı.

“Büyükanne Joy, işte benden, Frankie ve Elana’dan sana bir hediye! Dinleyebileceğin bir kitap çünkü annen gözlerinin artık okumak için çok yaşlı olduğunu söyledi. Büyükanne Joy?”

“Sanırım yine uykuya daldı,” diye fısıldadı Frankie neredeyse onu tekrar uyandıracak kadar yüksek sesle.

Günün geri kalanı yeni oyuncaklar ve oyunlarla oynayarak, uyuyarak, kitap okuyarak, Dumble ve Dash ile kısa bir gezintiye çıkarak ve akşam yemeğinin üzerine biraz kraker ve peynir sıkıştırmak için yer bulmaya çalışarak geçti.

Henry’nin orada olması, Büyükanne Joy’un *Frozen* şarkısına eşlik etmesi kadar doğaldı. Bariz sorunlar vardı elbette ama evde olduğum için umursamayacak kadar mutluydum.

Ailenin en küçük ve en büyük üyeleri, yoğun geçen birkaç günün ardından yorgun bir şekilde yataklarına girdiklerinde yetişkinlerin çoğu, okul salonundaki her şeyin Noel Gösterisi için hâlâ hazır olup

olmadığını kontrol etmeye gitti. Öğrenciler dönemin son gününü son süslemeleri ekleyerek, ışıklandırma ve ses sistemlerinin düzgün bir şekilde kurulup kurulmadığını kontrol ederek geçirmişlerdi **ancak** hava çok kötüydü ve eski bina da çok daha iyi değildi. O yüzden hızlı bir kontrol mantıklı oldu.

Bazı nedenlerden dolayı Henry ve benim dışımda herkesin orada olması gerekiyordu. Bu nedenin ne olabileceğini umursamadığımı itiraf etmeliydim. Gün ilerledikçe o sabah ortaya çıkan çırpıntılı duyguları görmezden gelmek daha da zorlaşmıştı. Henry ne zaman yanımdan geçip gitse ya da kanepede yanımda ezilse –ki düşündüğümde bu oldukça sık oluyordu– o sabah onun yanında uyandığım anı hatırlıyordum ve bu çekim kaybolmak yerine yerleşiyor, kendini evinde hissediyor gibiydi.

Henry çok sevimli, diye düşündüm ikimize de birer parça çikolata keserken. Nazik ve düşünceliydi, onunla sıkılmadan ya da sinirlenmeden saatlerce konuşabilirdim ve en önemli şey olmasa da kesinlikle akılda tutulması gereken bir şey vardı.

O buradaydı.

Dolayısıyla, Bayan Lewinski'nin komşusunun açıkça ifade ettiği gibi onun benim sevgilim olmasını istemememin sadece iki nedeni vardı.

Bir: Bana karşı ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne de olsa kısa süreli bir âşık olma durumu dışında, ikimiz de yirmi yılımızı birbirimizden hoşlanmamak için çok çalışarak geçirmiştik.

İki: Ailem bunun sonunu duymama asla izin vermezdi, hayatımla ilgili kararlar sözkonusu olduğunda her zaman haklı olduklarının ve benim haklı olmadığımın –gerekirse– kanıtı olduğunu düşünürlerdi.

Üçüncü nedeni hatırladığımda pastayı oturma odasına taşıyordum.

Hâlâ Adam'a âşıktım.

Öyle değil miydin?

Ancak o zaman bütün gün bana mesaj atmadığını fark ettim ve **aha** da önemlisi, ona mesaj atmayı düşünmemiştim bile.

İşte buradasın, dedim kendi kendime, Henry'nin yanına, kanepeye yerleşirken. Adam'dan altı ay önce ayrılmıştım. Hiçbir şeyin değişmediğini gösteren birkaç kısa etkileşim dışında hiçbir şey değişmemişti. Bugün BWM'deki işi almış olsaydım gerçekten bir şeyleri yeniden denemek ister miydim? Henry'ye karşı hissettiklerimi daha fazla düşünmeden önce bunun cevabını bulmam gerekiyor muydu?

Henry sanki onu düşündüğümün farkındaymış gibi tarihi romanından başını kaldırıp bana gülümsedi, odun ateşinin gölgeleri yüz hatlarında dans ediyordu. Büyükanne Joy'un bize verdiği aynı terlik çorapların içindeki ayaklarımız, her ikimizin de sehpanın üzerine koyduğu yerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kalbim küt küt atmaya başladığında ayak parmaklarımız arasındaki elektrik kıvılcımlarını hissedebiliyordum.

Ateşin dışında odayı aydınlatan tek şey, pencereden süzülen ay ışığı ve Henry'nin kanepesinin yanındaki yumuşak lambaydı. Köpekler ağacın altında, tüylü bir yığın halinde kıvrılmıştı ve oda günün döküntüleriyle dağılmıştı. Yavaşça nefes aldım, tek bir tutarlı düşünce dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Sanırım istediğim şey buydu.

Artık imkânsız hayallerin peşinde koşan birini beklemek yoktu. Benim için önemli olan şeyleri önemseyen bir adam... Son birkaç gündür kendimi güler yüzlü bir eklenti olarak değil, bir takımın parçası olarak hissediyordum.

Henry bana göre bir adam olmayabilir, ben de kesinlikle ona göre bir kadın olmayabilirdim.

Ama belki de geçmişte yaşadığım türden bir ilişkiyle yetinmek istemediğimi fark etmeye başlamıştım. Hayatıma devam etmenin, geleceğe odaklanmanın zamanı gelmişti. Henry'nin ayak parmaklarının iki santimlik uçurumu aşıp benimkine ulaşmasının ve şimdi nazikçe ayağımın yan tarafına yaslanmasının bir kaza olup olmadığını düşündüm. Tam o sırada kapı çaldı ve kapıyı açtığım anda tüm belki ve belkiler yok oldu.

21. BÖLÜM

“Hey!”

Adam uzun saçlarının ve kalın, koyu sarı kirpiklerinin arasından bir şekilde bana bakmayı başarak gülümsedi. Yüzünde, Koç Evi’nin kapısında ne kadar iyi karşılanacağına dair paradoksal bir sinir ve mutlak güven kombinasyonunu yansıtan bir ifade vardı.

“Burada ne arıyorsun?”

“Neredeyse donarak ölecektim. Taksi beni yolun sonunda bırakmakta ısrar etti.”

Yırtık kotunu, hırpalanmış deri ceketini ve sıırıslıklam olmuş spor ayakkabılarını inceledim, ardından onu içeri almak için geri çekildim. Nefesimi tutmaya ya da duygu seli içinde çırpınmaya fırsat bulmadan kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti.

“Seni çok özledim,” dedi ve başımın yan tarafına doğru yaslanıp derin bir nefes aldı.

Ceketinin kokusunu içime çektim, çenemi omzundaki o tanıdık noktaya dayadım. Bu duyguyu özlediğimi kabul etmek zorunda kaldım.

Tabii bunu ona söylemeyecektim.

Dash ve Dumble’in bacaklarımızın arasına girmesi, ciğerlerimin yeniden çalışmaya başlaması, yeterli alan yaratarak uzaklaşmak için zamanında bir bahane sağlamıştı.

“Cidden neden buradasın?”

Adam elimi tuttu ve başını eğerek gözlerimin içine baktı. “Ben sadece... Uzak kalamadım, seni görmek zorundaydım. Bana iş görüşmesinden bahsettiğinde bunun ne anlama geleceğini düşünmeye başladım. Seni tekrar yanımda görmek için çok mutluydum, çok umutluydum, sonra bana bunun olmayacağını söylediğinde fark ettim ki...”

“Merhaba.”

Henry’nin sesini duyunca içgüdüsel olarak elimi, Adam’ın elinden çekmeye çalıştım. O da elimi daha sıkı tutarak bana karşılık verdi, ardından rock yıldızı özentisi sırtışıyla Henry’ye döndü.

“Merhaba, merhaba! Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim. Ben Adam.”

Henry bakışlarını yapışık ellerimizden kaldırdı, yüzü tamamen *Robo-Henry*’ye geri dönmüştü. “Evet, daha önce tanışmıştık. Birkaç kez.”

“Ah, dostum, özür dilerim. Yüzler konusunda berbatım. Sektörümde pek çok farklı insanla tanışıyorum.”

“Adam, bu Henry.”

Sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi bana baktı.

“Henry Fairfax? Okulda benim sınıfımdaydı.”

“Hayır, kusura bakma, dostum. Benim hatam.”

“Annem ve babamın küçükken sürekli evlenmemi istediği çocuktu, hatırladın mı?”

Adam omuz silkerken özür dileyen bir gülümseme takındı ama elinin bir an için benimkine kenetlendiğini hissettim. Henry’nin kim olduğunu çok iyi biliyordu ve bunu neden kabul etmediğini bir türlü anlayamıyordum.

“Neyse, sana bir içki getireyim ya da kahve? Annem sıcak meyveli bir şeyler yapmıştı sanırım.”

Diğerleri eve geldiğinde kahve makinesini dolduruyordum. Arka kapıdan girerken onlara eşlik eden soğuk hava, Adam’ı mutfak masasında otururken gördüklerinde buz kesmişti.

“Adam,” dedi Jed sonunda, görünüşe göre kibar davranabilen tek kişi oydu. “Geleceğini bilmiyordum.”

Annem, “Tabii ki bilemezsin,” dedi. “Çünkü davet edilmemişti.”

“Evet, umarım uğramamın bir sakıncası yoktur.” Adam ayağa kalktı ve babamın elini sıkmak için elini uzattı. Babam isteksizce tokalaşmasını kabul etti. “Birkaç günlüğüne annemde kalıyorum, bir tür son dakika anlaşması ve Charis Evi’ni ziyaret etmeden duramadım. Işığı açık gördüğümde gelip teşekkür etmek istedim. Burası hayatımı değiştirdi, daha doğrusu siz değiştirdiniz, Müdür ve Müdür Yardımcısı Armstrong. Muhtemelen kurtardınız, siz devreye girene kadar nasıl bir yolda ilerlediğimi düşününce...”

Ve işte gördünüz; Adam, ailemin Aşil topuğunu* pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde okşamıştı.

Annem dudaklarını büzerek, “Umarım misafirinize yiyecek bir şeyler ikram etmişsinizdir,” diye mırıldanarak odadan çıktı ve ailemin geri kalanının da ona katılmasını işaret etti.

Adam kahvesinden bir yudum alarak, “Annenle baban bizi ilk kez gönüllü olarak yalnız bırakıyor, farkında mısınız?” diye şaka yaptı.

Sandalyesinde geriye doğru yaslanışını izledim ve bu kez bir tutku anında acele kararlar alınmayacağını, *aşk bir yolunu bulur* zihniyetinin olmayacağını, şimdiyi seçip daha sonra gelecek kalp kırıklığının görmezden gelinmeyeceğini biliyordum. Artık büyüme zamanıydı ve Adam tekrar denemek istiyorsa o da aynı şeyi hissetmeliydi.

“En son neden burada olduğunu açıklıyordun...”

“Evet.” Koltuğunda kıpırdandı, ilk kez gerçekten endişeli görünüyordu. “Dediğim gibi seni gerçekten özledim ve seni –bizi– neden yanlış yaptığımızı düşünüyordum.”

“Bunun nedeni, benim yerime efsanevi kariyerini seçmiş olmandı.”

“Evet, bu doğru ve ben de özür dilemek istedim. Sadece o zaman

* Ben karakteri burada, tarihin en büyük savaşçısı olan ve Aşil topuğundan vurulan *Akhilleus*’un zayıflığına gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

için değil, bu seçimi yaptığım tüm zamanlar için. Bir konsere ya da turneye asla *evet* dememem gerektiğinden değil ama işleri farklı şekilde yapabiliirdim. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyin peşinden giderken elimdeki en iyi şeyi kaybettim. Bu aptalcaydı ve daha da kötüsü sana zarar verdi. Sanırım buraya geldim çünkü üzgün olduğumu söylemek istedim.” Omuz silktili. “Yüz yüze söylenmesi gereken bir şeymiş gibi geldi.”

“Noel gününde mi?” İçimdeki duvarlar yıkılırken dış görünüşümü sert tutmak giderek zorlaşıyordu. Adam’ın daha önce müzikte başarılı olamayabileceğimi söylediğini hiç duymamıştım. Seçimlerinin doğru *olmayabileceğini*.

Belki de son zamanlarda biraz büyümüş olan tek kişi ben değildim?

Birkaç saat önce neredeyse söndürdüğüm küçük umut közü parlamaya başladı. Adam’ın bunu kastettiğinden, bunun diğer zamanlardan farklı olduğundan emin olamıyordum. Noel günü olması ve onun burada, Charis Evi’nde olması dışında ve eylemleriyle birlikte bir albüm dolusu kelimeden daha yüksek sesle konuşması...

Kupasını bıraktı ve sandalyesini benimkine yaklaştırarak tekrar elime uzandı. “Bekleyemeyecek kadar önemli görünüyordu, umarım sorun değildir. Bu günü senin için mahvetmek istememiştım, belki daha iyi olur diye umuyordum.”

Çarpan kalbime rağmen elimi çekecek kadar aklım başımdaydı. “Söylediklerin için minnettarım ama birdenbire ortaya çıkıp kısa bir özür dileyemezsin ve her şeyin eski haline dönmesini bekleyemezsin.” Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çektim. “Yani daha önce kaç kez olduğunu düşünürsek bunu düşünebilirsin ama bu sefer değil, Adam. Bu atlıkarıncaya tekrar binmeyeceğim çünkü hiçbir yere gitmiyor.”

“Tamam, anlıyorum.” Başını salladı, yüzü ciddiydi. “Ama kalıp kahvemi bitirsem sorun olur mu? Belki arayı kapatabiliriz? O zaman söz veriyorum seni yalnız bırakacağım.”

“Eve nasıl döneceksin?”

Utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. “Gelirken yolu düşünmemiştim.”

Bu bir tür düşüncesiz, anlık, büyük bir jestti.

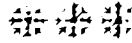
“Birinden seni bırakmasını isterdim ama hepimiz içkiliyiz.”

“Hayır, sorun değil. Taksinin hâlâ boş olup olmadığına bakacağım.”

On dakika sonra ne o taksinin ne de başka bir taksinin müsait olmadığını tespit ettik ve on beş dakikalık bir yolculuk için ormana kadar gelmeye hazırlandık.

Adam bir başka sonuçsuz aramadan sonra kaşlarını çatarak telefonuna baktı. “Görünüşe göre yürüyeceğim.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Daha önce yapmadığım bir şey değil.”

“Dondurucu karda yapmadın.” Sandalyemi geriye doğru ittim. “Hadi ama, annemin tam önünde durursan *evet* deme olasılığı daha yüksek.”

Adam’ın geceyi burada geçirme olasılığını gündeme getirdikten sonra annem, “Bir şartla,” diye konuştu. “Yarınki gösteride sahne alacak kadar uzun kalacaksın.”

“Ah, şey... Gitarım yanımda değil,” diye cevap verdi, şimdiden sırtıtmaya başlamıştı.

“Birisi senin için getirebilir.”

“Programda boş yer olduğunu sanmıyorum,” diye araya girdi Jed, Adam’ın cazibesine karşı metanetle bağıışıklık kazanmıştı.

“Bea ile bir şeyler yapabilir,” dedi babam, anneme ayak uydurarak Henry dışında herkes bu oyuna ayak uydurmuştu.

“Ben hiçbir şey yapmayacağım, bu yüzden fazladan bir boşluk olacaktır,” diye cevap verdim.

“Tabii ki yapacaksın!” Annem oflayıp pufladı. “Bu yıl herkes bir şeyler yapacak.”

“Hayır, yapmayacağım çünkü daha yeni haber verdiniz.”

“Seyahat programında ve sana attığım en az iki e-postada bununla ilgili bilgi vardı.”

E-postaları gelişigüzel okumuştum çünkü annemden gelen birkaç paragraflık emir ve talimatları okumak içimi burkmuştu.

“Hiçbir şey hazırlamadım, bu yüzden Adam benim yerimi alabilir. Mükemmel bir çözüm bence.”

“Hayır, mükemmel olan, tüm ailenin Charis Evi Noel Gösterisi'ne katılması olurdu. Bu en sonuncusu olabilir!”

“Ah, Tanrı aşkına! Bunu daha kaç kez istediğini yapmam için bana duygusal şantaj olarak kullanacaksın?” Sesim yükselmeye başlamıştı. “Çünkü sadece dört gün oldu ve şimdiden eskimeye başladı.”

“Bea,” diye uyardı Jed, yüz ifadesi asıktı.

“Eğer böyle hissediyorsan özür dilerim, Tatlı Bea,” diye araya girdi babam. “Ancak bundan birkaç kez bahsettik. Eğer katılmazsan bir şeyler eksikmiş gibi görünecek.”

“Birkaç kez bahsetmiş olabilirsiniz ama *evet* demediğimi kimse fark etmedi mi?” Ailemin beklentisinin gücünün beni bir silindir gibi devirmeye başladığını hissederek sıçradım. “Benden yüzlerce insanın önünde sahneye çıkıp hiçbir hazırlık yapmadan bir şey yapmamı bekleyemezsiniz. Bu adil değil! E-postalarda bunu kaçırdığım için üzgünüm ama bunu istemek artık çok fazla.”

“Bu, Büyükanne Joy'un son perde çağrısı olabilir,” dedi usulca her zamanki ara bulucu Mia. “Başka bir *Muhteşem Gösteri* olsa bile doktor onun sahneye çıkabileceğı son yıl olduğunu söyledi.”

Bu bana ayaklarımın üzerinde sallanmama neden olan bir üzüntü ve suçluluk dalgasıyla çarptı. Adam omzumun arkasından konuşurken güçlü bir elin belimi kavradığını hissettim. “Endişelenmeyin, Müdür Armstrong. Bir şeyler bulabileceğimize eminim.”

“Hiçbir şey için söz vermiyorum!” Israr ettim ama sesim titriyordu. “Eğer gösteriyi mahvedeceksem oraya çıkmayacağım.”

“Tamam, canım.” Annem gülümsedi, gözlerini benden Adam'a çevirdi. “Sen nasıl uygun görürsen.”

Yani bir şekilde, çocukluk düşmanımla Noel mutluluğundan bir saatten kısa bir süre içinde çocukluk aşkımla sahneye çıkmayı düşünmeye geçmiştim.

Ve bu günün en büyük dönüşü değildi.

Ailem, Adam için çalışma odasına bir şişme yatak yerleştirdikten ve ben de çok ihtiyacım olan düşünme zamanını bulmak için tavan arasına çıktıktan sonra telefonum çaldığında yatağıma yeni yerleşmişim.

Noel günü saat on birde beni kimin aramış olabileceğinden şüphelenerek bilinmeyen bir numara olmasına rağmen telefonu açtım.

“Bea, ben Baxter.”

“Ah! Baxter Bigwood?”

“Başka Baxter tanıyor musun?”

“Özür dilerim, aramanıza şaşırdım.”

“Mel’in e-postasına cevap vermemişsin, bugün izinli, o yüzden kendim takip edeyim dedim.”

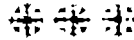
“Son birkaç gündür e-postalarımı kontrol etmedim. Fırtına, Noel günü olması ve diğer şeyler...”

“Özetleyeyim, iş senindir. Ayın yirmi sekizine kadar resmî kabule ihtiyacımız var, bu nedenle sözleşmede herhangi bir müzakere varsa o tarihten önce hukuk ekibimle konuş.”

“Ne?”

“Evetçilerden bıktım ya da kadınlardan... Birinin bana karşı çıkmasının zamanı geldi. Şoföre beni aramasını söyle. Onu sevdim.”

Çenemi yerden kaldırmaya fırsat bulamadan telefonu kapatmıştı.

Yani sonuç olarak, iyi bir gece uykusu değildi. Tekrar duş alıp kendimi aşağıya sürükleyecek enerjiyi bulduğumda Büyükanne Joy, ailenin geri kalanının çoktan okul salonunda olduğunu haber verdi.

“Omuzları kabarık olan adam başka bir yere gitti ama uzun sürmeyeceğini söyledi. Seksi gülümsemeli diğer adam onu bıraktı.”

Bize taze bir demlik çay yaptım ve annemin muzlu ekmeğinden iki dilim alıp tereyağı sürdüm.

“Bu akşamki gösteri için hepiniz hazır mısınız?” Büyükanne Joy’un burnunu kırıştırmasının ardından iki parça ekmeği de kendime alarak sordum.

“Bu akşam hangi gösteri var?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Son

zamanlarda, buralarda işler o kadar yoğun ki takip edemiyorum. Bekle, Bernice'i arayacağım, o bilir."

"Hayır, Nana." Bernice, on beş yıl önce vefat eden menajeri ve yöneticisiydi. "Bu Charis Evi Noel Gösterisi, hatırladın mı?"

"Tabii ki!" Başını salladı, kaşları daha da çatıldı. "Biraz kafam karıştı."

"Özür dilerim." İfade etmeye çalıştığımın çok daha üzgünüm. Yeniden hatırlaması için ona bir süre verdim, sonra kasıtlı olarak parlak bir tonda konuşmaya zorladım. "Gösteri için hangi şarkıyı seçtin?"

Bunu hatırlamakta hiç zorlanmadı. "Sahneye çıktığım ilk şarkıyı söyleyeceğim. "Noel'de *Home for Christmas*."

"Bu çok hoş bir seçim."

"Sonra da kalabalığın hissiyatına bağlı olarak ne hoşuma giderse onu söylerim."

"Mükemmel."

Büyükanne Joy oracıkta bir şarkı uydurabilirdi ve yine de aklımızı başımızdan alırdı.

"Bu benim son gösterim, biliyor musun?"

Başımı salladım, gülümsemeye çalıştım ama başaramadım.

"Ah, üzülme. Üzgün olmakta bir sorun yok." Bana alaycı bir bakış attı. "Ben en iyilerden biriydim! Ama her şeyin bir zamanı vardır ve ben kendi zamanımı en iyi şekilde değerlendirdim." Elimini okşamak için uzandı. "Dünyayı dolaştım ve bazı büyüklerle birlikte sahne aldım. Ah, gördüğüm şeyler... Yetmiş yıl boyunca sevdiğim şeyi yaptım ve tüm bunları gördüm, insanlar beni seviyor. Bir hayatı geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum ama en sevdiğim gösteri neydi, biliyor musun?"

Büyükanne Joy'u iyi bir tahminde bulunacak kadar iyi tanırdım.

"Charis Evi Noel Gösterisi. Seyirciler arasında bizi destekleyen dostlarımız ve destekçilerimiz. Bir geceliğine de olsa sahnenin büyüsunü hisseden tüm o çocuklarla sahneyi paylaşmak. En büyük mirasım olan ailemle birlikte orada olmak, her gösteriyi gölgede bırakıyor. Son gösterimde bana katılacak mısın Beatrice?"

"Bunu hayatta kaçırmam."

22. BÖLÜM

Adam gitarıyla döndüğünde, ana eve doğru yürürken boş bir müzik odası bulduğumuzda Büyükanne Joy'un söylediklerini düşündüm. Her ne kadar bu acı gerçek kalbimde bir yara olsa da bu onun son gösterisi olmasıyla ilgili değildi. Hayatını sevdiği işi yaparak geçirdiğini ve övgülerin –ya da paranın!– en değer verdiği performanslar, en çok değer verdiği insanlarla geçirdikleriydi.

Melody doldurmam gereken çeşitli formların yanı sıra imzalamam için ayrıntılı bir iş sözleşmesi içeren bir e-posta göndermişti. Maaş neredeyse suç gibi hissettiriyordu. Ek avantajlar çok fazlaydı. Çeşitli genişletilmiş özellikleri araştırma ve sunma fırsatım olacaktı.

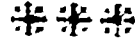
Şu anda yaptığım şeyi yapabilecektim –Adam'ın yanında gezinmek, her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmaktan memnun olmuş gibi davranmak– trenleri planlamak, izin günlerini ayarlamak ve son dakika plan değişiklikleri hakkında stres yapmak zorunda kalmadan her şey yolunda olacaktı.

Adam sözkonusu olduğunda temkinli olmak ve eğer bir şey olcaksa bile yavaştan almak mantıklı olsa da bunun böylesine inanılmaz bir işi kabul edip etmememle bir ilgisi olmamalıydı ve Baxter Bigwood'un onu terk etmeme rağmen bana bu işi teklif etmesi beni rahatlatmıştı.

Kendim olup olamayacağıma dair korkularımın çoğundan kurtuldum.

Yarın ilk iş o formları doldururdum.

Şimdiyse hazırlanmam gereken, aşağılanmayı göz aldığım bir Armstrong gösterisi vardı.

O akşam Charis Evi salonuna girerken zaman makinesine atlamış gibiydim. Çoğu okul salonunun aksine bu salonun kalın taş duvarları, girift oymalı pervazları, fiberglas' karolar ve çirkin şerit ışıklar yerine geometrik desenlerle kaplı bir tavanı vardı.

Eve özgü bu koku, içimde farklı anılar ve duygular uyandırmıştı. Eski döşeme tahtaları ve küflü perdeler, bir köşeye hâkim olan sekiz metrelik ladin ağacı vardı. Bu yıl öğrenciler, Joy Papplewick'in onuruna *altmışlı yıllar* temasını seçmişlerdi. Bu temayı geçmişe dönük olarak yorumlayan öğrenciler, tavanı boydan boya kaplayan kâğıt zincirleri, parlak cicili bicili yığınları, sütunların ve pencere çerçevelerinin etrafına sarılmış rengârenk peri ışıklarını kullanmışlardı. Duvarlar Büyükanne Joy'un önceki müzikallerinin posterleri ile kaplıydı ancak en önemli nokta, sanatçıların ekranda görünmesi için dev, retro bir televizyon gibi görünecek şekilde çerçevelenmiş olan sahneydi.

Tüm öğleden sonrayı son ayrıntılarla ilgilenerek, gençlerin gergin sınırlarını yatıştırarak ve son dakika kostüm aksaklıklarını düzelterek geçirdik. Diğer tüm Charis Evi personeli, yemek servisi, yer göstericiler, ses ve ışık teknisyenlerinden oluşan çeşitli öğrenci ekiplerini denetlemek de dahil olmak üzere hazırlıklara yardımcı olmak için oradaydı. Üzerimi değiştirmek için Koç Evi'ne geri döndükten sonra bir köşede durmuş, konukların plastik koltuklara doğru ilerleyişini izliyordum.

Fon müziğinin çınlaması, salonun sıcaklığında çıkarılan palto ve şapkaların hisırtısı...

* Cam elyafı olarak bilinen, kalıplardan eritilerek geçirilen ve çok ince cam tellerden üretilen bir madde. (e.n.)

Gösteri yapacak öğrencilerin aile üyelerini fark etmek kolaydı. Heyecan, temkinlilik ve daha önce tüm yanlış nedenlerle spot ışıkların üzerlerinde olan çocuklara, korku karışımı bir ifadeyle etrafa bakıyorlardı. Endişeli yüzlerin arasında köyün her zamanki kalabalığının yanı sıra ailemin arkadaşları ve okulun diğer destekçileri de vardı.

Kalbim, sadece bir gösterinin çok ötesine geçen bu muhteşem çabanın bir parçası olmaktan dolayı sevinç ve gururla kabarıırken bunun aynı zamanda sonun başlangıcı olabileceği için de sızladı.

“Hey!” Adam yanımda belirdi ve dirseğimi dürttü. “Buraya geri dönmek garip, değil mi?”

“Her yıl buradayım, o yüzden pek sayılmaz,” dedim kalabalığı tarayarak.

“Tamam, bu adil. Kaçırdığım onca yıl için gerçekten üzgündüm.” Beni kendisine doğru çevirmek için bir elini omzuma koydu. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda aramızdaki elektriğin çatırdamasını görmezden gelmek imkânsızdı. Adam’ın yüz hatları yıllar içinde sertleşmişti, on yıl boyunca yollarda geçen uzun günlerin ve geç saatlere kadar süren gecelerin izlerini taşıyordu ama gözlerinde âşık olduğum çocuğu görebiliyordum.

“Sanırım önemli olan şu anda burada olman.”

“İnanılmaz görünüyorsun.” Gülümseyerek başka bir çatırtı daha yarattı. Seçeneklerin azlığı beni Mia’nın kırmızı elbisesine geri dönmeye zorlamıştı, bu yüzden neredeyse ona inanacaktım.

“Sen de fena değilsin,” diye kabul ettim. Adam her zamanki kot pantolonu ve tişörtü yerine kol ağızları ve yakaları kar taneleriyle süslü, vücuda oturan, pudra mavisi bir takım elbise giymişti. Mavi papyonu çoktan çözülmişti ve ayağında gümüş rengi spor ayakkabıları vardı. Ödül törenindeki bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Bayılmamak için kendimi zor tuttum.

“Hadi o zaman, sahne arkasına gitme zamanı.”

Tüm koltuklar dolduğunda annem ve babam her zamanki gibi şakalar ve tehlikeli dans figürleriyle bezenmiş altmışlı yıllara ait ha-

reketli bir müzikle gösteriyi açtılar. Sonraki bir buçuk saat, parlak bir zekâ –bir çocuk öğretmenlerin komik derecede doğru taklitlerini yaptı– ham yetenek ve eski moda coşkunun bir kombinasyonuydu. Jed ve Mia şarkı söyledi, çocukları Daisy, Noel ağacının arkasından çıkana kadar herkesin feci şekilde yanlış gittiğini düşündüğü bir sihir numarası yaptı ancak sözkonusu Charis Evi öğrencileri olduğunda beceri düzeyinin bir önemi yoktu. Bu çocukların çoğu, geri kalanımızın hayal bile edemeyeceği türden savaşımlardan kalma yaralar taşıyordu. Sayamayacakları kadar çok kez yere serilmiş, dövülmüş ve tekme-lenmişlerdi. Yine de buradaydılar, ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu cesaret ve kararlılık karşısında duygulanmamak mümkün değildi ve alkışları alırken sanatçıların yüzlerindeki şaşkınlığı, seyircinin tepkisi karşısında nasıl büyüdüklerini izlemek beni ağlatmayı asla başaramadı.

Öte yandan ben, viral bir şaka olma tehlikesiyle karşı karşıya olan yerel bir yarı ünlüydim. Sadece bu da değil, bu gece ailem için çok şey ifade ediyordu ve bir kez olsun benimle gurur duymalarını istiyordum. Jed'in beni opera düetine zorladığı yıldan daha kötü olamayacağını ve ayrıca bu yıl Adam'ın tüm dikkatleri üzerine çekeceğinden emin olduğumu kendime hatırlatarak çalkalanan sinirlerimi yatıştırmak için elimden geleni yaptım.

“Ve şimdi senin için özel bir gösterimimiz var!” Sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuşum gibi hissettikten sonra babamın yüzü güldü. “Bir süredir Charis Evi'nin dostu olanlarınız, tüm zamanların en sevdiğimiz gruplarından biri olan *The Spex*'i hatırlayacaktır. Şimdi bu akşam, kızımız ve hava durumu sunucunuz Bea Armstrong'dan başkasıyla birlikte sahne alacak olan solistleri Adam Wilson'ı tekrar ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz!”

Fikrimi değiştirip ormana doğru kaçmaya başlamadan önce Adam elimi tuttu ve beni sahneye sürükledi, el sallayıp tezahürat yapan kalabalığa sırtıttı.

Tamam, o zaman bu oluyordu, tadını çıkarabilirim...

Prova yapmak için sadece birkaç saatimiz olduğu için basit tutmaya ve temaya sadık kalmaya karar verdik. Büyükanne Joy'un en bilinen hit şarkısı *If I Had You* adlı eski bir şarkının *cover*'ıydı. Bu şarkıyı söylemekten o kadar sıkılmıştı ki bu akşam başka birinin seslendirmesinden mutluluk duyacağını söylemişti. Onun versiyonunda büyük bir orkestra ve parmak şıklatan arka vokallerden oluşan bir koro varken Adam şarkıyı bizim seslerimize ve gitarına indirgeyerek öyle bir armoni eklemişti ki benim tiz sesim sanki bir *West End* yıldızıyla aynı DNA'yı paylaşıyormuşum gibi çıkıyordu.

Son nakaratı söylediğinde kalabalığa bakmayı bıraktı ve bana döndü. *If I Had You*, arkadaşlarını ve eski hayatını geride bırakmayı umursamayacağını söylerkenki yoğunluğu o kadar şaşırtıcıydı ki bir sonraki satırla girmeyi unuttum ve şarkıyı sorunsuz bir şekilde bitirmesini sağladım.

Tüm oda nefesini tutmuş gibi bir sessizlik oldu.

Sonra Adam sırtıttı, öne doğru eğildi ve yanağımdan öptü. Seyircilerden büyük bir alkış koptu.

O anda, bu adamdan ayrılmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü hatırlamak zordu. Başım dönüyor, kalbim çarpıyordu, düşünmek için gerçekten zamana ihtiyacım vardı.

"Fena değil." Ben sahneden inerken ve Adam gitarını kaldırmaya giderken Jed başıyla ikimizi de onayladı. "Bayıldılar."

"Adam'ı sevdiler," diye cevap verdim, hâlâ nefes nefeseydim. "O kadar iyi ki beni berbat olmaktan kurtardı."

"Evet, şey..." Jed omzundaki bir böceği silkelemeye çalışır gibi omuz silkti. "Performans sergileme konusunda her zaman iyiydi."

O anda durdum, sanki görünmez bir ip tarafından geri çekilmiş gibiydim. "Bu da ne demek oluyor?"

Jed bana baktı ve gözlerinde ağabey endişesiyle karışık bir acıma gördüm. "Lütfen neyin gerçek, neyin Adam Wilson şovunun bir parçası olduğunu bildiğinden emin ol."

"Fikrini paylaştığın için teşekkür ederim ama Adam'ı senden çok

daha iyi tanıyorum. Neyin gerçek, neyin sahte olduğunu söyleyebilirim.”

“Sadece tekrar incinmeni istemiyorum.”

“O bir şarkıydı, Jed. Dediğin gibi, bir performans ve bu seni şaşırtabilir ama özellikle tekrar incinmek istemiyorum. Bu yüzden endişelenmene gerek yok.”

“Tamam.”

“Evet, tamam.”

Bu iyi değildi. Kafam ve kalbim birbirine karışmış, içim dışıma çıkmıştı ve Adam’ın bana bunu yapmasından nefret ederken aynı zamanda onu bu yüzden sevebileceğimden korkuyordum. Büyükanne Joy’un son gösterisinden önce kendimi toparlamak için rahatsız edici derecede cilasız bir bıçak fırlatma gösterisi süresine sahiptim. Sonra işleri daha da karmaşık hale getirmek için Henry ayağa kalktı ve beni yanındaki boş koltuğa çağırdı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, kalabalık gözleri bağlı bıçak fırlatmanın sona ermesini rahatlamış bir şekilde alkışlarken onun yanına kaydım.

“Şarkınız mükemmeldi. Özellikle de hazırlanmak için ne kadar az zamanınız olduğunu düşünürsek... Sen ve Adam iyi bir ikili oldunuz.” Sahneyi izliyordu, bu yüzden Henry’nin her zamanki gibi dürüst olduğundan şüphe etmesem de bu konuda ne hissettiğini yorumlamak zordu.

“Sonunda çuvalladım ama sanırım paçayı kurtarmış olabilirim.”

“Hoşuna gidiyor gibi görünüyordu. Önemli olan da bu.”

“Öyle miydi?”

Ne? Bunu neden sordum ki?

“Anlamadım?”

“Beni ve Adam’ı ikili olarak görmek hoşuna gitti mi?”

Ah, yardım edin!

Hiçbir filtresi olmayan duygusal bir karmaşaya dönüşmüştüm. Neden Henry’i bu konuda zorluyordum?

Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. “Neden gitmesin ki?”

“Bilmiyorum... Paranoyaklaşıyorum galiba, boş ver.”

Çünkü Adam’ın nasıl hissettiğiyle ilgili ne yapacağına karar vermeden önce onun nasıl hissettiğini bilmen gerekiyor, diye içimden sinsi bir ses mırıldandı.

Hiç de öyle değildi!

Adam’ı on beş yaşımdan beri seviyordum. Henry’den daha da uzun süredir nefret ediyordum. Onun tam bir ahmak olmadığının ortaya çıkmasının Adam’la aramızda olanlara hiçbir etkisi olmayacaktı. Henry’yi bir tür işaret için zorlamak ikimizi de utandırmaktan ve Armstrong–Fairfax buluşmalarının çok daha az garip olma potansiyelini mahvetmekten başka bir işe yaramazdı.

Henry cevap vermemişti ama kaşlarının arasında bir cevap hazırladığını gösteren bir kırışıklık belirmişti. Konuşmak için döndüğünde babam tekrar sahneye fırladı ve kalabalık gecenin en önemli anım beklerken sustu.

“Arkadaşlar ve Charis Evi ailesi. Son sahnemizi size onun olağanüstü kariyerini anlatarak başlatabilir; ödülleri, başarılarını, yetmiş yıla yayılan ışıltılı başarısını sıralayabilirim ama elbette benim için o sadece umabileceğim en iyi anne ve oldukça çok şarkı söyleyen biri. Lütfen en muhteşem yeteneğimiz Joy Papplewick’e *hoş geldin* der misiniz?”

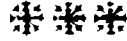
Büyükanne Joy’un en sevdiği mor ayakkabılarıyla, ayak bileğine kadar uzanan payetli elbisesiyle topallayarak sahneye çıkması uzun sürdü ama sonunda sahneye çıktığında biz hâlâ onu her adımında alkışlıyor ve tezahürat yapıyorduk. Çenesini kaldırdığında bir eli mikrofonda, diğeri kalçasında özel pozunu almıştı. Salon o kadar sessizleşti ki takma kirpiklerinin titrediğini duyabilirdik.

Sonra ağzını açtı ve sonraki yedi dakikayı yapmak için doğduğu şeyi yaparak geçirirken yıllar akıp gitti. Sesindeki küçük tizliğin, tiz notalardaki garip yalpalamaların hiçbir anlamı yoktu. Büyülenmiştik.

Her kelimeye inanıyor ve her notayı hissediyordu. Yürek burkan bir şarkının ardından *Santa Claus is Coming to Town* şarkısının o güne kadar duyduğum en canlı versiyonunu seslendirdi ve tüm salonu ayağa kaldırarak, tepinerek, alkışlayarak ve hep bir ağızdan eşlik ederek şarkıyı bitirdi. Aynı anda hem bu kadar çok gülümseyip hem de ağlamanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Daha önce hiç görmemiş olanlar için bir okulun Noel gösterisine *muhteşem* demek biraz abartılı, biraz görkemli görünebilirdi.

O gece tarif edilemeyecek kadar mükemmeldi.

Adam birkaç dakika konuşmak için zaman ayırıp ayıramayacağını sorduğunda kendime sıcak şarap alıp okul yöneticilerinden biriyle sohbet ediyordum. Bizi salonun sessiz bir köşesine götüreceğini düşünerek koridor boyunca onu takip ettim. Şaşırtıcı bir şekilde Henry ve Büyükanne Joy ana girişe doğru ilerlerken yanlarından geçtik.

“Bu sevimli genç adam bana evime kadar eşlik ediyor,” dedi Büyükanne Joy, Henry’ye yaslanmış, kolunu sıkıca onun kolunun arasına sokmuştu.

Henry, “Tamamen bitmiş durumda,” diye açıkladı. Bunu görebiliyordum. Pudrasının altında Büyükanne Joy’un yüzü griye boyanmış, omuzları yorgunluktan kamburlaşmıştı.

“Emin misin? Seninle yürüyebilirim, babaanne. Henry’nin partiye dönmesine izin verelim istersen.”

“Karışmayı bırak,” diye karşılık verdi. “O teklif etti ve ben de kabul ettim. Kimse *Bayan Kıskaç Çizmeli*’den müdahale etmesini istemedi.”

“İşte bu yeterli!” Öne doğru eğildim ve Büyükanne Joy’u yanığından öptüm. “İyi uykular. Bu gece herkesin ağzını açık bıraktın. Kesinlikle en iyisini sona saklamışsın.”

“Oldukça iyi yaptım, değil mi?”

Onlar özenli hareketlerine devam edene kadar bekledik. Adam kolunu bana dolayarak koridordan aşağı doğru yürümeye devam etti

ancak binanın sonuna yaklaştığımızda beni nereye götürdüğünü fark ettim.

Küçük müzik odası, fark edilmeden buluşmak için sessiz bir yer ararken kaçtığımız yerlerden biriydi. Burada, piyanonun taburesinde yan yana otururken Adam beni ilk kez öpmüştü. Kendi yazdığı şarkılarla bana serenat yapmış ve ilk geçici aşk itiraflarımızı fısıldamıştık.

Piyanonun yanı sıra oda genellikle plastik bir sandalye veya belki birkaç müzik standı ve bazı rasgele perküsyonlar dışında boştu. Müzik öğrencilerinin çoğu, miks masası ve dijital müzik üretmek için gereken diğer ekipmanların bulunduğu daha büyük odayı tercih ediyordu. Bu akşam yerde bir battaniye vardı ve üzerinde bir şişe şarap, iki bardak ve içinde koyu pembe bir gül bulunan bir vazo duruyordu.

Adam kapıyı arkamızdan kapattığında battaniyenin üzerine oturduk. İkimize de birer içki doldurduktan sonra havadan sudan konuşmaya çalıştı ama benim dikkatim neden burada olduğumuza odaklanmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordum, şarap kadehimin sapını o kadar sert tutuyordum ki kırılmamasına şaşırdım.

“Bir saniye... Evet, belki de ayağa kalkabiliriz?” Adam kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Gülümsüyordu ama içkimi alıp piyanonun üzerine koyduğunda ellerinin titrediğini görebiliyordum.

Yavaşça tek dizinin üzerine çöktüğünde neler olabileceğini tahmin etmeye başlamıştım bile.

“Adam...”

“Biliyorum.” Gergin bir kahkaha attı. “Biliyorum ama lütfen beni dinle ve sonra beni karların içine atıp atmayacağına karar ver.”

“Seni karların içine atmak dışında da çok çeşitli seçenekler var.”

“Evet ama altı ay boyunca diğer seçenekleri düşündükten sonra istediğim tek seçenek bu.”

Aman Tanrım!

Söyleyecek mantıklı ve makul bir şeyler düşünmeye çalıştım ama başım tutarlı bir düşünce oluşturamayacak kadar hızlı dönüyordu.

Bunun yerine orada öylece durdum, kaslarım donmuştu ve Adam bunu devam etmem için bir davet olarak algıladı.

“Seni seviyorum, Bea. Bu son birkaç ay cehennem gibiydi. Sen olmayınca her şey kulağa yanlış geliyor. Eskiden uğruna yaşadığım tüm o şeyler –müzik yapmak, sahnede olmak, hepsi– anlamsız geliyor ve seni ikinci plana atmaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Her seferinde seni seçiyorum. Lütfen sonunda akli başına gelen bu aptalı affet ve sen de beni seç.” Durdu, derin bir nefes aldı ve üst cebinden bir yüzük çıkardı. “Evlen benimle, Bea. Sensiz ben bir hiçim.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum...” Tüm kelimeler karmakarışık, boğazımın arkasında takılıp kalmıştı.

“Evet de.”

“Konuşacak çok şeyimiz var...”

“Evet de, sonra da konuşalım. Bu işin yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Çantamdaki telefonum aniden çaldığında telaşımı daha da artırdı. Telesekretere yönlendirdim.

“Bu o kadar basit değil. Sen, biz... Düşünmek için biraz zaman verir misin?”

Kendimi tekrar battaniyenin üzerine bıraktığımda Adam bardağımı doldurup bana geri verdi.

“Bu kadar zaman yeterli mi?” diye sordu, gözleri gülümsemesine uyacak şekilde parlıyordu.

Şarabımdan bir yudum almadan önce ona sert bir bakış attım. *Beni seçmek ne demekti ki?*

“Gruptan ayrıldım.”

“Daha önce de gruplardan ayrılmıştın.”

“Bu sefer katılacak yeni bir grup aramıyorum. Bir daha asla konser vermeyeceğime söz veremem. Kesinlikle bir sonraki gösterinin bir parçası olmak istiyorum ama artık emekli oluyorum. Profesyonel müzik bitti. Dediğim gibi buna değmez. Seni seçtim.”

“Peki, bunun yerine ne yapacaksın?”

İçim içime sığmıyordu. Adam daha önce pek çok söz vermişti ama bir kez olsun hayallerinden vazgeçmekten bahsetmemişti. Uzun zamandır böyle bir konuşmayı bekliyordum. Şimdi gerçekleştiğine göre ne düşüneceğimi bilemiyordum.

“Dino bana barında bir iş teklif etti. Hazır olur olmaz beni müdürlüğe terfi ettireceğini söyledi. Londra’da akşamın erken saatlerinde çalışıyor olsaydın mükemmel olurdu diye düşündüm, saatlerimiz uyuşurdu ama sonra işi alamadın, ben de onu reddettim. Nottingham’da henüz bir şey ayarlamadım ama eğer burada olacaksan ben de burada olacağım. Senden bu kadar uzakta olmaktan bıktım.”

Telefonum çaldığında düşüncelerim yine bölündü. Çantamı açtım ve kim olduğunu kontrol etme zahmetine girmeden aramayı reddettim.

“Nottingham’a taşınacağını, benim için tüm arkadaşlarımı geride bırakacağını, sevdiğin işi yapmakla kıyaslandığında berbat hissettiren rasgele bir işe gireceğini söylersen bunun için bana kızmaya başlaman uzun sürmez. Senin için kariyerimden, hayatımdan vazgeçmem. Bunu benim için yapamazsın.”

Omuz silkti. “Ben çoktan kararımı verdim. İstedğim şey bu ve bu konuda aptal değilim, faturaların benim payıma düşen kısmını ödemek için yapabileceğim her işi yapacağım ama biraz zaman ayırıp gerçekten ne yapmak istediğime karar vereceğim. Gerçekten yapma şansım olan bir şey...” Ağzı seğirdi. “Müzik öğretmenliğini merak ediyordum.”

Bunların bir kısmını özümsemeye çalışmak için biraz zaman ayırdım ama nereden başlayacağımı bile bilemeyecek kadar büyük geldi.

“İş aldım.”

Adam şaşkınlıkla arkasına yaslandı. “Londra’daki mi?” Başımı salladım.

“O zaman Dino için çalışabilirim. Bu harika, Bea. Daha mükemmel olamazdı. Bu...” Bardaklarımızı tekrar doldurmak için durdu.

Farkına bile varmadan sonuncu bardağı içmiştim. “Bize.”

Bir *biz* olup olmayacağına karar veremeden telefonum üçüncü kez çaldı. Şaşkınlıkla kimin aradığımı kontrol ettim.

Henry.

Hızlı bir bakışla ilk iki seferde de onun aradığımı gördüm.

“Alo?”

“Joy bayıldı.”

“Ne?” Sanki vücudumdaki her organ felç geçirmiş gibi kalakaldım.

“Ambulans birkaç dakika içinde burada olur. Kafasını mutfak tezgâhına çarptı.”

“Uyandı mı?” Adam’ın sorgulayan bakışlarım görmezden gelerek ayağa kalkmaya çalışıyordum.

“Hayır ama nefes alıyor.”

“Annem ve babam nerede?”

“Onlara ulaşamıyorum. Muhtemelen gösteri için telefonlarını sese almışlardır. Gelip onları bulması için onu bırakmak istemedim.”

“Hayır, tabii ki iyi yapmışsın.”

“Eğer hâlâ Adam’la birlikteysen sen doğruca buraya gelirken onlara haber verebilir mi? Onunla birlikte ambulansa binmek benim için sorun değil ama düşündüm ki...”

“Şimdi geliyorum.”

Telefonu kapattım, kapıyı açıp ana girişe doğru koşmaya başladığımda bile Adam’a konuşmanın benim açımdan anlamadığı kısımlarını aceleyle anlattım. Kapıdan dışarı fırladım. Çamurda kayarken çıplak tenimi ısıran dondurucu havayı umursamıyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

23. BÖLÜM

Büyükanne Joy mutfakta yerde yatıyordu; battaniyenin altında küçücük bir yumru, başının altında yemek sandalyelerinden birinin ince minderi vardı.

Ölü gibi görünüyordu.

Henry bir kolunu bana doladı, ben de onun yanında diz çöküp buz gibi elini elimin içine aldım.

“Donuyorsun.”

Ceketin omuzlarıma dolandığını fark etmedim bile, tüm dikkatim babaannemin bizimle kalmasını istemeye odaklanmıştı.

“Sağlık görevlileri geldi,” dedi Henry beni nazikçe geri çekerek. “Onlara biraz yer açalım.”

“Onun elini tutmak istiyorum,” diye ısrar ettim daha sıkı tutunarak. “Onu bırakmayacağım.”

“Düzgün bir şekilde bakmalarına izin vermelisin.”

“Ben onun elini tutarken de bunu yapabilirler!” Beynimin bir kısmı yarı deli çılgınlığını duyabiliyordu. Diğer tarafım ise onun elini tutmanın, babaannemin hayatta tutmak olduğuna karar vermişti ve biri beni ondan ayırmaya kalkarsa lanetlenirdim.

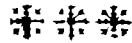
Arkamdan gelen boğuk seslerin belli belirsiz farkındaydım. Büyükanne Joy’un diğer tarafında bir sağlık görevlisi belirdi.

“Merhaba, Bea. Ben Danny. Ona yardım edebilmemiz için büyü-
kannenden uzaklaşmana gerçekten ihtiyacımız var.”

“Hayır! Hayır! Ona oradan da yardım edebilirsin. Gitmesine izin
veremem... Lütfen.”

İtirazlarıma aldırmayan Henry, bir kolunu belime doladı ve diğ-
riyle parmaklarımı Büyükanne Joy’unkilerden ayırdı. Ben ona küfre-
derken bile beni sıkıca tutarak odanın en uzak köşesine götürdü.

“Lütfen ölmesine izin verme,” diye hıçkırıklara boğuldum. “He-
nüz değil... Şimdi değil... Lütfen.”

Babam yüzüme bir kez baktı ve ambulansa binebileceğimi söyledi.
Jed ve Henry ile birlikte hastaneye vardığında ben hâlâ acil servisin
bir köşesinde oyalanıyor, doktorların biricik babaannemi yatırmaları-
nı, muayene etmelerini ve tüp takmalarını izliyordum.

“Neden bekleme odasında bir koltuk bulmuyorsunuz?” diye öner-
di bir hemşire elinde şeffaf bir sıvı torbasıyla yanımdan geçip gider-
ken. “Biz Joy’u rahat ettirene kadar orada dinlenebilirsin.”

“Sorun olmazsa onunla kalmak istiyorum.” Yatağa bir adım daha
yaklaştım. Hemşire alışkın olduğum gibi iki kez baktı, sempatik bir
gülümsemeye geçmeden önce beni tanımak için bir iki saniye bekle-
di. Ününden faydalanmaya fırsat bulamadan bir doktor döndü ve
daha fazla yaklaşmamı engelledi.

“Bizi yalnız bırakmalısın.”

“Burada olduğumuzu bilmeden tek başına ölmesinden korkuyo-
rum.”

“Bunun olmamasını sağlamaya çalışıyoruz...” Bazı kablolarla uğ-
raşmak için durakladı. “En azından bu gece olmaz.”

“Hadi, Tatlı Bea.” Babam elime uzandı. Aptal kırmızı elbisemin
üzerine hâlâ Henry’nin ceketini giyiyordum. “Büyükanne burada ol-
duğumuzu biliyor ve onu ne kadar sevdiğimizi de...”

“Oğlum, neden bize bir yerlerde kahve bulmaya çalışmıyorsun?”
Babam kısa bir süre sonra bir elini Jed’in giderek artan bir çılgınlıkla

aşağı yukarı seğirmekte olan dizine koyarak konuştu. “Hadi ben de seninle yürüyeyim, anneni arayabileceğin sakın bir yer bul.”

“Annem nerede?” diye sordum onlar bekleme alanını terk ettikten sonra.

Henry sıra boyunca ilerleyerek babamın kalktığı sandalyeye, benimkinin yanına oturdu. “Herkesin güvenli bir şekilde salondan çıktığını görmek için kaldı. Aileleri gelmeyen birkaç çocuk vardı ve onları eve bırakamayacağından endişeleniyordu. Adam da onunla birlikte ortalığı toparlamaya yardım ediyor.”

“Mia?”

“Çocuklarla birlikte Koç Evi’nde. Annen orayı kilitledikten sonra burada olacak.”

“Babam ve Jed’i getirdiğin için teşekkürler.”

Henry kaşlarını çatı. “Elbette. Yollar yine buz tutuyor. Dikkatleri dağılmış bir halde araba kullanmamalılar.”

“Ve o bayıldığında onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim.” Tekrar ağlamaya başladım. Henry kolunu sandalyemin arkasına doladı ve beni kendine doğru çekti, korkunç yutkunma ve nefes alma seslerinin omzuna gömülmesine izin verdi.

Bir süre sonra yüzümü artık nemli olan gömleğine bastırarak, “Ceketin hâlâ bende,” dedim.

“Sorun değil.”

“Üşüyeceksin.”

“Ben iyiyim.”

Başımı çevirdiğimde babamla Jed’in sandalyelerin ilerisinde oturduklarını, başlarını tek kullanımlık kahve fincanlarının üzerine eğmiş olduklarını gördüm. Önlerindeki küçük masada iki fincan daha vardı ve Henry’nin göğsünün sağlam güvencesinden uzaklaşmak istemesem de en azından sıcak bir fincan kahveyi hak ediyordu.

Doğruldu, yüzümü iyice ovaladım, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve birkaç derin nefes aldım. Gözyaşlarımla birlikte panik de azalmış, yerini kararlı bir sakinlik duygusuna bırakmıştı.

“Gömleğini berbat ettim,” diye fısıldadım.

“Sorun değil. Kimseyi rahatsız etmeni istemedim ya da rahatsız edilmeni.” Henry diğer sıradaki sandalyelere doğru neredeyse belli belirsiz bir baş hareketi yaptı. En uçta başlarını göğüslerine yaslamış, horlayan yaşlı bir çift oturuyordu. Bize biraz daha yakın olan orta yaşlı bir adam kocaman kulaklıklar takmış, telefonuna dalmış gibi yapıyordu. Numara yaptığını biliyordum çünkü son birkaç yıldır çok fazla gördüğüm bir hareketle telefonunu bana doğru çevirdi.

Ben arkamı dönmeye fırsat bulamadan Henry ayağa kalktı ve iki büyük adım atarak ona doğru ilerledi.

“Telefonu bana ver.”

Adam sandalyesinde geriye doğru yalpaladı, gözleri çılgınca dönüyordu. “Ne?”

“Bana telefonunu ver.”

“Neden?”

“Böylece arkadaşımın az önce çektiğiniz fotoğraflarını silebilirim.” Henry’nin yüzü nötr görünüyordu ama sesinden aşağılama hissediliyordu. “Burası bir hastane. Bunun için dışarı atılmalısın.”

İzleyen herkesi şaşırtan bir şekilde adam gözyaşlarına boğuldu. “Özür dilerim.” Telefonunu Henry’ye uzattı ve sonra onun yanından geçip bana baktı. “Özür dilerim, Bea. İçerideki benim karım, Marge. Seni çok seviyor. Her zaman yediye çeyrek kala yemek pişirir, böylece oturup senin hava durumu programını izleyebiliriz. Dışarıda hâlâ birbirini önemseyen insanlar olduğunu kanıtladığını söylüyor. Noah’ımızı kaybettiğimizden beri... Bu ona dünyanın o kadar da çürümüş olmadığına dair inancını biraz olsun geri verdi.” Titreyen bir nefes almak için durdu, gözyaşlarını ve yüzündeki diğer pislikleri pal-tosunun koluyla sildi.

“Kötü bir durumda ve senin de burada olduğunu bilmenin ona yardımcı olabileceğini düşündüm.”

“Sormayı deneyebilirdin,” dedi Henry, çekimleri silerken sesi daha az sinirliydi.

“Evet, seni rahatsız etmek istemedim.” Başını eğdi. “Bunun daha kötü olduğunu görebiliyorum. Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için çok özür dilerim. Beklemek için başka bir yer bulacağım.”

Telefonunu geri aldı ve uzaklaşmaya başladı ama o kapıya ulaşmadan önce kalbim her zamanki gibi aklımın önüne geçmişti.

“Bekle.” Ona doğru yürüdüm ve bir elimi koluna koydum. “Henry senin için bir fotoğraf çekebilir. Adın neydi?”

“Alf.”

“Alf’in Marge’ı görebildiğinde ona göstermesi için bizi çeker misin?”

“Benim için sakıncası yok.” Henry tek kaşını havaya kaldırdı. “Emin misin?”

Henry birkaç kare fotoğraf çekerken ben Alf’in yanında durdum, bu sırada üç kişi daha yakınlarda belirsiz bir şekilde geziniyordu.

“Şey, sakıncası yoksa?” diye sordu genç bir çocukla bir kadın telefonunu kaldırarak.

“Şimdilik bunları kendinize sakladığınız sürece sorun yok. Tüm ailemize neden burada olduğumuzu bildirmek için sabaha kadar bekleyeceğiz.”

Birkaç fotoğraf daha çektikten ve birkaç sarılmayla birlikte kısa sempati sözcükleri paylaştıktan sonra tekrar yerime oturdum.

Herkes yerine oturduktan sonra Henry, “Buna gerçekten gerek yoktu,” diye mırıldandı.

“Belki de ama alternatiften daha iyi.”

“Ben olsam hepsini sildiklerinden emin olurdum.” Henry öfkeyle gözlerini kırptırdığında kulaklarının kızardığını fark ettim. Umut-suzca üzgün olduğum bir zamanda, fotoğraflara sahip olmam için bana baskı yapılmasına sinirlendiğini fark ettiğimde şaşırarak arkama yaslandım.

“Teşekkür ederim ama umurumda değil,” dedim ona doğru eğilerek. “Birkaç fotoğraf için poz vermek, onları korkunç bir akşamdan uzaklaştırmaya yardımcı olacaksa bunu yapmaktan mutluluk duya-

nm.” Televizyonda olmak, her türden insanın bana bir şeyler anlatmak ya da tavsiyelerimi sormak istemesi anlamına geliyor ve nadiren cevaplarım olsa da tanıdıkları biri onları fark etmek ya da dinlemek için zaman ayırdığında bunun bir şekilde yardımcı olduğunu biliyorum. İşim sayesinde bir *merhaba* diyerek birinin gününü aydınlatabilmeyi seviyorum. Bunun önemli olması çok saçma ama önemli olduğunu kabul ettim. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Henry başını salladı, alnı düşünceyle kırıışmıştı. “Sanırım *BWM Bugün* işini alamamanın iyi bir yanı da bu. Her yerde ünlü olsaydın bunu başarman imkânsız olurdu.”

“Daha da zorlaştırırdı, evet.”

“Eminim ailenden uzaklaşmadığın için minnettar olacaksın.”

“Hım.”

Dondurucu soğukluktaki kahvemden bir yudum aldım. Şimdi bunu yapmanın ne yeri ne de zamanıydı ama Baxter Bigwood’un bir cevaba ihtiyacı vardı.

“Demek istediğini anlıyorum,” diye ekledi Henry. “O insanlarla sohbet ettikten sonra kesinlikle daha sakın görünüyorsun.”

“Ah!” Koltuğa daha da gömüldüm. “Evde kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Evde olmak bana bunu yapıyor,” diye devam ettim, soğukkanlılığını asla kaybetmeyen bu adama, bu tür onursuz patlamaları açıklama ihtiyacı hissediyordum. “Sadece yolda yürümek bile çocukluğumdan kalma tüm o çözülmemiş duyguları uyandırmaya yetiyor. Tüm bunlara bir de gösteriye geri dönmüş olmayı ekleyin...”

“Adam.”

Durakladım, müzik odasındaki konuşma gözümün önünden geçerken gözlerimi kapattım. “Evet, sen aradığında yoğun bir konuşmanın ortasındaydık.”

“Görevdeki bir adam gibi görünüyordu.”

O anda Henry’yle Adam hakkında konuşmak istemiyordum. Adam’ı düşünmek bile bana çok ağır geliyordu ancak o anda bekleme odasının kapısı açıldı ve işte oradaydı; annem de hemen yanındaydı.

Herkes bilgilendirildikten ve Jed biraz daha kahve almaya gitükten sonra beklemeye koyuldular. Adam yanıma oturdu ve elimi tutmadan önce saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı.

“Nasılsın?”

“İyiym.”

O ortaya çıkana kadar iyiymdim. Şu anda kafamda Adam’ın durumuyla uğraşacak yer yoktu.

Yaklaştı, gözleri doğruyu söyleyip söylemediğimi değerlendiriyor-muş gibi benimkilere dikilmişti.

“Annemi bırakman gerçekten çok nazik bir davranıştı ama kalma-na gerek yok.”

Bakışları sertleşti. “Tabii ki kalacağım.”

İstemediğimi söyleyecek gücü kendimde bulamadığım için gözlerimi kaçırdım. Müzik odasındaki o konuşma bir gençlik fantezisi gibiydi. Bu gerçek hayattı. Söylediklerini ve ona tekrar güvenmeye hazır olup olmadığımı düşünmek için uygun bir şansım olana kadar Adam’ın tekrar içeri girmesine, sırtımı dayadığım kişi olmasına izin vermeye cesaret edemezdim. Bu ikimiz için de adil değildi.

Annem ve Adam’ın ardından birkaç kişi daha geldi ve sandalyeleri hızla doldurdular. Endişeli görünen bir aile daha içeri girdiğinde Henry ayağa kalktı.

“Ben geri dönüyorum. Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Elbette, Henry. Eve git ve biraz dinlen.” Annem ayağa kalktı ve ona sıkıca sarıldı. “Joy’a yardım ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsek az.”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Orada olduğum için mutluyum.”

“Geri dönerken dikkatli ol. Buzun üzerine bir de sis çöküyor.”

Başını salladı. “Getirmemi istediğiniz bir şey olursa haber verin. Kıyafet ya da Joy’un ihtiyacı olan başka bir şey...” Küçük bir gülümseme bahşetti. “Listelerle aram iyidir.”

“Ceketini unutma.” Omzumdan ceketini almaya koyulduğumda beni durdurdu. “Hayır, sende kalsın.” İtiraz etmek için elini havaya kaldırdı. “Burası yeterince sıcak. Lütfen onu arabaya götür.”

“Eve dönerken ihtiyacın olacak.”

“Dostum, o benimkini giyebilir,” diye araya girdi Adam, ayağa kalktı ve mavi ceketini öyle hızlı çıkardı ki bir kolu başımın yan tarafına çarptı.

Tamam, bu çok fazlaydı. Bu konuşmanın bir ceketten daha fazlası hakkında olduğunu hissediyordum ve o anda bununla başa çıkamazdım.

“Biliyor musun, neden ikiniz de gitmiyorsunuz? Henry, Adam’ı Hatherstone’a bırakabilir misin?”

“Ne?” Adam bana baktı, yüzünde incinmişlik ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

“Büyükanne Joy’a odaklanmam gerekiyor. Senin burada olman yardımcı olmuyor...”

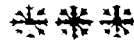
“Tamam.” Yavaşça başını salladı. “Özür dilerim. Daha önce de söylediğim gibi sana baskı yapmayacağım. Sadece senin için burada olmak istiyorum. Neye ihtiyacın olursa...”

“Biliyorum ama ihtiyacım olan şey annem, babam ve Jed ile birlikte beklemek. Başka bir şey düşünmek zorunda kalmak istemiyorum.”

“Anlıyorum.” Beni öpecekmiş gibi hafifçe öne doğru eğildi ama kollarımı göğsümde kavuşturarak başımı salladım.

“Neler olduğunu öğrendiğimde sana haber vereceğim.”

İkisi de gittikten sonra Henry’nin ceketini almadığını fark ettim.

Sabahın erken saatlerinde bir doktor geldi ve bize herhangi bir bulguya rastlamadıklarını söyledi.

Altta yatan ciddi bir sorun vardı. Büyükanne Joy’un bayıldığından ve kafa travmasının onu bayılttığından şüpheleniyorlardı. Bilinci yerine geldiğinde –ya da gelirse– daha fazlasını öğreneceklerdi. Önümüzdeki birkaç saat çok önemli olacaktı.

Doktor haberi sindirmemiz için yanımızdan ayrıldıktan sonra annem, “Sen ve Jed gitmelisiniz,” dedi.

İtiraz etmeye çalıştım ama sözümü kesti ve başını sertçe sallayarak babamın plastik koltukta kambur oturduğu yere doğru çevirdi.

“Hepimiz sürekli burada kalamayız yoksa yorgunluktan bayılırsınız. Babanın şimdi burada olması gerekiyor. Sen eve git, biraz dinlen, köpekleri gezdir ve güzel bir yemek ye. Öğleden sonra ziyaret saatleri açıldığında onunla oturacağız. Daha sonra geri gelip görevi devralabilirsin.”

Umutsuzca kalmak istiyordum ama annemin haklı olduğunu da biliyordum. Kendimizi yavaşlatmamız gerekiyordu. Tekrarlanan uykusuz geceler ve durmaksızın geçen günlerden sonra o kadar yorgundum ki artık ayakta bile zor duruyordum. Bunun da kimseye bir faydası yoktu.

Ayrılmadan önce Büyükanne Joy’u kısa bir süre görmemize izin verildi ancak bu sadece alnına yumuşak bir öpücük kondurmamıza, elini şefkatle sıkmamıza ve onu sevdiğimizi, dua ettiğimizi ve yakında geri döneceğimizi hararetle fısıldamamıza izin verdi.

Jed, annemin arabasını Charis Evi’ne geri götürdü. Kırk dakikalık yolculuğun ilk yarısında sessizlik içinde yol aldık, arka planda çalan gece radyosunun hafif cızırtısı şarkılar söylüyordu. Tek düşünebildiğim, işimin arkasına saklanarak, en önemli şey dışında aklıma gelen her şeyi yapmakla meşgul olarak geçirdiğim o aptalca aylardı. Evden bu kadar uzun süre kaçmamın gerçek nedenini bile hatırlayamıyordum.

Suçluluk ve utanç başımın arkasında ezici bir ağırlık gibiydi. Eğer Büyükanne Joy o hastane yatağında ölürse ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu, ortadan kaybolduğum için ne kadar üzgün olduğumu söyleme şansım olmazsa bu baskı omurgamı ikiye ayırabilirdi.

“Büyükanne Joy’un en sevdiğin oyunu hangisiydi?” diye sordu Jed kasabanın Noel ışıkları sönmeye başlarken.

“*Aslan, Cadı ve Dolap*,” diye cevap verdim düşünmeme gerek kalmadan. “İlk izlemeye gittiğim oydu. Tüm müzikal beni büyülemişti ve o şarkı söylemeye başlayana kadar bu kötü, sinsî cadının benim harika babaannem olduğunu fark etmemiştim. *Kendini bu şekilde başka birine dönüştürdüğüne göre gerçekten sihirli olmalı*, diye düşünmüştüm.”

“Onu karakterlerine bürünürken görmek harikaydı ama ya şarkılar arasında hikâyeler anlattığı solo şovuna ne demeli? Sanırım onu en çok kendisi olduğu zaman sevdim.”

Başımı sallayarak onayladım. “Bu durumda benim favorim, onuncu doğum günü partim olmalı. *Sugababes** şarkısını söylemeye başladığında o kadar utanmıştım ki ağlayabilirdim. Sonra rap yapmaya başladı, masanın üzerine zıpladı ve okuldaki tüm o korkunç kızlar alkışlamaya, ciyaklamaya başladı. Tek bir tatlı gün için kendimi yeterince iyi hissettim. Hepsi ondan imza almak için sıraya girmişti.”

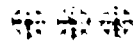
Jed başıyla onayladı. “Büyük gösteriler harikaydı ama hiçbir şey kişisel bir performansın yerini tutamaz.”

“Sonunculardan birçoğunu kaçırdığım için kendime çok kızgıyım.” Başımı ellerimin arasına aldım ancak acı bundan daha azdı ve göğsümü parçalıyordu.

“Artık bir seçeneğin var, Bea. Öğrencilerimle neredeyse her gün bu konu hakkında konuşuyorum. Olanlar yüzünden kendini hırpalayabilirsin, suçluluk duygusunun içini kemirmeye devam etmesine izin verebilirsin ya da şu anda değiştirebileceğin tek şeyin bundan sonra ne olacağı olduğunu kabul edebilirsin... Bunu en iyi şekilde düşün.”

“Ama onun artık hiç zamanı kalmamış olabilir.”

Bir an sessiz kaldı. “Belki de kalmıştır ama geri kalanımızın zamanı hâlâ var.”

Mia, Büyükanne Joy’un iyi olduğunu duyduktan sonra onu, nihayet çocukları biraz uyumaya ikna etmiş olan Henry ile sessizce sohbet ederken bulduk. Bir demlik çay yaptı ve Noel gününden kalan, peynir ve krakerlerden oluşan bir tabak hazırladı. İliklerime kadar yorgun hissediyordum ama kendimi tavan arasına attuktan sonra rahatlamanın imkânsız olduğunu fark ettim. Bunun yerine sosyal medya hesaplarımı açtım ve kafamı dağıtmak umuduyla bazı yorum ve mesajları incelemeye karar verdim.

* Londra, Birleşik Krallık merkezli, *BRIT Ödülü* kazanmış, 1998 yılında kurulan bir pop müzik grubu. (ç.n.)

Paylaşım larımı sık sık ziyaret eden insanların Noel tebriklerini ve sohbetlerini okumak bir nebze olsun rahatlatıyordu. Bayan Lewinski, onu aramaya gittiğimi ve sonunda bir sokak partisi başlattığımı komik buldu ve bana yeni yılda öğle yemeği için resmî bir davetiye teklif etti.

Sayfayı aşağı doğru kaydırırken, uygun olan yerlerde bir beğeni ya da kısa bir yanıtla karşılık verirken bir farkındalık çiçek açmaya başladı.

Ve buna bayıldım.

Bu insanları, kurulmasına yardım ettiğim bu topluluğu seviyorum.

Onları bırakmak, bundan vazgeçmek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Henry'nin söyledikleri doğrudu. Baxter Bigwood'a yerel rolümün başarısını ulusal ölçekte nasıl tekrarlayabileceğime dair vizyonumu sunmuş olsam da bunu tek bir kişinin yönetmesi imkânsızdı. Zaten internette aktif olarak yer alan o kadar çok insan vardı ki farklı profilleri takip etmek zorlaşıyordu. Baxter, asistanlardan, medya çalışanlarından bahsetmişti ama rasgele bir stajyerin ben gibi davranarak paylaşım yapmasını ister miydim?

Bir ortaokul çevre gününe gidip İrlanda Seteri* ile kürek sörfü yapmayı sevdiğini bildiğim ancak yerel gölün durumundan endişe duyan ve onu temizlemek için ne gibi pratik şeyler yapabileceklerini öğrenmek isteyen bir öğretmenle el sıkışmak istedim.

Bir cevabım vardı çünkü o gölü biliyordum, içinde bulunduğu doğa koruma alanını yöneten hayır kurumunun başkanını tanıyordum ve büyük olasılıkla onu, o akşam barda bir şeyler içmek için bize katılmaya davet etmiştim.

Yaptığım işin her gün yürüdüğüm sokakları, tanıdığım ve önemsemediğim toplulukları, ailemin evim dediği ormanı etkilemesini istedim.

Kendi mahallelerime odaklanmak isteyerek bencillik mi etmiştim?

* Koku alma duyusu çok iyi olan, koyu kırmızı-kahverengi tüyleriyle bilinen, enerjik, zeki bir av köpeği. (ç.n.)

Bir şekilde başlattığım bu harika şeyi ülke geneline yaymak, başka insanları da dahil etmek daha iyi olmaz mıydı?

Başka bir iş başvurusunda bulunmamın nedeni, mevcut işimin artık çift doz migren ilacı gerektirmesi değil miydi?

Ah!

Şimdi böyle bir karar vermenin zamanı değildi.

Sorun şuydu ki karar vermek için fazla zamanım kalmamıştı.

Ve dürüst olmak gerekirse bu, Adam'ın teklifini düşünmekten daha kolaydı.

Düzenleme
Ny.ozlem

24. BÖLÜM

Yorgunluk, sonunda çalkantılı düşüncelerimin önüne geçmiş olmalıydı çünkü uykuya daldıktan sonra güneş perdemin kenarından görünene kadar öyle kaldım. İlk içgüdüm, telefonumu kontrol etmek oldu ama hiç mesaj yoktu. Hemen anneme mesaj attım ve bir değişiklik olmadığını teyit eden bir cevap aldım ki bu da umabileceğimiz kadardı. Isınmak için olduğu kadar rahat etmek için de kocaman bir hırkaya sarındım ve evdekileri kahvaltı masasında bulmak için aşağıya indim.

“Peki, bugünün programında ne var?” Jed gülümsemeye çalışarak masadakilere bakarak sordu.

Daisy ve Frankie banktan fırladılar ve arka kapının yanında asılı duran dev ilan panosuna iliştirilmiş kâğıda doğru koştular.

“Sabah salonu temizleyin, ateş çukurunda sosisli sandviçler, sonra...”

“O zaman serbest zaman,” diye sözünü kesti Daisy, ağabeyinin. Yüzü çarşaftan iki santim uzakta olacak şekilde önüne geçti. Burnunu kırıstırdı. “Serbest zaman nedir?”

“Nadir ve geçici bir an,” diye yanıtladı Jed ciddiyetle. “Sürdüğü sürece tadını çıkarın. Bu yüzden ona bağlı kalmak mantıklı...”

“Bekle, daha bitirmedim!” Daisy, babasına ters ters baktı. “Akşam altıda Noel patikası var, şeyde...”

“Rufford Manastırı,” diye mırıldandı Elana başını mısır gevreğinden kaldırmaya zahmet etmeden.

“Ben de tam bunu söyleyecektim!”

“Artık söylemek zorunda değilsin.”

“Yeter!” Mia tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, “Lütfen,” dedi.

“Hepimiz yorgunuz ve Büyükanne Joy hasta olduğu için üzgünüz. Ağız dalaşına girmeyin.”

Mia’nın ağzı, öfkeli bir çocuğun *bela* anlamına geldiğini fark edeceği bir şekilde dümdüz kesildi. Karısının vücut diliyle verdiği ipuçlarını kaçırmamayı zor yoldan öğrenmiş olan Jed, sandalyesini gü-rültüyle çekerek ayağa kalktı. “Hadi yetişkinler kahvaltayı toplarken gidelim ve yeni masa oyununu oynayalım.”

Daisy ve Frankie, Elana’nın ergenlik öncesi bir iç çekiş çıkarmasına fırsat kalmadan oturma odasına doğru gözden kaybolmuşlardı.

“Elana?” Mia, kızına bakarak homurdandı. “Burada oyun mu oynuyorsun yoksa bize yardım mı ediyorsun?”

“Tamam!” Elindeki yarısı dolu kâseyi bir takırtıyla lavaboya bıraktı. “Benim gibi küçük bir çocuğun anlayamayacağı yetişkin şeyleri konuşmayı sana bırakıyorum ve sanki kendi büyük büyükannem bir hastane yatağında yatmıyormuş ve muhtemelen ölecekmiş gibi gidip eğleniyorum! Ebeveyn rehberliğini hazırladıktan sonra beni bilgilendirirsin.”

Elana’nın öfkeli gümbürtülerinin masa oyununa doğru değil de merdivenlerden yukarı doğru geldiği anlaşılınca Mia beni bu dağınıklıkla baş başa bıraktığı için aceleyle özür diledi ve onu bulmaya peşinden gitti.

“Üzgünüm,” dedi Henry bir fincan çay doldurup bana uzatırken.

“O kadar da büyük bir karmaşa değil.” Masanın ortasındaki büyük tabaktan bir kruvasan aldım ve annemin ev yapımı şekersiz reçelinden biraz ekledim.

“Joy’u kastetmiştim. Noel’de böyle bir şey olduğundan daha da zor olmalı.”

Omuz silktim. “En azından hepimiz buradayız.”

“Başlangıçta ne kadar kalmayı planlamıştın?” diye sorarken karşıma oturdu.

“Yirmi dokuzunda işe geri dönüyorum, bu yüzden yarın akşam eve gidiyordum. Jed ve Mia, onun ailesini ziyaret etmek için güneşe incekler ama sonra yılbaşı gecesi bizde kalmak için geri gelecekler. Sadece bir mil ötede yaşadıkları düşünülduğünde bu biraz saçma ama hoşlarına gidiyor gibi görünüyor.” Sıcak, lapa lapa ve lezzetli olan kruvasanımdan bir ısırık aldım ve ardından reçelin ağızda bıraktığı acı tadı gidermek için bir yudum çay içtim. “Daha fazla bilgi edindikten sonra ne yapacağıma karar vereceğim, şu anda sağlıklı düşünmem imkânsız. Daha fazla iş kaçırmamam gerekiyor ama eğer işler kötüye giderse, Büyükanne Joy ile vakit geçirmektense işi bırakmayı tercih ederim.”

“İşe buradan gidip gelebilir misin?”

“Arabam yok, bu yüzden oraya gitmek bir kâbus olurdu... Ayrıca hastane ziyaret saatleri, benim çalışma saatlerimle çakışıyor. Taksi parası ödesem bile onu zamanında görmeye zor yetişirim.”

“Bu şartlar altında vardiyalarını değiştirebilir misin peki?”

Bunu ben de düşünmüştüm. “Şu anki itibarım göz önüne alındığında kimsenin bana uyum sağlamak için kendini feda edeceğini sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, işler garipleşmeye başlarsa bu benim büyük bir karar vermeme yardımcı olabilir.”

“Ah!”

Çayımdan bir yudum daha aldım. “Baxter bana iş teklif etti.”

Henry arkasına yaslandı, yüzündeki ani şaşkınlık yerini yavaş yavaş kocaman bir sırıtışa bıraktı. “Yapması gerektiği gibi.” Sevinç ve biraz da gurur karışımı bir duyguyla başını salladı. “Orayı terk etsen bile yine de diğerlerinden *parlak saniye* üstündün.”

“Ne saniye?”

“Işık yıllarından bir ölçü yukarısı, parlak saniye.”

“Tamam, teşekkür ederim...” Henry son derece ciddi görünüyor-

du, ben de gülümsememi bir kruvasan ısırığının arkasına sakladım. “Evetçilerden bıktığını söyledi. Ayrıca şoförümün onu aramasını söylememi de istedi. Seni sevmiş.”

“Ne?” Henry gözlerini devirdi. Bu kez sırtışıımı gizlemeye çalışmadım.

“Sana iş mi vermek istiyor yoksa çıkma mı teklif ediyor emin değilim.”

“Her iki durumda da pas.” Başını salladı, ağzı seğiriyordu. “Ama önemli olana dönersek tebrikler! İnanılmaz bir başarı.”

“Evet ancak yakın zamanda aileme bahsedeceğim bir şey değil, başka neler olup bittiğini düşünürsek...”

“Umarım sen farkına varmadan onlarla –hepsiyle– kutlama yapıyor olursun.”

“Evet, belki.”

Henry kaşlarını çatı. “Taşınmana üzüleceklerinden mi endişeleniyorsun?”

Omuz silktim ve gözlerimin arkasında bir kez daha sıcak gözyaşlarının birikmeye başladığını hissettim. “Taşınma konusunda ne kadar üzgün olduğum için daha çok endişeliyim.”

“Ah, tamam.”

“Özellikle de şimdi. Aslında bu işi isteyip istemediğimi ciddi merak ediyorum.”

“Doğru.”

“Yani bir yanım şöyle diyor: *Aptallık etme, Bea. En başta neden başvurduğunu unutma! Böyle inanılmaz bir fırsatı geri çevirmeyi nasıl düşünebilirsin? Özellikle de bulunduğun yerde çalışmak tam bir stres haline gelmişken...* Yani burası Londra, Antarktika değil, iki saat içinde evde olabilirim ve derinlemesine haberler, düzgün haber raporları, uzun zamandır hayalini kurduğum tüm o harika şeyleri yapabilecek olmak... Hemen kocaman bir *evet* cevabını vermemek için ne gibi bir nedenim olabilir ki?”

“Bunu yapmamış olmanın bir nedeni olmalı.”

Tabağımı ve fincanımı bir kenara ittim ve masanın üzerine çökerek bir yanağımı pürüzsüz meşeye bastırdım. “Bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Tüm bu diğer şeyler devam ederken kolay olamamalı.”

“Bu hiç de kolay değil.”

Henry bir an sessiz kaldı. “Kalbin ne diyor?”

“Kalbim, bu işi de şimdiki işim kadar kötü batıracağından korkan koca bir pısırik olduğum için mi bahaneler uydurduğumu merak ediyor. Kalbim, çok fazla aptalca hata yaptığını ve artık ona güvenilemeyeceğini düşünüyor.”

“Belki de kalbin, Baxter Bighead tarafından istihdam edilme düşüncesine dayanamıyordur.”

Bu beni gülümsetti. “O da var.”

“Önünde sonunda karar vereceksin.”

“Son tarih yarın, bu yüzden karar veremeyebilirim.”

“Tamam, kalbin yardımcı olmuyorsa beynini deneyelim. Artılar ve eksiler listesi. En azından hangi artı ya da eksinin daha önemli olduğu ortaya çıkarabilir.”

Ben, bize biraz daha çay koyarken o, telefonundaki bir uygulamayı kullanarak iki sütunlu bir tablo oluşturdu. “Tamam, işi kabul ettiğin için artıların.”

Daha önce üzerinden geçtiğim şeyleri hızlıca gözden geçirdim. Yapacağım iş, kariyer fırsatı, para ve diğer avantajlar, vesaire, vesaire, vesaire...

“Başka bir şey var mı?”

Evet, bu işi kabul etmenin ve Londra’ya taşınmanın potansiyel bir avantajı daha vardı. Ben hâlâ başka bir artı yokmuş gibi davranmak için ikna edici bir yol bulmaya çalışırken Henry’ye bundan bahsetmek beni rahatsız edecekti ki arka kapı çalındı ve o kişi içeri girdi.

“Merhaba!” diye seslendi Adam, Henry ve benim masada oturduğumuzu görünce bir an için durdu. “Ah, selam! İşte buradasın.”

Bana doğru birkaç hızlı adım attı, eğildi ve başımın tepesini öptü.

Yüzü sempatiyle buruşurken elindeki kocaman çiçek demetini bana uzattı. “Nasılsın?”

“Bizimkilerden haber bekliyorum. Bunları bir vazoya koyayım.” Şifonyer dolabında vazolar aramak için gereğinden yarım dakika daha fazla zaman harcadım, sonra sarı ve pembe gülleri düzenlemek ve su eklemekle meşgul oldum. Adam’ı görmek hâlâ kan dolaşıma adrenaline salgılatıyordu.

“Büyükanne Joy’dan başka haber var mı?”

“Durumu stabil ancak uyanana kadar daha fazlasını öğrenemeyeceğiz.”

“Doğru. Vay canına! Yakında uyanır mı?”

“Bilmiyorum. Gerçekten hiçbir şey bilmiyoruz.”

Adam sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi baktı ama ben düşünmekten bitap düşmüştüm ve gerçekten de tekrar üzerinden geçmek istemiyordum.

“Sizi yalnız bırakayım.” Henry kalkıp giderken kibarca başını salladı.

Yalnız kaldığımız anda Adam gelip bana sarıldı. Vazoyu hâlâ elimde tuttuğum için garip bir yan sarılma oldu ama her şey düşünüldüğünde bu doğru görünüyordu. “Yürüyüşe çıkmak ister misin diye merak ettim, belki bir şeyler içmek istersin? Kafanı dağıtmaya yardımcı olabilir.”

Adam ve Bea balonunun içinde kaybolmanın cazibesi, yaralı kalbimi çekiştiriyordu. O kadar uzun zamandır benim kaçış noktam olmuştu ki tüm endişelerden uzakta geçireceğim birkaç karmaşık olmayan saatin düşüncesi neredeyse ezici geliyordu.

“Söz veriyorum, sen istemediğin sürece cebimdeki yüzükten bahsetmeyeceğim.”

Ah, evet.

Adam’la işler asla basit kalamazdı, sorunumuzun bir parçası da buydu.

Basit gerçek şuydu ki gençliğimden beri umduğum tek şeye karşı

koyamayacak kadar yorgun hissediyordum. Uzandı ve elimi tuttu, bana kendimden daha tanıdıktı. Neden bunu düşünmeye zahmet ettiğimi bile hatırlayamıyordum.

Tam pes edip Adam'la milyonuncu kez kaçmak üzereydim ki Jed içeri girdi.

"Bea, gelip salonda çalışmaya başlamaya hazır mısın?" Adam'ı görünce durakladı, gözleri kısılmıştı.

"Önce burayı temizlemem ve üstümü değiştirmem gerekiyor. Birazdan orada görüşürüz."

"Büyükanne Joy'u görmeye gitmeden önce yapmamız gereken bir sürü şey var. Eğer binadan mükemmelin altında bir şeyle ayrılırsak annem uyumadan önce bunu halletmek zorunda hissedecektir."

"Biliyorum, *geliyorum* dedim!"

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," dedi Adam, Jed ona ölümcül bir bakış atmıyormuş gibi davranarak. "Sanırım çoğu şeyin nereye koyulduğunu hatırlıyorum ve Müdür Armstrong'ın yüksek standartlarını kesinlikle unutmayacağıma yemin ederim."

"Teklifin için teşekkür ederim," dedi Jed hoş ama nedense hırılarak konuşmasından daha tehditkâr bir ses tonuyla. "Kız kardeşimle bazı ailevi meseleler hakkında konuşmam gerekiyor."

"Tamam, seni daha sonra görebilirim o zaman?" Adam, Jed'in düşmanlığına her zamanki gibi kayıtsız kalarak konuştu. "Hastaneden sonra?"

"Olabilir. Ne kadar geç kalacağımdan emin değilim." Kirli tencereleri bulaşık makinesine istiflemeye başladım. "Gerçekten iyi bir zaman değil..."

"Bunu biliyorum, Bea. Bu yüzden buradayım. Yardım etmek istiyorum."

"Teşekkür ederim. Eğer çok geç değilse sana haber veririm."

"Ne zaman istersen. Müsait olduğunda bana mesaj at, yanındayım."

"Aşağıda görüşürüz." Jed bana sert bir bakış fırlattı ve aniden gitti.

Sanki Adam ve ailem arasında bir seçim yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum. *Kariyerim ve ailem. Mutlu olmak ve ailem.*

Büyük bir karmaşaydı ve bunlarla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Tamam, Bea. Her seferinde bir bebek adımı.

Doğru. Henry'nin artılar ve eksiler listesini düşündüm.

Şu anda bu sabah en önemli olan neydi?

Adam'la vedalaştım ve halledemediğim küçük dağınıklığı toparlamak için kardeşime yardım etmeye gittim.

25. BÖLÜM

Sandalyeleri dizmek ve yerleri süpürmek şaşırtıcı derecede tedavi ediciydi. Noel yeniden başlayana kadar salon tekrar kullanılmayacaktı. Bu yüzden Jed ve ben, kâğıt zincirleri ve şatafatlı flamaları kaldırırken çocuklar da Mia'nın ağaçları soymasına yardım etmişti. Elana telefonunu ses sistemine takıp Joy Papplewick'ten, *Greatest Hits*'i açana kadar annem ve babam olmadan ürkütücü bir sessizlik vardı. Düzeni yeniden kurmaya çalışırken şarkı söyledik, dans ettik, güldük ve ağladık...

"Aile meseleleri hakkında konuşmak istediğini söylemiştin?" diye sordum Jed'e peri ışıklarını annemin onaylayacağı kadar düzgün hal-kalar halinde sarmaya başladığımızda.

Jed başını kaldırıp bana baktı. "Bunu konuşmak için yanlış bir zaman gibi görünebilir ama Büyükanne Joy bu kadar hastayken babamın babasını bulma konusunda ne yapacağımıza karar vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ne yani, ölürse diye mi?" Boğazımı tırmalayan korkuyu bastırmaya çalıştım.

Yüzü asık bir şekilde dönmeye devam etti. "Muhtemelen ya ciddi şekilde hastaysa? Onu bulursak ne yapacağız?"

"Yani ona söyleyecek miyiz?" Bir parça tel kullanarak mükemmel bir ilmeği yerine sabitledim ve bir sonraki bölüme başladım. "Büyük

ihtimalle iş o noktaya gelmeyecektir. Eğer ölmüşse ya da yarım milyon doları yoksa ya da parası var ama sözde oğluyla hiçbir şey yapmak istemiyorsa her şey olabilir.” Durup ona baktım. “İşte bu yüzden şimdi karar vermeliyiz çünkü eğer onu bulursak Büyükanne Joy’un bunu doğrulamasına ihtiyacımız olacak.”

Omuz silkti. “Benim de aklımdan geçmişti. Yaşlı bir adamın kapisının önünde belirip bir önseziyle ona bu el bombasını atamayız.”

“Kahretsin!” Plastik bir saklama kabının üzerine oturdum. “Bu gerçekten çok zor.”

“Evet ama dediğin gibi bu gerçekten çok önemli. Henüz büyük kararlar vermemize gerek yok. Demek istediğim, eğer bu işin peşini bırakmak istemiyorsak kim ya da neyi ortaya çıkaracağımıza bağlı olarak bunu geç değil, erken ortaya çıkarmamız daha iyi olabilir.” Sonra durdu, duygularını kontrol etmek için mücadele ederken sertçe yutkundu. “Bu korkunç bir şey... Bu konuyu açarken bile kendimi canavar gibi hissediyorum ama biliyorum ki Büyükanne Joy mecbur kalmadıkça Charis Evi’ni kaybetmemizi istemezdi eğer yardım edebilseydi...”

“Bence hayat altüst olduğunda yapabileceğimiz tek şey, her seferinde bir adım atmaktır. Şimdilik araştırmaya devam etmekte bir sakınca yok. Dediğin gibi muhtemelen bir yere varmayacak ama en azından denemiş olacağız. Eğer bir şey bulursak o zaman endişelenebiliriz.”

“Yani aramaya devam mı edeceğiz?”

Başımı üzerimizdeki görkemli tavana doğru kaldırdım. Bakışlarımı oymalı kornişler, parıldayan avize, yüzlerce yıllık Armstrong yaşamı ve aşkı üzerinde gezdirdim.

“Aramaya devam ediyoruz.”

Temizliği bitirdikten ve çocukların sıkı çalışması için söz verdiğimiz sosisli sandviçlerle ödüllendirdikten sonra Jed, Mia ve ben bir Noel filmi açıp onları televizyonun önüne yerleştirdik.

Jed ve ben hastaneye gitmeden önce birkaç saatimiz vardı, bu yüzden Büyükanne Joy'un yatak odasında bulunan ve biz küçükken Büyükanne Joy'un sık sık açtığı dört büyük hatıra kutusuna odaklanmaya karar verdik.

“Bana ne aradığımızı hatırlatır mısın?” diye sordu Mia.

“Büyükanne Joy'un sırlarını açmış olabileceği kişilerle ilgili her şeyi,” dedi Jed. “Ya da sırrını başka bir şekilde öğrenmiş olabilecek kişiler. Kişisel asistanı, en iyi arkadaşı, doktoru ya da daha da iyisi, şu *post-it*'teki, *Paris'te Bir Cinayet*'teki olası isimler listesiyle ilgili herhangi bir referans... Umut verici görünen her şeyi ayrı bir yığına koyarsak sonrasında, daha fazla zamanımız olduğunda bunları gözden geçirebiliriz.”

Küçük bir yığındı. Ayrılmak zorunda kaldığımızda kutulardan ikisini bitirmiştik. Kısa bir tartışmadan sonra onları kaldırdık ve kalan ikisini tavan arasındaki odama taşıdık. Böylece annem ya da babamdan şüphelenmeden başka bir zaman onları inceleyebilirdik.

Başarılı ve çalışan bir kadın olarak nasıl idare ettiğine dair bir röportajda bir temizlikçi ve kişisel asistanın adını bulmuştuk. Joy onları şöyle tanımlamıştı: *Mutlak inciler! Beni kendimden daha iyi tanıyorlar ve onlarsız asla yapamazdım.*

Paris'te Bir Cinayet filminde onu katilin kolunda gösteren birkaç fotoğraf vardı ama bunların hepsi babamın doğumundan bir iki yıl sonrasına aitti ve kimliğini saklayarak çocuğunun babasına bu kadar yakın kalması pek olası görünmüyordu.

Takip etmeye değer olduğunu düşündüğümüz birkaç daha ismin adını andık ancak hepsi çok zayıf ve belirsizdi. Aynı sonuca varmadan kendimizi alamadık.

“Belki de ona sormalıyız?” dedi Mia her şeyi kutulara geri yerleştirirken. “Bu kadar hasta olması, böyle büyük bir sırrı saklamayı yeniden düşünmesine neden olabilir.”

Jed, “Belki ama yasak bir konu olduğu için şimdi bu konuyu açmak yanlış olur,” diye cevap verdi.

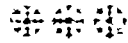
“Charis Evi’nin başının belada olduğunu biliyor. Bu şekilde yaklaşsak nasıl olur?” diye önerdim. “Armstrongların hiçbirinin yardım edememesinin ne kadar utanç verici olduğundan bahsedebilir ve ailenin baba tarafından birilerinin olup olmadığını kurnazca merak edebiliriz. Eğer herhangi bir noktada üzölmeye başlarsa konuyu değiştirebiliriz.”

Jed kaşlarını çatı. “Babam onu bu konuda rahatsız ettiğimizi bilse çıldırırdı.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama başka ne yapabileceğimize emin değilim.”

“Dediğın gibi her seferinde bir adım. Şu anda ona hiçbir şey soramayız.”

Hepimiz sustuk; sadece şimdi ona bir şey soramayacağımızı değil, belki de hiçbir zaman soramayacağımızı hatırladık.

Büyükanne Joy’un baş ucunda otururken bir Noel mucizesi yaşadık.

Ya da doktor bunun pek sürpriz olmadığını düşünse bile öyle hissettirdi. Büyükanne Joy’un göz kapaklarının çırpındığını ve sonunda açıldığını, kan çanağı olsa da berrak gözlerinin benimkilere sabitlendiğini görmek, melek Cebrail’in bir trompetle ortaya çıkması kadar inanılmaz hissettirdi.

Sadece dokuz dakika uyanık kaldı, doktorun söylediğine göre bu beklenen bir şeydi ve birkaç tutarlı cümle kurmayı başardı ki bu, çoğunu şarkı söyleyerek kurmuş olsa da çok cesaret vericiydi. Eve dönmek üzere yola çıktıklarında anne ve babamızın durumunu göz önünde bulundurarak biraz uyuma fırsatı bulana kadar onları bu haberle rahatsız etmemeye karar verdik.

Jed’le bana kafeden kutlama kahvesi ve kek getirdikten sonra, “Bu aile sırlarla dolu olmaya başladı,” diye aklımdan geçeni sundum.

“Sırlar mı?” diye sordu acı verici derecede tanıdık, kuru bir ses.

“Büyükanne Joy, nasıl hissediyorsun?” Parmaklarını okşayarak usulca sordum.

“Korkunç. Biri kafama falan mı vurdu?”

“Hayır, babaanne. Sen düştün ve mutfak tezgâhına kendin çarptın.”

“Bu her şeyi açıklıyor o zaman.” Bir yudum su aldıktan sonra gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra uyanana kadar bir kez daha unutulmaya yüz tuttu. “Orada oturup beni uyurken izlemeyeceksin, değil mi?”

“Kitap okuyoruz,” diye yanıtladı Jed.

“Kalmak zorunda değilsiniz.”

“Hayır ama isteriz,” dedim. “Geçen yıl seninle çok fazla vakit geçiremedim biliyorsun.”

“Sorun değil,” dedi hafifçe geveleyerek, gözleri hâlâ kapalıydı. “Çok çalışıyorsun.”

“Sen bir işten çok daha önemlisin.”

“Yine de iş, saklanmak için iyi bir şey. Sinir bozucu düşüncelerden ya da araya giren gazetecilerden... Yeterince meşgul olursan sana biraz huzur verebilirler.” Güçsüzce elimi okşadı. “Burada olmana sevindim ama benim hesabıma takılma. Her zaman en çok sevdiğin şeye zaman ayırmalısın.”

“Seni seviyorum.”

Kırıksıklıkları bir gülümseme görüntüsü içinde derinleşti. “Ben de seni seviyorum ama neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma.”

Bildiğimden emin değildim. Son aylarda işimi her şeyden çok sevmeye çalışarak oldukça iyi bir iş çıkarmıştım ama sanki kar fırtınası her şeyi farklı bir yere savurmuştu ve artık hiçbir şeyden emin değildim.

Jed kitap okurken ben kafamda çeşitli teslim tarihlerine doğru ilerleyen saati düşünmemeye çalışıyordum. Jed sonraki birkaç saati uyuklayarak geçirdi. Saat on gibi hemşire bizi kibarca gitmeye davet etti. Biz de bekleme odasında gereksiz yere oyalanmaktansa eve gitmeye karar verdik.

“Bayan Armstrong?” diye seslendi başka bir hemşire biz odadan

çıkmaq üzereyken. “Bunları alabilir misiniz? Koğuşta hastaların çiçek almasına izin verilmiyor ve pek de yerimiz kalmadı.”

Ona yaklaşıırken kapıyı daha geniş açtı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Hediyelerden düzinelerce vardı.

Çiçek aranjmanları, meyve sepetleri, kartlar, şikolatalar, üç ayak boyunda doldurulmuş bir domuz...

“Bunların hepsi Joy Papplewick için mi?”

Hastane çalışanları, ünlü hastaları hakkında ketum davranacaklarını söylediklerinde onlara güvenmiştim. Birilerinin dedikoduya karşı koyamayacağını tahmin etmiştim.

“Bunlar aslında Bea Armstrong’ın büyükannesi için.”

“Ne?”

Notlardan ve kartlardan birkaçını okumaya başladım.

Geçmiş olsun, Bea’nin büyükannesi!

Umarım torununuzun babamı neşelendirdiği kadar bu çiçekler de sizi neşelendirir. xx

İyi olmadığınız için üzgünüm, umarım doktorlar yarın daha parlak bir gün olacağını tahmin edebilirler.

“Bu...”

“Evet.” Hemşire bir el arabasıyla yeniden ortaya çıktı. “Onları arabaya yükleyelim, olur mu?”

“Bu senin başına çok sık geliyor mu?” Jed şaşkınlıkla odayı inceleyerek sordu.

“Genellikle insanlar haber merkezine sadece bir e-posta ya da kart gönderir.”

Hemşire, “Genellikle diğer insanlar ve onların hayatları hakkında konuşursunuz, kendinizinkini paylaşmazsınız,” dedi hediyeleri arabaya istiflerken.

“Ben bu konuda bir şey paylaşmadım ki?”

“Birkaç kişi yaptı ama... Bugün internete hiç girmedin mi?”

Vardı ama hastaneye geldiğimden beri yoktu. Servise girdiğimizde telefonum bildirimlerle çınlamaya başlamıştı, kimseyi rahatsız etmek ve tamamen Büyükanne Joy’a odaklanmak için onu sessize alıp çantama tıkmıştım.

Gelenleri kontrol etme dürtüsüne direnerek meyve ve çiçek yığınınına baktım. Aklıma çok daha iyi bir fikir geldi.

Yarım saat sonra son buketi de dağıtmıştık. El arabasını koğuşa geri götürdük. Koç Evi’nin etrafına serpiştirmek için birkaç tane daha saklamak niyetindeydim ama hastane girişinde onları durdurup hediyelerini verirken insanların yüzlerindeki gülümsemeyi görmek karşı konulmaz oldu.

“Bunu saklıyacak mısın?” Jed domuza bakıp sırtarak sordu.

“Bu Daisy için!” En sevdiğim çikolatalardan oluşan bir kutuyla birlikte kolumun altına sıkıştırarak cevap verdim. “Belki. Sabah karar veririm.”

Jed bizi eve bıraktıktan sonra bir gece öncesinin fotoğraflarıyla dolup taşan telefonuma belli belirsiz baktım. Benimle *selfie* çeken ilk hastane ziyaretçisi sessizliği bozduktan sonra diğerleri de hızla onu takip etti. Sosyal medyam iyi dilek ve taziye mesajlarıyla dolup taşıyordu. Kendi büyükannem *hayata pamuk ipliğiyle bağlıyken* insanlarla fotoğraf çektirmemin ne kadar nazik ve cömert bir davranış olduğuna dair utanç verici sayıda yorum vardı. Ayrıca beni, bir aile trajedisini reklam gösterisine dönüştüren bir *ilgi arayıcısı* olarak nitelendirenler de vardı.

Bu kargaşanın içinde gezinirken bile kendi iş web sitemdeki bir son dakika haberinin linkinde etiketlendim.

Hava Durumu Sunucusu Güneş Işığını Yerel Hastaneye Getiriyor!

Altında, daha önce hastanede çekilmiş başka fotoğraflar ve *Bizim Bea'nın sadık hayranlarından* gelen tüm hediyeleri nasıl özverili bir şekilde diğer hastane hastalarına, ziyaretçilerine ve personeline bağışladığını anlatan bir paragraf vardı. Yıpranmış saçlarıma ve ağarmış gözlerime bakıp irkilmemeye çalıştım. Bir gün önceki fotoğraflardan daha kötü değillerdi.

Jed, annem, babam, Mia ve Henry ile masanın etrafında oturana kadar bekledi ve sonra onlara okumam için ısrar etti.

“Önce Büyükanne Joy hakkında onları bilgilendirmemiz gerekmez mi?” diye sordum telaşımı dev bir çay bardağının arkasına saklamaya çalışarak.

“Sen doktorlardan biriyle konuşurken Jed'i aradım,” dedi annem. “Telefonuna cevap vermiyordun, şimdi nedenini biliyoruz.”

“Hadi, Tatlı Bea,” diye ekledi babam. “Duymak için ölüyoruz.”

Ağzımı birkaç kez açtım ama iki kelimedenden öteye gidemedim. Ailemin işime belli belirsiz bir ilgiden fazlasını göstermesine hâlâ alışmaya çalışıyordum. Bu ilgi rahatsız ediciydi.

“Son günlerdeki hava koşullarına rağmen perşembe gecesi geç saatlerde, Sherwood Ormanı Hastaneleri'nden birinde güneş vardı ve yerel BBC hava durumu sunucusu, Sherwood Ormanı'nın Bea Armstrong'ı hastalara ve personele Noel neşesi getirdi...” Henry mümkün olan her bayram neşesinin tadını çıkarmak için yazıldığı belli olan kısa makaleyi okumaya devam etti.

Sözlerini bitirdiğinde bir an sessizlik oldu, bu sırada masanın altına kaymamaya ve Dumble ile Dash'in arkasına saklanmamaya çalıştım.

“Bu ne zaman oldu?” Annem sinirlenerek sordu.

“Az önce, eve gelmeden önce...” diye kekeledim. Büyükanne Joy'un hediyelerini verdiğim için gerçekten sinirlenmiş miydi? Getirdiğim çikolatalar çok güzeldi ve Büyükanne Joy onların tadını çıkarıyordu ki...

“Hayır.” Başını sallayarak reddetti. “Ne zaman *Bizim Bea* oldun?”

Makale bana dört kez böyle hitap etmişti.

“Haftanın beş günü televizyona çıkıyorum, bölgede nispeten tanınmış birisiydim.”

“Beatrice, insanların televizyondan tanıdıkları bir yüz ile onlara hiç tanımadıkları yaşlı bir kadına ananas göndermeleri için ilham veren biri arasında fark vardır! Ortalama bir hava durumu sunucusundan çok daha üstün olduğun açık.”

“Sen yerel bir hazinesin!” Babam gözyaşlarını Noel Baba şapkası takmış penguenlerle kaplı bir peçeteye sildi. “Bizim Bea’mız, Bizim Bea’mızdır!”

“Belki de haberleri daha sık izlemeliyiz,” dedi Mia kaşlarını çatarak telefonuna bakarken. “Bütün bu yorumları gördün mü?”

Garip bir nedenden ötürü ailemin internette hakkımda çıkan birkaç habere şaşırdığını ve gurur duyduğunu görmek beni kızdırdı. Sanki sinsice başarılı olduğum için beni azarlıyorlarmış gibi hissediyordum. Sanki her akşam bunu kendileri göremiyorlarmış gibi.

Acı dolu, öfkeli gözyaşlarının eşiğinden, masanın altındaki kazağımın kot kumaşını sıktığım yerde duran bir el tarafından geri getirildim. Parmaklarımı içgüdüsel olarak bıraktığımda Henry kendi elini avucuma doladı ve sıktı. Birkaç dakika önce yanıma oturduğunda onun güven verici varlığını özlediğimi fark etmiştim.

“Bea, bir hava durumu sunucusundan çok daha fazlası.” Henry tüylerimi diken diken eden sessiz bir otoriteyle konuştu. “Kurduğu topluluğu görmediniz mi? Yazdığı yazılar mı? İzin günlerini yorulmak bilmeden yerel etkinlik ve organizasyonları destekleyerek geçiriyor. Onu seviyorlar. Üç dakikalık bir zaman diliminde yarattığı şey tamamen benzersiz ve ilham verici. Bu iki kelimenin onu ne kadar iyi özetlediği düşünüldüğünde, ailesinden hiç kimse buna şaşırmamalı. Onun en büyük hayranları siz olmalısınız.” Henry’nin kulakları pembeyi çoktan geçmiş ve sesi yükseldikçe kızışmaya başlamıştı. Eğilip ağzının kenarındaki kızgınlık kıvrıklığını öpmek istedim ama sonra gidip bunu mahvetti. “Çalışmaları o kadar çığır açıcı ki Baxter Bi-

gwood ona bir numaralı ulusal hava durumu sunucusu olarak bir rol teklif etti, her ne kadar röportajı terk etse de.”

“İşi aldı mı?” Annem bağırırken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “İşi sen mi aldın?”

“Tatlı Bea, bu harika bir haber!” diye bağırdı babam.

“Neden bize söylemedin?”

“Ben...”

“Jed, bir şişe şampanya ve birkaç bardak getir. Noel’den kalan yoksa yeni yıl zulasından bir tane açabilirsin.”

“Anne, saat gece yarısını geçti.”

“Evet, belki de bize daha önce söylemeliydin?”

“Lütfen bunu şimdi yapmasak...”

“Neden olmasın? Büyükanne Joy aldırılmaz. O iyi olacak ve eğer burada olsaydı başarısına kadeh kaldıran ilk kişi o olurdu.”

“Bir kez olsun ne istediğimi dinler misin?”

Yardım etmeye çalışırken aslında işleri daha da kötüleştirdiğini çok geç fark eden Henry’ye baktım. “Henüz alıp almayacağıma karar vermedim, o yüzden ben alana kadar şampanyayı saklayabilirsiniz.”

“Olamaz,” diye inledi Mia, kendisiyle hiç ilgisi olmayan bir iş teklifi yüzünden yıkılmış gibiydi. “Bu hiç iyi değil.”

“Bunu düşünmek için birkaç gün ayırmanın bir felaket olduğunu düşünmüyorum,” diye homurdandım ve çığlık atarak odadan kaçmamı önlemek için sandalyeyi kavradım.

Mia sonunda telefonundan başını kaldırdı. “Birisi seninle Büyükanne Joy arasında bağlantı kurmuş.”

26. BÖLÜM

Hastaneyi arayıp haber vermekten başka yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Yıllar önce sahne ışıklarından emekli olan Joy Papplewick'in hastanede olmasının bir paparazi çılgınlığına yol açması pek olası değildi ancak seksen yedi yaşındaki yıldızın *yaşamla ölüm arasında gidip gelmesi* birkaç haber meraklısı gazetecinin etrafı kolaçan etmesine neden olabilirdi. Her ihtimale karşı kısa, resmî bir açıklama yapma konusunda anlaşmıştık. Büyükanнем Joy Papplewick'in düştükten sonra şu anda nasıl iyileşmekte olduğuna dair birkaç cümle yazdım. Tüm nazik sözler ve hediyeler karşılığında sevgisini ve teşekkürlerini ifade ederek huzur içinde iyileşebilmesi için mahremiyet talebimi ekledim.

Açıklamayı yayınladıktan sonra ikinci kadeh şampanyamın kalanını yudumladım. Jed şişeyi herhangi bir neden olmasına rağmen açmıştı. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum unutkanlık için yavaşça yatağa yöneldim.

Bu sırada merdivenlerin dibinde Henry ile karşılaştım.

“Orada söylediklerin için teşekkür ederim.” Hafif çakırkeyif bir şekilde elimi uzattım ama ne yapacağımı bilemediğimi fark edip kolunu nazikçe dürtmeyi tercih ettim.

“Ailenin kariyerinden bu kadar habersiz olmasına inanamıyorum,” dedi, kaşlarını çatarak ceketinin fermuarını çekti. “Onlara neler olup bittiğini anlatmıyor musun?”

Omuz silktim. “Eskiden denerdim ama anlamıyorlar.”

“Anlamaya çalışmadıkları için mi anlatmıyorsun?”

Tekrar omuz silktim, hafifçe sallandığımı görmemesini umuyordum. “Neyse işte.”

“Bu yanlış bir şey.” Kafasından beresini çıkardı. “Her neyse, umarım söylediklerim yardımcı olmuştur.” Sonra duraksadı, parmakları atkuyu alay düğümüyle bağlamanın ortasındaydı. “İş teklifi hakkında söylediklerim dışında onlara söylememiş olabileceğini gerçekten düşünmemiştim. Bana söylediğini düşünürsek... Ben de senin en yakın sırdaşın sayılmam sonuçta.”

“Biliyor musun?” Biraz daha yaklaştım, fazladan bir tökezlemeyle boynuna üç santim yaklaştım. Hindistancevizi kokusunu içime çektim ve Noel sabahı onun yanında uyandığım anı, ona eşlik eden tüm o tuhaf, harika duyguları anımsadım. “Şu anda en bilimsel terimlerle tam olarak öylesin.”

Henry yere baktı, bakışları benimkilerle buluştu ve bir anlığına o robot maskenin ardındaki adamı gördüm. Gözlerinin parlak mavisinin derinliklerinde, okyanus yüzeyinin altında süzülen elektrikli bir yılan balığı gibi bir şey parladı. Bu aynı anda hem tehlikeli hem de heyecan vericiydi, tenimin her santimetresine bir ürperti gönderdi.

Mutfak kapısı açılıp Mia bize bir bakış attıktan sonra tekrar çarparak kapanmasaydı orada ne kadar duracağımızı ya da birbirimize daha fazla yaklaşıp yaklaşmayacağımızı kim bilebilirdi?

“Doğru. Her neyse...” Henry bir adım geri atarak ön kapıya çarpıtı, yüzü telaşla irkildi ve sonra yine boş bir ifade takındı. “Yatağa gitmen gerekiyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Anlıyorum.” Başımı salladım. “Gerçekten yorgun muyum yoksa biraz sarhoş muyum bilmiyorum.”

“Belki ikisi de?”

“Belki.” O sırada Henry’nin dışarı çıkmaya hazırlandığını fark ettim. “Nereye gidiyorsun? Neredeyse sabahın biri.”

“Eve.”

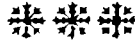
“Ev mi?” Sanki kulağıma bir sinek kaçmış gibi başımı salladım.

“Burası artık benim evim.” Gözleri artık aramızdaki karo zemine odaklanmıştı. “Bugün depo dairesini gözden geçirdim ve yaşanabilir hale getirdim. Her şey olup biterken ayak altından çekilmenin en iyisi olacağını düşündüm.”

“Sen ayak altında değilsin ki!” Hayal kırıklığımı gizleyemeyerek söyledim. “Buradaki en iyi insan sensin.”

Başını sert bir şekilde salladı. “Bu sabah erkek arkadaşın geldiğinde ne düşündüğümü bilseydin bunun doğru olmadığını anlardın.”

Bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl karşılık vereceğimi düşünmeden gitmişti.

Cuma sabahı geç saatlere kadar uyumayı, gerçek hayatın bana ulaşmayacağı bir yerde yorganımın altına girmeyi umuyordum. Keyifli annemin başka fikirleri vardı, tavan arası merdivenlerini tepinerek çıktı ve kapıma vurdu. Sonra da homurdanmamı davet olarak algılayıp içeri daldı.

“Bea, geç kaldın. Hepimiz gitmeye hazırlanıyoruz.”

“Şaka yapıyorsun,” diye inleyerek yorganı başımın üzerine çektim.

“Seyahat programına katılacağına söz vermiştin. Büyükannenin hasta olması, sen tekrar ortadan kaybolmadan önce bu değerli son günü neden birlikte geçirmemiz gerektiğini daha da pekiştiriyor.”

Bir kolumu uzattım ve telefonumu bulmaya çalıştım, ona uzatmadan önce kaçınılmaz bildirim dağını kontrol ettim.

“Aman Tanrım! Tüm bu mesajlar Büyükanne Joy hakkında mı? Sanırım onları okusan iyi olur.”

Yorganı geriye ittim ve yüzümdeki uykuyu sildim. “Bugün aynı zamanda iş için son gün ve incelemem gereken bir sözleşme ve doldurmam gereken bir sürü form var. Pandomime yetismeye çalışacağım ama oraya yürüyecek ya da barda öğle yemeği yiyecek kadar vaktim olmayacak. Her yıl *Uyuyan Güzel*’in aynı modası geçmiş gösterisini sergiledikleri yakındaki köye beş mil uzaklıktaydı.”

Annem birkaç saniye öylece durdu, yüzünde çelişkili düşünceler dolaşıyordu. “Tamam.”

“Tamam mı?”

İşte bu beni uyandırmıştı.

“Bu iş başvurusunun senin için önemli olduğunu, biraz odaklanılmış zamanın ve dikkat gerektirdiğini anlıyorum...” Annem yavaşça ve dikkatle konuştu. “Ve Büyükanne Joy’u tüm o insanlardan korumalıyız. Bunun en iyi nasıl olacağını düşünüyorsan öyle hallet. Bugün seni özleyeceğiz ama yine de seni anlıyoruz.”

“Doğru, tamam.” Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Annem bir kez olsun beni gerçekten dinlemiş miydi? “Umarım hepiniz harika vakit geçirirsiniz. Orada olmayı özleyeceğim.”

Annem homurdandı. “Muhtemelen senaryoyu buradan ezbere okuyabilirsin.”

“Evet ama mesele bu değil, değil mi? Ben de seninle olmayı özleyeceğim.”

Annemin kaşlarının havaya kalktığını görmek, kaburgalarımın arasına saplanan bir suçluluk hançeri gibiydi.

“Dikkatimi toplarsam muhtemelen öğleden sonraya kadar bitirebilirim. Bir taksi bulabilirsem gidip Büyükanne Joy’u göreceğim, o zaman geri dönmek için acele etmek zorunda kalmam.”

“Buna gerek yok. Henry bizimle kalma davetimizi kabul ettiğinde gösterinin biletleri tükenmişti, o yüzden sizi götürebilir.”

“Tamam, bu mükemmel o zaman.” Henry’yle bir araba yolculuğu daha yapma ihtimalinin bu kadar mükemmel olması rahatsız ediciydi.

Annem aşağıya indikten sonra Henry’nin pandomim biletimi alabileceğini fark ettim.

Bundan ona bahsetmemeye karar verdim.

Yerel bir sürdürülebilir giyim firmasının bana gönderdiği geri dönüştürülmüş yünlü taytları ve birkaç yıl önce babamdan çaldığım dev

hırkayı üzerime geçirdim ve ön kapının kapandığını duyar duymaz aceleyle aşağı indim.

“Çok güzel, değil mi?” diye sordum Dumble ve Dash’e. Beni mutfağa kadar takip ederken pençeleriyle fayanslara vuruyorlardı. “Huzur içinde kahvaltı ediyoruz ama aylıklık etmiyoruz,” diye ekledim çaydanlığın altını açarken. “Bu bir çalışma kahvaltısı, yapacak çok şey var.”

Büyükanne Joy’un kutularından birini yanımda getirmiştim. Biraz hafiyelikte yapmam gerekiyordu.

Yine de her şey sırayla yapılacaktı. Bir demlik çay yaptıktan ve kalın bir dilim kek kestikten sonra kendimi hazırladım ve telefonuma baktım. Çoğu Joy Papplewick hayran kulübünün büyük bir kısmının artık beni takip ettiğini bildiren zibilyon bildirime ek olarak birkaç WhatsApp mesajım vardı. Hepsi de Adam’dan gelmişti.h

Ups!

İşlerin nasıl gittiğini ve hastanedeki işinin ne zaman biteceğini biliyor musun? Müdür Armstrong’ın istediği gibi salonu geri aldın mı?

Hâlâ uyanığım, o yüzden ne zaman gelmem gerektiğini söyle. Umarım her şey yolundadır?

Vay canına! Bu akşam meşgul olduğunu yeni gördüm. Umarım sana verdiğim çiçekleri dağıtmamışsındır ;)

Sonuncusu sabahın ikisindeydi.

Tamam, şimdi yatmaya gidiyorum. Hâlâ gelmemi istiyorsan ara ya da konuşmaya ihtiyacım varsa... Kötü bir gece uykusu çekmek için daha iyi bir neden düşünemiyorum. xx

Gerçek şu ki merdivenin dibindeki karşılaşmadan sonra yatağa Henry hakkında çakırkeyif düşünceler düşünerek girmiştim.

Uzun bir özür yazdım, sonra da sildim. Aslında dün gece Adam'ın gelmesini istediğimi hiç söylememiştim çünkü istediğimden emin değildim. Bu sabah sessiz bir ev ve nefes alacak bir alan varken sanki tüm bu düşüncelerin ve soruların üzerinden o kadar uzun süre geçtikten sonra yayıktaki tereyağı gibi bazı cevaplara dönüşmeye başlamışlardı. Dün gece konuşamayacak kadar yorgun olduğum için özür dileyerek kısa bir cevap yazdım ve öylece bıraktım.

Daha sonra tüm gönderileri, yorumları ve mesajları gözden geçirdim. Uygunsuz bir şey bulamayınca herkese tekrar teşekkür eden, bireysel yanıtların eksikliği için özür dileyen ve Joy'un iyi durumda olduğunu teyit eden genel bir mesaj gönderdim.

Sıradaki işim...

Sonunda nihai kararı vermek düşündüğümünden daha kolay oldu. Henry bana artıları ve eksileriyle oluşturduğumuz tabloyu göndermişti ancak *BWM Bugün* sözleşmesini açıp okumaya başladığımda buna ihtiyacım olmadığını gördüm.

Nottinghamshire'da yaşamayı seviyordum. *Bizim Bea* olmayı seviyordum. Çevrim içi gruplarıma katılan, her gün haber merkezini arayan ve bana dev oyuncak domuzlar gönderen insanların beni tanıdıklarını, onlardan biri olduğumu hissetmelerini seviyordum çünkü öyleydin.

Bunu kaybetmek istemiyordum.

Bazılarına acınası gelebilir ama ailemden iki saatlik bir tren ve taksi yolculuğu uzakta olmak istemedim. Burada olup Elana'nın performanslarını izlemek, Frankie ve Daisy ile oyunlar oynamak ve hâlâ yapabiliyorken Büyükanne Joy ile birlikte şarkı söylemek istiyordum.

Her yıl aynı saçma pandomimi izlemek ve her küçük patikayı ve bu patikalarda yürüyen insanların çoğu yerini ezbere bildiğim ormanda dolaşmak istiyordum.

Seçmem gereken bir hayat vardı ve bu da oydu.

Ve kendime karşı gerçekten dürüst olursam Henry ile bu tesadüfî yeni arkadaşlığı geliştirecek kadar yakınında olmak istiyordum.

Tamam, bu tamamen dürüstçe değildi.

Ailelerimizden herhangi birinin öğrenme ihtimalinin olmadığı son derece özel bir yerde, belki de arkadaştan daha fazlası olup olamayacağımızı görmek istedim.

Baxter Bigwood'a hayır demek, şu anki işimde neler olup bittiğini çözmem anlamına geliyordu ama aylardır ilk kez kendimi bunun üstesinden gelecek kadar kararlı hissediyordum.

Baxter'a kısa ve iddialı bir e-posta göndermeyi henüz bitirmiştim ki köpekler arka kapının yanında zıplamaya başladılar ve birinin yaklaştığının sinyalini verdiler.

“Merhaba,” diye nefes aldı Adam kapıyı açtığımda, sanki buraya koşarak gelmiş gibi göğsü kabarıyordu. “Mesajını aldım.”

Beni mutfağa kadar takip etti, tezgâhın yanında durduğumda sarılmak için eğildi. Oturup oturmamakta kararsızdı.

“O nasıl?”

“Çok daha iyi, teşekkürler. Tekrar ayağa kalkması biraz zaman alacak ama bunu başaracağından umutluyuz. Daha sonra yanına gideceğim.”

“Mükemmel! Bu gerçekten mükemmel.” Adam sırtıttı, koyu sarı saçları alnına dökülüyordu. “O zaman benimle öğle yemeğine çıkmak için vaktin olacaktır. Nehir kenarındaki kapalı teraslı yere gidebiliriz diye düşündüm. Kestane kızartması ve Michael Bublé taklitçisi ile *Kıy Harikalar Diyarı** şeyi yapıyorlar.”

“Ah, kulağa hoş geliyor...”

“Eğer daha fazla teşviğe ihtiyacın varsa at arabası gezintileri de var.” Bana anlamlı bir bakış attı. Adam benim hakkımda neredeyse her şeyi bildiği için *Yeşil'in Kızı Anne*'i okuduğumdan beri at arabasıyla gezmeyi hayal ettiğimi biliyordu. Bir zamanlar, düğünler tabu

* Londra'nın kalbinde yer alan, her yıl kış mevsiminde şehri bir masal diyarına dönüştüren büyük bir festivaldir. (c.n.)

bir konu haline gelmeden önce bunu düğünümüze dahil etmeyi konuşmuştuk.

Öne doğru bir adım atarak ellerini yüzümün iki yanına koydu ve bakışlarımla buluşurken dağınık saçlarımı nazikçe geriye doğru itti. “Bunun kafanı dağıtmana yardımcı olacağını düşündüm.”

Derin bir nefes aldım. “Muhtemelen olur ama dürüst olmak gerekirse aklımın bir şeylerde olmasını istiyorum. İşler her zorlaştığında kaçmayı bırakmalı ve neler olup bittiğini nasıl değerlendireceğimi öğrenmeliyim ki ne yapacağıma karar verebileyim.”

Adam başını salladı ve muhteşem yüzünü alnı neredeyse benimkine değecek kadar yaklaştırdı. “Bu konuda sana gerçekten yardım etmek isterim.”

Ben tereddüt edince ekledi. “Biraz zaman istedin, ben de sana verdim, Bea ama beni kendinden uzak tutmaya devam edersen bunu nasıl çözeceğiz? Sen benim sevdiğim tek kadınsın. Yaşadığımız onca şeyden sonra bize bir şans daha vermek için birkaç saat ayırmaya değmez mi?”

Çok iyi tanıdığım o gözlere baktığımda kabul etmek zorunda kaldım. Onca yıldan sonra bu kez her şeyin farklı olup olamayacağını öğrenme fırsatını ikimize de borçlu olduğumu hissettim. “Öğle yemeği için vaktim yok ama bir at arabası gezintisi kulağa hoş geliyor.”

Ben diğerini hâlâ isteyip istemediğime karar vermeye çalışırken hayallerimden biri gerçekleşmiş olabilirdi.

27. BÖLÜM

Kış Harikalar Diyarı harikaydı. Aileler ve diğer çiftler arasında dolaşırken büyülü atmosferin içine çekilmemek mümkün değildi. Yerel bir orman parkında düzenlenen etkinlikte çeşitli yiyecek satıcıları ve Noel ürünleri satan tezgâhlar vardı. Oturma alanları, genç bir adamın büyük grup klasiklerini mırıldandığı küçük bir sahnenin etrafına yerleştirilmişti ve küçük bir padokta* çocuklar ren geyiklerini sevebiliyordu.

Adam'ın öğle yemeği ısmarlama teklifine direnmeye devam ettim ama at arabaları için sıraya girdiğimizde sıcak bir elma şarabını kabul ettim. Atlar patikada ilerlerken Adam'ın koluyla kürk bir halının altına sokulmak büyüleyici bir görüntü oluşturuyordu. Bir tarafta dondan örürü parıldayan bir çayır, diğer tarafta ise pırıl pırıl bir su.

Sadece büyülenmiş gibi hissetmeyi pek başaramadım.

Olan biten her şey yüzünden dikkatim çok mu dağılmıştı? Yoksa Adam'la bir şansımız olacaksa bunun romantik jestlere ve yıldızlı hayallere dayanamayacağını anlamaya başladığım için miydi?

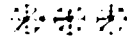
Bırakın eski anıları.

Birinin her günkü sıradan olaylarda yanımda olmasını istiyordum.

Adam'ın her zaman uzak durduğu bir şey.

* Binek hayvanlarının otlatıldığı, beslendiği ve eğitildiği, etrafı çitlerle kaplı kapalı alan. (c.n.)

Asıl soru şuydu: Gerçekten benimle günlük bir hayata hazır olacak kadar değişti mi?

“Dino’yla iş hakkında konuştum. Ben döner dönmez işe alınabileceğimi söyledi,” dedi Adam araba nehirden uzaklaşıp parka doğru kıvrılmaya başladığında. “Bugün BWM’de ne zaman başlıyorsun? Eğer kendi evini bulana kadar kalacak bir yere ihtiyacın olursa etrafa sorabilirim *kiralık odası olan var mı* diye.”

Ayağa kalktım, kolunun altından çekildim ve vagon koltuğunun uzunluğunu aramıza aldım. “Evet, bundan daha önce bahsedecektim ama daha bu sabah karar verdim.” Adam’ın yüzündeki korku ve umut seğirmesini görmezden gelmeye çalıştım ve devam ettim. “Bugün BWM’i geri çevirdim.”

“Ne?” Başını hızla tarlalara doğru çevirdi ama yüz hatlarının hayal kırıklığı içinde düştüğünü çoktan fark etmiştim.

Bir açıklama yapmaya çalışmadan önce kendini toparlaması için ona bir dakika verdim. “Özür dilerim, sadece kalbim buradayken olmazdı...”

Adam boğazını temizleyerek konuşmaya geri döndü. “Pekâlâ. Kalbim seninle, sanırım iş aramaya başlasam iyi olacak.”

Gülümseyip el salladığımızda ağzı hayretten açık bir şekilde arabayı işaret eden genç bir kızı olan ailenin yanından geçtik.

“Tekrar denememeye, evlenmemeye karar verirsek yine de burada yaşamak ister misin?” diye sordum. “Çünkü eğer istemiyorsan biz emin olana kadar Nottingham’a taşınmaman gerektiğini düşünüyorum. Bu sadece bizi daha fazla baskı altına sokar.”

“Eğer benimle evlenmemeye karar verirsen o zaman sensiz nasıl ve nerede yaşayacağıma ben karar veririm. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Londra’da kalmamın hiçbir anlamı yok. Zaten bütün sorun da buydu, her fırsatta buraya geri dönmek zorunda kalacaktım. Ayı şehirlerde yaşayacağımızdan nasıl emin olabilirsin ki?”

Çünkü zor olsa bile buna katlanıp katlanamayacağını bilmek isti-

yorum. Yüksek sesle konuşmadım ama Adam bunu yüzümden anlayacak kadar beni iyi tanıyordu. Çünkü hâlâ bir müzik anlaşmasının ilk kokusunda ortadan kaybolmanı bekliyorum.

Ya da bunun düşüncesi, Adam'ın her zaman yanımda olması, tutkulu, şiirsel bir sonsuza dek mutlu olmanın peşinde koşması, boğazıma çok sıkı sarılmış bir eşarp gibi hissettirmeye başlamıştı.

İşleri fazla zorladığını hisseden Adam, daha neşeli bir sohbeta geçi ve yolculuk biter bitmez söz verdiği gibi beni eve bıraktı. Yılbaşı gecesi onunla Londra'da geçirmek isteyip istemediğimi sordu ama Büyükanne Joy hâlâ bu kadar titrerken gitmek konusunda isteksizdim. O da bunun yerine beni Nottingham'da dışarı çıkarmayı teklif etti.

“Arkadaşım Zane, şık akşam yemeği ve canlı müzik etkinliği için bize bilet bulabilir.”

“Orada çok tanıdığın var mı?” Adam'ın arkadaşlarıyla takılmaktan ya da ilk iki içkiden sonra beni görmezden gelmesinden hoşlanmıyordum.

Annesinden ödünç aldığı arabayla ormanın içinde ilerlerken, “Hayır, yok,” dedi. “Gözlerim sadece seni görecektir.” Bana bakmadan önce bir yayanın yoldan geçmesine izin vermek için yavaşladı. “Tabii daha iyi bir teklifin yoksa?”

Diğer tekliflerim, artık nadiren gördüğüm arkadaşlarımla ucuz içkiler satan kalitesiz bir bara gitmek ya da Charis Evi'nde bir oyun gecesi daha yapmaktı. Her ikisini de reddetmeyi planlıyordum, bunun yerine Noel sonrası dinlendirici bir kadeh şarap ve dairemde iyi bir kitabı tercih ediyordum.

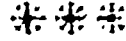
“Sana ciddi olduğumu göstereyim en azından. Bir gece, ondan sonra top sende.”

Bu, Adam'ın gerçekten değişip değişmediğini görmek için ilk adım olacaktı.

“Tamam, eğer Büyükanne Joy'un durumu hâlâ iyiye yılbaşı gecesi seninle geleceğim.”

“Harika! O zaman bu bir randevu.”

Beni Koç Evi'nin kapısına bırakana kadar sırtımayı kesmedi.

Köpekleri telaşlandırdığımda ve öğle yemeği için açık büfeden kalan atıştırma malıkları aldığımda saat neredeyse bir olmuştu. Daha fazla vakit kaybetmeden Büyükanne Joy'un kutusunu açtım ve içine daldım. Bunların hepsinin kariyerinin çok sonraki dönemlerine, yetmişli ve seksenli yıllara ait hatıralar olduğunu anlamak sadece birkaç dakikamı aldı. Son bir kez hızlıca karıştırdım ve bir gün önce derlediğimiz yığına geri dönmeye karar verdim. Kısa bir süre önce yaptığım haber hazırlama çalışmalarında olası bir ipucunu tespit etmeyi öğrenmiştim ve burada en umut verici görünen iki tane vardı. Biri Büyükanne Joy'un asistanıydı, anladığımız kadarıyla evlenip taşınmadan önce on yıldan fazla bir süredir çalışıyordu. Ayrıca bir gazetecinin yaptığı bir röportaj da vardı ve bu gazetecinin Büyükanne Joy'un hayatıyla ilgili sahip olması gereken erişim düzeyi, yazıya döktüğünden daha fazlasını biliyor olabileceğini düşündürüyordu.

Asistan Büyükanne Joy'dan çok daha gençti ama yine de yetmişli yaşlarının sonundaydı, bu yüzden fazla iyimser değildim. Düğününden kalma bir ayin emri, başlangıç noktası olarak bir evlilik adı ve kilisenin yerini sağladı. Alışılmadık bir isim, Zelia Strong'u canlı Instagram hesabı aracılığıyla bulmanın uzun sürmediği anlamına geliyordu.

Ona bir mesaj gönderdim ve cevap beklerken gazeteci Tony O'Dowd'ı aramaya başladım. Onuncu çıkmaz sokağa girmiştim ki telefonum çalmaya başladı

Zelia görüntülü arıyordu. O kadar hızlı cevap verdim ki neredeyse tırnağım kırılıyordu.

Kısa bir tanışma faslından sonra -mesajımda ona ailenin, Joy'un önceki hayatının bir kısmını gelecek kuşakların hatırına bir araya getirmeye çalıştığını söylemiştim ve o da aile benzerliğini görünce gerçek olmayabileceğime dair tüm şüphelerini bir kenara bıraktı... doğrudan konuya girmeye karar verdim.

“Size karşı dürüst olacağım, Büyükanne Joy çok hasta ve bu durum babamın ailesini araştırmaya başlamamıza neden oldu.”

Temasa geçme nedenime geri dönmeme izin vermeden önce onu bilgilendirmem birkaç dakika daha sürdü.

“Baban mı? Jonty’yi mi kastediyorsun?”

“Evet.”

“Ah, tahmin etmeliydim. Skandal sır.”

“Biz pek öyle görmüyoruz.”

“Hayır, onu gerçekten hiçbirimiz sevmedik.”

“Peki, yardım edebilir misiniz? Büyükbabamın kim olabileceği hakkında bir fikriniz olmalı ya da belki o size söylemiştir?”

“Yapsaydım bunca yıldan sonra onun güvenine ihanet eder miydim sanıyorsun? Hâlâ bana çiçek ve doğum günümde el yazısıyla yazılmış bir kart ve her Noel’de bir mektup gönderdiğini biliyorsun. Mavi sümbüller en sevdiklerim. Çocuklarımın ilgi duydukları sürece şan dersleri almaları için para ödedi. Yeteneksizlikleri göz önüne alındığında ne yazık ki çok uzun sürmedi ancak silah zoruyla tutulsam bile boşboğazlık edemezdim ki zamanında bazı dedikodu muhabirleri bunu düşündü ve ima bile etmedi.”

“Sana Charis Evi’nden bahsetti mi?”

“Elbette. İlk açıldığında ziyaret etmiştim ve bir yıl, sen daha bebekken Noel gösterisine gelmiştim. Ailenin orada yaptıklarının olağanüstü olduğunu düşünmüştüm.”

Ona mevcut durumu ve ne kadar zor bir ihtimal olsa da bu adamın kimliğini bulmak için neden bu kadar uğraştığımızı anlattım.

“Ah, anlıyorum. Dediğim gibi bilmiyorum ve bilseydim de size söylemezdim ama Brambletonları denemek isteyebilirsiniz. Kırsalda büyük bir malikâneleri vardı. Hamileliğinin sonuna doğru ve sonrasında ilk birkaç ay boyunca sık sık orada kalırdı. Eğer hâlâ hayattalarsa onların da bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum ama en azından araştırmanızın devam edip etmeyeceğini size söyleyebilirler.”

Ona teşekkür ettim ve bir sonraki ipucumun peşine düştüm.

Brambletonların ellili ve altmışlı yıllarda oyunlar yazan bir çift olduğu ortaya çıktı. İkisi de yirmi yıl önce ölmüştü ama babamın doğduğu yıl on iki ya da on üç yaşında olan bir kız buldum, yani şimdi yetmiş yaşlarındaydı. İnternette yarım saat boyunca iletişim bilgilerini aradıktan sonra aklıma bir fikir geldi ve pandomimdeki yerini almak üzere olan Jed'i aradım. Acele bir açıklamanın ardından Ursula Brambleton'ın anne ve babasının vasiyetlerinde Charis Evi'ne mütevazı bir miktar bıraktıklarını doğruladı. Kızları, iletişim bilgileri dosyada olacak şekilde bültenimize abone olacaktı. Birkaç dakika sonra telefon numarasını aldım.

Başka bir giriş ve biraz abuk sabuk açıklamadan sonra nefesimi tuttum ve Zelia Strong'un vicdanından yoksun olmamasını umdum.

“Üzgünüm, o zamanlar sadece bir çocuktum... Her şey çok gizliydi, kimse bana bir şey söylemezdi.”

“Joy'u ziyarete gelen birini hatırlıyor musun? Bebeği doğurmadan önce ya da sonra?”

Bu konu hakkında düşündü. “Gerçekten hatırlayamıyorum. Zamanının çoğunu yalnız geçirirdi, araziden neredeyse hiç çıkmazdı. Bu kulağa korkunç derecede yalnızlık gibi geliyor ama sanırım huzuru oldukça takdir ediyordu ve bebeği tarafından o kadar büyülenmişti ki başka bir arkadaşına ihtiyaç duymuyor gibiydi.”

“Hiç ziyaretçi yok mu?”

“Hayır, şu gazeteci dışında, şu büyük makaleyi yazan. Birkaç kez geldi, hatırlıyorum çünkü köy gazetemiz için bir hikâye yazıyordum ve ona bir tavsiyesi olup olmadığını sordum.”

“Tony O'Dowd?”

“Bu olabilir, yine de emin değilim... Bugünlerde kendi torunlarının isimlerini hatırlamakta bile güçlük çekiyorum.”

Tony O'Dowd.

Büyükanne Joy'un deyimiyle bir hiç için iyi bir gazeteciydi. Onun gazete muhabirleri hakkındaki aşırı görüşlerinin hayat boyu spot ışıklarının altında kalmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Bay

O'Dowd'ın yazdığı makalenin tonunu hatırladım –samimi, ~~şefkatli~~ ve yeniden düşünmeye başladım.

Bir bardak çay aldım ve Zelia'yı aradım.

"Peki, ya Tony O'Dowd?" Avlanmaktan neredeyse nefesi kesilmiş aç bir kurt gibi sormuştum. "Onunla bir ay geçiren gazeteci."

"Ne olmuş ona?"

"O benim büyükbabam olabilir mi?"

Zelia bunu düşünürken bir an sessizlik oldu, parmakları inci kolyesiyle oynuyordu. "Doğru zamanda hayatına girmişti sanırım ve belli ki ona âşık olmuştu ama pek çok kişi öyleydi, bu pek kesin değil..."

"Onunla görüşmeye devam etti mi?"

"Hayır, tam tersi. Makale yayınlandıktan sonra tüm temasları reddetti. Hatırlamamın tek nedeni, bir ödül yemeğinde ona yaklaşmaya çalışması ve onun da oldukça kaba bir şekilde karşı çıkmasıydı. Ben sadece makaledeki bir şeye alındığını düşündüm. Arada hassas olabiliyordu."

"Peki, geriye dönüp baktığında sence o olabilir mi?" Zelia cevap vermekte zorlanırken kalbimin boğazımda attığını duyabiliyordum.

"Sanırım bu da diğer öneriler kadar olası."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Kolyeyi bir elinin etrafında döndürdü. "Ne bulursan bul onu gereğinden fazla incitmeyeceğine söz ver."

"O benim büyükannem," dedim, gözlerim dolmuştu. "Ona zarar vermeyeceğim."

Henry beni hastaneye götürmek için gelmeden birkaç dakika önce altın değerinde bir şey buldum. *Tony O'Dowd*, sevgili Joy'a mektup yazmış, birlikte geçirdikleri zaman için teşekkür etmiş, nezaketi için en içten minnettarlığını ve süregelen düşkünlüğünü ve sevgisini ifade etmişti.

Bu, görüştüğü kişiye ısınan iyi bir adamın sıcak bir teşekkürü olabilirdi ama ben buna inanmadım.

Mektubun üst kısmında Hertfordshire'da bir adres yazıyordu. Gi-

zemi çözmeye bir adım daha yaklaşmış olmanın heyecanı kan dolaşımını hızlandırdı.

Heyecan ve aynı zamanda buram buram panik hissediyordum. Eğer babamın babasını bulmuş olsaydık bu konuda ne yapacaktık?

Henry'ye kapıyı açtığımda tavuk gibi heyecanla çırpınmamak için kendimi zor tuttum.

“Ne oldu?”

Henry'nin yüzünü okumayı öğreniyordum. Çenesindeki seğirme, bu sorunun olası cevabından duyduğu endişeyi gösteriyordu.

“Sanırım büyükbabamı bulmuş olabilirim.”

“Vay be, bu büyük bir şey!”

“Kesinlikle öyle.”

“Jed ne dedi?”

“Pandominin bitmesine daha bir saat var. Ona henüz söylemedim.”

“Doğru. Bana anlatmak ister misin?”

“Evet, lütfen. Sen sürerken ben konuşurum.”

Henry'nin arabası rahat olacak şekilde ısıtılmıştı. Atkısını dikkatlice çözdü ve su geçirmez ceketini çıkardı. Onları düzgünce katlanmış bir yığın halinde arkaya yerleştirdi. Ekose spor ceketimi yanlarına attım ve rahat bir nefes aldım. Daha önceki yolculuğumdan çok farklı bir yolculuktu.

Ama artık tanıdık gelen koltuğa yerleşmek, müzik çalarda çalan eski moda şarkılar, Henry'nin araba cilası ve antifrizle karışan kokusu, titreyen sinirlerime yatıştırıcı bir merhem gibi geldi.

Ben ilerlemem hakkında konuşurken beni dinledi ve Tony O'Dowd'la mümkün olan en kısa sürede iletişime geçme niyetimi açıkladığımda gözlerini kırpıştırarak şaşırdı.

“Bir gün kadar bu konu üzerinde oturup bunu doğru dürüst düşünmek için kendine zaman tanımak daha akıllıca olmaz mı?”

“Oturup düşünmek Charis Evi'ni kurtarmayacak.”

“Hayır.” Bu gülünç insan avının da muhtemelen olmayacağını eklemeyecek kadar nazikti. “Bir telefon numarası bulabildin mi?”

“Hayır.” Omuzlarımı dikleştirdim, sanki Jed’le daha sonra konuşmaya hazırlanmak için argümanımı prova ediyordum. “O yüzden evine gideceğim.”

Bu sefer iki kez göz kırptı. “Emin misin?”

“Bu bilgiyi kendime saklamamdan, bu konuda hiçbir şey yapmamamdan, öz babama onun babalığının sırrını ortaya çıkarmış olabileceğimi asla söylemememden ve para düşkününü bazı yabancılar ailemin evini, süslü bir portreyi ve Armstrong mobilyalarını birer birer almadan önce Charis Evi’nin kapanışını izlememden başka ne öneriyorsun?”

“Eminim ailen manevi değeri olan eşyaları saklayacaktır.”

“Ne yani, tüm ev, müstemilat, arazi ve sıfırdan inşa ettikleri okul gibi mi?”

“Tamam, bu söylediğim aptalca bir şeydi. Özür dilerim.”

Bir mil kadar daha sessizlik içinde yol aldık.

“Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?”

Koltuğa yığılırken omuzlarım kulaklarıma doğru çöktü. “Yarın işe geri dönüyorum ve trenle oraya gidip getirmek bütün bir gün sürer. Yılbaşı günü olması gerekecek.”

“Bundan sonra ne yapacaksın? Adam’la hâlâ görüşüyor musun?”

“Herkes hastaneden döndüğünde, televizyon karşısında sessiz bir gece olacak. O zamana kadar annemin bile enerjisi kalmayacak...” Duraksadım, sesim aniden gerildi. “Adam’ı daha önce gördüm.”

“Bugün yapalım o zaman.”

“Ne?”

Pes edip bana bir bakış atması için yeterince uzun süre baktım. “Öğleden sonra seni oraya götüreceğim, eğer istersen tabii. Sinirlerinin üç gün daha bilmemeyi kaldıramayacağından eminim. Benimkilerin de seni böyle görmeye dayanamayacağından eminim.”

“Henry...”

“Evet?”

Boğazımdaki ağlamaklı yumruyu yutmak zorunda kaldım. Bu adam her seferinde beni nasıl şaşırtıyordu?

“Bu harika olur. Teşekkür ederim.”

“En sevdiğim hava durumu kıızıyla her şeyin olabileceği ve muhremelen olacağı bir başka yolculuk mu? Benim için bir zevk.” Tekrar bana baktı. “Hey, belki animatronik elfin de gelmek ister?”

28. BÖLÜM

Biz yatağının yanına vardığımızda Büyükanne Joy uyanmıştı. Solgunluğu bir gün öncesine göre belki biraz daha az griydi ancak yanakları hâlâ çöküktü ve göz kapaklarını açık tutmak için harcadığı çaba nedeniyle yorulmuştu.

“Ah, merhaba! Yine bununla birliktesin, değil mi?” diye sordu cılız bir kaşını kaldırarak. “Sanırım daha iyi bir seçim yaptın.”

“Henry beni buraya getirdi, büyükanne. Hepsi bu.” Öfkeli kızarıklığımı gizleyeceğini umarak ona bir öpücük vermek için öne doğru eğildim. Hayatım boyunca Henry’yle dalga geçilmişti ama şimdi ondan hoşlandığım için bu gerçekten garipti.

Büyükanne Joy’un odasının diğer sakinleri, hastane personeli ve öğle yemeği diye yutturmaya çalıştıkları domuz yemi hakkındaki sert görüşlerini dile getirdiği birkaç dakikayı pek bir şey konuşmadan geçirdik. Sesinin neredeyse normale döndüğünü duyunca risk almaya karar verdim.

“Büyükanne Joy, babam doğmadan hemen önce hakkınızda yazılan o haberi okuyordum. Gazetecinin sizi birkaç hafta boyunca izlediği haberini.”

Cevap vermedi.

“Adı Tony O’Dowd’tı. Gerçekten çok güzel bir yazı yazmış. Belli ki sana hayranmış.”

“Çoğu insan öyleydi. Unuttun mu? Ben bir yıldızdım,” diyerek konudan sıkılmış gibi bir tavır takındı.

“Doğru. Sadece bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum... Orada samimi bir sevgi var gibiydi, bir dostluk ya da arkadaştan daha fazlası mıydı?”

Büyükannem dudaklarını büzdü ve çenesini küçümseyici bir şekilde salladı. “Neden ya da kimden bahsettiğini hayal bile edemiyorum, Beatrice. Bu kelime fazlalıkları hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Sürekli kişisel işlerime burnunu sokmaya çalışıyorlar, artık çok yorgunum... Seni görmek çok güzeldi ama ben uyumaya gidiyorum. Güle güle.”

Gözlerini kapattı, kaşlarının arasında şiddetli bir çatık oluşmuştu.

Merdivenlerden otoparka inerken Henry, “Bu sana mantıklı geldi mi yani?” diye sordu.

“Bana onu kesinlikle hatırladığını ve hatırlamıyormuş gibi davranmak için iyi bir nedeni olduğunu hissettirdi.”

“Bu işin peşini bırakmak istemediğine emin misin? En azından o hâlâ iyileşme sürecindeyken?”

“Tabii ki emin değilim!” Ana girişe ulaştığımızda inledim. “Charis Evi’ni kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmak, taş üstünde taş bırakmamak istediğimden emin miyim? Bir yandan bu çok açık bir *evet* ama eğer bu ailemizi parçalayacaksa o zaman hiç emin değilim. Bir aile, bir evden daha değerli değil midir? Annem ve babam ormanda bir çadır kurmak ya da komşu çiftçiden bir depo kiralamak zorunda kalsalar bile okulu devam ettirmenin bir yolunu bulacaklardır. Öyle değil mi?”

“Evi kaybetmenin yarattığı yıkımın ardından yeniden başlamak büyük bir başarı olurdu.”

“Onların evi bir hayır kurumu. Annemin geçmişi ve kimliği. Tüm öğrencileri hayal kırıklığına uğratmak bir yana...” Heyecan ve endişeyle arabaya doğru öfkeyle yürüyordum. “Tamam, kararımı verdim. Kesinlikle gidiyoruz. Eğer çıkmaz sokaksa o zaman anlarım. Eğer her-

hangi bir umut varsa o zaman oraya geldiğimde bunu çözebilirim. Her seferinde bir adım, değil mi?”

“Tamam.” Henry arabanın kilidini açtığında bindik.

“Tabii tabii. Ah, Büyükanne Joy’un yüzündeki ifade... Yoksa onun kalbini mi kıracağım? Tanrı aşkına, o hastanede! Seksen yedi yaşında!” Öne doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına gömdüm. “Jed’le konuşmam gerek.”

“Yolun yarısında durup bir şeyler yemeye ne dersin? Sonra bunu tekrar değerlendiririz.”

Elimi uzatıp Henry’nin sakın ve akli başında tavrına tutunmak istedim. Kimi kandırıyordum ki? Paniğe kapılmış bir halde uzanıp Henry’ye açık açık tutunmak istedim.

Yukarı baktım. “Artıların ve eksilerin bir listesini yapacak mıyız?”

“Eğer istersen... Ya da belki bu adrese ulaştığında ne söyleyeceğini de düşünmek isteyebilirsin.”

“Kahretsin!” Bir başka endişe dalgası göğsümden yukarı fırladı. “Dürüst ol, tüm bu fikir tamamen saçma, değil mi?”

Henry bana baktı, yüzü ciddi, gözleri nazikti. “Hatherstone’da kaç kişi alternatif bir okul açmanın saçma olduğunu düşünüyordu sence? Bu kayıp çocuklara bir şans vermenin gereksiz olduğunu?”

Ona acı bir gülümseme sundum. “İkisi hariç hepsi. Bir de annenle baban. Dört.”

“Şaka mı yapıyorsun? Ailem bu fikrin felaket olduğunu düşünüyordu.”

“Ciddi misin? Annem ve babam bunu biliyor mu?”

“Babamın alnındaki yara izi var ya?” Başımı salladım, ağzım açık kalmıştı. “Babam ona yumruk atmadı mı?”

Henry sırtıttı. “Annen kriket sopasıyla kafatasına vurdu. Bunun bir kaza olduğuna yemin ediyor ama ikimiz de annenin hassas bir lazerden daha iyi nişan aldığını biliyoruz.”

“Yani çılgın planların aileden geldiğini mi söylüyorsun?”

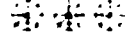
“Ya da bazen senin için çok şey ifade eden bir şey için büyük bir

risk almaya değer diyorum, diğer insanlar bunun aptalca ve sorumsuzca olduğunu düşünse bile.”

“Bunun aptalca ve sorumsuzca olduğunu düşünüyor musun?”

Henry gözlerini yoldan ayırmadı. “Öyle düşünseydim seni oraya götürür müydüm sence?”

Geçen haftayı onunla geçirdikten sonra bunun cevabının *evet* olacağını fark ettim.

M1'den yarım mil saparak *sağlıklı*, ev yapımı, burger restoranlarından birini seçtik. Hızlı, kolay ama çok da kötü olmayan bir burger istedim. Yassı ekmek üzerinde kızılıcak, kestaneli burger ile filiz salatası ve yaban havucu kızartması mükemmeldi.

“Annenin yapacağı türden bir şeye benziyor.”

Güldüm. “Bu benim çocukluğumda yediğim yemeklere eş değer.”

“Kendini daha rahat hissetmene sevindim.”

Gerçek şu ki bunun yemekten çok Henry ile birlikte olmakla ilgisi vardı, her ne kadar festival atmosferi yardımcı olsa da. Oturduğumuz rahat kabin, gülen ve sohbet eden insan gruplarıyla çevriliydi, Noel ışıkları parıldıyordu ve gerçek bir ateş sıcak bir parlıltı sağlıyordu. Arka planda neşeli bir melodi çınılıyordu ve ayaklarım bu melodiye eşlik etmekten kendini alamadı.

“Nereye gittiğimiz hakkında konuşmaya hazır mısınız?” Henry ben yemeğimi neredeyse bitirene kadar beklemiş ve neşemi neden burada olduğumuzu hatırlatarak bölmüştü. “Pek sayılmaz ama sanırım bunu yapmazsak sonunda pişman olacağım.” Hamburgerimin kalıntılarını bıraktım, iştahım hızla kaybolmuştu. “Oradaysa ona ne diyeceğim?”

“Ne söylemek istiyorsun?”

“Ona, Joy Papplewick’in çocuğunun babası olup olmadığını sormak istiyorum. Öyle olduğunu biliyor mu ve eğer öyleyse hangi cehennemdeydi? Diğer her şey onun cevabına bağlı.”

Henry sabırla beklerken ben de birkaç dakika boyunca karmakarışık düşüncelerimi gözden geçirdim, kendimi daha da sıkı bir düğüm haline getirdim, ta ki tekrar çıldırmanın eşiğine gelene kadar.

“Hey!” diye araya girdi sonunda, sesi sertti. “Nefes al.”

“Nasıl olduğunu hatırlayamıyorum,” diye mırıldandım.

Henry sandalyesinden kalktı ve yanımdaki bankın üzerine kaydı. Elimi mi tutacağı yoksa bana mı sarılacağı konusunda kararsız görünüyordu ama ben bu ikilemi, kendimi onun göğsüne doğru fırlatıp yüzümü çirkin yeşil kazağının içine gömmek suretiyle çözdüm. Kolları hızla beni sardı ve merhametli uzun bir an için yanağıma değen yumuşak yün hissi ve başımın üstünde duran sert çenesi dışında hiçbir şey düşünmedim.

“Fikrimi değiştirdim. Onun yerine burada kalabilir miyiz?” Ciğerlerime biraz hava çekmeyi başardıktan sonra mırıldandım.

“Her ne kadar hoş olsa da akşamı benimle bir restoranda geçirmek için onları ektiğini ailene söylemeye hazır mısınız?”

“Ah, hayır.” Onlara ne söyleyeceğimi bile düşünmemiştim. Alnımı göğüs kemiğine bastırdım. “Birlikte yemek yediğimizi söylemek zorunda mı kalacağız?”

“Birlikte yemek yedik.”

“Evet ama bunun nedeni, Charis Evi’ni kurtarma görevinde olmamızdı. Şey olduğu için değil çünkü biz...”

“Birbirimizden hoşlandığımız için mi?” Henry pozisyon değiştirdi. “Kendi adına konuş. Sırf seninle birlikte olmaktan hoşlandığım için akşamı seninle yemek yiyerek geçirmekten mutluluk duyarım.”

Sesi her zamanki gibi sakindi ama kalbinin yanağıma çarpmaya başladığını gizleyemiyordu.

Acaba o da benim hissettiğim gibi hissediyor muydu?

Gözlerimi kapattım, bunun fırtına öncesi hava gibi atmosferdeki ani paraziti azaltabileceğini umuyordum.

Etrafımızdaki kalabalık gerginliğini daha da artırdı.

Sonra telefonum bir mesajla titredi. Henry’nin kollarından olabildiğince hızlı bir şekilde kurtulmaya çalışırken telefonumu yere düşürdüm.

Henry eğilip eline aldı ve ekranı okuyunca bir an donup kaldı.

“Jed değil,” dedi, ayağa kalkıp telefonu masaya koyduktan sonra sandalyesinin arkasından kabanını sertçe alırken yüzü tekrar *Robo-Henry*’ye döndü. “Yemeğini bitirdiysen gitsek iyi olur.”

“Evet, doğru. Gidip ödeyeyim.”

“Kendi payımı ben öderim,” diye cevap verdi Henry, sesinde kesin bir donukluk vardı.

“Hayır, benim için Hertfordshire’a kadar araba kullanıyorsun. Tabii ki ödeyeceğim.”

“Beatrice, Charis Evi kapanırsa işsiz kalacağım aklımdan geçti mi? Uğruna son derece başarılı kariyerimi bıraktığım işimden? Her şey seninle ilgili değil...”

Ve bu sözlerle birlikte uzaklaştı, barın üzerine bir not yapıştırdı, ardından hesabın tam karşılığı olduğunu tahmin ettiğim parayı ve yüzde on bahşisi saydı. Beni öyle bir şok içinde bırakarak kapıdan çıkıp gitti ki mesajın ne olduğunu kontrol etmeyi ancak çok sonra hatırlayabildim.

Yolculuğun son bir buçuk saatini sessizlik içinde geçirdik; doğaçlama cazın kakofonisi, Henry’nin ölçülü nefes alışını ve benim az önce olanlarla ilgili şaşkın düşüncelerimi bastırıyordu.

Bunun umduğum bir rüya gibi sonuçlanmayacağını ilk göstergesi, küçük bir banliyö kasabasının eteklerine doğru Viktorya Dönemi’nden kalma yarı müstakil evlerin sıralandığı sokağa sapmamız oldu. Makul büyüklükte, iyi sunulmuş mülklerdi ama kesinlikle sahiplerinin verecek yarım milyon sterlinleri varmış gibi görünmüyorlardı.

Henry mektuptaki adresin önünde durup motoru kapattığında saat neredeyse yediydi, gözleri gösterge paneline sabitlenmişti.

“Bana kızmama neden olacak ne yaptım ya da ne söyledim bilmiyorum ama bu iş bitene kadar bunu bir kenara bırakma şansın var mı?” Sesimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak durakladım.

“Gerçekten yanımda olmana ihtiyacım var.”

“Ben seninleyim,” diye mırıldandı, omzu seğiriyordu.

“Hayır, değilsin. Sana ihtiyacım var.”

Yavaşça bana doğru döndü ancak gözlerinin dalgalanmayı bırakması birkaç saniye sürdü. “Özür dilerim. Ben seninleyim.”

Bakışlarına karşılık verdim ve bunu kastettiğine inandım. “Sana kızgın değilim.”

Yanıt olarak bir kaşımı kaldırdım.

“Kızgın olmadığımı söylemedim ama bu sen değilsin.”

“Tamam.” Birkaç kez derin nefes aldım. “Burada ne kadar uzun süre oturursam o kadar kötüleşecek. Hadi yapalım şu işi.”

Sonra ayaklarımın hareket ettiğini bile fark etmeden donanmanın ön kapısını çalıyordum.

Cevap veren kadın, yetmişli yaşlarında görünüyordu. Bu da olumlu bir işaretti. Tony O’Dowd ile konuşup konuşamayacağımı sordüğümde dudaklarını büzüstürmesi ise hiç de öyle değildi.

“2004’te öldü.”

İstemsizce geriye doğru bir adım attım, kelimeler –kendimi onlara ne kadar hazırlamaya çalışmış olursam olayım– bana fiziksel bir darbe gibi çarptı.

Henry sırtıma güven verici bir el koyarak, “Gazeteci Tony O’Dowd mu?” diye sordu.

“Evet. Başka var mı ki?”

“Ama burada mı yaşıyordu? Onu tanıyor muydunuz?” Soğukkanlılığımı toparlamak için büyük bir mücadele vererek sormayı başardım.

“Biz evliydik.” Beni bir aşağı bir yukarı taradı. “Neden buradasınız?”

“Büyükannem Joy Papplewick’i tanıyordu.” Bu bilgi kesin bir ilgi uyandırdığında devam ettim. “Ailemiz onun erken dönem yaşamındaki bazı kayıp bölümleri bir araya getirmeye çalışıyor ve Tony’nin bir makale için bilgi toplamak üzere onunla zaman geçirdiğinde arkadaş olduklarını biliyorduk.”

“Bu ne zaman oldu?”

“1961’de.”

“Onunla tanışmadan önce. Muhtemelen o sıralarda ilk karısı Eliza ile nişanlıydı.”

“Onun hakkında daha fazla şey duymak isterim eğer birkaç dakika sohbet edecek vaktiniz varsa?” En iyi televizyon gülümsememi takınarak ve umutla arkasındaki koridora bakarak sordum. “Oldukça uzun bir yoldan geldik.”

Dudaklarını büzerek bunu düşünürken Henry aklına gelen bir fikirle araya girdi. “Eminim Joy çok minnettar olacaktır. Ona ne kadar yardımcı olduğunuzu söyleyeceğimizden emin olabilirsiniz.”

“Sanırım içeri girseniz iyi olur ama içecek bir şey hazırlamayacağım. Altıdan sonra çaydanlığa dokunmam.”

“Çok teşekkür ederim. Ben Bea, bu da Henry.”

“Ben Pat. Lütfen ayakkabılarınızı paspasa silin ve çıkarın.”

Biz bunu yaparken bekledi, sonra bize mütevazı büyüklükteki oturma odasını gösterdi. Neden içeri girmek istediğimden pek emin değildim. Pat’in Büyükanne Joy ya da bebeği hakkında hiçbir şey bilmediği açıktı. Sadece Tony baba olduğunu bilseydi karısına söyleme ihtimali vardı. Sadece Joy ile bir aşk ilişkisi vardı, bu insanların bir noktada paylaşacağı türden bir anı değil miydi?

“Joy hakkında hiç konuşmadı mı ya da onu tanıdığından bahsetmedi mi?” Yırtık pırtık kanepeye oturarak sordum.

“O bir şov dünyası gazetecisiydi. Pek çok ünlü insan tanırdı ama özellikle ondan bahsettiğini hatırlamıyorum.”

Onunla onca zaman geçirmiş olmasına rağmen ondan hiç bahsetmemiş olması anlamlı olabilir miydi? Yine de dul eşine sormak için uygun bir soru gibi gelmedi.

“Tony geçmişinden kalan eşyaları saklayan biri miydi? Bu evi bulabildik çünkü Joy’da ona yazdığı bir mektup var. Belki o da cevap yazmıştır?”

“Onları saklamış olsa bile bunca yıldan sonra ondan geriye hiçbir şey kalmadı artık.”

Henry oturmak yerine oturma odasında gezinip duruyordu.

Durdu ve yan masanın üzerindeki bir fotoğrafı işaret etti. “Bu o mu?”

Pat başını kaldırıp baktı. “Hayır, o benim kardeşim.”

“Bakabileceğimiz herhangi bir fotoğrafı var mı?”

“Sonra da yolunuzdan çekileceğiz,” diye ekledim bunun bir teşvik olarak işe yarayacağını umarak.

“Eskiler şurada.” Başıyla sağlam bir büfeyi işaret ederek Henry’yi dolaplardan birine yönlendirdi ve orada düzgün bir yığın fotoğraf albümü buldu.

“En alttaki yeşil olan. İçinde bir şey olabilir.”

Henry her sayfayı dikkatle tarayarak göz gezdirmeye başladı. Duraklayıp tüm vücudu hareketsiz kaldığında bir şey bulduğunu anladım.

“Bu o mu?” diye sordu Pat’e bir fotoğraf göstermek için ilerleyerek.

“İlk çıktığımız zamanlardı, yetmişli yılların başında. Devam edersen düğün fotoğrafları da var.”

Henry bana sayfayı göstermek için ilerledi.

Sanki vücudumdaki her hücreden hava çekilmiş gibiydi. İkinci kez bakmadan önce görüşümün dans etmesini engellemek için gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım çünkü ilk bakışta babamın bir fotoğrafına baktığıma yemin edebilirdim.

“Yakışıklı bir adam,” diye mırıldandım, yalan söylemiyordum.

“Eskiden kesinlikle öyleydi.” Pat’in surat ifadesinden merhum kocasını sevgiyle ya da kederle hatırlamadığı anlaşılıyordu, *daha çok kırgınlık gibi...*

“Sormamın sakıncası yoksa çocuğunuz var mı?”

“Yok.” Omuz silkti. “Tony bununla ilgilenmiyordu.”

“İlk eşinden bahsettiniz. Siz evlenmeden önce hiç çocuğu var mıydı?”

“Bir yıldan fazla evli kalmadı. Anladığım kadarıyla başından beri bir felaketti. Yani, hayır.”

“Bu fotoğrafı çekmemin bir sakıncası var mı? Eminim Joy bunu görmeyi çok ister.”

“İstersen al. Bende daha çok var.”

“Eğer eminseniz...” Elim öyle bir şekilde titredi ki Henry fotoğrafı benim için nazikçe albümden çıkarmak zorunda kaldı. Ayrıca başka sorularımız olursa diye telefon numarasını isteme cesaretini de gösterdi. Kadın da akşam altıdan sonra kendisiyle irtibata geçmememiz şartıyla gönülsüzce telefon numarasını verdi.

“Şimdi sakıncası yoksa Corrie başlamak üzere.”

“Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz.”

“Sen öyle diyorsan...”

Ne kadar yardımcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

29. BÖLÜM

“İnanamıyorum,” dedim yola çıktığımızdan beri yaklaşık milya-rıncı kez. Evden yaklaşık yarım saat uzaktayken Jed aradığında son çarpıcı belgeler de dahil olmak üzere olanları anlatmayı başardım.

“Emin misin?” diye sordu, sesi gerginlikle titriyordu. “Eski fotoğ-raflar her zaman o kadar net olmaz.”

“Birkaç sayfa daha vardı. Hepsinde babam bana gülümsüyordu.”
Hemen fotoğrafı çektim ve ona gönderdim.

“Vay canına! Tamam, şimdi ne yapacağız?”

“Dul eşinden para istemeyeceğiz, orası kesin,” diye cevap verdim zayıf bir kahkaha atarak.

“Babama söyleyecek miyiz?”

“Ona nasıl söylemeyiz?”

“Duyarsızca gelebilir ama beklemeli miyiz?”

“Yani Büyükanne Joy artık burada olmayana kadar mı?” Telefo-nu daha sıkı kavradım, tüm bu konuşmadan midem bulandı, başım zonklamaya başladı.

“Acelemiz yok, değil mi? Artık bunun Charis Evi’ne bir faydası olmayacağını biliyoruz?”

“Doğru ama eğer ona söylersek hâlâ onunla bu konuda konuşma şansı olması daha iyi değil mi? Aksi takdirde sadece onu daha fazla cevaplanmamış soruyla baş başa bırakır.”

“Söyleyebileceğimiz kadarıyla cevaplarını bilmekle hiç ilgilenmedi.” Jed inledi. “Belki de yapılacak en nazik şey bunu kendimize saklamaktır.”

“Söyleyebildiğimiz kadarıyla kimsenin bundan bahsetmesine bile izin verilmediğini düşünürsek bu ne kadar uzak?”

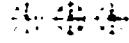
“Ona kesinlikle şimdi söylememiz gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır!”

“Sence ona söylememeli miyiz?” Jed’in giderek daha da sinirlendiğini duyabiliyordum.

“Hayır! Sanırım ne yapmamız gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok! En büyük kardeş olarak senin bileceğini umuyordum.”

“Kahretsin...” İç çekti. “Mia’yla konuşacağım.”

Saat dokuz buçukta Koç Evi’ne vardık, Jed’in arabası hastaneden dönerken hemen arkamızdan yanaştı. Henry hâlâ bavullarını boşaltması gerektiğini söyleyerek içeri girmeyi reddetti. Eve dönerken bana karşı kaba davranmamış olsa da, tüm yorumlarıma *Robo-Henry* kibarlığıyla cevap vermiş ve gerçek bir sohbet girişiminde bulunmamıştı.

Jed ve ben çalışma odasında toplanırken Mia da çocukları yatağa götürdü.

Masa lambasının ışığında fotoğrafı inceledikten sonra, “O olduğuna şüphe yok,” dedi.

“Ben ve benim aptal fikirlerim.” Başımı salladım. “Bunun berbat bir plan olduğunu bana neden en başından söylemedin?”

“Size bunun ortaya çıkarmamız gereken bir sır olmadığını söyledimi çok net hatırlıyorum.”

“Vazgeçmeye hazır olduğum bir anda beni aramaya devam etmem için ikna ettiğinizi de hatırlıyor musunuz?”

“Gecenin geri kalanında kimin hatası olduğunu tartışabiliriz ya da ne yapacağımıza dair bir plan yapabiliriz,” dedi Jed oflayarak.

Onu huysuzlaştıranın sadece stres olduğunu biliyordum tıpkı küçük kız kardeşinde olduğu gibi ama yine de tüyleri diken diken olmuştu.

“Size ne yapmamız gerektiğini bilmediğimi söyledim! Bulduğumuz adam bize yardım edebilirse kimseye söylemeyecektik ama şimdi onu bulduk. O sadece bir fikir değil, gerçek bir insan haline geldi. Bu sırrı saklayabilir miyim bilmiyorum. Özellikle de görev başarısızlığa uğradığında neler olabileceğini düşününce...”

“O zaman Büyükanne Joy’a bildiklerimizi anlatabiliriz, bakalım o ne diyecek?”

“Hayır!” Bu öneri beni dehşete düşürdü. “Ondan bahsettiğimde nasıl tepki verdiğini görmedin. Bu bir seçenek değil. Ya babama söyleriz ya da kimseye söylemeyiz.”

“Henry’ye çoktan söylemiş olmana rağmen mi?”

“Henry aileden sayılır, bu sayılmaz!”

“Aile sırlarımızı ona anlatmak istediğinde birdenbire bizden biri olması ne kadar da uygun. Başka biri ondan bahsettiğinde o senin dayanamadığın bir inek oluyor çünkü.”

“Bu hiç adil değil!”

“Peki, ya Adam? Ona söyledin mi?”

“Tabii ki hayır!”

“Muhtemelen sadece bir zaman meselesi,” diye alay etti benimle.

“O zaman kararını verdin, değil mi? Eğer bu kadar boşboğazsam yanlışlıkla hava durumu tahminini de ağzımdan kaçırmadan önce annemle babama göstersen iyi olur!”

“Neyi ağzından kaçıracaksın?”

İkimiz de arkamızı döndüğümüzde babamın kapıda durduğunu gördük, sanki bizi Noel ağacını ateşe verirken yakalamış gibi görünüyordu. Kazağındaki kardan adam, havuç burnundan aşağıya şüpheyle bakıyordu.

“Hiçbir şey,” diye tersledi Jed bizi daha da suçlu göstererek.

Biz sarsıldığımızda babam yere düşen fotoğrafı almak için hareket etti. “Ah!”

İçgüdüsel olarak kardeşime bir adım daha yaklaştım, babamın dönüşümünü izlerken dehşede şaşkına döndüm.

Hayal kırıklığından önce şaşkınlık ve kızgınlıkla boyun eğdi. Boyun eğme, en aşına olduğum duygu olmasına rağmen muhtemelen tüm ebeveyn duyguları arasında en az sevdiğim duyguydu.

Üçümüz orada sonsuzluk gibi gelen bir süre durduktan sonra annem içeri girdi. “Neler oluyor? Kötü bir haber mi var? Joy?”

Babam sessizce fotoğrafı ona uzattı. Annem şaşkınlıkla başını geriye atıp fotoğrafı babama geri uzattı, yüzü asıktı.

“Gerçekten çok meşgulumuşsun,” dedi.

“Şey...” Yapabildiğimin en iyisi buydu, bu da Müdür Armstrong’ın bakışlarına maruz kalmaya çok daha az alışkın olan Jed’den bir pısırik ses daha fazlaydı.

“Açıklasan iyi edersin,” diye ekledi babam masasındaki sandalyeye sertçe çökerek.

Böylece kendi sözcüklerime dudak büküp, kekeleyerek konuşmaya başladım. Esas olarak kafamın içinde ebeveynlerimin ne kadar şaşırmamış göründüğünü belirten tarafsız ses tarafından teşvik edildim.

Birkaç kez takıldığımda Jed’in de yardım etmesiyle sonunda bitirdim ve kekeleyerek durdum.

Annemle babam ikiz heykeller gibiydiler, bembeyaz ve her kasları kaskatı kesilmişti, ne olduğunu keşfetmeye cesaret edemiyordum. Öfke mi? Acı mı? İhanet mi? Ya da büyük ihtimalle bunların hepsiydi.

Kesin olan bir şey vardı ki okullarını kurtarmaya yönelik umursamaz girişimimiz için bize teşekkür etmeyeceklerdi.

Annem konuşmak için ağzını açtı, tam da ortam o kadar gerilmişti ki camların patlayacağından korktum ama babam başını sertçe salladı. Cevap verecek kişi o olacaktı.

“Büyükannenizi bu işe karıştırmak için nasıl bir gerekçeniz olabilir?”

“Biz yapmadık... Ben sadece ona sordum.”

“Ve bu adama, bir yabancıya soracaktın. Yaşlı bir adama parası olup olmadığını mı soracaktın? Oğlum, eğer bu onu şoka sokmaya yetmediyse bir de yarım milyon pound isteyecektin.”

Babamın fotoğrafı kavradığı eli titredi. “Ne cüretle bu kadar değerli, bu kadar özel bir şeye karışırsın? Bu insanların hayatlarıyla oynuyorsun! Bunun iyi sonuçlanacağını nasıl düşünebilirsin?”

Babamın sesini daha önce hiç bu kadar öfkeli duymamıştım. Sayısız kez ihanete ve hayal kırıklığına uğramış, yardım etmek için yorulmadan çalıştığı insanlar tarafından korkunç muamelelere maruz kalmıştı ama onlara karşı bir kez bile öfkelenmemiş, şefkat ve anlayıştan başka bir şey göstermemişti. Yaşadığım şok yüzünden gözyaşlarımın akmasını engellemek imkânsızdı.

“Büyükannenize o kadar az mı saygı duyuyorsunuz ki yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu bilmeden bu sırrı saklayacağını düşünüyorsunuz? Yabancıların kişisel evraklarını karıştırmasının, doktoruna şantaj yapmaya çalışmasının, çocuğunun iyiliği için gizli tutmayı seçtiği bilgilerin peşine düşmesinin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz?”

“Korkunç olmalı ama...”

“O zaman kendi ailesinin, tek torunlarının tam da bunu yaptığını bilse ne hissederdiniz?”

Babam artık neredeyse bağıırıyordu ve annemin gelip kolunu ona dolmasını istiyordu. Bu, hayatım boyunca hissettiğim en kötü şeydi. Kendimi *aptal, yeterince iyi değil, bir hayal kırıklığı* olarak hissettiğim onca zaman bunun yanında hiçbir şeydi.

“Biliyordun, değil mi?” diye sordu Jed.

“Tabii ki biliyordum!” Babam durduğunda kelimeler boğazında düğümlendi. “Ama annem ya da ben sana söylemeyi seçmediğimiz sürece buna hakkın yoktu.” Bana alaycı bir bakış fırlattı. “Ve Henry Fairfax, kesinlikle onun da.”

“Çok üzgünüm.” Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu.

Babam çenesini eğdi, yüzü sıkıca pencereye dönüktü. “Eminim öylesindir.”

Acı dolu bir dakika daha öylece durduktan sonra Jed kolumu tuttu ve başıyla kapıya doğru işaret etti. Sessizce onu mutfığa kadar takip ettim, o kendine bir bira alırken ben de bir sandalyeye çöktüm.

Annem bize bir şişe bira ve bir kadeh şarap daha buldu.

Daha fazla gözyaşı, daha fazla özür, iki elini kaldırıp bizi susturana kadar yarım yamalak açıklamalar vardı.

“Bunun ortaya çıkması için onca zaman varken şimdi mi? Zaten çok fazla baskı altındayız. Baban, annesi için çok endişeleniyor. Şimdi de bu...” Duraksadı. “Sanki yeterince işe yaramaz hissetmiyormuş gibi.”

“Babam işe yaramaz değil.” Başımı dehşet içinde salladım.

“Hayır ama Tony O’Dowd öyleydi. Joy’un ona Jontry’den hiç bahsetmemesinin nedeni, ona gizlice evlenme teklif ettikten sonra onu başka bir kadınla yakalamasıydı. Hamile olduğunu anladıktan sonra bahsetmeyi unuttuğu başka bir nişanlısı ortaya çıkınca onun korkunç hatasını affetmeye karar vermişti. Tony O’Dowd yalancı, hilekâr bir büyücüydü. Daha da kötüsü, kadınlara olduğu kadar arkadaşlarına ve ailesine karşı da aynı derecede umursamaz, bencil bir korkaktı. Büyükkanneniz zamanında öğrendiği için çok mutluydu. Hâlâ ikinci el şöhret ve servete aç bir şekilde onun peşinden gitti. Büyükkannen bunun olmayacağını anladığında ilk nişanlısıyla evlendi.”

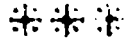
“Babamın babası olabileceğini biliyor olmalıydı.”

“Bilmek istemedi, o yüzden sormadı.”

Jed birasından bir yudum daha aldı. “Aramaya başlamadan önce sorsaydık bize söyler miydin?”

Annem başını salladı. “Babanı ikna edebilirdim, eğer seni ikna edemezsem arama sonuçsuz kalırdı.”

“En azından Büyükanne Joy’u üzmemeyi başardık.” Ayağa kalktım, çocukluk yorganımın altına girmeye ve orada çok uzun bir süre kalmaya hazırdım.

Yatağa girdikten sonra dizüstü bilgisayarımı açtım ve hava durumu web sitelerimin, sosyal medya gruplarımın rahatlatıcı ritüeline döndüm. Veriler arasında gezinerek yaklaşan etkinlikleriyle ilgili sorular soranlara kısa yanıtlar verdim ve yarınki yayında vurgulayacağım et-

kinlikleri not ettim. Tutkumun içinde kaybolmak, ezici pişmanlığımı gidermeye yetmedi ama en azından yardımcı oldu.

Bildirimlerimin sonuna yaklaşmıştım ki restorandayken bir mesaj aldığımı hatırladım. Telefonumu kontrol ettim ve mesaj atanın Adam olduğunu gördüm.

Evet dediğin için çok mutluyum. Büyük düğün için sabırsızlanıyorum!

Ne oluyor be?

Adam'ın yılbaşı gecesinden bahsettiğini ve evlenme teklifini kabul etmek için bir şekilde fantezi icat etmediğini düşünmüştüm ama kalp, şampanya ve kadeh emoji'leri tamamen yanlış bir izlenim uyandırdı.

Bunu başka biri fark etseydi nasıl bir tepki alacağımızı düşününce ürperdim.

Sonra Henry'nin telefonumu yerden aldıktan sonra ruh halinin nasıl değiştiğini hatırladım.

Kafamda çeşitli düşünceler hızla art arda yuvarlandı.

Henry, Adam'la nişanlandığımı sandı ve buna çok kızdı.

Adam'dan hoşlanmadığı için mi -ki bunun doğru olduğunu biliyordum- yoksa benden hoşlandığı için mi -ki bunun çok daha düşük bir olasılık olduğunu biliyordum- kızgındı?

Peki, ya yaptıysa? O zaman ne olacak?

Böyle zamanlarda, gece saat on birde arayıp bir mesaj hakkında konuşabileceğim türden bir arkadaşım olmasını dilerdim.

Bunun yerine yatak odamın zemininde birkaç kez volta attıktan sonra tavan arası merdivenlerinden aşağıya doğru yürüdüm ve Jed'in eski yatak odasının kapısına vurdum.

"Ne var?" diye homurdanarak kapıyı açtı, saçları çoktan yüzlerce farklı yöne savrulmuştu. "Neredeyse gece yarısı oldu."

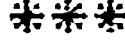
"Mia hâlâ uyanık mı?"

"Hayır."

“Ne oldu?” Mia arkasında belirdi, gözlerinden uyku arkarken sa-
ten sabahlığının ipini düğümlüyordu. “Ya da kardeşini değil de beni
sorduğuna göre kime ne olduğunu mu sormalıyım?”

“Ne?” Mia onu kapı aralığından sertçe iterken Jed mırıldandı.
“Burası ne kadar büyük? Oturma odası kadar...”

Bana hızlıca bir göz attı. “Sanırım yukarı çıksak iyi olacak. Mut-
faktan.”

Eski püskü koltuğu sürükleyerek getirdim, böylece Mia ayakları-
nı yatağıma uzatarak oturabilirken ben de yatak başlığına yaslandım.
Üzerimizde pijamalar, kucağımızda dondurma kâseleri... Jed benden
altı yaş büyük birine âşık olmasaydı ergenlik çağında, hoşlanabilece-
ğimiz türden bir gece yarısı kardeş sohbeti için hazırlanmış gibi gö-
rünüyorduk.

“Peki, sorun kimde? Adam’da mı Henry’de mi?”

Yüzümü buruşturdum. “İkisinde de.”

“Devam et.”

Tarafsız bir görüş almak istediğim için ona metni gösterdim.

“Nişanlanmışsın!” Gözleri şokla döndü. “Adam’la mı?”

“Hayır, nişanlanmadım.”

At arabası gezintisi ve yılbaşı gecesi hakkında kısaca bilgi verdim.

Yaşadığı şok yerini odaklanmaya bıraktı. “Birinin yanlış bir sonu-
ca varmasını umarak bunu bilerek mi gönderdi sence?”

“Bu biraz abartılı bir düşünce. Genelde kimse telefonumu oku-
maz. Okusalar bile açıklayabilirim. Sanırım her zamanki gibi aşırı
hevesli davranmış ve çağrışımların farkına varmamış.”

“Ya da evlenme teklif etme ihtimaline karşı bilinçaltı bir mesaj
gönderiyor?”

“Şey...” Sonra müzik odasındaki konuşmayı anlatmaya devam ettim.

“Şaşırdığımı söylemek isterdim ama iş anlamında geri döndüğü
açıktı. Gösterideki o şarkı, hastanenin altını üstüne getirmesi... Altı
ay önce ayrıldığınız düşünülürse bu cesur bir hareketti.”

“Büyük jestlerden hoşlanıyor. Sanırım bu sefer hayatıma devam etme konusunda ciddi olduğumu biliyordu. Çiçekler ve içinde adım geçtiği başka bir şarkı onu kesmeyecekti.”

“*Evet* demediğini biliyorum ama birlikte at arabasına atlayacaksan *hayır* da demediğin izlenimini edindim.”

Kaşığımı yere bıraktım. “Kafam çok karışık, Mia. Kafamın içinde dönüp duruyor ve beni çılgına çeviriyor. Olan biten her şey yüzünden doğru dürüst düşünemiyorum.” Önceki köpeğimiz Pickle’nun fotoğrafını işlediğim yastığı elime aldım ve sıktım. “Bu yüzden onunla düzgün bir randevunun kararımı doğrulamaya yardımcı olabileceğini düşündüm.”

“Hangisi evet ya da hayır?”

“Bilmiyorum...”

“Bence derinlerde bir yerde çoktan kararını vermişsin.” Dondurmadan kasıtlı olarak bir lokma aldı.

“On iki yıl oldu, Mia. Onu sevmekle, beklemekle ve bir gün aptal müziği yerine beni seçeceğini ummakla geçen on iki yıl... Hayallerim gerçek oldu.”

“Ama o artık senin hayalin olmayabilir.”

“Emin olmadan çekip gitmek yanlış olur.”

“Ve işleri daha da karmaşık hale getirmek için,” diye konuştu kâsenin sonunu sıyrarak. “Henry Fairfax’e gittin.”

“Ne?” Soğuk metalin, cildimin erimesini engelleyebileceğini umarak kaşığımı bir yanağıma bastırdım.

“Henry ve Adam olduğunu söylemiştin... Ah!” Öne doğru eğildi, parçalar yerine oturdukça gözleri parlıyordu. “Henry metni okudu ve senin Adam’la nişanlı olduğunu düşünüyor!”

“Muhtemelen...”

Arkasına yaslandı, başka bir hikâye için yerleşti. “Ne dedi?”

“Hiçbir şey. Sadece sessizleşti.”

“Henry standartlarına göre bunun muhtemelen sana âşık olduğu anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?”

“Geçtiğimiz hafta içinde gerçekten iyi arkadaş olduk. Adam’dan nefret ediyor ve büyük ihtimalle arkadaşının tekrar incinmesini istemiyor.”

“Haklısın. Adam tam bir muamma. Bir yerlerde henüz bahsetmediği bir karısı ve çocukları varsa hiç şaşırmam. Beni asıl ilgilendiren, ilk kez Henry’nin ne düşündüğünü önemsiyor olman.”

Mia’yı dürüst fikrini almak için buraya davet etmişim ama Henry’yi bu bağlamda tartışmak, hâlâ yorganımın içine girme isteği uyardırıyordu.

“Dediğim gibi biz arkadaş olduk...” dedim yavaşça.

“Yani daha fazlası mı olmak istiyorsun?”

Tereddüt ettim. Büyük soru buydu.

“Bilmiyorum...” Alnımı yastığa yasladım. “Şimdiye kadar sadece bir erkeğe karşı bir şeyler hissettim. Mutlu sonumda kimin olacağını hep biliyordum. Adam ve ben ne kadar kusurlu olsak da onu tanıyorum. Başka birine ilgi duyma düşüncesi bile yeterince ürkütücü ama Henry? Tüm hayatımı ondan nefret ederek geçirdim ve şimdi onun hiç de düşündüğüm gibi biri olmadığını anlıyorum. Bu garip geçmişin üstüne bir de ailelerimiz var, Charis Evi’ndeki işi... Düşünecek çok şey var, omzumun üzerinden bakan bir evlilik teklifi olmasa bile.”

“O zaman bunu düşünme.” Omuz silkti. “İçgüdülerinle hareket et ya da kalbinle. Hangisi Henry ile birlikte olman gerektiğini söylüyorsa onu dinle.”

“Ama Henry’nin ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlamak neredeyse imkânsız. Sevebileceğimi bildiğim, beni sevdiğini bildiğim bir adamı, çok az tanıdığım bir adamın denemeye ilgi duyma ihtimali yüzünden geri mi çevirmeliyim? Bu evliliğe karşı hiçbir şey gibi geliyor...”

“Bence bu olaya böyle bakmamalısın.” Mia şimdi sessizce konuşuyor, gözleri benimkilerle buluşuyordu. “Ya biri ya diğeri değil. Adam’la evlenmek isteyip istemediğine kesin olarak karar vermelisin ki ona bağlanabilesin ya da onun ortaya çıkıp gelecekte sahip ola-

bileceğın her şeyi rayından çıkarma riski olmadan hayatına devam edebilesin ve buna karar verdikten sonra Henry ile ilişkinizin nasıl gittiğini görmek isteyip istemediğinizi düşünmeye başlayabilirsiniz. Şimdi büyük bir karar vermek zorunda değilsiniz. Ailen ne düşünürse düşünsün ya da ne umarsa umsun bunu sıradan tutabilir, birkaç randevu deneyebilirsin. Flört dünyasına geri dönmek için daha kötü insanlar da var.”

“Hey? Bu Henry!”

Mia gülümsedi. “Bana ilk randevunun ne zaman olduğunu söyle, ben de onu personel odasında köşeye sıkıştırıp ne giymesi gerektiği konusunda kesin talimatlar vereyim.”

“Bu işin hangi yöne doğru gittiği konusunda oldukça ikna olmuş görünüyorsun.”

“Bea, anne ve babanı uzun yıllardır tanıyorum.”

Daha önce hiçbir konuda bu kadar yanılmamışlardı.

“Ya yanılıyorlarsa? Bir şekilde bunun gerçekleşmesi için zorluyorlar sonuçta.”

Ayağa kalktı, gitmeden önce bana sarılmak için döndü. “İstediğin şeyi elde etmek için direnme konusunda oldukça başarılı görünüyorsun. Seninle bu kadar gurur duymalarının nedenlerinden biri de bu.”

Bu akşamın kargaşasını göğsümde bir yumruk gibi hissettim.

Yorganımın altında karaya vurmuş bir balık gibi dönüp durduğum, çeşitli sorunların beni en çok strese sokmak için birbiriyle savaştığı bir gece daha beklerdim. Bunun yerine aşırı yüklenmeye ulaşmış olmalıyım çünkü bir sonraki bildiğim şey alarmımın çaldığı ve işe geri dönmeden önce iki saatim olduğuydu.

Giyinene, çantalarımı hazırlayana ve odayı toplayana kadar tavan arasında oyalandım. Sonunda bahanelerimin tükendiğini kabul ederek ailemle yüzleşmek için aşağı indim.

“Ah, Beatrice,” diye mırıldandı annem. “Savaş komitesine katılabilirsin.”

Kendime bir fincan çay koydum ve neler olduğunu anlayana kadar masada oturmak yerine tezgâha yaslanmayı tercih ettim.

"Ahlaki ihanet noktasına varan kararlılığınız bize ilham verdi," diye devam etti bana küçük bir gülümseme sunan babamın yanında ki banka kayarak. "Orkestranın, Titanik'in güvertesinde serenat yapmayı bırakıp bir cankurtaran botunun nasıl inşa edileceğini bulmaya başlama zamanı geldi."

"Evet?"

"Tüm dikkatimizi son bir Charis Evi Noel'ine vermek yerine okulu kurtarmak için bir yol bulacağız," diye ekledi Jed yardımsever bir şekilde.

"Doğru. Bu harika ama işe gitmem gerekiyor."

"Evet, elbette öyle. Planı yapar yapmaz seni bilgilendireceğiz."

"Saat altı buçuk olmadıkça çünkü o zaman hava durumunu izliyoruz olacağız," dedi babam.

Başımı kaldırdım, gözlerim onunkilerle buluştu ve ikimiz de aynı anda gözyaşlarına boğulduk.

Babam gelip beni kucakladığında Jed, "Ah," diye homurdandı. "Ailenin Armstrong tarafına çekmiş olduğum için çok rahatladım!"

30. BÖLÜM

Taksiciye beni en hızlı şekilde eve götürmesi için talimat verdim. İşe gitmeden önce üstümü hızlıca değiştirip birkaç kez derin nefes aldım. Henry *beni düşündüğünü ve her şeyin yolunda gitmesini umduğunu* belirten bir mesaj gönderdiğinde vedalaşmaya gelmemesinin yarattığı hayal kırıklığını üzerimden atmaya çalışıyordum.

“Peki, bu ne anlama geliyor?” diye mırıldandım kendi kendime, bir yandan da desenli taytımı çekiştiriyordum. “Beni nasıl düşünüyorsun? *Bea bugün işe dönüyor, umarım kovulmaz* gibi mi? Yoksa *her zaman seni düşünüyorum* gibi mi?”

Düzenli, verimli ve becerikli Bea’nın geri döndüğünü göstermek için fazladan erken gelmeye hazırdım ama otobüs durağında beklerken en son Noel partisinde bir kolunu Summer’a dolamış olarak gördüğüm stüdyo şefi Mike Long ile saat on birde toplantı yapacağımızı teyit eden bir mail aldım.

Çılgınca dualar mırıldanırken güvenlik bariyerinden koşarak geçip merdivenlerden Mike’ın ofisine çıkmam bile sekiz dakika gecikmemi engelleyemedi.

“Ah, Bree! Beni ektiğini düşünmüştüm.”

“Çok özür dilerim,” diye mırıldandım. “Toplantıyla ilgili maili sadece yirmi dakika önce aldım. Bugün başlamam gerekmiyordu. On bir buçuğa kadar çalışacağım için hâlâ yoldaydım.”

“Hazırlıklı olmak her zaman işe yarar, Bree. Yayıncılığın ilk derslerinden biri.”

Ne yani, patronunuz sizinle ilk kez planlanmamış bir toplantı yapmaya karar verirse diye işe her zaman yarım saat erken mi gidiyorsunuz?

Ayağa kalktı ve ofisine bitişik olan toplantı odasına geçmemizi işaret etti. Summer Collins’in zaten orada oturduğunu görünce bir an için afalladım. Yeni gözlükler almıştı ve gözlükler o kadar büyüktü ki yüzündeki korkunç sırtışı neredeyse gizleyebiliyordu.

Sandalyeme oturduktan sonra Mike doğrudan konuya girdi.

“Aramızdan ayrılacağını duydum. Devir teslim konusunu daha sonra konuşmaktansa bir an önce konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm.”

“Anlamadım?”

“Summer yarından itibaren geçici olarak senin yerine geçecek. Bu geçiş sürecinde ona danışmanlık yapacaksın ve yayınladığı içerikten sorumlu olacaksın. Senin yaptığın tüm ekstra işler konusunda onu eğit ki izleyicileri elimizde tutabilelim. Yepyeni bir demografinin ilgisini çekecek ancak senin payını kaybederek bunun iptal edilmesini istemiyorum. İhbar süreni dört haftaya indirmeye hazırım. Gereğinden fazla uzatmak istemiyorum. İnsan kaynakları hâlâ iki haftalık tatil borcun olduğunu söylüyor, yani iki hafta içinde masanı toplayabilirsin.”

“Bekle, ne?” Sandalyeye geri oturdum, sersemlemiştim ama aynı zamanda Summer’ın hemen yanımda olduğunun da farkındaydım.

“Beni kovuyor musun? Çünkü istifa etmedim.”

“Henüz değil.” Kendini beğenmiş gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. “Büyük patrondan hiçbir şey kaçmaz, Bree.”

Doğru olan şeyi atladığını belirtmek için pek de doğru bir zaman gibi görünmüyordu.

“İstifa etmeyi düşünmüyorum,” diye geveledim beynim çılgınca beni istifa etmeme durumumdan nasıl kurtaracağını bulmaya çalışır-

* Nüfus bilimi. (c.n.)

ken. “Tam tersi. Aslında rolümü nasıl daha fazla geliştirebileceğime dair bir projem vardı. Noel dönemi için *online* etkileşim istatistiklerini gördünüz mü? Bence şimdi işleri bir sonraki seviyeye taşımak için mükemmel bir zaman, bazı fikirlerimi sizinle paylaşabilir miyim?” Televizyondaki gülümsememi takındım, çevresel görüşümdeki Summer’dan kararlı bir şekilde kaçındım. “Yine de ayrılacağımı nereden duyduğunuzu bilmek isterim çünkü bu tamamen gerçekdişı.”

“*BWM Bugün*’den ulusal bir rol teklifi almadın mı?”

Sertçe yutkundum ve Mike’ın doğrudan Baxter’dan duymuş olma ihtimaline karşı su şişemi Summer’ın kendini beğenmiş suratına atmamak için kendimi zor tuttum.

“Evet, aldım.”

Summer bir anlığına irkildi, eğer uyanık olmasaydım bunu fark edemeyecektim.

“Ama geri çevirdim.”

“Ne?” Summer çığlık attı, benimle yüzleşmek için dönerken tüm soğukkanlılığını kaybetti. “Bunu neden yaptın ki?”

“Evet,” diye ekledi Mike, Summer’a bilgi kaynağının bu toplantı odasında oturduğunu doğrulayan sert bir bakış attı. “Açıkla.”

“Çeşitli nedenlerden dolayı işi istemiyordum. Mülakata katılmak, burada kalmak ve yerel insanlarla yerel hikâyeler üzerinde çalışmak istediğimi daha da pekiştirdi. Son birkaç aydır odağımı kaybetmiş gibi göründüğümün farkındayım ama *East Midlands Weather*’ın daha da büyüyüp geliştiğini görmeye kararlıyım.”

“Durum böyleyken, Bree...”

“Ben Bea.”

“Pardon?”

“Bea Armstrong, bölge genelinde tanınan bir ismim. En iyi hava durumu sunucunuzun adını doğru söyleyemezseniz muhtemelen pek iyi görünmezsiniz.”

“Doğru. Bea. Ben de öyle dedim. Her neyse, açıklamak üzere olduğum gibi Summer’ın devreye girmesi için çalışmalara çoktan başla-

dık. Senin de bahsettiğin gibi burada sürekli olarak karşılayamadığın bir mükemmellik standardı var. Dürüst olmak gerekirse, istifa etmen seni büyük bir zahmetten kurtaracaktır.”

“Ne diyorsun sen?”

Ne söylediğini çok iyi biliyordum, sadece söylediklerine inanmaya dayanamıyordum.

“İstifa et ya da *kovul* diyor. Her iki durumda da gidiyorsun,” diye araya girdi Summer sahte bir sempati ile burnunu kırıştırarak.

Tamam, şimdi kızgınlığın ötesine geçmiş ve kör bir öfkeye doğru dörtlüla koşuyordum. “Mike, ekibin en iyi, en özverili –hatasızlıktan bahsetmiyorum bile– üyesi olduğumu biliyorsun. E-postamın düzgün çalışmaması nedeniyle birkaç teslim tarihini kaçırdım diye beni kovamazsın. Bu bir BT* sorunu. Kovun onları!”

“Bunun duymak istediğin şey olmadığını biliyorum...”

“Yapımcılar bu konuda ne diyor?”

“Yapımcılar yeni işinden henüz bahsetmediğin için rahatsız oldular.”

“Yeni bir işim yok!”

“Bigwood’un teklifini kabul etmek için çok geçse de eminim yakında başka bir şey bulursun.” Mike sanki tartışma bitmiş gibi ayağa kalktı, bense oturmaya devam ettim. Bunun tek nedeni, bacaklarımin pelteye dönmüş olması değildi.

“Onunla yatıyorsun, değil mi?” Öfkem, mantığımin önüne geçerek aklımdan geçenı ağızımdan kaçırdım.

Mike bana küçümseyen bir bakış fırlattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu biraz *tesadüf* gibi görünmüyor mu sence de?”

“Bu binadaki kadınların çoğıyla yattım. Ortalamalar kanunu, bazılarıının terfi alacağını söylüyor. İstifanı saat beşe kadar masama bırak.”

Konuşmasını bitirdiğı anda kapı açıldı ve Jamal içeri daldı.

“Mike, bunu görmelisin.”

* Bilgi Teknolojileri. (c.n.)

“Hayır, Hailey’den randevu alman ve ardından ofisime davet edilmeyi beklemen gerekiyor.”

“Bea’yi kovmadan önce bunu görmelisin.”

“Gerçekten umurumda değil,” diye alay etti Mike. “Kaç tane takipçisi olduğu umurumda değil. Beceriksizliklerle uğraşacak vaktim yok. Bu toplantıya bile zamanında gelemedi.”

“Çünkü Summer, onun e-posta hesabını hackledi.”

“Pardon?” Summer gülerek ve panikleyerek bağırıyordu.

Jamal, birinci sınıf bir mühendisti ve Mike bunu biliyordu. Bıkın bir iç çekişle Jamal’a devam etmesi için başıyla işaret etti.

“Bea’nin hesabına nereden girildiğini izlemeye başladım ancak girişlerin yarısının Bea’nin olmadığı yerlerden olduğu ortaya çıktı. Örneğin bu sabah saat altı on üçte olduğu gibi,” dedi Summer’a dönerek. “Bu, Bea’nin e-posta hesabına senin çalıştığın masadaki bilgisayardan girildiğiyle ve Summer bu toplantıyla ilgili e-postayı sildiğiyle aynı zaman diliminde...”

Summer, Jamal’a uzun ve acı dolu bir süre baktıktan sonra bu kez histerik bir kahkaha attı. “Ben tiyatro okuluna gittim. Bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Beni ciddi *hacker* olmakla mı suçluyorsun?”

“Hayır ama seni *iyi bir tahminci* olmakla suçluyorum.” Bana baktı. “*WeatherGirl*? Bana böyle aptalca bir şifren olduğunu söyleseydin bu iş çok daha kolay olurdu.”

“Sen olduğunu biliyordum!”

Vücudumdaki her sinir hücresi titrerken ayağa fırladım. Kendimi öfkeli bir insan olarak görmezdim ama her şeyin üstüne bir de bununla uğraşmak zorunda kalmak, Summer’ın bana yaşattığı stres ve aşağılanma, çok sevdiğim işimi neredeyse sabote etmek... Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacağım için patlamanın eşiğindeydim.

Mike çoktan insan kaynaklarıyla konuşmaya başlamıştı. Bana şöyle bir baktı ve Jamal’a beni buradan *çıkarmasını* ve hemen geri gelmesini emretti.

Sonraki bir saati inatla işime devam ederek, web sayfalarını güncelleyerek ve gündüz programını hazırlayarak geçirdim. Mike'ın ofisi benim alt katımdaydı, bu yüzden neler olduğunu ya da kimin girip çıktığını göremiyordum ama öğle yayınını bitirdiğimde ne Summer ne de Jamal dönmüştü.

Jamal nihayet ortaya çıktığında haber odasının geri kalanı işlerine dalmış gibi davranırken kulaklarını bize doğru dikmişlerdi.

“Pes etti.”

Aylardır içimde tuttuğumu fark etmediğim bir şekilde iç geçirdim ve bir damla gözyaşının dökülmesine engel olamayarak masamdaki sandalyeye geri çöktüm. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Geri dönecek mi?”

“Seni kahve içmeye götürmem istendi. Döndüğümüzde Summer Collins, kötü bir anı olarak hayatımızda kalacak.”

“Bir kafeye kadar yürüyebileceğimden emin değilim.”

“Seni taşımayacağım, o yüzden Bea Armstrong’ın cesaretinden biraz alsan iyi olur.”

“Ne? *Bea Armstrong cesareti* mi?” Zayıf bir kahkaha attım ki muhtemelen demek istediği de buydu. İstifa etmeyişimi kafein ve çok büyük bir parça havuçlu kekle kutlamak için dışarı çıktım.

Ve böylece korkunç bir sabah ve sinir bozucu bir öğleden sonra oldukça harika bir akşama dönüştü. Haber spikeri beni içeri alır almaz Summer’ın saçmalıklarının neden olduğu yükten kurtulmuş olarak geri dönmenin sevincini gizlemek imkânsızdı.

“Eve daha sık gitmelisin,” diye öğüt verdi Bayan Lewinski saat tam altı kırk beşte aradığında. “Sana çok iyi gelmiş gibi görünüyor.”

Evde geçirdiğim zamandan ziyade işe geri dönmüş olmamın adımlarımı hızlandırdığını söyleyerek onu düzeltmedim. Bu sefer bunun tamamen doğru olduğundan emin değildim.

Akşam hava açık ve berraktı, ben de eve kadar iki mil yürümeye karar verdim. Bu bana yol boyunca tanıdık dükkânların ve evlerin

güzel ışıklarını, sıcak parıltısını geçerken mahalleme geri dönmenin tadını çıkarma şansı verecek ve kulaklıklarımı takıp Henry'yi arayarak Summer Collins'in nasıl yakalandığını anlatmam için bolca zaman sağlayacaktı.

“Bea, ben de seni aramak üzereydim,” diyerek telefonumu açtı ve karnımdaki mutluluk çarpıntısını otomatik olarak artırdı. Günümü anlatmak için neden Adam'ı değil de Henry'yi aramak istediğimi çoktan analiz etmiştim. Bunun nedeni, Henry'nin Summer'ın olası sabotajından zaten haberdar olması ve onu mülakatta iş başında görmüş olması olabilirdi. Henry'nin çalıştığım yerle kişisel bir ilgisi olmadığı için de olabilirdi.

Ya da sadece Henry olduğu için de olabilir.

Benimle konuşmak istediğini duymak, işle ilgili tüm düşünceleri bir kenara itti. Henry'nin Adam'la tekrar birlikte olduğuma inanabileceğinin son derece farkındaydım. Bana bir şey mi söyleyecekti?

“Evin arka tarafında gizlenen birkaç adam buldum.”

“Charis Evi?”

“Evet, ailen hastanede. Bu yüzden ziyaretlerini bölmek istemedim.”

“Davetsiz misafirler mi? Polisi aradın mı?”

“Gazeteciler, Chronicle'dan.”

Yaya kaldırımında durdum ve neredeyse bana çarpacak olan bir adamın küfretmesine neden oldum. Diğer yayaların yolundan çekilmek için diğer tarafa doğru ilerlediğimde buz gibi bir korku sisi üzerime çöktü, ardından dalları göğsümü sıkı sıkı sardı.

“Ne dediler?”

“Joy'u arıyorlardı ya da oğlunu...”

Tekrar hareket etmeye başladım, eve doğru aceleyle yürümeye koyuldum.

“Onları konuşturmak için sorularını cevaplamakla ilgileniyormuş gibi yaptım. Birisi onlara babanın babasını ortaya çıkaran bir hikâye satmış.”

“Ah, hayır! Hayır, hayır, hayır!”

“Onlara Joy’un şu anda burada yaşamadığını söyledim ama hâlâ hastanede olduğunu öğrenmek zor değil.”

“Benim aptal tanıtım numaram sayesinde...”

“Bana kartvizitlerini verdiler, pazar gazetesine çıkmayı hedefliyorlar.”

“Yani yarın?”

“Evet, biri röportaj yapmayı teklif ederse erteleyeceklerdir.”

“Büyükanne Joy ya da *babam* olan biri mi?”

“Ya da yakın bir akraba olan ve gizemi çözen yerel bir televizyon kişisi...”

“Bu bir kâbus...” Artık neredeyse koşuyordum, sırt çantam omurgama çarpıyordu. “Beş dakika içinde evde olurum, sonra doğruca oraya gelirim. Takside düşünmeye çalışacağım.”

Henry, “Ben zaten buradayım,” diye cevap verdiğinde yolumun köşesini dönmüştüm.

Onu arabasının yanında, yolun elli metre aşağısında ve ön kapıma giden küçük patikanın hemen dışında gördüğümde yaşadığım rahatlama neredeyse dondurucu sisin yarattığı korkuyu yok etmeye yetecekti.

Henry Fairfax’i gördüğüme bu kadar sevineceğim, milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Ona doğru koştum, oraya vardığımda garip bir şekilde durdum, ne yapacağımdan tam olarak emin değildim.

Henry yüzüme bir kez baktı, bir adım daha yaklaştı ve beni kucakladı.

“Hepsi benim suçum,” diye mırıldandım kahverengi paltosunun içine doğru. “Her şeyi mahvettim... Büyükanne Joy benden nefret edecek.”

Henry her zamanki gibi altı boş bir laf etmek istemeyerek, “Üzülecek,” diye itiraf etti. “Ama siz Armstronglarsınız, bunun üstesinden geleceksiniz.”

Beş dakika sonra bir kez daha Henry'nin yolcu koltuğundaydım. Hız sınırının bir mil altında, sabit bir hızla trafikte ilerlerken sonunda düşünebildim.

“Eğer yayınlanırsa bunu ondan saklamamızın hiçbir yolu yok. Onun bilmediği bir şey olması adil değil.”

Henry cevap vermeden önce şerit değiştirmeyi bekledi. “En azından baban zaten biliyor ve Tony de öldüğü için kimse onu rahatsız edemez. Joy'un kim olduğunu biliyorsan bu biraz ilginç bir hikâye ama ortada büyük bir skandal yok.”

“Hayır ama Büyükanne gazeteciler sözkonusu olduğunda mantıklı davranmıyor. Muhtemelen bunun için Tony'ye teşekkür edebiliriz. Neredeyse altmış yıldır sır olarak sakladığı bir şeyi yayınladıkları için çılgına dönecektir ve bunun olması için onca zaman varken...” Başımı salladım. “Nasıl öğrendiler ki?”

“Bu konuda kiminle konuştun?”

“Asistanı Zelia. Hamileyken birlikte yaşadığı Ursula Brambleton, sonra da Tony'nin karısı ama ona bebekten hiç bahsetmedik.” Bir başka tatsız gerçek karşısında elimi alnıma bastırdım. “Pat O'Dowd'a kocasının bir aşk çocuğu olduğunu söylemek zorunda kalacağım.”

“Eğer zaten bilmiyorsa başından beri yalan söylüyordu ve hikâyeyi senden önce anlatmaya karar verdi.”

Bunu düşündüm. “Bunu anlamıyorum... Yalan söylüyorsa fotoğrafı vermeyi bırak, neden bizi içeri davet etti? Zelia olduğunu da sanmıyorum. Büyükanne Joy'u seviyor ve hâlâ görüşüyorlar.”

“Peki, Ursula Brambleton?” diye bitirdi Henry. “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.”

Bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar veremedim numaramı gizleyerek onu aradım.

“Alo? Ursula? Ben Henrietta Fairfax. Gazeteciyim. Joy hakkında bir hikâyen olduğunu duydum. Bizimle röportaj yapabilir misin?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Yapabilirim.” Bu sefer hiç tereddüt etmedi. “Eğer zamanıma değecekse...”

Başka bir şey söyleyemeyecek kadar dehşete düşmüş bir halde telefonu kapattım.

“Onunla konuştuktan sonra her şey yerine oturmuş olmalı.” Midemde çalkalanan bulantıyı geri yuttum. “Bu kadar açık konuşmamalıydım. Büyükanne Joy’a sadakat duyacağını düşünmek aptalcaydı. Böyle bir aptal olduğumu ona nasıl açıklayacağım?”

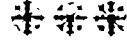
“Bunu geri alamazsın. Jonty ve Cora ile ne kadar üzgün olduğunu zaten konuştun. Şimdi önemli olan bundan sonra ne yapacağımız..”

Titreyen bir nefes çektim, şehir artık arkamızdaydı, orman ise sadece birkaç dakika ilerideydi.

“Bundan sonra ne yapacağız?”

“Ailene söyleyeceğiz ve kararı onlara bırakacağız. Yine de mümkün olduğunca çabuk Pat O’Dowd ile temasa geçmeniz gerekiyor. Gazetecilere fırsat vermeden önce...”

Saat altıyı çoktan geçmişti ama gazeteciler onun akşam sokağa çıkma yasağına saygı göstermiyorlardı ve bu benim de gösteremeyeceğim anlamına geliyordu.

“Kimsiniz?” diye tersledi, neredeyse bir dakika kapıyı çaldıktan sonra cevap vermişti.

“Pat, ben Bea Armstrong. Tony’nin büyükannem Joy Papplewick ile olan arkadaşlığı hakkında konuşmak için dün sizi ziyaret ettim.”

“Size bu konuda hiçbir şey bilmediğimi söyledim.”

“Evet ve yardımınız için gerçekten minnettarım ancak üzülerek söylemeliyim ki şok etkisi yaratabilecek bazı haberlerim var.”

“Ne oldu?”

“Joy’un oğluna olan ilgiyi ve babasının kim olabileceğini hatırlıyor musunuz?”

“Pek sayılmaz.”

“Şey, Tony’ydi.”

Haberi sindirebilmesi için bir süre bekledim ama Pat’in buna ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

“Bu kadar mı?”

“Şey, hayır. Birisi hikâyeyi Chronicle’a satmış, yarın basmayı planlıyorlar. Korkarım ki büyük ihtimalle sizinle temasa geçip bir yorum isteyecekler. Çok üzgünüm, bunun üzücü olduğunu biliyorum.”

“Sorabilirler!” dedi küstahlığa varan bir kahkaha atarak. “Hem neden üzüleyim ki? 1987’den beri o adamı görmemiştim. Benden sonra iki aptalı daha kendisiyle evlenmeye ikna etmişti. Görünüşe göre Joy Papplewick, ona baba olduğunu söylemeyerek akıllılık etmiş. Belki de söylemiştir ama o, bebekle hiçbir şey yapmak istememiştir. Çıkan yoksa çabalayacak bir adam değildi. Büyükannene endişelenmemesini söyle. Onun pisliğine bulaşmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kimseye bir şey söylemiyorum. Şimdi sakıncası yoksa *The Chase*, *Ünlüler Özel* programını izliyorum.”

31. BÖLÜM

Koç Evi'ne vardığımızda saat neredeyse akşam dokuzdu. Şaşkınlık ve dehşet içinde yürürken ailemin arabası her zamanki yerindeydi ve alt katın ışıkları bahçedeki Noel süsleriyle yarışıyordu.

“Beatrice!” Annem arka kapıyı açtığında adımı haykırdı. “Nasıl bildin? Sanki etrafım casuslarla çevrili...” diye devam etti oturma odasına doğru ilerlerken. “Şu internetteki hayranların her yerde!”

“Neyi bildim?” Henry’i arkamda bırakıp annemi takip ederek sordum. “Hâlâ Büyükanne Joy’la birlikte olduğunu sanıyordum.”

Coşkulu bir edayla bana döndü. “Hepimiz buradayız!”

En sevdiği koltuğuna gömülmüş, dizlerine bartaniye dolamış, bir kadeh şarap içen büyükanne Joy’la birlikte olduğunu eşlik eden karışık duygular telaşa dönüştü.

“Ne? Sen...” Ansızın gülümsedi ancak aklının doğru ismi bulmakta zorlandığını görebiliyordum.

“Tatlı Bea, ne güzel bir sürpriz!” Babam koltuktan kalktı ve gelip başımın üstüne hızlı bir öpücük kondurdu. “Bu akşam harikaydın. Onu gördün mü Henry? Büyükanne Joy kaldığı odadaki herkese televizyonda torununu izlemesi için ısrar etti.”

“İzledim.” Henry gülümsedi. “Harikaydı.”

Ailemin yayını izlemiş olmasına ya da Henry’nin izlemiş olmasına ve bunun *harika* olduğunu düşünmesine sevinecek zamanım

yoktu. Büyükanne Joy'un evde olması beni rahatlatırsa da bu durum sonraki konuşmayı daha da zorlaştıracaktı.

Babam bana doktorun söylediklerini anlatırken annem de bir demlik çay ve biraz granola getirdi.

"İçeri girdiğinizde takındığınız kasvetli havaya bakılırsa ikinizin nişanınızı duyurmak için burada olmadığınızı tahmin ediyorum. Ne oldu?"

"Şu anda söylemem gerektiğinden emin değilim..."

"Eğer bu Tony O'Dowd'la ilgiliyse büyükaannen ne olduğunu biliyor," dedi babam, annesinin elini tutarak. "Ondan hiçbir şey saklamayacağız, o yüzden şimdi tam zamanı."

Kalbim titrerken, gözlerim Büyükanne Joy'dan başka bir yerdeyken onlara söyledim.

Sözlerimi bitirdiğimde yoğun bir sessizlik oldu. Gözlerinin ardından sayısız duygu titreşen annem konuşmak için ağzını açtığı anda Büyükanne Joy ondan önce davrandı.

"O kan emicilerin ben ölene kadar bu işi çözemeyeceklerini umuyordum ama anladılar, işte bu kadar! Ursula Brambleton, her zaman açgözlü birisiydi. Bu durumdan memnun değilim ama kalan değerli vaktimi üzümlere harcayacak değilim. Ayrıca..." Kırıksıklıkları düşünceli haliyle daha da derinleşti. "Ahmaklar sonunda yararlı olabilir."

Ve böylece bir plan oluşturuldu. Büyükanne Joy'u sömürmekle ilgili pek çok itiraz vardı ama o hepsini geri çevirdi ve yetmiş yıldır buna katlandığını, bir kez olsun iyi nedenlerle sömürülebileceği konusunda ısrar etti.

"Eğer Charis Evi'ni kurtaracaksak yağcılara tahammül edebilirim."

İşe yaramayabilirdi ama denemeye kararlıydı.

Henry'nin kartundaki numarayı çevirmeden önce Jed'i aradık ve fikrimizi söyledik. Kalbim ağzımın içinde bir yerlerde olabilirdi ama inanılmaz aileme duyduğum sevgi ve gururla o kadar ağırlaşmıştı ki ait olduğu yerde kalmalıydı.

Yapmam gereken bir telefon görüşmesi daha vardı ama işler yeterince karışık olduğu için Henry beni eve bırakana kadar bekledim.

“Selam, nasılsın?” Adam onu gece yarısına yakın bir saatte aramış olmamdan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Akşam boyunca bana birkaç mesaj göndermiş, ben de Büyükanne Joy’un taburcu olduğunu ve onunla daha sonra konuşacağımı belirten kısa bir cevap göndermiştim.

“İyiym, hareketli bir gün oldu.”

Nasıl ve neden olduğuna dair herhangi bir ayrıntıya girmeden – uzun bir konuşma için çok yorgundum– Charis Evi’ni kurtarmak için bir kampanya başlattığımızı açıkladım. Yardım edebileceğini umuyorduk.

“Ne kadar vaktimiz var?”

“Yarın bir röportajım var, ertesi gün, yani yılbaşı gecesi basılacak. O zamana kadar TV programlarına hazır olmamız gerekecek.”

“Sorun değil. Hazır olacak.”

“Emin misin? Konu müzik olduğunda mükemmeliyetçi olduğunu biliyorum.”

“Bea, Charis Evi, ailen ve sen hayatımı kurtardınız. Bu iyiliğe karşılık vermenin zamanı geldi.”

Artık sabaha kadar endişelenmek, paniklemek, çıldırmak ve bu planın yeterli olması için dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Mia’nın moda tavsiyesine uydum ve ertesi sabah tam bir *Bea* oldum. Otuz aralıktı, hâlâ Noel aksesuarları için kabul edilebilir tarih aralığının içindeydi ama ben fotoğrafların sezonun çok ötesinde de asılı kalmasını istiyordum. Bu yüzden birkaç kez röportaj yaptığım yerel bir çevrecinin kocası tarafından benim için basılan en sevdiğim elbiseyi tercih ettim. Parlak mavi bir sırt kısmı vardı, hava durumu sembolleriyle kaplıydı ve gökkuşağı bir kemerle tamamlanmıştı. Güneşi tamamlaması için bir çift hardal tayı ekledim ve Sherwood Ormanı tasarımcısı Grace Tynedale tarafından hazırlanan minik yapraklar, fındıklar ve orman meyveleri ile işlenmiş bir çift botu bağladım.

Charis Evi kütüphanesinde buluşmak üzere anlaşmıştık. Anlaşmaya göre Joy Papplewick fotoğraf çektirecek ve kısa bir açıklama yapacaktı. Ben de soruları cevaplayacak ve içkimi kimsenin surauna fırlatmamaya çalışacaktım. Çoğu okul kütüphanesinin aksine bu kütüphane mümkün olduğunca çekici bir alan olarak tasarlanmıştı. Sallanan sandalyeler, puflar ve diğer rahat oturma seçenekleri vardı. Eski olmasına rağmen oda, deniz mavisi duvarları ve ahşap zemindeki pelüş halılarıyla havadar ve aydınlıktı. Eski kapılardan dönüştürülen birkaç masa köşelere sıkıştırılmış veya ortak çalışma için bir araya getirilmişti ve uzak bir köşede düzgünce istiflenmiş ağırlıklı battaniyeler, şelale aydınlatması ve duysal işleme veya bağlanma sorunları ile mücadele edenleri desteklemek için tasarlanmış diğer öğeler vardı.

Okul tatil olduğu için kaloriferler yanmıyordu, bu yüzden yanan bir ateşin etrafına dört koltuk yerleştirilmişti. Büyükanne Joy'un yanına oturdum, bir bardak su yudumladım ve onun soğukkanlılığının bir kısmını içime çekmeye çalıştım.

Henry muhabir ve fotoğrafçıyı içeri aldı. Bu sefer ailemin benden uzak durmasına karar vermiştik. Büyükanne Joy bir profesyonel gibi yanımda poz vermeyi bitirene kadar tek gerginliği, omuzlarındaki hafif düşüklük olan Henry'i bekledi. Göz kamaştırıcı gülümsemesi ve kendinden emin duruşu, ardında kalan gölgeleri güzelce yok ediyordu.

Fotoğrafçı işini yaparken muhabir bizimle rahatça sohbet etti. Büyükanne Joy'u bir an bile yanıltmayan, hazırlıksız sorular sordu. Seyrelmiş saçlarını savurdu, cılız kirpiklerini kırpıştırdı ve fotoğraflar çekildikten sonra muhabirin gözlerinin içine bakarak en basit gerçeklerden başka bir şey söylemedi.

"Çok teşekkür ederim, beyler," diye bitirdi sözlerini Henry'nin dirseğiyle ayağa kalkarak. "Tony O'Dowd'tan daha dürüst davranacağınıza inanıyorum."

Yanımdan geçerken minik bir kuş kadar hafif ve narin elini benimkinin üzerine koydu. "Senin için bitti, güzelim. En iyi yapuğun şeyi yapma zamanı."

“Onlara yarınki hava durumunu söyleyeyim mi?” Endişemi bir **şakanın arkasına gizlemeye çalışarak sordum.** “Onların kalplerini ve akıllarını kazan!” diye karşılık verdi göz kırparak, ardından topallayarak uzaklaştı.

Sonraki bir saat yayıncılık eğitimimin ve deneyimimin her zerresini gerektirdi. Elimden gelenin en iyisini yaptım, hiçbirimizin daha sonra pişman olacağı bir şey söylemedim. En azından onları konuşmayı kabul etmemin gerçek nedenine yönlendirmeye yetecek kadar.

Jed sayesinde gerçekler ve rakamlar hazırды. Daha da önemlisi, mizah serpiştirilmiş, kalp kırıklığı ile sırlıklam olmuş ve nihayetinde çok ihtiyaç duyulan mutlu sonu sağlayan hikâyelerim vardı. Tutkum ve motivasyonum vardı. Bitirdiğimde her iki gazeteci de yeniden başlatılan Charis Evi fonuna katkıda bulunmuştu.

“Harikaydı,” dedi Henry, ben evi gezdirdikten ve onları güvenli bir şekilde arabalarına bindirdikten sonra.

Büyükanne Joy’a eve kadar eşlik ettikten sonra kütüphaneye dönmüş, kollarını kavuşturmuş, kendi kendini görevlendirmiş bir tür korumaya gibi duvara yaslanmıştı.

Ben muhabirlere araziye gezdirirken o ateşi söndürmüş ve kapıyı kilitlemişti.

Koç Evi’ne doğru yürümeye başladık. Hava bulanıktı, ormanın kenarlarında pusuya yatmış bir tutam sis vardı ve arazi doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Tek ses, çakılların üzerinde gıcırdayan botlarımızdı.

Charis Evi’nin acil sorununa rağmen alttan alta bir belirsizlik akımı yanımızda dolaşıyordu. Henry dünden beri çok iyi davranıyordu. Davranışları beklediğim kadar nazik ve düşünceliydi ama geçen hafta boyunca aramızda oluşan rahat sıcaklık, ondan önceki yılların ılık nezaketine geri dönmüştü.

Ancak şimdi Henry yanımda yürümesine rağmen robot maskesinin arkasına saklanmıştı. Çok uzaklarda hissettiğinde onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

Dirseğiyle beni dürtmesini ve tam olarak aynı şeyi düşündüğümü-
zü doğrulayan yan bakışını özledim.

Arkamı kolladığını ve ihtiyacım olduğunda elimi tutacağını bil-
meyi özledim.

Onu kütüphaneye sürüklemek, ateşi yeniden yakmak, battaniye-
lerden birini kapmak ve onunla birlikte en kalın kanepeye kıvrılıp
günün geri kalanını ona kalbimden ve aklımdan geçen her şeyi anla-
tarak geçirmek istedim.

Bahçe kapısını açık tuttuğunda, ısıltılı süslemeler arasında ilerler-
ken arkamdan yürüdüğünde *istediğim kişinin o olduğunu biliyordum*.

Ancak ikimiz de aynı anda kapı koluna uzandığımızda ve par-
maklarımız birbirine değdiğinde elini geri çekişinden Henry'nin beni
istemediğine karar verdiği anlaşıyordu.

Gerçi şu anda bunu düşünecek zamanım yoktu. Röportajı ailem
için özetlemek için on dakikam vardı, gazetecilerin her şeyi istedikleri
kâbus hikâyesine dönüştürebileceklerinin ve düzenleyebileceklerinin
acı bir şekilde farkında olarak güvence vermeye çalışıyordum.

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Henry beni kapıdan çıkıp yakında
bir taksinin belireceğini umduğum yere kadar takip ettiğinde. “Onla-
rı hakladın, Bea. Kelimenin tam anlamıyla yaptıkları iki bağışa bakı-
lırsa bu iş iyi sonuçlanacak.”

“Belki de öyledir ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Et-
kilemeleri gereken editörler vardır ve günün geri kalanında amacın
ne kadar harika olduğunu unutup bunu nasıl olabildiğince sansas-
yonel hale getirebileceklerini düşünmeye başlarlar.” Ürperdim. “Ve
yapımcımın ortaya çıkardıkları makaleyi gördüğünde ne diyeceğini
düşünmekten korkuyorum. Beni daha yeni kovdu...”

“Seni kovdu mu?” Henry bana sert bir bakış attı. “Summer mı
neden oldu?”

Ona bir önceki günün dramını kısaca anlattım, Jamal'ın mükem-
mel zamanlamalı girişini tarif edene kadar alnındaki çatlaklar derin-
leşti. Sözlerimi bitirdiğimde taksi yola çıktı.

“İşî yeniden kabul ettin mi? Yani resmî olarak yeni bir sözleşme imzaladın mı?”

“Resmî olarak kovulduğumu hiç sanmıyorum.”

“Öyle bile olsa bir günde en iyi iki hava durumu sunucusunu kaybetti. Tüm o fikirler, Baxter’a sunduğun vizyon... Belki onları gerçekleştirebilirsin.”

“Bilmiyorum. Mike Long benim hayranım değil sonuçta.”

“Belki değil ama diğer tüm hayranların bir anlamı olmalı. Baxter Bigwood’u ikna ettin.” Taksinin kapısını açıp içeri girdiğimde Henry’nin ağzı seğirdi. “Sana karşı koymak oldukça zor.”

Sonra taksinin kapısını kapattı ve bunun ne anlama geldiğini ve dört yüz bin kişinin önünde üç dakika boyunca ayakta durup konuşmak zorunda kalmadan önce ciğerlerimin düzgün bir nefes alıp alamayacağını merak ederek beni ters yöne doğru bıraktı.

İç organlarım, Henry’nin kariyerimle ilgili asıl meselesini düşünmek için on beş dakika harcayabileceğim kadar sakinleşti ve o haklıydı, eğer potansiyel *BWM Bugün* rolü hakkında sevdiğim bazı şeyleri mevcut pozisyonuma dahil edersen o zaman kesinlikle bu konuyu açmak için patronumun bana kocaman bir özür borçlu olduğu zamandan daha iyi bir zaman olamazdı.

Mike o sabah ilk iş olarak ofisine uğramamı isteyen bir mesaj atmıştı, ben de tam zamanında ve *yeni belalı* tavrımı takınarak bunu yaptım.

“Ah, Bea! Lütfen otur. Sana kahve getireyim mi?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Pekâlâ, tamam. Dün yaşananlar hakkında seni şahsen bilgilendirmek istedim.”

“Jamal bana Summer’ın kovulduğunu söyledi.”

“Çıkış işlemleri derhal yürürlüğe girecek.”

Mike’a özür dilemesi için bolca fırsat tanıyarak hiçbir şey söylemedim.

“Grant’i sabahları işe alıyoruz, Katie de şimdilik hafta sonlarını idare edecek. Eminim sen ve Grant harika bir takım olacaksınız.”

“Tamam.” Yumuşak bir gülümseme takınarak arkama yaslandım. “Grant ile daha önce de çalıştım, dolayısıyla birkaç hafta birlikte çalışmamızda herhangi bir sorun çıkmayacaktır.”

Telefonunu eline aldı ve sanki toplantının bittiğini işaret etmek istercesine yazmaya başladı. “Hayır, Grant kalıcı bir taşınma olacak.”

“Evet ama emrettiğiniz gibi iki hafta çalışıyorum.”

Mike başını kaldırdı, *hayır, sen de kalıcı olarak geri döndün*, diye kayıtsızca bir düzeltme yapacaktı ki gözlerimdeki çelik parıltısını fark etti. Telefonunu yere bıraktı.

“Tamam! Baxter Bigwood ile temasa geçtin mi?”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Benim yerimde olsaydın sen geçermiydin?”

“Maaş konusunda onunla boy ölçüşemeyeceğimizi biliyorsun.”

“Para her şey değildir.”

Yirmi dakika sonra bölgenin çevre ve toplum sorunlarını ele alan düzenli bir haber konusunda anlaşmıştık.

Tahminlerimde bahsettiğim bazı kişileri ve etkinliklerinin veya faaliyetlerinin nasıl gittiğini haftalık olarak ele almanın yanı sıra çevrim içi olarak birkaç başka özellik ve Charis Evi finansman kampanyasını ele alma sözü de almıştım.

“Bu akşam işin kaçta biter?” diye sordu Mike el sıkıştıktan sonra.

“Genelde yedi buçukta çıkarım. Bunu bilmelisin.”

“Sözleşmeyi akşam yemeğinde imzalayabiliriz.”

Vücudumdaki tüm kasların tiksintiyle kasılmasına neden olan bir sırtıtma ve göz kırpmadan dolayı irkildim.

“E-posta ile göndermen yeterli olacaktır.”

“Senin kaybın...” diye mırıldandı, ben daha oradan çıkmaya vakit bulamadan telefonuna geri döndü.

Hayır, Mike. Gerçekten benim kaybım değil.

Akşamın büyük bir bölümünü, daha önce iletişime geçtiğim çeşitli kişilerle yaptığım takip görüşmeleri arasında, ertesi gün yapılacak

büyük bir duyuruyla ilgili mesajlar göndererek geçirdim. Geri kalanı ise bir aşağı bir yukarı volta atmak ve kanepede yüzüme bir minder koyarak yayılmak arasında gidip gelirken geçen hafta boyunca kafamın i ini hoyratça işgal eden iki adam hakkında acı çekmemeye çalışarak geçti.

Yarın Noel Arifesi'ydi ve planlanan dramatik olaylar sona erdiğinde Adam'la gerçekten kurtarmaya değer bir şey olup olmadığını görmek için verdiğim söze sadık kalacaktım ama kalbimin bu i te olmadığını biliyordum. Kalbim, Henry'nin yeni yılı kutlamak için ne yapacağını ve beni merak edip etmeyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

32. BÖLÜM

Ertesi sabah erkenden trene bindim. Babam beni Hatherstone otobüs durağından aldı.

“Programa yeni eklenen bir şey var mı?” diye sordu arabadan inerken.

“Hayır, sekiz yirmide BBC Kahvaltı, dokuz on beşte Lorraine’la-
yım ve sonra öğle haberleri için BBC’ye geri dönüyorum. İşe yetiş-
mek için saat iki trenine yetişmem gerekecek ama Jed çok geçmeden
dönmüş olur.” O sabah telefonumu yüzüncü kez kontrol ettim ama
şu ana kadar Büyükanne Joy ya da okulla ilgili bir son dakika haberi
yoktu. “Orada olması için başka birini ikna etmeyi başardın mı?”

“Yani, dün ayrıldığınızdan beri işler oldukça yoğun...”

“Ah!”

Sadece başıyla ileriye işaret etti, ana bina köşeyi dönünce görün-
meye başlamıştı. Ön kapıyı çevreleyen sütunların arasına devasa bir
pankart asılmıştı ve arka planında *Okulumuzu Kurtarın* yazıyordu.
İki haber minibüsüyle birlikte otoparktan dışarı ve bulabildikleri di-
ğer alanlara taşan çok sayıda araba vardı. Diğer birkaç çalışanın yanı
sıra geçmişten günümüze düzinelerce öğrenci, çeşitli aile üyeleri eşli-
ğinde bahçede dolaşıyorlardı.

“Bu da ne?” diye sordum tamamen şaşkına dönmüş bir halde.

Babam gülümsedi. “Mezunlarımızdan biri son derece meşguldü ve işler çığ gibi büyüdü.”

Arabadan indim ve eve doğru ilerledim, aralarında üst düzey bir hukuk firmasından bir avukat, nakliye şirketinde birkaç Charis Evi mezunu daha çalıştıran bir kadın ve prestijli bir tasarım ödülünün en son kazananı da dahil olmak üzere tanıdığım bazı eski öğrencilere selam verdim.

Haber muhabirlerinin farklı öğrenci gruplarıyla sohbet ettiğini görebiliyordum. Annemin neden tüm bunları denetlemek için burada olmadığını merak ediyordum, ta ki içeri adım atana kadar.

Büyük giriş fuayesi okul için bir vitrine dönüştürülmüştü. Her duvarda göz kamaştırıcı sergiler vardı. Moda, sanat ve diğer yaratıcı parçalar, bilim ve inşaat projeleriyle yer kapma yarışına girmişti. Annem bir sergiden diğerine koşturuyor, cesaretlendiriyor, ayarlıyor ve talimatlar yağıdırıyordu.

Charis Evi’nin kendilerini kurtardığına inananlar, bu iyiliğin karşılığını vermek için ellerinden geleni yaparken ailemin yorulmak bilmeden yürüttüğü çalışmaların kanıtıydı ki bunlar elbette değişen hayatlar, iyileşen yaralar ve yeniden tesis edilen inançlardı. Hepsi burada sohbet edip gülümsüyor ve ciddiyetle bekliyorlardı.

“Saat sekiz on üç, Bea. Neden yerinde değilsin?” Annem odanın diğer ucundan beni fark ederek seslendi. Saati me bakınca haklı olduğunu anladım.

“Pozisyonumun nerede olduğunu bilmiyorum ki,” diye cevap verince ayarlamakta olduğu pastayı bırakıp beni dışarıya ve ana merdivenlerden aşağıya doğru ittirdi.

“Pankartın altı en iyisidir...” Sonra durdu ve bana baktı. “Yani uzman sensin tabii.”

“Pankartın altı mükemmel.” Gözlerindeki endişeyi hafifletmeyi umarak gülümsedim. “Kiminle konuşmam gerekiyor?”

“Bea, değil mi?” diye sordu gri yan saçlarından sağlam ayakkabılarına kadar saf BBC olan bir adam. “Sen buna alışkınsın, o yüzden

hemen başlayacağız. Sizinle iki dakika, sonra Harley ve Cairo ile birkaç soru, on saniye video ve son bir açıklama için size döneceğiz.” Ardından, video hakkında soru soramadan ya da rüzgâr gülü şapkamın düzgün olup olmadığını kontrol edemedi ulusal televizyonda canlı yayına çıktım.

İşimiz biter bitmez sosyal medya akışlarımı kontrol ettiğimde okuyabileceğimden daha hızlı yorumların geldiğini gördüm. Çeşitli gönderileri saat sekiz yirmi beşte otomatik olarak görünecek şekilde ayarlamıştım. Takipçilerim sürüler halinde cevap veriyordu.

Henry birkaç dakika sonra beni aradı. “Şimdiden on iki bin sterline ulaştık.” *Merhaba* ya da *aferin* demedi, iş modunda olduğunu tahmin ettim. Henry fonlama sayfasını denetliyordu. Ayrıca Büyükanne Joy tarafından burada, tüm bu kaos yaşanırken ona Koç Evi’nde eşlik etmesi için özel olarak rica edilmişti. “Bunun sekizi Charis Evi mezunlarından ama geri kalanı ya izleyiciler ya da takipçileriniz. *CharisEviniKurtar* trend oldu.”

“Buna inanamıyorum! Tüm eski öğrencileri bu kadar çabuk bir araya getirmeyi kim başardı?”

“Videoydu,” dedi Henry. “İzlemedin mi?”

“Ne? Videoyu görmedim ki...”

Adam’ın kampanya için bir şarkı kaydetmeyi kabul etmesine minnettardım. Sekiz yıl önce mezuniyetinde Charis Evi’nin kendisi için ne anlama geldiğini ve kendisine inanmasına nasıl yardımcı olduğunu ifade eden bir şarkı yazmıştı. Daha sonra evin ve açık olduğu yirmi yedi yıldaki bazı öğrencilerin görüntüleriyle kaplayabileceğimiz bir versiyonunu kaydetmek için zamanı olup olmadığını sordum.

“Bir göz at. Bunu yayında paylaşmaya başlamalısın.”

“Adam nerede?”

“Bunu benden daha iyi biliyorsun.”

Telefonu kapattım ve internette *Outside the Box* şarkısını aradım. Bulmak zor olmadı. Son notalar kaybolurken eski mekânının yakınlarında bir yerde olduğundan emin bir şekilde, koridorda aceleyle ilerlemeye başladım.

“Hey!” Adam beni müzik odasının girişinde gördüğünde yüzü aydınlandı. Bu kez kablolar, düğmeler ve diğ r korkutucu derecede pahalı ekipmanlarla dolu, yükseltilmiş, yüksek teknolojik bir odaya dönüşmüştü. “Aferin! Yayın harikaydı.”

Ana ekranın etrafında kümelenen gençlerden oluşan grup da aynı fikirde olduklarını dile getirdi.

“Bu ne?” Onları görmezden gelerek telefonumu uzattım. R poraj, az önce izlediğim    dakikanın yanında hiçbir şeydi.

“Beğenmedin mi?” diye sordu içlerinden bir kız.

“Ciddi misin sen?” Kendimi tutamadım, gözyaşlarına boğuldum. “Adam bu, bu... Nasıl yaptın? Teşekkür ederim,” diye hı kırdım, tam bir aptal gibi telefonumu tutuyordum. “Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi video! Yirmi dört saat içinde bunu nasıl başardın?”

“şey...” Adam soğukkanlı olmaya çalıştı ama gururdan patlamak üzere olan küçük bir  ocuk gibi görünüyordu. “Buradaki adamlar yardım etti ve diğ rleri de.”

Geri kalanlar, öğrenciler ve mezunlardı. Hepsi de şarkıya bir satır-la katkıda bulunmuşlardı, genellikle gruplar halinde ya birlikte ya da Adam’ın bir şekilde okul hayatının görüntüleri arasında senkronize ettiğ  bir dizi farklı ekranda görünüyorlardı. Ayrıca herkes iş unvanını ya da *umutsuzluktan umuda, artık kayıp değ l ya da çöpten hazineye* gibi daha derin bir başarayı belirten bir işaret tutuyordu.

Son nakarat, yüzlerce küçük ekran olması gereken, enstrüman-sız, sadece söyledikleri her kelimeyi içten söyleyenlerin sesleriyle sona erdi.

Mükemmeldi.

Muhteşemdi.

Buna inanmaya cesaret edemiyordum ama Adam’ın Charis Evi’ni kurtarmış olabileceğini düşündüm.

Telefonum annemden gelen ve beni bir sonraki görüşmeye  ağ ran bir mesajla b pletti. Adam’a sarılmak ve bunun ne kadar önemli olduğ nu anlatmak için birkaç saniye daha zaman ayırdım, sonra ko-

ridora geri döndüm. Kalbim, Charis Evi kulesinde bir yerlerde yükseliyordu.

Sonraki birkaç saat kucaklaşmalar, merhabalaşmalar ve sosyal medyayı takip etme telaşıyla geçti. İki yerel gazete geldi ve hangi ara-maları kabul ettiğim ve hangileriyle daha sonra ilgilenmek üzere te-lesekrettere gönderdiğim konusunda acımasız olmak zorunda kaldım. İşler yeni bir gerçeküstü seviyeye yükseldiğinde okul aşçısından bir fincan çay ve bir kek almıştım.

Bana ilk önce Dash ve Dumble baktı, kulak ve burunları havaya dikilmişti.. Birkaç saniye sonra uzaktaki bir ağaçlığın üzerinde bir he-likopter belirdiğinde ve hâlâ etrafta dolaşan çeşitli kameramanlar ve fotoğrafçılar objektiflerini hızla gökyüzüne doğrulttuğunda uzaktaki gumbürtü giderek bir kükremeye dönüştü.

Helikopterin, evin arkasındaki boş spor sahasını hedef aldığı kısa sürede anlaşıldı. Bir öğrenci kalabalığı, içinde kimin olduğunu gör-mek için koşuşturuyordu ama yan taraftaki logoyu seçtikten sonra bu dramatik girişi kimin yaptığını tam olarak biliyordum.

Henry'nin Koç Evi'ndeki patikadan aşağıya doğru yürüdüğünü, gözleri bana değene kadar etrafta dolaştığını görünce onun da bunu bildiğini anladım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum evin yan tarafındaki kalabalığı takip ederken bana katıldığında. “Bu harika mı olacak yoksa felaket mi? Çünkü ikisinin arasında bir şey olması mümkün değil.”

“Belki de robot elfi için gelmiştir,” diye düşündü Henry, helikop-terin kapısının açılıp Baxter Bigwood'un geri dönen bir kahraman gibi el sallayarak dışarı çıkışını izlemek için durmadan önce.

Elinde bir evrak çantası taşıyan başka bir adam da onu çimlerin üzerinde takip etti. Bu kişi, Baxter'ın ceketini düzeltmesini bekledi, ardından izleyenlere doğru işaret etti. Parmağının doğrudan beni he-def almasına şaşırmadım.

“Bea Armstrong!” Baxter kükreyerek bize doğru yürüdü, adam da

yanında aceleyle ilerliyordu. “Bir kez daha hesaba katılması gereken bir güç olduğunu kanıtladın. İş talebini reddetmeye karar verdim. Menajerim görüşmelere eşlik edecek. Ah, Şoför! Harika. Donmayacağıımız özel bir oda ayarlayabilirsin, eğer viski sūrahisi ve pastırmalı sandviç varsa buna değer.”

“Baxter, *BWM Bugün* işini istemiyorum. Bu konuda çok açıldım.”

“Ah, gördüğün gibi bu konuda anlaşılamıyoruz,” dedi, kişisel alanından yaklaşık on santim içeride durdu ve bana baktı. “İş istemediğinden değil, sadece buradaki şeyi daha çok istediğini düşünüyorsun. Bu sadece *öncelikler* meselesi. Bugünkü performansın, senin en çok bu şeyi istediğini gösteriyor.” Durdu ve Henry’nin kımıldamadığını fark ederek etrafına bakındı. “O zaman bunu burada mı yapacağız? Yeterince makul, uzun sürmez zaten.”

Çalışanına başıyla işaret etti, o da çantasından bir dosya çıkarıp açtı ve bana bir kâğıt uzattı.

Bir çek.

Üzerinde bir sürü sıfır olanlardan.

Tüm onarımları tamamlamaya ve Charis Evi’nin bundan sonra bir süre daha ayakta kalmasına yetecek kadar sıfır.

“Bay Bigwood, gelip sizin için çalışmam için bana rüşvet mi veriyorsunuz?” Henry’nin sert eli bana doğru uzandı.

İçeride çırpınan enkaza kıyasla sesimi normale yakın bir şekilde çıkarmamı sağladı.

Sırıttı. “Sen zeki bir kadınsın, anlarsın ya.”

“Bu adamı tanıyor musun Beatrice?” Annem omzumun ardında belirerek sordu, babam da hemen arkasındaydı.

“Ben Baxter Bigwood.”

“Peki, bu kim?” diye sordu helikopteriyle bahçesine inen bir adamdan, paslı bir bisikletle gelmiş olmasından daha fazla etkilenmemişti.

“Reddettiğim işi bana geri teklif eden haber şirketinin sahibi.”

“Peki, burada ne işi var?”

Baxter’ın yüzü, annemin tam önünde duran milyarderi göz göre göre hiçe sayması karşısında morardı.

Gözlerini benden ayırmadan, “Ona reddedemeyeceği bir teklif yapmak için buradayım!” diye bağırdı.

Anneme çeki gösterdim, kalbim hızla çarparken bile başım dönüyordu. Eğer *BWM Bugün* için çalışmak istediğime dair en ufak bir şüphem kaldıysa bile bu küstah ve kibirli girişim, beni onun istediğini yapmaya zorlayarak tüm şüphelerimi yok etmişti.

Ama etrafımdaki hevesli yüzleri, pek çok kez hayal kırıklığına uğramış bu yüzleri tararken nasıl bu kadar bencil olabilirdim?

Buraya gelen çocukların çoğu için Charis Evi tek şansları, tek umutlarıydı. Sırf güzel, rahat, stressiz işimde kalmayı tercih ettiğim için bu inanılmaz fırsatı, bu okulda hayalini kurmaya bile cesaret etmenin yıllar aldığı türden bir şansı nasıl reddedebilirdim?

Anneme baktım, nadiren de olsa gerçekten sarsılmış görünüyordu ve sonra babama baktım. O da bu büyüklükte bir çeki eşlik eden gelgitli duygularını kontrol altına almaya çalışırken öfkeyle gözlerini kırptırıyordu.

“Otuz beş bine ulaştık,” diye sıcak ve sert bir ses kulağımın dibinde konuştu.

Başımı sallayarak yutkundum. Sanki tüm dünya bu ana, bu insanlara küçülmüştü.

Bu seçime.

“Bu yeterli değil ama...”

Babam kafamın içinde kopan kasırgayı yarıp geçerek, “Tatlım, Bea,” dedi. “İşi istemiyorsan sakın *evet* deme.”

“Ama Baxter haklı, değil mi?” Yüzümü ona dönerek söyledim. “*Bunun devam edeceği* anlamına geliyorsa işi nasıl istemeyebilirim? Charis Evi’nin boş olduğunu ya da dandik bir spa oteline dönüştürüldüğünü ve ailemin evsiz kalmayı bırakın, kalbinin kırıldığını bilirsem her gün işe gitmekten nasıl zevk alabilirim?”

“Çok iyi bir noktaya değindin,” diye kıkırdadı Baxter.

“Ah, kes sesini!” Annem onu tersledi. “Kimse seninle konuşmuyor.”

“Bizim yüzümüzden o zorba için çalıştığını bilsek ne hissederdik sence?” diye sordu babam kelimeler boğazında düğümlenerek.

“Bu benim kararım,” dedim elimi Henry’nin elini tutmak için geri kaydırarak. Çünkü bu benim kararım olsa da bunu tek başıma yapacak güce sahip değildim.

Parmaklarım onunkilere ulaşır ulaşmaz beni döndürdü ve diğer parmağımı tuttu, başını eğerek gözlerini benimkilere dikti. “Bea, burada doğru olan şeye güvenmelisin. Buna güven.” Başını eve doğru salladı. “Neredeyse iki yüz yıllık vahşi, korkusuz Armstronglara güven. Ailene, burada inşa ettiklerine ve bunun insanlar için ne kadar önemli olduğuna güven. Kendine ve yarattığın güçlü topluluğa güven.” Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Adam’a ve hazırladığı o muhteşem videoya güven. Ruhunu Baxter Bigwood’a satmana gerek yok. Sen... Biz bunu onsuz da yapabiliriz.”

“Ama bu benim hayatım değil, değil mi?” Buğulu gözlerimin arasında onu görmekte zorlanarak sordum. “Bu sadece bir iş. Diğerlerine kıyasla benim hayatım.”

“Bu senin hayatın ve Armstrong geleneğine uygun olarak başkaları uğruna feda etmek ne kadar asil ve cesurca olursa olsun bunu yapmana gerek yok. Sadece sevdiğin insanlara güven.”

Dünya ya da en azından benim dünyam kendi yörüngesinde salınırken katı bir sessizlik oldu, kalbim atışlar arasında asılı kaldı. Sonra gözümü kırptım, görüşüm netleşti ve önümdeki yüze odaklandım.

“Bunların hiçbirini bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Kendime bu kadar güvenebilir miyim, kesinlikle bilmiyorum ama ne var biliyor musun? Ben sana her zaman güvendim, Henry.” Sesim inancım-la birlikte daha da güçlendi. “Kendime sana katlanamıyormuş gibi davrandığım zamanlarda bile söylediğin her sözün doğru olduğunu biliyordum.”

Ellerini bıraktım ve işverenimle yüzleşmek için döndüm. “Teklifiniz için teşekkür ederim, Bay Bigwood ama önceki cevabım hâlâ geçerli.”

“Aferin sana, kızım,” diye mırıldandığını duydum annemin.

Baxter kısık gözlerle bana uzun, yavaş bir bakış attı. “Eğer fikrini değiştirirsen temasa geçme zahmetine girme.”

Ve işte bu kadar, arkasını döndü ve kasıla kasıla gitti. “Çekini unutmuş,” diye hayıflandı annem. “Nasıl olur da bir insan para konusunda bu kadar dikkatsiz olup bu kadar zengin olur?”

“Baxter Bigwood para konusunda asla umursamaz değildir,” dedi Henry, helikopterin uzaktaki çam ağaçlarının arkasına sapmasını izlerken. “Ve bir insan kalabalığının, bazıları ulusa canlı yayın yapan sayısız kameranın önünde itibarını tamamen kaybetmek üzereydi.”

“Yani?” diye sordu babam.

Henry’nin yüzü yavaş yavaş ısıltılı bir sırıtışa dönüştü. “Görünüşe göre yeni bir çatı yaptırıyoruz.”

33. BÖLÜM

Doğaçlama yapılan kutlamaları geride bırakmak ve Nottingham'a giden trene yetişmek işkenceydi. Yılbaşı gecesi başka yerlerde olacakları için birkaç kişi çoktan ayrılmıştı ama çoğu kalmıştı. Ne de olsa yeni bir başlangıcı kutlamak için yılın üç yüz altmış beş günü yeni başlangıçların zorunlu olduğu yerden daha iyi neresi olabilirdi ki? Kalan telesekreter mesajlarını ve çevrim içi yorumları görmezden gelecek, yolculuğu hava durumu uygulamalarında kendimi kaybederek, sabahki yayını yakalayarak ve kısaltılmış *Noel Arifesi* haber programında bana ayrılan iki dakikalık kısa süreye söylemek istediğim her şeyi sığdırarak geçirdim. Diğer yolcuların söylediklerimi duyup duymamasını umursamadan Adam'ın videosunu da üç kez daha izledim.

Adam'ı müzik odasından beri sadece bir kez görmüştüm, gazeteciler ve telefon görüşmeleri arasındaki nadir bir molada. Birisi videoyu kütüphanedeki büyük ekrana kurmuştu ve herkes izlemek için içeri dolmuştu. Seyircileri taramak için bir an durdum, yüzlerinde parlayan sevinç ve heyecanı içime çektim. Adam odanın uzak tarafındaki duvara yaslanmıştı, bakışları benimkileri yakaladı, sadece son on iki yıldır kalbini paylaşan birinin tam olarak anlayabileceği bir sıcaklıkla beni orada tuttu. Hırpalanmış ceket ve yırtık kot pantolonuyla, bir müzisyenin tüm gecenin ardından bıraktığı kirli sakallarıyla binlerce anıya, milyonlarca hayale benziyordu. Sevgi göğsümde kabarak ne-

fes almamı zorlaştırdı, ta ki yanındaki çocuk kolunu d rtterek başka tarafa bakmasına neden olana ve ben de odayı taramaya devam edene kadar.

Henry karşı duvarda bir yer bulmuş, kollarını kavuşturmuş, bordo kravatını g  s ne tutturmuş, bir bayrak dire i gibi dimdik duruyordu Gözleri önündeki ekrandaydı, şarkının yaratmış olabileceği her türlü duygu, kibar bir ilgi havasının ardına dikkatle gizlenmişti.

Video bitip de salon alkış ve tezahüratla inlerken ona bakmaktan kendimi alamadım. Bir sarımtıyla gözlerini lazer ışınları gibi bana dikmiş bir halde buldum. Tüylerim diken diken oldu ama g l mse-meye  alıştı ımda sadece kaşlarını çattı ve hızla yakındaki öğretmene döndü.

İşim bitti, saat yediyi biraz geçe otobüse bindim ve buçukta evdedim. Bu bana duş almak, üstümü değiştirmek, sa ımı ve makyajımı düzeltmek ve yılbaşı gecesini neden teklifine vereceğim cevabı merakla bekleyen bir adamla geçirdiğim konusunda söylenmek için bir saat kazandırdı.

En hafif tabiriyle stresli birkaç gün geçirmiştim. Tek istediğim uzun bir banyo, iyi bir kitap ve bol kalorili bir pizzaydı.

Adam kapıyı  aldı ında saat tam dokuza gelmemiş olsa da en azından pırlıtlı, nane yeşili bir elbiseyle ve yedi kat süslenmiş olarak gitmeye hazırdım.

“Vay canına!” diye nefes aldı ve e ilip yana ımdan öptü. “Seni her gördüğümde aklım başımdan gidiyor.”

“Sen de oldukça iyi görünüyorsun,” dedim ki bu hafif bir ifadeydi. Bu sadece yemek ceketi ile geriye taranmış sa lar ve yeni tıraş edilmiş pürüzsüz bir cilt değildi. Adam yıllardır onda görmediğim bir enerjiyle parlıyordu. İçimde büyük bir huzursuzluk hissettim.

Gecenin sonunda benim de bunu hissedece imi yarı yarıya umut etsem de bunun benim yüzümden olabileceğini düşündüm.

Bunu   renmenin tek bir yolu vardı. Bana uzattığı elini tuttum ve onu bekleyen taksiye kadar takip ettim.

Akşamın büyük bir kısmını günün olayları hakkında konuşarak geçirdik. Adam'ın kasıtlı olarak *geleceğimiz* konusundan uzak durduğunu hissediyordum ve bunu takdir ediyordum. Beş çeşitten oluşan gösterişli yemeği, ısıtılı odanın gizli bir köşesindeki iki kişilik bir masada yedik ancak çeşitli tanıdıklar gelip artık viral hale gelen video için karmaşık yumruklarını sıkarak tebhiklerini sundular. Bazılarını tanıyordum ama hepsi Adam'ın beni tanıştırdığı kişilerdi. Adam poker oynamaları ya da barda içki içmeleri için yapılan davetleri geri çevirirken benimle birlikte olduğunu açıkça belirtiyordu.

“Hayır, teşekkürler, dostum.”

Outside the Box şarkısını seslendirmek için kendisini sahnede gruba katılmaya ikna etmeye çalışan Cisco adında bir adama sııttı. “Bea ve ben dans etmek üzereydik.”

Cisco da neredeyse benim kadar şaşkındı.

Adam beni dans pistine çekerken, “Şarkıyı söyleyebilirsin,” dedim. “Aslında canlı dinlemeyi çok isterim.”

“Bu gece olmaz,” dedi, bir kolunu belime doladı ve beni nazikçe kendine çekti. “Bu gecenin her dakikasını seninle geçirmek istiyorum. Ayrıca...” diye ekledi yumuşak caz parçasıyla birlikte hareket etmeye başlayarak. “Son iki günden sonra bundan sıkıldım.”

Parıldayan ışıklar, zarif dekor.

Şampanya ve güzel müzik eşliğinde yavaş dans.

Benimle olmak için hayallerinden vazgeçen muhteşem bir adam.

Hayatımda ilk kez bu işi başarabileceğimize gerçekten inandım. Derinlerde yatan şüpheleri bastırmak ya da sorunlarımızı neşceyle geçiştirmek yoktu. Adam sonunda büyümüştü. Olmasını arzuladığım –olabileceğini giderek artan bir hayal kırıklığı duygusuyla bildiğim –adam haline geldi.

İşte buradaydı, bu sefer ciddi olduğunu her zamankinden daha açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Eğer ona sahip olursam benim olacaktı.

Bu gecenin bütün amacı, Adam'a bana gerçekten değiştiğini gös-

termesi için bir şans vermektir ama avizenin altında sallanırken bunun bir fark yaratmayacağını kesin olarak biliyordum.

Adam yeterince iyi olmadığı için değil. Onun olduğundan daha fazlası olmasına ihtiyacım ya da beklentim yoktu.

Çünkü Henry’i düşünmeden edemiyordum.

Adam geçmişimin atan kalbiydi ve onu her zaman, her zaman bunun için sevecektim.

Ama Henry’nin benim geleceğim olmasını istiyordum ve o aynı şeyi hissetmediği için bu hiç gerçekleşmemiş olsa bile Henry beynimde sıkışıp kalmışken Adam’a *evet* diyemezdim.

Farkına varmadan dengesiz bir şekilde durmuştum.

“İyi misin?” Adam yüzümü görebilmek için arkasına yaslandı.

Birkaç kez derin nefes aldım. “Konuşmamız gerek.”

“Doğru.” Adam’ın eli kendiliğinden sırtımı okşamaya başladı.

Jölenin saçlarını zaten sıkıca tuttuğunu unutarak, “Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?” diye sordu sırtıtmakla yüzünü buruşturmak arasında bir ifade takınarak. “Çünkü yüzündeki ifadeye bakılırsa sen bitirene kadar bu dansı en iyi şekilde yapmış olmayı dileyeceğim.”

Cevap vermek yerine masamıza doğru yürüdüm, diğer eli hâlâ benim elimdeydi ama masaya yaklaştığımızda Adam bizi uzaklaştırdı. “Daha sessiz bir yer bulalım.”

Koridorun aşağısında, içinde deri bir kanepesi ile altın ve gümüş dallarla dolu kocaman bir vazoda bulunan küçük bir yer bulduk. Otururken Adam elimi tuttu, gözleri yüzümden ayrılmayı reddediyordu.

“Biliyorsun, senin teklifin hakkında çok düşündüm...”

“Önemli değil,” diye araya girdi. “Çok erkendi, bunu şimdi anlıyorum. Ben... Ben teklifimi geri çekiyorum. Hiç olmamış gibi davranabiliriz. Sadece birlikte olmanın tadını çıkaralım, en azından şimdilik. Güzeldi, değil mi? At arabası gezisi, muhteşem gösteri... Bu akşam harikaydı.”

Daha yakına eğildi, alnını benimkine dayadı, gözleri korku ve

umutla doluydu. “Birlikte iyiyiz, Bea. Aramıza başka saçmalıklar girmeden. Biz özeliz, sen ve ben. Çok şey atlattık...”

“Hayır.” Başımı salladığımda saç tutamlarım tenine değdi. “Geçmiş, gelecekte birlikte olup olmayacağımızı belirleyemez.” Elini daha sıkı kavradım. “Ne olursa olsun bu birbirimiz için ne ifade ettiğimizi asla ortadan kaldırmayacak.”

“Birbirimize karşı kötü davranıyoruz,” dedi Adam sesi boğuklaşarak. “Bea, seni her zamankinden daha çok seviyorum. Lütfen bize bu şansı ver. Lütfen sadece biraz daha...”

Çenesini yukarı kaldırdı, dudakları benimkini bulduğunda çaresizdi, birbirimize kusursuz bir şekilde uyum sağlamamız için kendini nasıl konumlandıracağını çok iyi biliyordu.

Acı tatlı bir saniye boyunca tutkusunun dudaklarıma baskı yapmasına izin verdim. Onun kokusunu tenime dokunan bir kâğıt gibi içime çektim ve bir kez daha kolay yolu seçme isteğiyle savaştım, en azından bu adamın kalbini kırmayı erteledim. Benimkini her kırıldığında nasıl hissettiğinin acısını biliyordum.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım, geri çekildim ve başımı eğdim. “Hayır demek zorundayım.”

“Benimle evlenmeye mi yoksa her şeye mi?” diye sordu gözyaşlarını silme zahmetine katlanmadan.

“Sonucun ne olacağını bildiğimiz halde bunu uzatamayız.”

“Fikrini değiştirebilirsin,” diye yalvardı. “Bu riski almaktan mutluluk duyarım. Beklemek için. Baskı yok. Sen beklemeye değersin, Bea.”

“Seni bu şekilde oyalayamayacağımı biliyorsun,” dedim kararlılığım güçlenerek. “Üzgünüm, Adam. Bu bir veda.”

“Ne değişti?” diye sordu sesi kırılarak.

“Sanırım ben.” Başımı salladım. Bu pek doğru değildi. Ona en azından dürüstlük borçluydum. “Ya da belki de sadece kim olduğuma ve ne istediğime dair daha net bir fikrim var.”

“Ve bu ben değilim.”

“Ben senin için doğru kişi değilim, gerçekten.” Tekrar elini tutum. “O şarkı... Milyonlarca kişi tarafından izlendi. İnsanlar onu seviyor çünkü onlarla konuşuyor, kendi korkularını ve inanmaya cesaret etmek istedikleri hayallerini tam kalbinden vuruyor. Benim için bundan vazgeemezsin.”

“Yapabilirim, zaten yaptım! Meseleyi bu hale getirme, Bea. Müzik olmadan da yaşayabilirim ama sensiz yaşayamam.”

“Ya ben sensiz yaşayabilecekken seni bu seçimi yapmaya zorlayarak kendimle yaşayamazsam? Sen benim kolay seeneğimken, sadece inanmaya cesaret edebilseydim sahip olabileceğim bir hayal değilken...”

“Vay canına! Lafı dolandırma, olur mu? Burada söküp attığın sadece benim...” Kendini toparlamaya çalışırken ellerini yüzüne sürerek benden uzaklaştı. Bir yandan, kendi acımasız dürüstlüğüm karşısında ben de onun kadar şaşırmıştım. Diğer yandan, onca vedadan sonra bunun *son veda* olduğunu açıkça belirtmeyi ona borçluydum.

“Sanırım yeni dövmemde bazı değişiklikler yapacağım,” dedi gömleğini pantolonundan çıkarıp bir tarafını yukarı kaldırırken gülümsemeye çalışarak.

“Bunu yaptığına inanamıyorum...” Nefes nefese kalmıştım ama aynı zamanda yan tarafındaki özenli yazı tipiyle ismimin yazıldığı harflere hiç şaşırmamıştım. “Sanırım birkaç harf daha ekleyebilir, güzel bir şeye dönüştürebilirsin.”

“Ayılı bir şey düşünüyordum ya da kunduz.”

“*Beagle*?” Kıkırdadım, stresimin bir kısmını atmıştım.

“*Beans*” mi?”

“Bir yolunu bulacağım.” Acı bir gülümsemeye gömleğini giyindi. “İçeri giriyor muyuz? Sanırım beni ektiğine göre en azından son bir dans edebilirsin.”

Cevap vermeden önce durakladım.

* Kısa saçlı, siyah, kahverengi ve beyaz tüylü, kısa bacaklı ve uzun kulaklı bir köpek. (c.n.)

** (İng.) Fasulye. (c.n.)

“Aslında sanırım eve gideceğim. Charis Evi’ne.⁷

Her şeyden sonra Büyükanne Joy ile birlikte olmalıyım.

Adam kaşlarını çatı. “Sanırım Büyükanne Joy kendini onunla kalmak zorunda hissetmektense dışarıda eğlenmeni isterdi. Kutlayacak çok şeyiniz var.”

“Haklısın ama benim istediğim bu değil. Büyükanne Joy benim mudu olmamı isterdi. Kulağa ne kadar şaşırtıcı gelse de Charis Evi’nde ailemle birlikte olmanın bana bunu hissettireceğini düşünüyorum.”

Düzenleme
Ny.ozlem

34. BÖLÜM

Bir taksi bulmayı başardığımda Adam bir elinde viskisi, diğer elinde mikrofonu ve tüm salonun destek şarkıcılarıyla sahnede idi. Dondurucu soğukta gecenin içine daldım, taksi kaldırıma doğru kayarken sulu kar birikintisinden sıçrayan sudan kaçtım.

Tamamen dürüst olacağıma dair verdiğim sözde başarısız olmuşum.

Büyükanne Joy, Adam'la son randevuma gitmemek için büyük bir nedendi. Tony O'Dowd avından sonra aramızda hiçbir şey kalmadığından emin olmak için geçen yıl onunla kaçırdığım tüm zamanı yakalama dürtüsü fiziksel bir ağrıydı.

Ama tabii ki *Armstrong Noel Arifesi Efsanevi Büyük Turnuvası*'na katılacak tek kişi o değildi. Ailemle birlikte olma ihtiyacı derin olsa da Henry'yi ve gözlerinin içine bakıp orada ne bulduğumu görme, onun da benim gibi hissedenden bir parçası olup olmadığını bilme arzusu daha derindi.

Nasıl hissettiğimi kabullendikten sonra öğrenene kadar uyuyabileceğimi, yemek yiyebileceğimi ya da bu çılgınca kıpırdanmayı durdurabileceğimi düşünmüyordum.

Şimdiye kadar ki en uzun taksi yolculuğuydu. Gece geç saatlerdeki nakliye tahmini bile sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi.

Sonunda Koç Evi'nin yanına yanaştık ve kendimi arabadan dışarı atıp ön kapıya kadar gittim.

“Tamam,” diye mırıldandım. “Şimdi ne yapacağım?”

“Tatlı Bea!” Babam bağırarak soruma cevap verdi ve kapıyı coşkulu köpeklerin telaşı ve evin sıcak ışıltısı içinde açtı. “Bu olabilecek en güzel sürpriz! İçeri gel, içeri gel. Ceketini alayım ve sana bir içki bulalım.”

Sanki saatler değil de aylar geçmiş gibi bana sarıldıktan sonra beni oturma odasına doğru itti. Kapı aralığında dururken neredeyse duygularıma yenik düşerek pervaza yaslanmak zorunda kaldım.

Mia ve Jed en küçük kanepede kıvrılmış, kolları birbirine dolanmış ve kâğıttan şapkalarını birbirlerine doğru eğmişlerdi. Büyük Turnuva’nın tarihi temalı kıyafet kurallarını tamamen benimsemişler, benekli papyon ve şampanya rengi bir flapper elbise giymişlerdi. Elana sönmekte olan ateşin yanına yayılmıştı, kıyafeti İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma bir *WREN* üniformasıydı. Ben kapı aralığında beklerken köpekler yanımdan geçip çenelerini onun kucağına dayayarak kıvrıldılar.

Annem pırıl pırıl Noel ağacının yanında duruyordu; altmışlı yıllardan kalma elbisesi cicili bicili süslerle kaplıydı ve vücudunun mümkün olan her yerinden başka süsler sarkıyordu, anı kovanı perüğünün tepesinde altın bir yıldız dengelenmişti.

En eski, en rahat koltukta Büyükanne Joy oturuyordu. Daisy ve Frankie, onun iki yanına sıkışmışlardı. Frankie’nin elinde iki biblo daha vardı. Daisy ise başını Büyükanne Joy’un omzuna yaslamış, dalgın dalgın büyük büyükannesinin ince telli saçlarından bir tutamı döndürüyordu.

Ve en büyük kanepede, yanında geniş, yalnız bir boşluk olan Henry oturuyordu. Onu görünce kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı; kabarık gömlek kolları, lavanta rengi yeleği, binici çizmelerinin içine sokulmuş koyu kahverengi pantolonu ve sanki *Bay Darcy* gibi giyinmiş gibi taktığı silindir şapkasıyla tamamen gülünç görünüyordu. İki hafta önce kıyafetini gülünç bulabilirdim.

Bu akşam ise mükemmeldi.

En azından benim için mükemmel.

“Bea, gelmeyeceğini düşünmüştük!” Annem başını sabit tutmaya çalışarak ağladı, böylece hiçbir şey düşmeyecek ve oyun sona erecekti.

“Sana gelmeyeceğimi söylediğime göre bunu düşünmen mantıklı,” dedim önceki turnuva turlarından kalan ambalaj kâğıtları, eski fotoğraflar ve diğer döküntü yığınları arasında dolaşırken. Favorilerimden biri, şenlikli bir *Buckaroo*’nun* Armstrong versiyonuydu.

Onunla aynı koltukta oturmanın üstesinden gelip gelemeyeceğimden emin olamadan odanın ortasında durduğumda babam, “Bak, Henry’nin yanında boş yer var,” diye mırıldandı.

Büyükannemi, yeğenlerimi ve onları öpmek için hızlı bir sapma yaparak tereddütümü gölgeledim ve bu gecikmenin oturduğumda titrememi durdurmak için bana zaman vereceğini umdum. Eğildiğimde Büyükanne Joy’un parmaklarını parmaklarıma bastırması, omuzlarımdan sağlam bir yükü itti.

“Bea.” Henry bana başını salladı.

“Merhaba.” Ben de kötü bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Akşamın nasıldı?”

Adam’la geçirdiğimi biliyor muydu? Eğer öyleyse saat on biri çeyrek geçe neden buraya yalnız geldiğimi merak ediyor olmalıydı.

“Güzeldi, teşekkürler. Yemekler çok güzeldi ve grup da harikaydı.” Duraksadım, tüm odanın bana baktığını ve birkaç soru soran kaşın havaya kalktığını görünce biraz rahatsız oldum. “Ama ev gibisi yok, değil mi? Son birkaç gündür olanlardan sonra burada hepinizle birlikte olmak istedim.”

Kimse bir şey söylemedi, bunun yerine sanki konuşmaya devam etmemi bekliyorlarmış gibi aval aval bakmaya devam ettiler, ben de öyle yaptım. “Geçen yıl uzak kaldığım için kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum. Her türlü karmaşık neden vardı ama sorun sende değil, bendeydi. Özür dilerim ve hepinizin benden bıkacağı kadar çok ortalıkta dolaşarak bunu telafi edeceğim.” Durmak ve boğazımda büyüyen yumruyu yutmak zorunda kaldım.

* (İsp.) Kovboy. (c.n.)

“Tatlı Bea, sen yetişkin bir kadınsın, kendine ait bir hayatın var. Senden her zaman burada olmanı beklemiyoruz,” dedi babam.

“Bazı zamanlar iyi olurdu,” diye ekledi annem.

“Adam’ı getirmedin mi?” diye sordu Mia nezaketinin, meraklılığını durdurmasına asla izin vermeyen biriydi.

“Hayır.” Bu kez sessizliği daha fazla ayrıntıyla doldurmayacaktım. “O şişede bir şey kaldı mı?”

Bana dolu bir kadeh şarap verilip annemin pancarlı *nachos*’larından ve babamın peynirli hamur toplarından birer kaşık aldığım anda annem sendelemiş, oyulmuş ahşap bir meleşin omzundan düşmesine ve sondan bir önceki turun sona ermesine neden olmuştu.

“Eğer her zamanki gibi bir karışıklık olmazsa gece yarısından önce final turunu sıkıştırabiliriz!” diye duyurdu. “Her takıma iki puan. Bea, Henry ve babana katılabilirsin. İşte başlıyoruz.”

“Ben hangi Armstrong’ım?”

Oynama zamanı gelmişti.

Süslü kıyafetler sadece eğlence için değildi. Her yıl Armstrong ailesinin geçmişteki üyeleri gibi giyiniyorlardı. Diğer takımlar kimliği tahmin ederse bir puan kazanıyorlardı ve ekstra rasgele gerçekler için de bol miktarda bonus puan kazanıyorlardı, ne kadar ruhaf olursa o kadar iyiydi.

Önce Jed ve Mia sordu. Hepimiz cevaplarımızı yazdık ancak sadece annem onların Gordon ve Cordelia Armstrong olduğunu tahmin etmeyi başardı, büyükbabasının neredeyse hiç duyulmamış uzaktan kuzenleri. Aralarında o kadar zayıf bir bağ vardı ki Jed bir kumarhaneyi soydukları için hapse girdiklerini söyleyerek dikkatimizi dağıtana kadar geçerli bir giriş olup olmadıkları konusunda beş dakika boyunca tartıştık.

Son tahmine ulaştığımızda saat gece yarısına altı dakika vardı. Hepimiz yüzümüzü buruşturmuş, babamın bej kazağı, kot pantolonu ve koyu kahverengi kravatı karşısında gerçekten şaşırmiştık.

“Bu imkânsız,” diye homurdandı Jed, annesinin sadece bir puan

gerisindeydi ve onu yakalamaya kararlıydı. “Tarihsel bir şey yok. Buradaki bağlam boş. Siz 1940’tan itibaren ailenin herhangi bir üyesi olabilirsiniz.”

“O sen olamazsın,” dedi Frankie. “Ya da annem ya da Büyükanne Joy...”

“O Tony O’Dowd değil, değil mi?” Elana ağzından kaçırdı, sonra ne söylediğini fark edince bir elini ağzına kapattı.

“Biliyorum, biliyorum!” Daisy şarkı söyledi, Büyükanne Joy’un dizinin üzerinde o kadar sert zıplıyordu ki bir sakatlığa neden olabileceğinden korktum. “Her şey ortada! Hepiniz çok aptalsınız.”

“Tamam, o zaman son cevaplarınızı alalım,” dedi annem bizi teker teker kuzenlerinden ya da amcalarından birinin adını söylemeye davet ederek, kasıtlı olarak en son Daisy’ye sordu.

“Bu Henry tabii ki!” Sevinçle işaret ederek ciyakladı. “Büyükbambam saçlarını bile aynı şekilde taramış ve bir heykel gibi dimdik oturuyor.”

“Tek seferde aldım!” Babam güldü ve yüzünde Henry’ye hiç benzemeyen bir ifade belirdi.

“Ne?” Jed ayağa fırladı, yüzü öfkeden pembeleşmişti. “Henry bir Armstrong değil!”

Mia, “Ekstra puanı kazanmak için gerçekten ilgi çekici bir sebebin yoksa?” diye mırıldandı.

Babam, *henüz değil* der gibi elini salladı.

İşte böyle.

“Ama hepimiz öyle olacağını biliyoruz.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Jed neredeyse bağırarak konuştu. “Bu çok saçma! Bea sonunda akıllanıp onunla evlense bile bu tarihi bir tur. Ben de kot pantolon ve tişört giyip Elana’nın müstakbel kocası olduğumu söyleyebilirim!”

“İğrenç!” Elana tiksintiyle ciyakladı.

“O zaman neden oylamıyoruz?” Babam sordu.

“Daisy hâlâ puan alıyor mu?” Frankie, takım arkadaşı için endişelenerek gözlerini kocaman açarak sordu. “Doğru olanı yaptı.”

Bu konuşma boyunca Henry ve ben kanepede dehşet içinde donup kalmıştık.

“Oy kullanmayacağız!” Jed homurdandı.

“Gece yarısına dört dakika var,” dedi Mia. “Oy verelim de *çan* sesinden önce bu işi bitirelim. Sonucun ne yönde çıkacağı konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum.”

“Peki.” Jed ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Henry’nin Armstrong ailesinin bir üyesi olduğuna ve bu nedenle giriş olarak kabul edilebilir olduğuna kim oy verdi?”

“Hayır, bunu iki aşamada yapmamız gerekiyor,” dedi annem gözlerindeki parıltı, utancımı daha da artırarak. “Birincisi, eğer o kişinin bir gün aileden biri olacağı konusu çoğunluk için uygunsa gelecekteki Armstrongların dahil edilmesine izin verebilir miyiz? İkinci olarak, bunun Henry için doğru olduğuna inanıyor muyuz?”

“İki dakika kaldı!” Elana söyledi.

Mia, “Bu ailenin normal olmadığı yönünde oy kullanıyorum,” diye mırıldandı.

“Birincisi için sağ el, ikincisi için sol el,” diye hırladı annem.

Bakmaya dayanamıyordum ama aynı zamanda bakmamaya da dayanamıyordum. Sadece babam, Daisy ve Frankie sağ ellerini kaldırmışlardı. Göz hizamdaki herkesin sol eli doğrudan havayı gösteriyordu ve göz hizamda olmayan tek kişi Henry’ydi.

“Bea, Henry, kararsız mısınız yoksa her ikisine de *hayır* mı diyorsunuz?” Annem şaşkınlıkla karışık bir sesle sordu.

Henry, “İkisine de hayır,” dedi.

Aynı anda ağızımdan, “Kararsızım!” diye bir cümle çıktı.

“Mutlu yıllar!” Babamın saati çalmaya başladığında Elana yerde zıplayarak bağırdı, hemen ardından erkek kardeşi, kız kardeşi ve ailenin geri kalanı da ona katıldı.

Ben hariç herkes.

Yüzüm yanıyor, kulaklarımda kan uğulduyor ve neredeyse kendi aşağılanmamda boğuluyordum. Kanepeden tırmandığım an oradan kaçtım.

35. BÖLÜM

“Bea.”

Arkamdan gelen ses beni ürküttü. Buz gibi havanın kafamı dağıtmaya yardımcı olacağını umarak doğruca bahçeye çıkmıştım. Şimdi bir köknar ağacının altındaki bankta büzüldüğümde, *keşke dışarı çıkarken ceketimi alacak kadar aklım olsaydı*, diye düşünmeye başlamıştım.

Arkamı döndüğümde Henry’nin gölgesinin birkaç adım ötede durduğunu gördüm.

“İyi misin?”

Gülümsememi geri takındım. “Ah, bilirsin işte... Ne zaman ailemin o kadar da kötü olmadığına, haksızlık ettiğime ve sakinleşmem gerektiğine karar versem böyle bir şey yapıyorlar.”

Yanıma oturdu. “Ailelerimiz, hayatımız boyunca evlenmemiz konusunda duyarsız bir şekilde göndermelerde bulundular. Seni daha önce hiç bu kadar etkilememişlerdi.”

“Belki de artık her şey farklı olduğu içindir.”

Belki de bunun gerçekleşmesine hayır oyu verdiğin için birdenbire istediğim tek şey bu oldu.

“Adam’ı mı kastediyorsun?” İç çekti. “Onlara nişanlı olduğunu söyleseydin muhtemelen dururlardı.”

“Birincisi, durmayacaklar ve bunu biliyorsun. Muhtemelen ondan *ilk kocam* diye bahsetmeye başlarlardı.”

“İkincisi...” Durdum, derin bir nefes aldım ve karanlığın içinden gizlice ona bakmaya cesaret ettim. “Biz nişanlı değiliz. Adam teklif etti, ben de *hayır* dedim. Biz hiçbir şey değiliz. Ben de bu yüzden buradayım.” Derin bir nefes daha aldım. “Bu yüzden oylamada kararsız kaldım.”

Sonsuz, yürek burkan bir dakika boyunca Henry hiçbir şey söylemedi. Sonunda tam kalkıp tekrar kaçmak üzereyken boğazını temizledi.

“Sen... Sen bir gün ailenin bir üyesi olma ihtimalimi göz ardı etmediğin için mi oylamada kararsız kaldın?”

“Evet,” derken sonunda konuşmayı başarmıştım. Sonra karanlığın verdiği cesaretle, bu duygularla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini yoksa patlayacağımı bilerek devam ettim. “Benimle evlenerek aileden olabilirdin.”

Gölgeler yüz ifadesini görmemi engelliyordu ama sesindeki tanıdık tonu, çatık kaşlarını görmesem de hissedebiliyordum. “Yani bir gün benimle evlenmek istiyor musun?”

“Demek istediğim, ailelerimizin haklı olma ihtimalini keşfetmeye kesinlikle hazırım.” Zayıf bir kahkaha attım. “Ne de olsa hemen hemen her konuda haklılar. Belki de denemeye değer? Ne bileyim, birkaç randevu deneyebiliriz?”

“Adam olmadan.”

“Ne? Hayır, Adam yok, az önce söyledim.”

“Bea, Adam hep vardı. Noel partisinde, gösteri de hatra İskoçya’da aynı odayı paylaşıırken bile flört mesajlarıyla oradaydı. Ondan daha önce yarım düzine kez mi ayrıldın? Ve her seferinde...” Yutkunmak ve nefes almak için duraksadı. “Her seferinde o umut kırıntısını hissettim. O aptalca, anlamsız umudu... Belki bu sefer tüm dünyanın beni görebileceğin kadar uzun süre onun etrafında dönmeyi bırakır diye. Buna geri dönemem. Artık ailen için çalışıyorum, burada yaşıyorum.

Başlangıçta başka bir yer yerine bu okula başvurmamın bir nedeni de bu sefer tamamen aramızdan ayrıldığını düşünmemdi ve sonra işte Noel günü kapı çaldı. Sanki o kadar da önemli bir şey değilmiş gibi seninle birkaç sıradan randevuya çıkamam. Sanki seni altı yaşından beri sevmiyormuşum gibi. Sanki saçlarınla ya da gülüşünle ilgili yeni bir şarkıyla tekrar ortaya çıktığında ya da bu sefer bencil bir ahmak olmayı nihayet bıraktığında ve sen ona gittiğinde bu beni mahvetmeyecekmiş gibi. Bunca yıldan sonra nihayet arkadaşız ve bu başıma gelen en güzel şey. Bundan daha fazlası olabileceğimize inanmaya cesaret edemem. Sonra seni onunla görmeye geri dönmek, onun hayatına uymak için kendini küçültmek, ilginç, eğlenceli ve havalı olmaya çalışarak bu sefer seni ilk sıraya koymasını sağlamak zorundayım. Az önce benimle evlenme fikrinden nefret etmediğini söylemişken bunu söylemek beni öldürüyor ama lütfen benden Adam'la aranda seni daha iyi hissettirecek bir şey olmamı isteme.”

Tam bir şok içinde bankta arkama yaslandım. Başım dönerken, kalbim göğsümün içinde dörtümla atarken bunu sindirmek imkânsızdı.

Daha derin nefesler aldım.

“Uzun bir süre boyunca Adam'a âşıktım. En azından bana hissettirdiklerini seviyordum, güzel ve değerli. Ailenin uyumsuzu gibi değildim ama bir süredir, muhtemelen fark ettiğimden çok daha uzun bir süredir sevdiğim şey, eskiden nasıl olduğumuzun anısıydı, ne olabileceğimizin hayaliydi. Özellikle son birkaç haftadır bunların hiçbirinin o kadar da harika olmadığını fark ettim. Haklısın, o beni hayatına sığdırabilsin diye kendimi küçültmem ve aynı zamanda asla yeterli hissetmemem konusunda... Ama sonra sen ortaya çıktın ve beni olduğum kişinin zaten yeterli olduğuna inandırdın. Gördüğün şeyden korkmadan ya da utanmadan kendim olabilirim ve benimleyken tamamen ve bütünüyle kendin olmanı istiyorum. Düzeni, şefkati, mantıklı pantolonları seven ve arkasına saklanan seni. Çünkü insanların çoğu zaman seni anlamadığını ve bu yüzden denemeye

bile zahmet etmediklerini öğrendin. Seni anlamak istiyorum, Henry. Çünkü seni gördükçe kendimi sana daha çok âşık olurken buluyorum. Sen tanıdığım en iyi adamsın. Adam sana yaklaşamaz. Yaklaşsa bile o benim istediğim kişi değil. Onunla olduğum her saniye tek düşünebildiğim sendin. Dürüst olmak gerekirse, onunla olmadığım her saniye de seni düşünmeden edemiyorum.”

Uzandım ve elini tutmaya çalıştım. “Ailemin önünde oturdum ve kararsız kaldım. Ne kadar ciddi olduğumu anlamayacak kadar süper bir bilim dehasısın.”

“Tamam.” Bana doğru döndü ve elimi tutup sıktı. “Konuşman çok güzeldi ama haklısın, oylamanın önemini inkâr edemem.”

“Yani seni denemeye değer olduğumuza ikna ettim mi?”

Kalçası benimkine çarpana kadar bank boyunca yanaştı. Bahçe ışıkları altında pantolonuna bir göz attım ve bir elektrik çarpması hissettirdi. “Beni yeniden oylamanın iyi bir fikir olacağına ikna ettin.”

“Tamam. Armstrong ailesinin gelecekteki üyelerinin, *Noel Arifesi Efsanevi Büyük Turnuvası’nın Hangi Armstrong’ıym* turuna katılmasına *evet* ya da *hayır* oyu veriyor musun?”

“Evet.” Henry daha yakına eğildi, o kadar yakındı ki konuşurken nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum. Üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum. “Ama benim bahsettiğim oylama bu değildi.”

“Diğerini hatırlatmaya ihtiyacım olabilir,” diye fısıldadım aramızdaki mesafeyi sadece milimetrelere indirerek.

“Henry Fairfax, bir gün bu tuhaf, harika ailenin bir parçası olacağıma inanıyor muyum?” Duraksadı, yutkundü, bir elini kaldırdı ve yüzümün yan tarafını hafifçe okşadı. “Seninle evlenerek mi? Tüm varlığımla öyle umuyorum.”

“Ben de öyle umuyorum,” diye söze başladım ama ben daha sözü mü bitiremeden dudakları benimkilerle buluştu, kısa bir süre öylece durdu. Öpücüğüne karşılık verdiğimde kollarını bana doladı ve mutlu bir an boyunca kalplerimizi dolduran, kelimelerimizin beceriksizce

aktarmaya çalıştığı her şeyi hayatım boyunca beklediğim bir tutku ve şefkatle ifade ettik.

“Seni seviyorum,” diye nefes verdi yanağıma doğru.

“Ben de seni seviyorum,” diye boynuna doğru iç geçirdim, hâlâ burada, Koç Evi’nin bahçesinde Henry’yi öpüyor olmanın şaşkınlığı içindeydim.

Orada kalıp öpüşmeye devam etmek isterdim ama ikimizin de üzerinde palto yoktu ve yeni yılın ilk taneleri, çam dallarının arasından süzölmeye başlamıştı.

“Kar yağıyor.” Gözlerimi kırptım, kirpiğıme büyük bir kar tanesi kondu.

“Beni uyarabilirdin.” Bir kar tanesini daha yüzümden nazikçe sil-di.

“Evet, altı yirmi beşte. İzlemedin mi?”

“Bea, şimdiye kadar sunduğün tüm tahminleri izledim. Özellikle bazılarını itiraf edemeyeceğim kadar çok kez.”

“Demek izledin...”

“Muhtemelen söylediklerine konsantre olamayacak kadar gözle-rim kamaşmıştı. Havanın dondurucu olacağından da bahsettin mi?” diye ekledi, titremeye başlamıştı.

“Hayır çünkü sekiz derece.”

“Her neyse, sanırım içeri girme vakti geldi.” Sonra başını eğdi ve beni tekrar öptü. “Ya da belki birkaç dakika daha dayanabilirim...”

Arka kapının açıldığını biliyordum çünkü bir çift, sıcak, mutlu köpek, koşarak gelip patilerini kucağıma koydular. İkinci ipucu ise annemin karanlıkta çınlayan sesiydi, uzun boyu mutfak ışığıyla siluet oluşturunuyordu.

“Henry, orada mısın? Ailen telefonda. Cep telefonunu aramışlar ama cevap vermemişsin.”

Henry sabırsızca iç çekti ama vücudunun harekete geçmeye hazır-landığını hissedebiliyordum.

“Onlara iyi olduğunu, sadece bahçede Beatrice’i öptüğünü söyle-

dim ama yine de çabucak mutlu yıllar dilemek istediler eğer kendini ondan ayırabilirsen?”

Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. “Onlarla sensiz yüzleşmeyeceğim.”

“Bana kalırsa artık bensiz hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda değilsin,” diye cevap verdim, kolumu onun koluna doladığımda neredeyse mutluluktan çılgına dönmüştüm.

“Teşekkürler, Cora,” diye mırıldandı arka kapıya vardığımızda ve annemle babamı, Büyükanne Joy’u, Jed ve Mia’yı sırtarak kapıda bekler halde bulduğumuzda.

“Ah!” dedi aşırı bir heyecanla elini çırparak. “Bana *anne* de diyebilirsin.”

“Mutlu yıllar, kardeşim,” dedi Jed yanından geçip mutfığa girerken beni dürttüğü sırada.

Büyükanne Joy buz gibi soğuk yanağını okşayarak, “Yeni hayatınız kutlu olsun,” dedi.

“Eski mutlu hayat, sanırım,” diye cevap verdim. “Sadece bazı ekstralarla birlikte.”

“Annemle babamı haklı çıkarmayı bitirdiğine göre turnuvayı kimin kazandığını öğrenebilir miyiz?”

Böylece Armstronglar yeni yıla oturma odasında sıcak çikolata ve şekerlemeler, kızgın bir ateş ve babamın beraberlik ilan etmesiyle sonuçlanan hararetli bir tartışmayla girdiler.

Ailemin evinin kalbinde otururken, sevdiğim ve artık beni sevdiğini bildiğim adama sırtımı yaslarken ve Büyükanne Joy, *Auld Lang Syne*’ı söylerken annemle babamın endişe kırıksıklıkları yerini kahkaha çizgilerine bıraktı. Charis Evi’nin güvende olduğunu bildiğimden o tatlı gece için hepimizin kazanan olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Gelecek tahminim mi? *Muhteşem olacaktı.*

SON